

**SIMDI
GOZLERINI
AÇ**

nicole fiorina

MJA

Özgürlük neredeyse dokunabileceğim kadar yakındı...

Hatta bir süreliğine tadını bile alabilmıştım.

Ama şu anda tek hissedebildiğim şey, sonun verdiği acıydı.

Son iki yılda hayatıma, hislerime, zihnime yön vermelerine müsaade etmiştim.

Yaptığım hatalar için cezamın ne olması gerektiğine benden başka herkes karar vermişti.

Çok fazla sinanmış ve dersimi almıştım.

Her şekilde bedelini ödemiş ve acı çekmiştim.

En sonunda, bir zamanlar lanetlenmiş olanların bile mutlu olmayı hak ettiğini öğrenmiştim...

OLLIE

"Ne kadar ileri gidebilirsin?"

Bu soruyu kendime sayısız kez sormuştum.

Ama en çılgın hayallerimde bile, geçmişe dönüp geleceğimizi kurtarma umuduyla hayaletlerimi kovalayacağımı düşünmemiştim.

Bu yüzden hiçbir sınır tanımamıştım.

Ne zaman ne dünya ne de ahlaki çizgiler...

Hepsini aşmıştım.

Hatta kendimi dahi yarı yolda bırakmıştım.

Peki ne kadar ileri gidebilmiştim?

Cevabı çok basitti: Umutsuzluğu aşarak sonsuzluğun bir gün sonrasına kadar...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ŞİMDİ GÖZLERİNİ AÇ

Özgün Adı: Now Open Your Eyes

Nicole Fiorina

Çeviren : Ezgi Uğur
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Öznur İler
Son Okuma : Doğa Bayındır
Sayfa Tasarım : Sidem Zelaya Edin
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2806

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-246-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

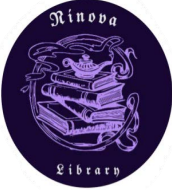
Copyright © 2020 by Nicole Fiorina
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

SİMDİ GÖZLERİNİ AÇ

n i c o l e f i o r i n a

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Ezgi Uğur

Ninova

YAZARIN NOTU

Şimdi Gözlerini Aç. Benimle Kal serisinin üçüncü kitabıdır ve anlaşılır olması için kitaplar sırasıyla okunmalıdır.

Benimle Kal ile başlayıp üçleme boyunca devam eden bu hikâye çok fazla araştırma gerektirdi. Lütfen ilaçlara ilişkin bölümlerin yıllar içinde ilaçlarla ilgili kişisel deneyimlerime ve *üzerimde* yarattığı etkilere dayandığını unutmayın. İlaçlar herkeste farklı etkiler yaratır. Bir doktor ya da psikiyatrist olmadığım için doktorunuza danışmadan ilaçlarınızı değiştirmenizi tavsiye etmiyorum. Kişisel deneyimlerimin yanı sıra kitapta bahsi geçen durumları deneyimlemiş kişilerle yaptığım görüşmeler ve araştırmaya ayırdığım sayısız saat sonunda herkesin deneyiminin kendine özgü olduğunu anladım. Hiçbir yolculuk aynı değil. Bu hikâyeyi fikrinizi değiştirmek için değil, zihnini açmak için kaleme aldım. Farklı olanı kucaklayıp her hikâyenin iki tarafı olduğunu görmeniz için yazdım, nereden baktığınıza bağlı olarak iki taraf da haklıdır.

Bu hikâyede zor konuları ele aldım. *Karakterlerin görüşleri benimkileri yansıtabilir de yansıtmayabilir de*. Yetişkin içerik ve üslup ile ayrıntılı cinsel içerik ve rahatsız edici konular duygusal birer tetikleyici olabilir. Bu sorumluluğu alarak okuyun.

Umarım yaratıcılığımı ve inşa ettiğim bu dünyayı beğenirsiniz.

*Çok fazla hisseden oğlum için,
Duygularını ya da gözyaşlarını göstermekten asla utanma.
Bir gün, bunların her birine ihtiyaç duyan biri olacak. Bu esna-
da da evet, bebeğim, üstesinden gelebilirsin ve unutma ki çok
ama çok GÜZELSİN.*

ÖNSÖZ

“İnsanın kim olduğunu belirleyen, her şeyi elinden
alındıktan sonra ne yaptığıdır.”

OLIVER MASTERS

Ethan

Yedi Ay Önce - Eylül

Üç saatim vardı.

Başlangıçta, buraya tek bir amaçla gelmiştim ama erteleyip duruyordum. Mia dikkat dağınıcı haline gelmişti. Ya da nasıl bakıldığına göre belki de bir kurtarıcıydı.

Her iki durumda da boşa harcayacak bir günüm daha yoktu.

Akşam olmuştu ve herkes odalarında olmalıydı. On beş dakikadır üçüncü kattaki boş bir banyoda, aynanın karşısında dikiliyordum. Vicdanım ise ikinci katta bir yerlerde, Mia şu an neredeyse orada kalmıştı. Odasında olduğunu umuyordum ama etrafta dolaşıp başım belaya sokmak gibi bir huyu vardı.

Haden Charles hiç pişmanlık duymuyordu. Azıcık bile. Haden bu koridorlarda, sanki önüne serilen mermerdeki her bir desen üstünde hak sahibiymiş gibi yürüyordu. Hiçbir şey

olmamış gibi hayatına devam ediyordu ama bir şey olmuştu. Haden Charles, kız kardeşim Livy'nin canını alan beş adamdan biriydi. Son yedi ay boyunca onu izleyip gözlemlemiştim. Kız kardeşimi öldürdükten sonra bir köşeye çekilip saklanmamıştı. Uyanıyor, kahvaltısını edip derse gidiyor ve bahçede kâğıt oynuyordu. Sanki Livy hiç var olmamış, onun ölümünde parmağı yokmuş gibi yaşıyordu.

Aynada gözlerimin içine bakarken kalbim her geçen saniye daha da katılaşıyordu. Eskiden küçük kız kardeşime ait yerler şimdi öfkeyle dolmuştu. Daha soğuk, ağır ve keskin bir duyguydu. Öfke beni tüketiyor, tehdit ediyor, benimle dalga geçiyordu. Bu öfke lanet olası şekilde beni değiştirmiş, eskiden olduğum adam çoktan gitmişti. Tek bildiğim bu öfkeydi, onsuz yaşamamın nasıl olduğunu unutmuştum.

Sonra gözlerimde Livy'yi gördüm. “*Bırak gitsin,*” diye mırıldanan sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Fakat bırakamadım. İçimdeki canavar acıkmıştı, “tik-tak”ların fısıltısı giderek yükseliyor, Livy'nin tatlı sesini bastırıyordu.

Tik-tak.

Kirli banyo zemininde botumun dibinde duran çantada işi bitirmek için ihtiyacım olan her şey vardı. Bir yılı aşkın süredir plan yapıyordum. Haden'm bir annesi, küçük bir kız kardeşi, Poncho adında bir *Golden Retriever*'ı ve hapiste yatan bir babası vardı. Hiçbir şeyi üstünkörü tasarlamamıştım. Bu dünyadan, bir aileden alacağım canın tam olarak farkındaydım.

Oysa onun da bir kız kardeşi vardı, lanet olsun. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Peki ya Tanrı? İşleri yoluna koyması için ona bir yıldan fazla süre vermiştim. Ya Tanrı görmezden geliyordu ya da emirlerini benim yerine getirmemi bekliyordu.

Lavaboyu iterek sırtımı dikleştirdim ve siyah spor çantasını avucumun içine alarak kaldırdım.

Tik tak.

Kıyafetlerim koridorun karanlığına karışıyordu. Siyah gömlek, siyah kot pantolon, siyah botlar ve kapkaranlık bir ruh. İkinci kanada doğru attığım her adımda kalbim beni uyarıyor ama Karma, tatlı şarkısını tekrar tekrar söylüyordu. Üstelik canavarı yatıştırmamın tek bir yolu vardı.

Bu iş bu gece bitmek zorundaydı.

Normalde bu kanat Jerry'nin gözetimindeydi ama haftada bir Rhonda'yı hemşire odasında, kilitli kapılar ardında becerirdi. Bunu bilmemin tek nedeni, Rhonda böyle bir şeyi hak etmiyor olsa da Jerry'nin dinlenme odasındaki gevezelikleriydi. Ancak buraya arkadaş edinmek için gelmemiştim.

Jerry meşguldü ve koridorlar da boşken fazla zamanım yoktu.

Dekanın ofisinden kimsenin adına tahsis edilmemiş genel bir güvenlik rozeti yürütmüştüm. Kartı Haden'm kapısına okuttum, derin bir nefes aldıktan sonra iterek kapıyı açtım.

Haden Charles ölümün kapıyı çalmasını beklemiyordu, değil mi?

Yatağında doğrulup, "Ne halt oluyor?" diye bağırdı. Koyu renkli, şaşırmış gözleri siyah kıyafetlerimin üzerinde gezinirken beni tanımaya ve davetsiz misafirliğimin sebebini bir an önce çözmeye çalışıyordu. Ancak Haden'in ayağa kalkmasına fırsat vermeden dizimi göğsüne bastırıp parmaklarımı boğazına dolayarak herife saldırdım.

"Üç soru soracağım, sen de bana karşı dürüst *olacaksın*," dedim kulağına yaklaşarak. Bana karşı direniyordu ama cüsemle, içimdeki canavarla ve damarlarımda dolaşan adrenalinle boy ölçüşmesi imkânsızdı. "Yalan söylersen anlarım."

Haden elimden kurtulmaya çalışırken gözleri kocaman açıldı. Yaşamayı için ne kadar oksijene izin vereceğimi bildiğimden boynunu biraz daha sıktım.

Bu keş, uyuşturucu kullanma ve satma suçundan üç yıldır Dolor'daydı. Çoğu öğrenci iki yıl kalırdı ama şanslıyım, bu

herifler bir dersi bile geçemiyorlardı. Haden şimdi yirmi yaşındaydı, yani artık çocuk sayılmazdı. Yetişkin adamlar yaptıklarının sorumluluğunu almak zorundaydı. “Olivia. Ona tecavüz ettin mi?”

Haden başını şiddetle iki yana salladı. Yüzü giderek morarırken yüzüme ulaşmaya çalıştı fakat dokunamayacağı kadar uzaktaydım. Ne ölüme yabancıydım ne de bu ilk cinayetimdi. Kollarım sıkıca kenetlenmişti ama konuşması için elimi biraz gevşettim, nefes nefese kaldı. “Lanet olsun, Olivia da kim?”

“Livy,” diye homurdandım. “Cevap ver.”

“O sürtüğü herkes becerdi,” dedi Haden tükürürcesine. Kadınlara olan bakış açısını bir kez daha kanıtlarcasına, yüzünde alaycı bir ifade vardı. “Öylece yatıp işinde usta biri gibi içine alırken buna tecavüz demek çok zor.”

İçimdeki canavar dişlerini gösterdi, o anda boynunu kırma-lıydım. Zaten boğazım sıkıldığını düşünürsek fazla çaba harcamama gerek yoktu ama ona soracak daha çok sorum, dolayısıyla da alacak daha fazla cevabım vardı.

Bir elimi boynundan çekip cebime soktum ve çakıyı açarak sivri ucunu çocuğun pörtlek gözünün üzerinde gezdirdim. “Onu sen mi öldürdün?” Şaşırtıcı bir biçimde sesim sakın, üslubum doğrudandı ama bıçağı tutan elimdeki hafif titremeyi gizleyemiyordum. Uyguladığım kuvvet karşısında Haden’in hareketleri giderek durgunlaştı ve bıçağın altında yaşaran gözlerinde korkuyu gördüm. Bıçakla ona zarar vermeyi planlamıyordum. Bu yalnızca yapmak üzere olduğum şeyi haklı çıkarmak için ihtiyaç duyduğum cevapları almak amacıyla kullandığım bir araçtı. “Doğruyu söyle!”

“Ben ispiyoncu değilim,” dedi kısık, boğuk bir sesle.

“Kardeşimi sen mi astın?” Keder ve kalbimdeki sızı beni gün yüzüne çıkmakla tehdit ediyor, sabrımı riske atıyordu. Bıçağı sımsıkı kavrayan elim titriyordu, yüzüne Livy’nin adını

kazımaya hazırdım. Böylece ölü ya da diri, yaptığı şeyi asla unutmayacak, başkaları da ne halt ettiğini bilecekti.

“Drew!” Gözlerinde şok edici bir aydınlanmayla bağırdı. “Drew yaptı.”

İçimdeki canavar, oğlanın cüreti karşısında gülmeden edemedi. Livy’nin erkek arkadaşı Tommy, Drew’u öldürmüştü. Haden da kendini savunmak için burada olmayan tek kişiyi topun ağzına atmanın daha kolay olacağını biliyordu. “Bir kez daha deneyelim.” İsimleri zaten biliyordum. Tommy’yi hapis-hanede ziyaret ettiğimde bana, ona toplu tecavüz eden beş kişinin listesini vermişti. Drew, Haden, Chad, William ve Lionel. Fakat Haden’in itirafına ihtiyacım vardı, ağzından duymak istiyordum. “Livy’yi sen mi öldürdün?”

Haden gözlerini sımsıkı kapattı, sonra açıp karanlık bakışlarım bana kilitledi. “Lionel ve Drew’un onu nasıl boğduğunu izlediğimi anlatmamı mı istiyorsun? Çilli yüzünün nasıl morardığını, kollarının nasıl güçsüzleştiğini? Lionel çarşafı boynuna geçirebilsin diye cesedini kaldırmasına nasıl yardım ettiğimi, asılmadan önce nasıl öldüğünü? Sence böyle bir şeyi dürüstçe itiraf eder miyim? Kızımın o boktan hapishaneye girmesi için sikeyim, önce beni öldürmen gerek.”

İtiraf etmemek için uydurduğu bahane görüşümü bulanıklaştırdı ve beni geçici bir şoka soktu. Kapattığım gözlerimin ardında, iki katı büyüklüğündeki beş adam tarafından hırpalanırken hayatta kalmak için savaşılan küçük kız kardeşimin görüntüleri belirdi.

Düzgün bir nefes aldıktan sonra gözlerimi tekrar açtım. “Son sorum, Haden.” Sesim titriyordu ve bıçağı gözüne saplamamak için kendimi zor tutuyordum. “Yaptığın şey için pişman mısın?”

“Pişman mı?” Güldü. “Ya o yaşayacaktı ya ben. *Kendimi* seçtim.”

Üç soru... Haden'ı cehennemin dibine göndermeden önce bu cevaplar duymam gereken tek şeydi. Ancak onun bahsettiği cehennemle aynı yer değildi. Sonraki tüm hareketlerimi içimdeki canavar kontrol etti. Sanki bedenimi terk etmişim ve odanın bir köşesinde yaşananları seyrediyordum.

İğnemi çıkarıp kulağının arkasındaki damara *süksinilkolin** enjekte ettim. Sonrasında hareketlerini kontrol edebileceği tek şey gözleri olacaktı. Saniyeler içinde vücudu gevşedi. Kapkara gözlerini bürüyen dehşetle hareket edemeden, konuşmadan sağa sola bakmaya başladı. Sonunda Haden Charles, Livy'nin son anlarında yaşadığı o korkunun aynısını deneyimliyordu. Ufuktaki ölümün karşısında inkâr edilemez çaresizliğin pençesindeydi.

Onu odasının tavanına astım ama hayatının yitip gidişini seyretmek için orada durmadım. Tek başına ölmeyi hak ediyordu ve bir şekilde kaçmayı başarsa bile ilaç onu boğacaktı. Bu sürece daha önce de tanık olmuşum. Öncesinde denemiştim, hiçbir işimi yarım yamalak yapmazdım.

Ayaklarım beni otomatik olarak kanadın sonuna götürdü. Banyoya varana kadar merdivenleri adım adım çıktım. Kapı arkamdan kapanınca yere yığıldım. Tüm vücudum sarsılıyor, ölümcül ellerim önümde titriyordu. Ellerime baktım, dehşete kapılmışım ve kendimden iğreniyordum. Haden'ın son anlarını düşündükçe içimde bir bulantı yükseldi. Fayans kaplı duvardan destek almaya çalıştım ama bacaklarım hareket etmedi ve mide bulantısı boğazımı zorladı. Nefes nefeseydim, gözlerim yanarken sendeleyerek banyo fayanslarının üzerine kusmaya başladım.

Cinayet benim için yeni bir şey değildi. Daha önce de can almışım ama işler hiç kolaylaşmıyordu.

* Hızlı etki eden kas gevşetici ilaç. Genellikle cerrahide kasları geçici olarak felç etmek için kullanılır. (c.n.)

Canavar sessiz fakat kin doluydu. Bu kanlı canavarın daha fazlası için yeniden canlanması uzun sürmeyecekti.

Sadece an meselesiydi.

Yaşadığım felaketin ilk şokunu atlatmam birkaç dakikamı aldı. Derimin katmanlarını soyamak istercesine, ellerimi tahriş olana kadar ovaladım. Duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve yeniden güvenlik üniformamı giyip kafamdaki planı tekrar tekrar gözden geçirdim.

Dolor'dan ayrıldıktan sonra nerede kalacağımı, paramı, pasaportumu, kısacası kaçmakta olan bir suçlunun yakalanmamak için düşünmesi gereken her şeyi planlamıştım. Dean'a bu işin ardından ülkeyi terk edeceğimi ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi söylemiştim. Kimsenin peşime düşmeyeceğinden, bu ölümlerin üzerime yıkılmayacağından emin olmuştum; Ethan Scott'ın izine rastlanmayacaktı. Planlamadığım tek şey, bir can aldıktan sonra nasıl hissedeceğimdi.

Ben kimdim ki Tanrıcilık oynayacaktım? Neden o hasta piçler için vicdan azabı çekiyordum? Neden tüm bunlar beni daha iyi hissettireceğine midemi altüst ediyordu?

Bu kısmını akıl edememiştim.

İkinci kata döndüğümde herkes akşam yemeği telaşındaydı. Zaman ilerlese de kimse Haden Charles'ın yemekhanede olmadığını fark etmemişti. Köşeyi döner dönmez Zeke'le burun buruna geldim.

Lynch'i saymazsak, Zeke burada en uzun süre kalan kişiydi, Tommy'nin kardeşiydi.

Zeke beni tepeden tırnağa süzdü, vahşi bakışları etrafımda dolaşüyor ve beni çözmeye çalışıyordu. Alçak sesle "Zeke," dedim. Kendimi rol yaparken yakalanmış gibi hissediyordum ama ne yaptığımı asla anlamayacağından emindim. Yine de kafamın

içine girip işlediğim suça dair görüntüleri izleyebileceğinden korkuyordum. Gözleri benimkilere her kilitlendiğinde kendimi savunmasız hissediyordum. “Her şey yolunda mı, dostum?”

Zeke bana üzgün bir bakış atıp başını sallamadan önce bir nefes verdi. Konuşabilecek durumdaydı ama konuşmamayı tercih etmişti. Dolor’ın merdivenlerinde bulunduğundan beri dilsizdi. Dosyasında çocukken yaşadığı şiddetli ayrılık anksiyetesinden kaynaklanan seçici konuşmamazlık ve duyuşal işleme bozukluğu yer alıyordu. Bir tek Tomm’yle konuşmuştu. Hapishanede ziyarete gittiğimde Tommy, çocukken Zeke’in onu dünyaya karşı bir bariyer gibi kullandığını anlatmıştı. Hep Zeke’in adına konuşuyordu ve birbirlerinden ayrıldıklarında Zeke’in kaygıları iyice kötüleşmişti. Tommy yıllarca aradıktan sonra Zeke’i bulmuş, kardeşini kurtarmak için kendisi de Dolor’a düşmüştü ama Zeke’i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Tommy’yle birçok yönden birbirimize benziyorduk.

Kardeşlerimizi yüzüstü bırakmak bu benzerliklerden yalnızca bir tanesiydi.

Cinayet ise bir diğeri idi.

Tommy’nin hatırı için Zeke’le yakınlaşmaya çalışmışım ama Zeke yanına Mia ve Masters dışında kimseyi yaklaştırmıyordu. Tommy dışında bir tek ikisiyle iletişim kuruyordu. Onlarda ne bulduğunu hiç anlamamışım ama belli ki bir şey görüyordu. Belki de Mia, benim canavarımı sakinleştirdiği gibi onun da endişesini yatıştırıyordu.

Yemekten sonra banyodaki görev yerime geçtim. Haden’in son sözleri kafamda yankılanıyordu, sinirlerimi yatıştırmak için kemerimi sıktım. İçgüdüsel olarak gözlerim odanın diğer ucundaki Mia’yı buldu. Arkadaşı Jake onunla konuşurken ne kadar dalgın görüldüğünü fark ettim. Mia bunu sık sık yapardı ve kendi kafasının içinde kaybolduğunda düşüncelerini görebilmeyi dilerdim. Acaba o da benim gibi ölüm planları mı ya-

pıyordu? O da mı huzursuzdu? Öfkeli miydi? Canavarının adı neydi?

Lynch'in sesi dahili telefonda duyulunca canavarımın hoşlandığı kıza bakışı bölündü. Birinin Haden'in cesedini bulması ve kampüsteki kapıların kilitlenmesi uzun sürmedi. Saati me baktım. *Tam zamanında.*

En zor kısmın bittiğini sanmıştım ama bitmemişti. Haden'in odasında çıplak ellerimle yarattığım yıkımı görmek zorunda kalmak, içimdeki tiksintiyi uykusundan uyandırmıştı. Livy'yi yüzüstü bıraktıktan sonra kendimden daha fazla nefret etmemin mümkün olmadığını düşünsem de bu bir yalandı. Haden'i tavanda asılı halde görmek, kendimden daha çok nefret etmeme neden oldu. Kendime duyduğum nefretin artması kaçınılmazdı çünkü henüz işim bitmemişti.

Daha yeni başlıyordum.

Saat sabah üçte nihayet Mia'nın yanına dönmek için özgür kalabilmişim. Yanına uzanmak ve daha önce defalarca yaptığı gibi öfke, utanç ve suçluluk duygumu yumuşatması için onu kullanmak istiyordum. Odasına girdiğimde Mia derin uykundaydı. Sonunda gece teröründen kurtulmuş, huzur içinde uyuyordu. Ben de kendimi aynı huzurun içine bırakmak istiyordum. Bu lanet canavarı, onun yatıştırıcı battaniyesine sarıp sallaya sallaya uyutmak istiyordum.

Kemerimi ve gömleğimi teker teker çıkarıp onu ısıtmak için buz gibi bedeninin yanına uzandım. Mia'nın bedeni, yarım bir ruhla doğduğuna ikna olmuş gibi her zaman soğuktu.

"Ollie," diye fısıldadı Mia. İhtiyaç duyduğu kişi olmamak canımı yaksa da bencilce ona hâlâ muhtaçtım. Kana susamış ellerimi onun ipeksi soğuk teninde gezdirmek bana kendimi suçlu hissettirmeliydi ama öyle olmadı. Mia uyanıp canımı sıkan şeyi anlatmam için beni ikna etmeye çalıştı fakat içimden

gelmiyordu. Kötü niyetli, kırılmış bir adamdım. Şu anda tek ihtiyacım gecenin sessizliği ve onun neredeyse çıplak bedenini bana yaslamasıydı. Karşılığında bana ihtiyaç duyuyor gibi görünüp fırtınasının benimkini dindirmesiydi. Mia canavarımı evcil bir hayvana dönüştürmüştü. Onun yanındayken söz dinliyordu.

Beni yatağına aldığı ilk andan beri her gece olduğu gibi o gece de tekrar uykuya dalana kadar bekledim ve ihtiyacım olanı aldım. Parmaklarımı silüetinde gezdirerek sahip olduğu her şeyi içime çektim. Mia aldırmadı ya da bir şey söylemedi. İçten içe, istediğinin Masters olduğunu biliyordum ama yine de beni kullanıyordu. Yaptığımız buydu, ilişkimiz bundan ibaretti. Birbirimizi anladığımız tek yoldan besliyorduk.

Kısa sürede Mia tekrar uykuya daldı. Yumuşak nefesleri beni hipnotize ederek tatlı bir dinginliğe sürükledi. Ellerimi karnından kalçalarına doğru indirdim ve tenindeki doğal çiçeksi kokuyu solumak için onu önüme çektim.

Dosyasında ne yazarsa yazsın, Mia benim için yalnızca büyüleyici biriydi.

Göğsüm göğüslerine doğru inip kalkarken sık nefesleri boyuma çarpıyordu. Bir gün onu ya terk edeceğimi ya becereceğimi ya da öldüreceğimi bilerek, “Beni affedecek misin, Mia?” diye sordum.

Yarı uykulu bir halde, “Hı-hı,” diye mırıldandı.

Hasta herifin tekiydim. *Cani*, hasta bir aptaldım.

Mia’da ihtiyacım olan şey vardı, ben de her gece onu alıyordum.

Sadece iş işten geçene kadar bunun bir bağımlılığa dönüşeceğini fark etmemiştim.

BİR

“Bu dünyada omurgası cesaretin dokunuşuyla
dikleşen daha fazla kadına ve kalbi şefkatle öpülen
daha çok erkeğe ihtiyaç var.”

OLIVER MASTERS

Mia

Yedi Ay Sonra - Çıkış Günü

Bu noktaya sürüklenmem için gerekli tüm unsurlara sahip olduğum düşünülendiğinde, karanlığın beni ele geçirmesi kolay, hatta rahatsız edici ölçüde kolay olmalıydı. Neden bu defa o noktaya varmadım? Neden bunca zaman sonra, daha önce bile isteye içinde boğulduğum o karanlık uçurumdan kaçmayı arzuluyordum?

Ollie’yi düşünmek bana umut vermeye devam etti. Orada olduğunu, ışığın içinde beni beklediğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve parlayan güneşin altında olduğumuzu, gelincik tarlalarında koştuğumuzu, kırmızı saten yaprakların ayak bileklerimizizi gıdıkladığını hayal ettim. Bu gerçeklikten çok daha sıcak ve güvenliydi.

Yine de geçici bir sığınaktı ve Tanrı, Ollie’yi de hayalini

kurduğumuz geleceği de benden istediği kadar uzaklaştırabilirdi. Bana önce istediğimden haberimin bile olmadığı şeyleri verip sonra elimden almak... Ne acımasız bir işkenceydi ama. Gücümü sınamaya nasıl cüret ederdi? Bu sefer uzanmak için çabaladığımın farkında değil miydi?

Lanet olsun, tam almak üzereydim.

Son iki yıldır tüm dış güçlerin hayatımı, duygularımı, kafamın içini belirlemesine izin vermiştim. Yaptığım hatalar karşısında çekeceğim cezanın kontrolünü başkalarına bırakmıştım.

Beni sınadığın için teşekkürler, Tanrım. Dersimi aldım.

Yeterince acı çektim. Bedelini ödedim.

Sonuçta *bir zamanlar lanetlenmiş* olanlar bile mutlu olmayı hak ediyordu.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey, görüşüm bulanıklıktan zifiri karanlığa döndüğünde yukarıdan sarkan siyah çamurlu ayakkabılardı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve gözlerimi açtığımda karanlık beni yeniden karşıladı. Ancak bu defa içime sızmasına izin vermedim. İlk tepkim çılgılık atmak oldu ama dudaklarımdaki bant bunu engellemekle kalmamış, nefes almamı da zorlaştırarak paniğimi arttırmıştı.

Oksijen giderek azalırken burnum yanmaya başladı. El ve ayak bileklerim bağlıydı, bulunduğum yerde iki büklüm olup birbirine bağlı bacaklarımla tekme atmaya çalıştım ama dizim duvara çarptı. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Göğsüm oksijensizlikten yanarken ve korku her zerreme nüfuz ederek beni akıntının altına çekmeye çalışırken gözüm-den bir başka sıcak gözyaşı daha akıp gitti.

Ethan. Başından beri onun işiydi. Bunu neden daha önce fark etmemiştim? Bir keresinde Ethan'ın ölüm meleği gibi bir kalbi olduğunu itiraf etmiştim ve aylarca tanıdığımı sandığım bu adamın, insanların canını aldığı gecelerde bile gelip yanı-

ma yatmasına izin vermiştım. Ethan sadece ölüm meleği gibi bir kalbe sahip değildi. Başından beri lanetlenmiş Ölüm Meleği'nin ta kendisiydi. Ben de bana dokunmasına, beni yatıştırmasına göz yummuştım. Ona içimi açtığımdan, onun hakkında bu kadar yanılmış olmak şu an beni çok kızdırıyordu. İnsanların davranışlarını okumak iyi olduğumu düşündüğüm tek meziyetti ve Ethan'ı tamamen yanlış anlamıştım.

Ethan o çocukları ölüme götürmüş, hayatlarını çalmıştı ve onu yakalamasaydım tüm bunlar yanına kâr kalabilirdi. Üçüncü kattaki sınıfta bana parlak, mavi gözlerindeki şaşkınlıkla bakakalmıştı. Beni bayıltmadan önce benim gözlerimde de aynı dehşet vardı. “*Özür dilerim,*” cümlesini o kadar çok tekrarlamıştı ki, karanlık beni ele geçirmeden önce duyduğum son şey bu olmuştu.

Araba durana dek şimdiye kadar bu karanlık, küçücük alanda mücadele ettiğimi fark etmedim. Bir kapı çarparak kapanınca içine hapsedüğüm bagaj sallandı ve gözyaşlarım anında durdu. Kıpırdamadan kaçınılmaz sonu bekledim.

Buraya kadardı. Ethan beni de öldürmeye çalışacaktı.

Ölmekten hiç korkmamıştım. Aslında ölüm *benden* korkardı. Yıllarca uğursuz kaderle alay ederek kollarımı iki yana kaldırıp, “Al beni, sana meydan okuyorum,” diye fısıldamış ve dünyayı hiç umursamadan ip cambazlığı yapmıştım. Oysa Ölüm korkak, küçük bir sürtükmüş.

Fakat bunların hepsi Ollie hayatıma girmeden önceydi.

Ollie zorla hayatıma girdiği an benim merkezim, yerçekimim olmuştu. Ben kendimi sevmeyi öğrenene kadar Ollie beni ikimize yetecek kadar sevdi. Sonunda kaçınılmaz olarak öğrenmiştim. Kendimi ve olduğum kişiyi sevmeyi öğrenmiştim. Ne Dolor ne şakacı ne de zorbalıklar bunu benden alabilirdi.

Ethan da alamayacaktı.

Eğer Ölüm korkak, küçük bir sürtük değilse işini şimdi bi-

tirse iyi ederdi çünkü teslim olmayacaktım, bu defa olmazdı. Sadece kendim için değil, Ollie ve birlikte geçireceğimiz bir ömür için de savaşıyordum.

Bagaj açıldığında içinde sıkışıp kaldığım kapalı alana keskin bir hava doldu. Tepemde parlayan güneş yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve gözüm ışığa alışana dek başımı bir an için karanlığa döndüm.

“Geldik,” dedi Ethan ama sesi bu kez kayıtsızdı. İsteksizce gözlerimi kırıştıtararak açtığımda karşımda Ethan’ın yüzünü gördüm. Boş bakışlarını bana yöneltmişti, ağzımdaki bandın ardında kelimelerle savaşıyordum. Savurduğum küfürler ve ölüm tehditleriyle attığım çığlıklar tiz bir uğultu çıkarıyordu. Ethan kısa bir süreliğine arkasını dönerek omuzları düz siyah tişörtün içinde gerilirken başının arkasını kaşıdı. Sonra duruşunu dikleştirip bana döndü. “Senin hatan,” diye vurguladı. Sanki beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyordu. Başım iki yana sallayarak iri elleriyle beni bagajdan alıp omzuna atmadan önce kesik bir nefes verdi.

Güçlü tutuşuna karşı çırpındım ama dizlerimin arkasından öyle sıkı kavramıştı ki, kaçmak mümkün değildi. Tüm bu mücadelenin ortasında etrafıma bir göz attığımda sık ağaçlardan oluşan bir ormanda olduğumuzu gördüm. Manzara yeşiller ve kahverengilerle dolu bir tuval gibiydi. Bu açıdan bakınca gökyüzü bile görünmüyordu, dallarla yapraklar adeta bir örtü gibi göğü kaplamıştı.

Ağaçlar kilometrelerce uzanıyordu ve etrafta ikimiz dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yakınlarda ne Dolor vardı, ne Ollie ne de bir yardım eli. Sadece Ethan’la ben vardık. Ölüm Meleği ve eski sosyopat.

Gıcırdayarak açılan kapıdan Ethan içeri girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Böylece dışarıdaki ışık kayboldu.

Her yer yine karanlığa gömülmüştü, içerisi küf ve ıssız-

lık kokuyordu. Duvarların hepsi tahta kalaslarla kaplanmıştı. Ethan kapıyı kilitlemek için döndüğünde bu daracık yeri tamamen görebileceğim bir görüş alanı sunmuştu. Arka duvara lavabonun üzerinde küçük bir penceresi olan mutfak tezgâhı yerleştirilmişti. Onun yanında da bir arka kapı vardı. *Yani bir başka kaçış yolu.* Sağımda ahşap duvara yaslanmış tozlu, çiçekli kumaştan bir kanepeler duruyordu, karşısında da iç kapısı olan boş duvar vardı. Hızla geri dönüp beni de alarak gıcırdayan zeminin üzerinde sessizce yürümeye başladı. Başka kapıdan geçerek bir dizi merdiveni inmeye başlamadan önce fazla vaktim yoktu.

En azından uzuvlarımdaki bağlardan kurtulana kadar mücadele etmek manasızdı. Çok sıkı bağladığından ip elimi kesiyor, onlardan kurtulmak için yaptığım her harekette daha da yara alıyordum. Bu yüzden enerjimi korumayı önceliğim yaptım. Merdivenin son basamağına gelince Ethan beni geriye doğru fırlattı, sırtım yaylı bir yatağa çarpıp geri sekti.

Ben kıpırdamadan onu izlerken saçlarını çekiştirerek volta atmaya başladı. Oda küçücüktü, içeride altımdaki yataktan başka mobilya yoktu. Bakışlarımı pencereye çevirdim. İçeri sızan ufak güneş ışığı ikimizin arasında parlıyor, odadaki tozlar boşlukta yağan karlar gibi dans ediyordu. Pencere yüksekte, ulaşamayacağım bir yerdeydi.

“Neden, Jett?” Kollarını havaya kaldırıp kızarmış yanakları ve yorgun bakan gözleriyle bana döndü. Yüzü titrerken, “Planın bir parçası değildin!” diye bağırdı. Üzerime yürüdüğü sırada yanağından bir damla yaş süzüldü. Ağzımdaki bandı açmasıyla çığlık attım. Birilerinin beni duymasını, ağaçların mesajımı Ollie’ye ulaşana kadar bütün Birleşik Krallık’a göndermesini umuyordum.

Ethan bir eliyle çenemi kavrayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Seni incitmek istemiyorum.” Her kelimesinden umutsuz-

luk akıyordu ve gözlerinde yoğun bir pişmanlık vardı. “Lütfen, beni sana zarar vermek zorunda bırakma. Beni anlayabilecek biri varsa o da sensin. Sadece anlamın gerekiyor.”

Ethan yalvaran gözlerini üzerime dikip çenemdeki bandı tereddütle çekti. İlk fırsatta başımı öne itip kafamı kafasına çarptım. Hissettiğim yoğun acı, kulaklarımda dayanılmaz bir çınlamayla birleşirken beni yana doğru savurdu. Ethan beni sabit tutmak için omuzlarımı itmeden önce homurdanarak küfretti. “Bırak beni!” diye bağırdım. Boğazım kuruyup tıkanmıştı ve çılgılığım gözyaşı dolu bir fısıltıya dönüştü. “Lütfen, Ethan. Ben hiçbir şey görmedim. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim! Bırak gideyim.”

Doğruydum. Hiçbir şey söylemeyecektim. Kapıdan çıkıp gitmememe izin verebilirdi, ben de olanları unutabilirdim. Bu benim doğamda vardı. Unutmak istesem de istemesem de beynim başa çıkmakta zorlandığı anları ortadan kaldırıyorlardı.

Bir an için beni gerçekten bırakacağını düşündüm. Fakat sonra kafasına bir şey dank etti ve bakışlarındaki pişmanlık aniden yerini öfkeye bıraktı.

“Peki nereye gideceksin? Masters’a mı? Masters’ın ya da Lynch’in senin ortadan kaybolmanı sorgulamayacağını mı sanıyorsun? Ben aptal değilim, Jett. Bu riske giremem... henüz işim bitmedi.”

“Bitmedi mi? Yeterince şey yapmadın mı?” Son yedi ayda dört adam intihar ederek ölmüştü. Lionel’a ben tanık olmuştum ama tüm parçaları birleştirmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Dördünü de Ethan öldürmüştü. Bunu yapan Ethan Scott kim bilir başka neler yapabiliyordu?

“Henüz bitmedi,” diye fısıldadı Ethan. “Başladığım işi bitirmek zorundayım.”

“Sen hasta bir orospu çocuğusun,” diye bağırp yüzüne tükürdüm.

Ethan gözlerini kapayıp yüzünü elinin tersiyle sildi. Gözlerini tekrar açtığı anda siyah gözbebeklerinde rahatsız edici bir sakinlik belirdi. Öne eğilip ağzımı yeniden bantladı. “Anla-man gerek. Seni incitmek istemiyorum.” Alnını alnıma dayadı. “Lütfen beni sana zarar vermek zorunda bırakma,” diye tehli-keli bir şekilde fısıldadı. Ona bakmayı reddederek gözlerimi kapattım. “Uslu dur, Jett,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Uslu dur, zamanı geldiğinde gitmene izin vereceğim. Ama şu anda sakinleşmen gerekiyor.”

Zonklayan başımı öpüp beni odada yalnız bırakarak üzerim-den kalktı.

Aradan zaman geçti. Güneş battı ve ay pencerenin önünden geçerek gözden kayboldu. Ethan saatlerce bu küçük kulübede volta atarken ağır botları üst kattaki ahşap tahtalara çarpıyordu. Her adımda döşeme tahtaları gıcırıyor, tavandan dökülen toz-lar ay ışığında havada uçuşuyordu. Er ya da geç aşağı inmek zorundaydı, ne kadar erken o kadar iyiydi. Yanan mesanem bana insan olduğumu hatırlatıyordu.

Kendimi arka duvara doğru itip gözlerimi açık tutmaya zor-ladım. Gözkapaklarım sanki isteğim dışında aşağı iniyormuş gibiydi ve ne zaman dalıp gitsem uyanık kalmak için başımı sallıyordum. Pencerenin dışındaki ağaçlar sert rüzgârda sallanırken defalarca söyleyip durduğum, “Bu ormandan asla çıka-mayacağız,” cümlesi benimle adeta alay ediyordu. Bu ironiye gülmeden edemedim.

Ancak daha önce de yanılmıştım; *bardağın yarısı boş*, diyen karamsar bir korkaktım.

Üstelik bu dünyada karamsarlığa yer yoktu.

Her ağacı kesmek zorunda kalsam bile bu lanet ormandan çıkacaktım.

Merdivende Ethan’ın ayak sesleri duyulunca başım öne düştü ama bir anda üzerime öfke ve adrenalin karışımı bir duy-

gu çökerek beni tamamen tetikte tuttu. Kapı açıldığında Ethan göründü, üzerinde hâlâ siyah bir gömlekle siyah bir kot pantolon vardı. Kızıl saçları da karanlıkta neredeyse siyah görünüyordu ve mavi gözleri okyanustaki ay gibi parlıyordu. Yaklaşan her adım, içimde duvarla bütünleşme isteği uyandırıyor ama yerimde durdum. Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarak, fırsatını bulduğum anda onu öldüreceğime dair verdiğim sessiz sözden kaçmasına izin vermedim.

Ethan bitkin bir halde tepeme dikildi ve parmaklarını cebine daldırıp bir bıçak çıkardı. İrkilmemek için kendimi tuttum ama başımı iki yana sallarken ağzımdaki bandın altından mırıldandım.

“Rahat ol,” dedi kısık bir sesle. Elini iki ayak bileğimin üzerine koyarak bacaklarımdaki bantları kesti. “Tuvaleti kullanabilirsin, ben de yiyecek bir şeyler getireceğim.”

Ellerimle ağzım hâlâ bağlıydı, merdivenden çıkmama yardım etti. Dar merdivenlere tatlı bir domates kokusu geliyordu. Kan dolaşımım engellendiğinden hâlâ ağır ve uyuşuk olan ayaklarım basamakları yavaş yavaş çıkıyordu.

Kaçmayı düşündüm ama kollarım arkamda bağlı haldeyken kapıyı açamayacağımı fark edip bunun saçma bir fikir olduğuna karar verdim. Şimdilik Ethan ne diyorsa yapacak ve elime bir fırsat geçene kadar onun güvenini kazanacaktım.

Giriş katı hatırladığım gibiydi. Mutfakta, gaz ocağının üzerinde küçük bir tencere duruyordu. Etrafıma bakındım ama ne başka bir yatak odası ne başka bir koridor ne de başka bir kat olduğunu gördüm. Buraya kadardı. Bu kulübedeki tek yatak odası, içinde mahsur kaldığım yerd.

Merdivendeki banyo kapısını iterken, “Tuvalete gitmen gerekiyor mu?” diye sordu Ethan. Bakışlarım küçük banyoya kaydı. İçeride yalnızca ayaklı bir lavabo, bir küvet, bir de tuvalet vardı. Alçıpandaki çivi deliklerine bakılırsa lavabonun üze-

rinde bir ayna vardı ama sökülmişti. Ethan sökmüştü. *Akıllıca.*

Tuvaletimi yapmam gerekiyordu fakat istemiyordum. Yine de bir daha ne zaman fırsatım olacağını bilmediğimden başımı salladım. Ethan beni içeri sokmak için elini omzuma koydu. Üzerinde *ŞİRSEL* yazan siyah *sweatshirt*'ümü kaldırdı ve kot pantolonumun düğmelerini açtı. "Sana gerçekten güvenmek istiyorum. Ama bu riski göze alamam." İç çamaşırımı indirerek beni tuvaletin üzerine oturturken tavana baktım.

Ethan tuvaletten çıkıp kapıyı kapattıktan sonra gözlerimden süzülen yaşlar ağzımdaki bandı ıslattı ve bant yarısına kadar sıyrıldı. Soğuk tuvalete oturdum, kısacık sürede ciğerlerimi dolduracak kadar havayı içime çektim. Umutsuzca arzuladığım oksijen, kuru boğazımı daha da kötüleştiriyordu.

Duş kabininin üzerinde açılması mümkün olmayan, sadece kırılaarak açılabilcek küçük, yuvarlak bir pencere vardı. Bu pencere, buradan çıkmam için seçeneklerimi ikiden üçe çıkarıyordu ama en iyi ihtimal kapılardan birini kullanmaktı.

Bir dakika bile olmadan Ethan geri geldi. "İşin bitti mi?" Sanki üç yaşında bir çocukla sohbet ediyormuş gibi sormuştu. Arkamdan bir rulo tuvalet kâğıdı alıp çömeldi ve kâğıdı eline birkaç tur sardı. "Seninle ilgileneceğim, Jett."

"Senden nefret ediyorum." Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı ve tuvalet kâğıdı doladığı eli bacaklarımın arasında gezinirken gözlerimi kapattım. Tuvaletin sifonu çekilene kadar da gözümü açmadım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ethan sessiz kaldı ve ardından beni çömelmiş dizlerinin arasında ayakta duracak şekilde kaldırdı. Önce iç çamaşırımı, sonra da kot pantolonumu yukarı çekti. Artık gözlerimin içine bakamıyordu. Onun yerine hipnotize olmuş bakışları, bacaklarımda gezinen parmaklarına odaklanmıştı.

Oturma bölümünü küçük bir ahşap masayla iki sandalye mutfaktan ayırıyordu. Ethan bir sandalye çekip beni oturttu ve

ayaklarımı tekrar bağladı. Ocağın başına giderek tencerenin altını kapattı. Önceki ilişkimizi bir kenara bırakıp, “Planın ne, Memur Scott?” diye bir kez daha sormayı denedim. “Beni hayatının geri kalanında evcil bir hayvan olarak yanında tutmayı mı planlıyorsun? Önceden bana ne derdin, unuttun mu?” Masanın üzerine eğilip dikkatini çekmek için kollarımı sandalyeye doğru çektim. “Haklısın,” dedim gülerek. “Ben bir fırtınayım ve şimdiye kadar bir fırtınayı evcilleştiremeyeceğini bilmen gerekirdi.”

Ethan başını eğince kolundaki tüm kaslar gerildi.

“Buradan çıkacağım,” diye devam ettim. “Belki bugün değil, belki yarın da olmayabilir ama hiç beklemediğin bir anda kaçacağım... Geçmişimi biliyorsun, Ethan. İş o noktaya gelirse seni öldürmekte tereddüt etmem, empati duymam. O güzel, kızıl kafanı gözümü bile kırpmadan kırabilirim. Zerre kadar da suçlu hissetmeden hayatıma devam ederim. Ama sen öyle misin? Her gün, şu anda içini kemirenden çok daha büyük bir pişmanlığın yüküyle dolaşırsın. Bana zarar verecek olursan her gün yaşayacağın acıyı hayal bile edemiyorum.”

Yumruğunu bir dolaba vurmadan önce hırladı. Sonunda bir tepki vermesini sağlamak yüzüme tehditkâr bir gülümseme kondurdu. Söylediklerim tam olarak doğru değildi, aslında daha önce deneyimlediğim için empati duyabilirdim.

Ethan bir hışımla bana doğru gelip saçlarımı kavradı ve göğsünü kabartarak başımı geriye doğru çekti. “Senin sorunun ne biliyor musun, Jett?” Kafamdan kopan her bir saç teline rağmen dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi üzerimde uyguladığı güce uygun olacak şekilde kıstım. “Aynı olduğumuzu unutuyorsun.” Ethan saçımı bırakıp mutfak tezgâhına döndüğünde tuttuğum nefesi bıraktım ve kısa, titrek bir nefes aldım. “Beni hafife alma.”

Sonrasında yemek faslı sessiz geçti.

Ethan ocakta ısıttığı konserve domates çorbasını kaşıkla bana yedirdi. Başta yemek yemeyi reddetmeyi düşünmüştüm ama güce ihtiyacım vardı. Buradan çıkmam gerekiyordu ve bunun tek yolu sağlığıma dikkat etmek, kaçışımı planlarken bana verdiği yemeği yemekti.

Çorba bitince Ethan beni masada bırakarak mutfak tezgâhına döndü. Her kaşığı, spatulayı ve tabağı teker teker yıkadı, kurulayıp hepsini yerine yerleştirdi. Tezgâhla masayı sildikten sonra ocağı ovdu ve üçüncü kez yıkadığı ellerini kuruladı.

Ethan'ın bu kadar titiz, temizlik manyağı biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Fakat zaten onu gerçekten tanıdığım söylene-
mezdi.

Ethan mutfağı mükemmel bir şekilde temizledikten sonra beni kolumdan tutup sandalyeden kaldırdı. Merdivenden aşağıya, yatak odasına doğru yürürken arkamdan geldi. Ayak bilek-
lerim yine bağlıydı ve yalnız kalmıştım.

Saatler geçerken gece de gitgide soğuyarak acımasızlaştı.

Ollie olmadan kalbim baharın ortasındaki aralık ayı gibiydi.

Yanağımdan süzülen bir damla yaş sıcak ve davetkârdı.

Bir noktada uykuya dalmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda Ethan yanımda yatıyor ve melodik bir mırıltıyla alnıma nemli bir bez koyuyordu. Bedenim sadece *sweatshirt*'ün bana verdiği sıcaklığın içinde titriyor, onu bir zamanlar yaptığım gibi güvenlik battaniyesi olarak kullanmayı reddediyordu. Ethan'a sarılsam ısınırdım ama donmayı tercih ediyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

iki

“Kalbimin içinde **kilitli bir kutu** var.
Ağzına kadar anılarla dolu;
gülüşün, güzel kokun,
kaçamak dokunuşun...
hepsi benim, hepsi bayıldığım şeyler.
Yüzündeki çillerin benim küçük **hazinelерim**.
Gülüşünün sesi, adımların, gözlerindeki o **samimi** bakış.
Ne zaman istesem onları **yeniden yaşıyorum**,
Kalbim adeta *seninle* dolu bir hazine kutusu.”

OLIVER MASTERS

Oliver

“Senin için endişeleniyorum, dostum. Onu bulacaklar, evine gel,” dedi Travis. Bana daha önce verdiği telefonda sanki yüzüncü kez aynı şeyleri anlatıyordu. İş için telefona ihtiyacım olacağını söylemişti.

Boktan bir telefona ihtiyacım yoktu.

Gergin ellerimde tuttuğum bu lanet olası polaroid fotoğrafa değil, Mia'ya ihtiyacım vardı. Birlikte çekindiğimiz ilk fotoğraftı.

Ona. Ona, her şeyine ihtiyacım vardı.

“İyiyim ben,” diye yalan söyledim. “Sabah seni arayıp durumu bildiririm.” Bu da başka bir yalandı. Fakat bu aptal telefonda öfkemi dindirmek için çarparak kapatacağım bir kapak falan yoktu. Bu yüzden motel odasındaki yatağın üzerine fırlatmadan

önce parmağımı kırmızı düğmeye gereğinden daha sert bir biçimde bastırdım.

Evimize onsuz girmeyi reddediyordum. Ön kapıdan içeri gireceğimiz günü defalarca hayal etmiştim ve o yanımda yokken her şey farklı olacaktı.

Yerimde duramıyor, kiraladığım araba otoparkta beklerken motel odasında volta atıyordum. Onu aramadan geçen her saniye çok değerliydi ve boşa gidiyordu. Saat gece yarısına geliyordu ama yine de üzerime bir *sweatshirt* geçirip şifoniyerden arabanın anahtarını kaptım. Nerede olabileceğine dair bir rotam ya da sağlam bir ipucum olmadan kapıdan çıktım.

Arabayı amaçsızca sürdüm ama zihnim bugün beni bu noktaya getiren her etkileşimi tekrarlamaktan kendini alamıyordu. Mia'nın uyandıktan sonra yüzünde beliren gülümseme, bir ömür boyu benimle uyanmaya ve yatakta kahvesini yudumlamaya hazır olduğunu söyleyişi... Kısa bir süre sonraki sevişmemiz; bunların hepsi onun da ikimizden farklı bir şey hayal edemediğinin kanıtıydı. Mia yalancı değildi. Akli ona oyun oynamış olabilirdi ama gözleri de kalbi de dürüsttü. Benimle buluşacağına söz vermişti. Beni terk etmezdi. Bir terslik vardı.

Bir türlü çıkışa gelmeyince saatlerce her odayı tek tek arayıp her kata baktım. Jake ve Tyler'la konuştum, Dolor'ın sınırları içindeki her lanet kişiyi sorguladım. Lynch bir intihar vakasıyla meşguldü ve bir parçam, Mia'nın kayboluşuyla bu intiharın aynı ana denk gelmesinin tesadüf olmadığına inanıyordu.

Onu görmemin üzerinden on beş saat, bir *başkasının* onu son görüşünün üzerinden on saat geçmişti.

Neredesin, aşkım?

Arabayı yolun kenarında durdurmadan önce karanlık gecede Guildford'ın çevresindeki kasabaların etrafında dolaştım. Bir an aracın içinde otururken kendimi bir saniye sonra ıslak kaldırımın üzerinde nefessiz kalmış halde buluyordum. Ara-

balaların farları yanımdan hızla geçip gidiyor, insanlar evlerine dönmek için çaba sarf ediyordu ama ben bildiğim tek evim, Mia'm olmadan kaybolmuştum. Yanımdan geçen arabaların hiçbirisi burada boğulduğumu göremiyordu. Sırtımı ıslak arabaya dayayarak yere yığılmadan önce lastiğe bir tekme attım. Gecenin karanlığına, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyleyin," diye bağırdım. Yanımda kırık parçaları bana uzatacak bir Zeke yoktu.

Yağan yağmurun altında dikilmenin beni ona yaklaştırmayacağını ve bunu tek başıma yapamayacağımı anlamam beş dakikadan daha kısa sürdü.

Arabaya binip Dolor'daki güvenlik görevlisi Jinx'i aradım, iki yıllık ceza süresince iyi arkadaş olmuştuk. Üçüncü çalışta telefonu açtığında arkada çalan müzik, konuşma seslerini bastırıyordu. "Kimsin?"

"Masters. Senden bir iyilik istiyorum."

"Vay canına, Oliver Masters. Senden bu kadar çabuk haber alacağımı düşünmemiştim."

"Bana Lynch'in adresi lazım." Sohbet edecek zaman yoktu. Onu çıkmadan önce Dolor'da görmüş, numarasını almıştım. Saatlerce Dolor'ın altını üstüne getirirken bana yardım etmişti. Mia'nın kayıp olduğunu bilmelerine rağmen herkes hayatına nasıl devam edebiliyordu? Nasıl olur da bu saatte boktan bir partiye gidebilmişti?

"Pekâlâ, tamam. Bir keresinde bir şey teslim etmek için gitmiştim. Chertsey'deki Foxenden Court. Daire 8. Benim verdiğimi ona söy..."

Telefonu kapatıp yola çıktım ve kaygan caddede ilk sola saptım.

On dakika sonra kırmızı tuğlalı binanın önüne geldiğimde vitesi park konumuna aldım. Kapıdan girip merdivenleri hızla çıkarken yağmur üzerime yağmaya devam ediyordu. Vücudum

ya soğuktan ya sabırsızlıktan ya da öfkeden titriyordu. Anlayamıyordum, var gücümle Lynch'in dairesinin kapısını yumruklarken büyük ihtimalle tüm binayı uyandırmıştım.

Lynch kapıyı ekose pijamaları ve elinde tuttuğu bir beyzbol sopasıyla açtı. "Oliver." Dişlerini sıktı. "Çok yorucu bir gündü, seninle uğraşacak enerjim yok. Adresimi nasıl buldun?"

"Kızın kayıp!" Kapısını iterek açıp içeri girdim. Küçük ve sade bir daireydi. Elindeki sopayı kapı çerçevesinin yanına bırakıp ellerinin tersiyle gözlerini ovuştururken bir o yana bir bu yana yürüyüp durdum. "Uyan, Lynch. Aradığım cevapları alana kadar bir yere gitmiyorum."

"Evimde ne işin var, hem de gecenin bu saatinde," diye homurdanarak mutfığa doğru yürüdü ve kahve makinesini açtı. "Polisi arasam iyi olur." Fakat davranışları sözleriyle çelişiyordu. Lynch içten içe Mia'yı önemsiyordu. Beni polise ihbar etmeyecekti çünkü kızını umursayan tek kişi bendim.

"Lütfen! Ara!" Ellerimi havaya kaldırıp ona meydan okudum. Çoktan aramıştım ama yardımcı olmamışlardı, arayan islahevinin dekanı olursa kayıp bir kızın önemini belki idrak ederlerdi.

Lynch kahveyi hazneye doldururken kendi kendine tutarsızca mırıldanıyor, yaşadığım hayal kırıklığını görmezden geliyordu. "Bruce'la konuştum. Mia daha önce de böyle kaçıp kaçıp gidiyormuş, özellikle de işler zorlaşınca. Çıkış gününde kaçması karakterine uygun görünüyor. Senden başka biriyle yakınlaştıysa ve onunla kaçıp şu an bir yerlerde takılıyorsa hiç şaşırmam," dedi iç geçirerek ve elini kel kafasının üzerinde gezdirdi. "Bunun için kendini suçlama."

Travis de aynı lanet şeyi söylemişti ama Mia'yı tanıyordum. "Biraz zaman ayırıp kızını tanımaya çalışsaydın artık öyle biri olmadığını görürdün." Mia akıllıydı, kaçmak için eline geçen tek fırsatta ne benden ne de kendinden öyle kolay vazgeçmezdi.

Yaşadığı onca şeyden sonra yapmazdı. Bir hafta içinde Amerika'da mahkemesi görülecekti ve katılmazsa onu gönderecekleri sonraki yer kim bilir neresi olurdu?

Lynch dolaptan bir kupa çıkarıp bana döndü. “Annesini tanıyordum. O da hiçbir açıklama yapmadan Pennsylvania'ya gitmişti. Armut dibine düşer, Mia ona çok benziyor. Gözlerini benden almış olabilir ama geri kalan her şeyi annesinden almış.”

Mia annesinden çok bahsetmezdi fakat bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. “Onun hakkında yanılıyorsun.” Ayağa kalktım ve dirseklerimi mutfak tezgâhına yaslayarak aramıza mesafe koydum. “İçimi huzursuz eden bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ancak *okulunda* bir şey yaşandı. Hissedebiliyorum. Açıklaması zor ama başı belada.”

“İyi görünmüyorsun, Oliver. Yorgun bir halin var.”

Ahmak herif konuyu saptırıyordu.

Çenemi sıktım. “Ben iyiyim,” diye homurdandım.

Makine bipleyince Lynch bana arkasını döndü. “Tavsiyemi istersen evine gitmeni öneririm. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Bruce ondan haber alırsa arayacağını söyledi. O zamana kadar hiçbir şey yapamam.”

“Bu kadar mı yani? Kayıp ihbarı vermeyecek misin? Onu yetkililere haber verecek kadar bile umursamıyor musun?”

Lynch güldü, kendine bir fincan kahve doldurup üzerine şeker serpti. Onun bu umursamaz tavırları sinirlerimi germekten başka işe yaramıyordu. “Bu geçmişle Mia'yı ciddiye alırlar mı sanıyorsun? Kayıp ihbarını önemsemezler. Evine git, Oliver. Bir hafta içinde dönmezse polise giderim. O zamana kadar sen de hayatına devam et. Eminim iyidir. Gidecek bir yerin var mı?”

Mia ve çevresindeki insanların ona ne kadar az değer verdiğini gördüğüm için kalbim kırıldı. O yokken herkesin dünyasının karardığını nasıl anlayamıyorlardı?

Başımı yana çevirdim. Gözlerim öfkeden parlarken Mia'yı yaratan, onu dünyaya getiren adamla göz göze geleliyordum. "Ethan Scott. O nerede?"

"Muhtemelen evinde uyuyordur. Bu saatte senin de yapman gerektiği gibi."

Lynch'ten Scott'ın adresini almak dış çekmekten farksız olacaktı. Jinx bir şey biliyorsa bana tereddüt etmeden söylerdi.

Guildford'ın çevresinden dolaşarak Dolor'ın yanından geçtim ve sabahın üçünde motelin otoparkına döndüm. Kardeşimin bu işte bir parmağı olduğuna inanmaya başladığımda düşüncelerim altüst oldu. Her şey bana Oscar'ı çağırıyordu

Arabayı park edince ceptelefonumu alıp hapishanenin ziyaret saatlerine baktım. Ekrandaki küçük metni okurken gözlerim bulanıklaştı. Bir mahkumla görüşme ayarlamak için sekiz gün önceden haber vermek gerekiyordu. Sekiz gün çok uzun bir süreydi ama yine de Oscar'la görüşme randevusu almak için High Down Hapishanesi'ni aradım. Mesai saati dışındalardı ve sabah dokuzda tekrar aramak üzere telefonu kapattım.

Oscar'ı bir daha görmeyi planlamamıştım, onu geçmişe gömüp orada tutmayı umuyordum ama Oscar her defasında bir şekilde hayatıma burnunu sokmanın bir yolunu bulmuştu. Bana karşılık Mia'yı kaçırmaması için birkaç çocuk ayarlayabilirdi. Benden daha önce asla vazgeçmeyeceğim bir şeyi istiyordu ancak Mia tehlikeye verirdim, alabilirdi. Onun özgürlüğü pahasına hayatım da dahil olmak üzere her şeyi verebilirdim.

Telefonum çaldı, kalbim boğazımda atarken hemen açtım.

"Buldun mu?" Jinx'in hoparlörü andıran sesi, arka plandaki bas ritminin üstüne çıktı.

"Evet, işe yaramadı." Arabanın içinden motelin kapısı-

na baktım. Uyumak imkânsızdı ve zaman kaybıydı. “Ethan Scott’ın nerede yaşadığını biliyor musun?”

Yanında bir kız kulak zarımı titretecek şekilde mızızlanırken, “Hayır,” diye homurdandı. “Scott’la konuşmayız.”

“Scott’la konuşmayız da ne demek?” Gözlerimi ovuşturarak yorgunluğun etkisinden çıkmaya çalıştım. “Neredesin?”

“Adresi gönderiyorum, yüz yüze konuşalım. Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım.”

Jinx adresi yolladıktan sonra bariyerli bir mülke ulaşmam yirmi dakika sürdü. Arabayı evden gelen müzik sesinin ve kalabalığın karşısına park edip araca yaslandım, kollarımı kavuşturup beklemeye başladım. Bahçedeki tertemiz çimler kırmızı kaplar içindeki dekoratif mumlarla bezenmişti. Herkes kendini partiye kaptırmış gülüyor, eğleniyor ve dünyayı umursamadan hayatını yaşıyordu. Peki ya ben? Dönen başım ve içimde her geçen saniye büyüyen panikle soğukta onun keyfini bekliyordum. Gelmemem lazımdı ama çaresizliğe kapılmıştım. Jinx’in elinde Scott’la ilgili bir şey varsa, beni Mia’ya yaklaştıracak her şeyi bilmeliydim.

Jinx yüzünü kaplayan gevşek, sarhoş bir gülümsemeyle büyük kapı aralığından bana bakarken ışıklar altın dişlerinden yansıyor. Kolunu doladığı bir kızla bana doğru yürüdü. Kız, iri cüssesinin yanında ufacık kalıyordu. Sürdüğü kırmızı ruj ve parmaklarında tuttuğu sigaranın dumanı beni birden fazla rahatsız ederek unutmak için çok çaba sarf ettiğim bir zamana itti.

Pencere tam kapanmıyor, küçücük bir çatlak var ve içeri soğuk sızıyor. Dışarısı karanlık; trafiğin uğultusu şehri bir gece hayatı müzikaline dönüştürüyor ve soğuk, içeri bir ninni gibi süzülüyor. O’nun horlama sesini bastırıyor. Annemle uyuyacak ama annem daha eve gelmedi.

Kahverengi gözlü, kibar bakışlı kadının kütüphaneden bana verdiği kitabın sayfalarını çeviriyorum. Çocuk bölümünden

başka bir kitap seçmemi söylemişti ama onlar beni sıkıyor. Elimde tuttuğum iki kitap kalındı ve arkasındaki yazı, kalbimde derin bir değişim vadediyordu, bu da muhtemelen dünyayı değiştirebilirdi. Bunun bir parçası olmak istiyordum, iki kitabı da hızla bitirecektim. Ancak kadın sadece birini seçebileceğimi, diğerini de ilkinin aldığı haliyle iade ettikten sonra okuyabileceğimi söyledi. Bana güvenmiyordu ama onu suçlamıyordum. Ben de genç bir çocuğa kıymetli bir şeyi teslim etmezdim. Güven kazanılan bir şeydi.

Ona güvenilir olduğumu göstereceğim.

Gözlerim kitaptan mutfağın parlak, sarı rakamlı saatine kayıyor. Sabahın dördü ve annem her an eve gelebilir. Bazen geç kalır, bazen de erken gelir.

Gözlerimi kitaba çevirip uyumama izin verilen pencere pervazının altına gömülüyorum. Burası hoşuma gidiyor çünkü bir oturağın üzerinde küçük bir minder var ve yerden daha rahat. Çok üşürsem bazen pencerenin perdesini etrafıma doluyorum, beni kapatacak kadar uzun.

Kilit oynuyor ve annemin kıkırdamalarını duyunca kalp atışlarım yavaşlıyor. Annem döndü. Kapının çerçevesinde duran adam bir şeyler mırıldanarak onunla vedalaşıyor, annem de anahtarını yandaki masanın üzerine bırakıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Göbeği açık bir üst ve kısa bir etek giymiş. Üşümüş olmalı, onu böyle görünce kötü hissediyorum ama topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor. Kırmızı dudaklarının arasında tuttuğu bir sigarayla bana doğru tökezleyerek gelirken bunlar onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Beni öpmek için eğilmeden önce sigarasından bir nefes çekip dumanını üflüyor. Hâlâ uyanık olduğumu görünce, "Fazla endişelisin," diyerek beni

uyarıyor. Parmaklarını karnındaki yara izlerine, sıcak tenine dokunmak için uzatıyorum ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. “Bana yaptığın şeyden memnun musun?”

“Farklılar. Hepsi eşsiz.”

Onlara çatlak diyor, benim hatammış. Oscar’ın onu güzelleştirdiğini, benim de güzelliğini çaldığını söylüyor. Ben de ona güzel olduğunu, kabul etmese de izlerin de güzel olduğunu söylüyorum. Çatlakları bir kitabın satırlarına benzetiyorum, her biri ayrı bir hikâye anlatan cümleler. Buna ben sebep olmuştum, varlığımın kanıtı tenine kazılı ve onlardan nefret ediyor.

“Hayır, Oliver. Hepsi çirkin. Beni mahvettin. Sen olmasaydın daha çok para kazanabilirdim.”

Bu sözleri beni incitmeli ama incitmiyor. Artık canımı yakmıyor. İlk birkaç sefer acıtmıştı fakat sonra acı çektiğini ve bundan kurtulmak için beni kullandığını fark ettim, bu yüzden karşılık vermiyorum. Evde olduğu için mutluyum ve kitabı kapatıp yastık olarak başımın altına koymadan önce kaldığım sayfayı hatırlamak için anlık bir bakış fırlatıyorum. Annem sigarasını yerdeki kül tablasında söndürüyor, sonra Oscar’ın yanına uzanıp kollarını ve bacaklarını ona dolayarak ısıtıyor.

Jinx omzuma vurarak, “Bulmuşsun!” diye bağırınca dalıp gittiğim anılar uçup gitti. Ben irkilince yüz ifadesi değişti. “İçeri gel, seni ekibimle tanıştırayım.”

Arka plan dört bir yandan yükselen kahkaha ve konuşma sesleriyle doluydu, sesler başımı döndürüp avuçlarımı terletiyordu. Böyle bir kalabalığın içine girmeyeli uzun zaman olmuştu. İçimdeki panik iyice arttı, bir türlü odaklanamıyordum. Daha önce hiç duymadığım bir rap şarkısı tüm gürültüsüyle çalıyor, partideki coşku üzerimde gezinerek sınırlarımı zorluyordu. “Burada kalamam.”

“İyi misin?”

“İyiyim. Bir şey yok.”

Beynim kafamın içinde zonklarken Jinx, çarpık dişlerini ortaya çıkaracak biçimde sırttı. “Arkadaşıma bir içki getir,” diye emretti yanındaki kıza. Kız da başını sallayıp evin içine girdi.

“Seninki mi?” diye sordum arabaya yaslanarak, dengede durabilmek için ayağımı kaldırdım. Etrafımda çok fazla kaos vardı ve içimdeki endişe, olanlar üzerinde ufacık bir kontrolüm olduğunun farkına varınca iyice kötüleşti. Dikkatimi dağıtmak için havadan sudan konuşmaya çalıştım.

“Leslie miydi? Lila, Leigh ya da onun gibi bir şey işte. Daha bu gece tanıştık.” Sigarasını çıkarıp muzip bakışlarla kutudakileri avucuna döktü.

“Çakmak mı istiyorsun?”

Ona ters ters baktım, bu saçma soruya cevap vermek için enerji harcamayacaktım. Hıncahınç dolu kalabalığa göz gezdirdim. Etrafımız dumanla kaplıydı ve Jinx, Mia ya da Scott’la ilgisi olmayan bir şeyler saçmalyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Birçok kişi bize doğru dönmüş yargılıyor, senaryolar yazıyor ya da sadece hayranlıkla bakıyordu. Hiçbirini anlayamıyordum. Üzerimde çok fazla göz vardı ve muazzam bir gürültü çıkarıyorlardı.

“Oliver,” dedi Jinx beni kendine çekerek. Ben de bakışlarımı ileriye, adı L ile başlayan kızın elinde bir kadeh içkiyle bana baktığı yöne çevirdim. Buzlu ucuz votkaydı. Etrafımdaki gürültüyü bastırabilmek için içkiyi bir dikişte bitirince boğazımın arkası yandı. Plastik bardağı arabanın kaputuna koyarken bana bakıp sırttan Jinx’e döndüm. “İyi misin?” diye sorduğunda refleks olarak başımı salladım. “Hadi içeri girelim. Sana Scott hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım.”

İki içkiden sonra Scott’ın çok içine kapanık bir tip olduğunu ve Dolor’daki diğer güvenlik görevlileriyle hiç arkadaşlık kurmadığını öğrendim. İçkinin etkisiyle sınırlarım biraz yatış-

mış, zihnim trans durumuna geçmişti ve gözlerim önümde dans eden vücutların bulanık görüntüsüne takılı kalmıştı. Daha önce hiç duymadığım yeni bir şarkı çalmaya başlayınca kahkahalar ve mırıltılar yükseldi. L isimli kız yanımda bitip Jinx'i dinlerken bana bir içki uzattı. Hiçbiri işime yaramamıştı.

Scott hakkında söyledikleri benim için yeni bilgiler değildi.

Scott sessiz, dikkatli ve temkinli biriydi.

Hoşlandığı tek kişi Mia'ydı.

Jinx eğilip sigarasını yakarken, "Lynch'le Scott'ın konuştuğu gibi konuşan birini hiç görmedim," dedi ve küllerini aramızda duran bardağa döktü. "Adam umurunda bile değildi. Sanki orada bulunarak Lynch'e bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyordu, Lynch de aksini iddia etmedi. Çok tuhaf bir ilişkileri vardı ve bazı arkadaşlarım buna kızmıştı. Bir bit yeniği vardı."

"Yani elinde hiçbir şey yok," diye mırıldandıktan sonra bardağı dudaklarıma götürdüm. Tekrar koltuğa gömüldüm ve topuğumu yere vururken bacaklarımı açtım.

"Yarın onun adresini bulmaya çalışırım fakat elimden fazlası gelmez. Mesaim saat birde başlıyor ama riskli. Senin için birçok şeyi tehlikeye atıyorum."

"Karşılığını vereceğim," dedim, her kelimesinde ciddiydim. Normalde kimseyi kendim için tehlikeye atmazdım ama Mia? Onun için yapamayacağım şey yoktu.

Jinx ayağa kalkıp omzumu kavradı. "Vereceğini biliyorum. Şimdiye dek yanlısını görmedim."

Aldığım her yudumdan sonra kendime hâkim olmam gide rek zorlaşıyordu. Etrafımı saran kahkahalar, birbirine sürtünüp duran çiftler ve eşleşen kalabalık karşısında dişlerimi sıkıp plastik bardağı yumrukladım. Zihnimde dolaşıp duran anılar Mia'yla birbirimizden ne kadar uzak olduğumuzu anımsatıyor, bu gerçek gözlerimi yaşartıyordu.

L, nefesindeki votka kokusuyla, "Jinx yazar olduğunu söy-

ledi,” dedi ve elini gerdiğim uyluklarımın üzerine koydu. Ayağa kalkıp gözlerimi Jinx’in birkaç dakika önce oturduğu yere diktim. “Gitti,” dedi kolumu çekştirerek.

“Nereye gitti?” Ter, müziğin ritmi ve yükselen kahkahalar işe yaramaz beynime sızarken oda etrafımda dönmeye başladı. Baş dönmesiyle kanepede arkama yaslanıp başımı ellerimin arasına aldım.

“Gel, seni ona götüreyim.” L, beni kanepeden kaldırıp koridora götürdü. Terli vücutların arasından geçtik ve bir kapıdan girene kadar kalabalıkta üzerime defalarca içki döküldü. Oda aydınlıktı, tek istediğim uzanıp baş dönmeme bir son vermekti. Ağzıma en son yılbaşında içki sürmüştüm, o zamandan beri içkiye tahammülüm yoktu. Ellerini göğsümün üzerinde gezdirirken, “İslandıysın,” dedi kıkırdayarak.

Mutfağı, diğer bir yere açılan kapıdan ayıran küçük bir odada duruyorduk. Dokunuşundan iğrenerek L’nin bileğini kavrayıp kolunu ittim. Saçları sarıydı ama dipleri kahverengiydi. Kalçalarını duvara sabitlerken siyah gözlerini bana dikmişti. Her detayı bana annemi çağrıştırıyordu ve gözümün önünden gidene kadar bir köşeye top gibi kıvrılmak istiyordum.

“Gitmem gerekiyor. Jinx’e gittiğimi söyler misin?”

Bir tutam sarı saç, L’nin siyah gözlerindeki sahte masumiyeti çevreliyordu. Bana çok yakındı ve etrafımı saran hava yoğundu. Onu uzaklaştırmak için ellerimi omuzlarına koydum ama bu yumuşak reddetmeyi fark edemeyecek kadar sarhoştum.

“Sorun yok. Burada yalnızız.” L’nin sesi tenime temas etti, bu cümle yapışkan kırmızı dudaklarından bir şurup gibi dökülmüştü. Kollarımı kavrayınca hemen ondan uzaklaştım.

Arkamdaki duvar, dalgalı sislerin içinde sabit kalmamı sağlayan tek dayanağımdı. Bu kara delikte zaman normalden yavaş akıyordu. “Nefes almam gerek... Oksijene ihtiyacım var. Mia’yı bulmalıyım.”

“Kız arkadaşın mı?” diye sordu L ve kafamın içinde bir yerlerden Mia’nın adı gelince başımı öne düşürdüm.

O benim sevgilim. Neden benimle buluşmadı? Bir söz vermiştik. Lanet olsun, sözler vermiştik. Bir sürü hem de. “Artık onu hissedemiyorum.” Göğsümü kaşıdım. Alkol beni, kalbimi ve zihnimi zehirliyordu. “Neden onu hissedemiyorum? Bir terslik var. Yanlış bir şeyler var.”

Sırtım tekrar duvara çarpınca iki el beni dik tutmak için kalçalarımı kavrayana dek aşağı sürüklendim. “Oliver.” Adım aramızdaki boşlukta yankılandı. “İyi misin?”

“Evet! İyiyim!” Onu itip ilerledim, diğer kapıdan tökezleyerek geçtim, garaja girdim ve evin yan tarafına ulaştım. Sıvayı yumruklayınca derim yüzüldü, dönüp kalçam zemine değene kadar sert dış cephe kaplamasından aşağı kaydım. Yumruklarımı sıkıp kanattım, umutsuzluğa gömülmüştüm ve bir hiçliğin ortasında sıkışıp kalmıştım.

Cepte telefonumu bulmak için ellerimi cebime soktum.

Travis’i aradım, yorgun bir ses tonuyla cevap verince parmaklarımla burnumun kenarlarını sıkıştırdım. “İyi değilim, Trav,” dedim sonunda ve alnımı ellerimin arasına gömdüm. Omuzlarım evin duvarında çarpınca sarsıldı. “Bok gibiyim, berbat haldeyim.”

“Neredesin sen?”

“Mia gitti, dostum. Lanet olsun, gitti.” Dünya etrafımda dönerken gözlerimi kapattım, “Ya beni terk ettiyse? Ya onu bulmamı istemiyorsa? Artık ne yapacağımı bilmiyorum.” Sarhoş bir enkazdım. “Başka şeyler olduğuna inanmam gerek, beni bu şekilde terk etmezdi. Bize sırtını...”

“Yeter. Seni almaya geliyorum.”

ÜÇ

“Sakinliğı sizi yanıltmasın
çünkü tehlikeli.
Silahın ateşine sarılmış bronz bir ten,
Bıçaklarla bilenmiş bir omurga.
Sessiz ama zihinde devrim yaratır;
Omurgadan geçen bir ürperti andırır.
Onu bir siren zannedersin
ama o seni tamamen yutmayı planlayan
ürkütücü, kapkaranlık bir gecedir.

OLIVER MASTERS

Mia

Üç gündeğümü ve üç ay ışığı saydıktan sonra günler ardu arkası kesilmeyen bir bulanıklığa dönüştü. Her gün aynı rutinde ilerliyordu. Ethan bana kahvaltı, öğle yemeğı ve akşam yemeğı yediriyor; ardından gecenin bir yarısı beni uyku teröründen kurtarmadan önce, yatağı sokmadan yıkıyordu. Bunlar olup biterken bu odaya, bu yatağı kilitli kalmıştım. Hapsedilmek Dolor’dan alışkın olduğum bir şeydi ama Ethan hiçbir şey söylemiyor, bir açıklama yapmıyordu.

Günde birkaç saat o telefonla konuşurken üst kattan gelen boğuk seslere kulak misafiri oluyordum, bazen de çıt çıkmıyordu. Ev gerçekten ölüm sessizliğine bürünüyordu, ufak tefek sesler de çok kısa süreliydi. Ethan sadece bana yemek yedirdiğı zamanlarda ağızımdaki bandı çıkarıyordu. Ayak bileğimdekileri

de ancak tek başıma tuvalete gitmeme izin verdiği zamanlarda söküyordu.

Bant yokken de onunla kavga etmiyor, hiçbir şey söylemiyordum. Bana güvenmeyi öğrenecekti, her geçen gün daha çok güvenini kazanıyordum. Yine de henüz kaçma fırsatı yakalayamamıştım, zaman geçtikçe kendimi daha sersemlemiş ve felç olmuş hissediyordum. Burada geçirdiğim her saniye geçmişin bir rüya olduğunu düşünmeme sebep oluyor, ne yaşandığını ve yaşanabileceğini bir türlü kavrayamıyordum.

Bunların hiçbiri gerçekte yaşanmamıştı.

Ollie hiç var olmamıştı.

Hepsi kafamın içindeydi.

Eğer gerçekten var olsaydı, gelip beni bulurdu ama bulmamıştı.

Ben de kararımı verdim.

Ollie bir rüyaydı.

Üzerime büyük gelen beyaz tişörtler, şu an beni ısıtan tek giysiydi. Ethan, kıyafetlerimi yıkama nezaketi gösteriyordu ama bugün çamaşır günüydü ve bacaklarım soğuğa karşı çıplak kalmıştı.

Saat daha erkendi, o döküm tavada sosis pişirirken gözlerimi üzerinden bir an olsun ayırmadım. Ethan lavabonun üstündeki pencereyi aralamış, sabahın sert ve soğuk havasını içeri davet etmişti. Tişörtün içinde titriyordum ama çıplak bacaklarımı saracak bir şeyim yoktu.

Ethan'ın üzerinde kot pantolonla düz, siyah bir gömlek vardı, kızıl saçları dağınıktı.

Ocağı kapatıp bana dönmeden önce sosisleri bir tabağın üzerine yerleştirdi. Gözleri göğsümde gezinince meme uçlarımda soğuğa verdiği tepkiyi fark etti. Masmavi gözlerindeki özlemi hissedebiliyordum ama sandalyeyi çekip tabağımı iki kişilik masanın üzerine bırakmadan önce parıltı kayboldu.

Bakışlarının içindeki çatışmayı yansıtmadığı bir an bile yoktu ancak çelişki iki duygunun bir kombinasyondan ziyade bir ihtiyaçtan diğerine sıçrayışını andırıyordu. Bum. *Onu istiyorum.* Bum. *Onu güvende tutmalıyım.* Bum. *Ne halt ettim ben?* Bum. *Cehenneme gideceğim.* Bum. *Onu da yanımda sürükleyebilirim.*

Her baktığında bu çelişkileri gözünden okuyabiliyordum.

“Ethan,” diye fısıldadığımda tek kelimem, sosisi kesmek üzere olan elini yavaşlattı ama bakışlarını önündeki tabaktan ayırmadı. “Eski halimizi özlüyorum.” Hem ciddiymdim hem de değildim. Evet, eski halimizi, onu yalnızca güvenlik battaniyesi olarak gördüğüm günleri özlemiştim. Ancak yeşil gözleri, sıcacık kalbi ve sevgi dolu dokunuşları olan bir adamın hayalini daha çok özlemiştim. “Konuş benimle. Anlat. Bunu neden yapıyorsun?”

Bıçak tabağa çarparak şangırdadı ve Ethan sandalyesinde doğruldu. “Şu anda düşünemiyorum, Jett.” Çatalım sosislere saplayıp dirseğini masaya koydu. “Ye.”

Ağzımı açtım, kendisi bir ısırık almadan önce sosileri ağzıma tıktı.

Yutkunurken bakışlarımı tezgâhın üzerindeki mumun yanında duran kibrit kutusuna sabitledim. “Çöz beni. Ayak bileklerim bağlı kalabilir, Ethan. Bir yere gittiğim yok. Bırak da karnımı doyurayım.”

Uzun bir sessizlikten sonra Ethan ayağa kalktı, masadaki çatal ve bıçakları lavaboya atarak temizledikten sonra arkama çömelip bileklerimdeki bağları çözdü. Kollarım anında rahatladı ama tabağıma uzanmaya çalışırken ikisi de bir jöleden farksız hissettiriyordu. “Teşekkür ederim.”

Hiçbir yere gidemeyeceğimin o da farkındaydı. En azından şimdilik. Ayak bileklerim bağlıyken koşamazdım. Ethan yerine oturup parmaklarıyla bir parça sosisi aldı. Masayı ona

karşı kullanabileceğim silahlardan temizlediğini fark ettiğim için yüzümde bir gülümseme belirdi ama kendimi tuttum. Bu engellerin, bu kulübenin ve zihnimin içinde kafese tıkılmış bir hayvandım.

Kahvaltıdan sonra Ethan ortalığı temizledi, tabak çanakları elleriyle yıkayıp yerlerine yerleştirdi. Tezgâhtan aldığı kibrit kutusunu küçük buzdolabının yanındaki çekmeceye bıraktı. Mutfak tertemiz olunca beni kollarına alarak merdivenlerden indirdi. Buna daha ne kadar devam edebilecekti?

Kollarımı bir daha bağlamadı, ben de sabah uykusuna hazır bir şekilde yatağın üzerine uzandım.

Hayatım artık bu rutinden ibaretti ama sonsuza kadar bunun içine sıkışıp kalmaya izin vermeyi reddediyordum.

“Bugün sana bir pantolon alacağım,” dedi bana bakarak.

Gözlerimi kırpmadan uzaklara baktım.

İster inanın ister inanmayın, bu benim savaşıma biçimimdi.

Her günüm solup gitmemeye karşı verdiğim bir mücadeleydi, vücudumu dinlenme moduna almıştım. Dışarıdan bakıldığında komada ve tamamen uysal bir halde görünebilirdim ama iç dünyamda kaçış planları yapmaktan vazgeçmiyordum. *Akıllıca*. Akıllı davranmak zorundaydım.

Ethan başımda dikilmiş, asla alamayacağı bir yanıt bekliyordu. Sadece yukarı çıkıp birilerine telefon etmesini istiyordum. Böylece onun boğuk sesiyle uykuya dalabilecek, gözlerim kapandığında yanıma gelip şarkıya benzer sesi ve nazik, yumuşak elleri olan yeşil gözlü meleğimi görebilecektim.

Ollie...

“Gözlerini açma,” diye fısıldıyor kulağıma. Yanımda olduğunu biliyorum, özgür ve nazik ruhunu hissediyorum, tüylerimi diken diken ediyor.

Tamamen hareketsiz biçimde yatağının üzerinde uzanı-

yoruz. Burnumdan verdiğim nefes ve onun alıp verdiği kesik nefesler dışında çıt çıkmıyor. Henüz planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama yaptığı hiçbir şey öylesine değil.

Şekilli ama incecik vücudu üzerimde kolaylıkla hareket ediyor ve bacaklarım onu içeri almak için iki yana düşüyor. Ağır-lığını hissetmemem için kendini yukarıda tutarken kulaklarımı avuç içleriyle kapatıyor. Artık içimde durmaksızın atan, yumu-şak kalp atışlarının sesinden başka bir şey duymuyorum. Bu ya onun ya da benim kalbim. Anlayamıyorum.

Nane kokan nefesi önce dudaklarıma çarpıyor ve başımı döndürüyor. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum ama Ollie'nin ağzı dudaklarımda gezindiğinde kulaklarımdaki kalp atışları daha da hızlanıyor. Dudaklarım titriyor, onun nefesi kesik kesik gelmeye başlıyor ve her nefeste tadını alıyorum. Öpüşmüyor olsak da dudakları hâlâ dudaklarımı keşfederken ağzımı onun hareketlerini bekleyerek aralıyorum.

Sadece tadı bile beni geçmişe götürüyor, cennetten bir esinti ve ben daha fazlasını arzuluyorum. Yavaşça dudakları benimki-leri okşuyor, cesur ama bağışlayıcı. Bu nasıl mümkün olabilir? Altdudağımı ısıtıyor ve ben parçalanırken içimde bir alev ya-nıyor. Daha fazlası için başımı her kaldırdığımda geri çekiliyor ve onu kaybetmek canımı yakıyor

Heyecan verici. Hem de neredeyse artık dayanamayacağım kadar. Bu işkence göğsümde bir sızı oluşturuyor. Neden bana ihtiyacım olanı veremiyor? Yine de ona güveniyorum ve bu yüz-den onun altında paramparça olurken hareketsiz kalıyorum.

Birden Ollie'nin dili dilime değiyor ve bütün sinirlerim alev alev yanıyor. Gözlerimin arkasında bir ateş parlıyor. Neden bil-miyorum ama ağlamak istiyorum. Hem kafamın hem göğsümün içinde kalbimle oynuyor ancak bana zar zor dokunuyor ve bun-ların hepsi çok fazla geliyor.

İçimden bir inilti kaçınca Ollie teslim olup dudaklarıma

yapışıyor. Dilinin her darbesinde göğsüm sıkışıyor ve sanki duygular çarşafının arasından akıp gidiyormuş gibi öpüşmeye başlıyoruz. Gözyaşları yüzümden akarken tuz onun tatlı tadıyla karışıyor Bana neler olduğunu anlamıyorum. Titriyorum. Kulaklarıma gelen kalp atışları iyice yükseliyor. Bu hızlı atışlar, öpücüğünün yavaş ve beni yakan ritmiyle uyuşmuyor.

Sonunda Ollie geri çekiliyor ve başparmaklarıyla yanağımdaki yaşları siliyor “Şimdi, aşkım,” diyor ama hem kolları hem sesi titriyor. “Şimdi gözlerini aç.” Parlak yeşil gözleri ıslak kirpiklerinin altında aşağıya, bana bakarken nutkum tutulmuş bir halde üç kez gözlerimi kırpyorum. “Ne hissediyorsun?” diye soruyor endişeyle, kaşlarını çatarken gözlerime bakıyor

Önce havayı içime çekiyorum, sonra daha sakın bir nefes alıyorum. Ollie ona hissettirdiklerimi bir nebze olsun bana göstermişti. Savaşmakla pes etmek arasında gidip geliyordu ve bu sadece bir öpücüktü. Ama Ollie, diğer duyularımı kapatarak bunu başarmıştı. Gözlerimi kapatıyorum. Sesimi duymamı engelliyor. Tek dokunuş dudakları, elleri ve sınır tanımayan kalp atışlarıyla beni beslemesi. “Her şeyi. Her şeyi hissediyorum, Ollie.”

Ollie bir an için gözlerini kapayıp dudaklarını yalıyor. “Şimdi anlıyor musun?” Avucumu yüzüne götürüp başımı sallıyorum. “Evet. Anlıyorum.”

Sarsılarak uyanıp gözlerimi açtığımda Ethan elinde bir çantayla başımda dikiliyordu.

“Uyku terörü mü?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Ağlıyorsun.”

Elimin tersiyle yanağımlı sildim ve başımı salladım.

“Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim.” Yanıma oturunca yatak içe gömüldü. “Sana pantolon getirdim. Kot pantolon

ve bu.” Çantadan kıyafeti çıkarıp havaya kaldırdı. “Eşofman. Muhtemelen büyük gelecek ama en küçük bedeni buydu.”

Günlerdir konuşmadığı kadar uzun konuşmuştu.

Ethan verdiği zararın izlerini silmeye çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Asla eskisi gibi olamayacaktık ve benim tek istediğim uykuya dönüp rüyalarımındaki adamla birlikte olmaktı.

Sadece güneş varken geliyor, asla gecenin bir yarısı yanıma uğramıyordu. Ethan yanımda uyurken gelmiyordu.

Sonsuza kadar bu rüyanın içinde kilitli kalmanın ve asla ayrılmamanın bir yolu olmasını dilesem de Ethan beni her zaman uyandırıyor, beni ondan uzaklaştırıyordu.

“Hadi biraz yürüyelim,” dedi omuz silkerek. “Egzersize ihtiyacın var. Artık günlerini uyuyarak geçiremezsin.”

En son yürüyüşe çıktığımızda ormana doğru koşmaya başlamıştım ama fazla uzaklaşamamıştım. Beni hemen yakalamış, yere yatırıp bayıltmıştı. Ethan bu konuda iyiydi. Bilincimi kaybetmem için oksijeni ne kadar kesmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ben de ne kadar az mücadele edersem, o kadar çabuk bayılıp Ollie’nin kollarına dönüyordum. O gün Ollie’yi ilk kez rüyamda görmüştüm ve o günden beri tek yapmak istediğim buydu.

“Tamam,” diye mırıldanarak içimi çektim ve yatakta doğruldum.

Yüzünde bir zafer ifadesi belirirken ayak bileklerimdeki bağları çözdü. Ayaklarım çimenlere değdiğinde oyun başlayacaktı. Ben kaçacaktım, o da beni yakalayıp Ollie’nin kollarına atacaktı. İkimiz de kazançlı çıkacaktık.

Ethan haklıydı, eşofman altı boldu ama kalça kemiklerimden düşmüyordu. Ayaklarımı postallarıma geçirince beni önüne aldı ve merdivenleri çıkararak ön kapıya yöneldik.

Gri *Nissan*’ı kulübenin önündeydi. Arabayı son gördüğümde her ihtimale karşı plakasını ezberlemiştim ama çoktan ak-

lımdan çıkmıştı, hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Ethan'ın yüz ifadelerini, vücut dilini bile okuyamıyordum. Ne planladığını da ne niyette olduğunu da bilmiyordum. Resmen bir hayalete dönüşmüştüm. Her söyleneni yapıyor, Ethan'ın sınırlarına bağlı kalıyordum. Ona yapmak istediğim şeylere dair hastalıklı düşünceler besleyen bir gölgeden ibarettim.

Cam bardağı yemek masasına çarparak kırmayı ve boğazını kesmeyi düşünüyordum. Uykusunda onu bir yastıkla boğmayı düşünüyordum. Hasta kafamın içinde bir düzineden fazla cinayet işliyordum ama beni durduran rahatsız edici bir ses vardı. Ollie'nin sesi. Meleğimin.

Ormanın ortasındaki bir açıklığa gelene kadar patikada yan yana sessizce yürüdük. Ethan duraksayıp meraklı gözlerle bana döndü. “Hep böyle değildim, biliyorsun,” diyerek söze girdi. Gözlerimi ondan ayırıp ağaçlara doğru çevirdim. “İlk öpücüğüm buradaydı.” Sağ tarafa doğru bir adım attı. “Aslında tam olarak burada. Adı Ashlyn'di. Bir gece ailemin evinin kapısında pijamasının üzerine kışlık bir palto giymiş halde belirip şişe açacağımız olup olmadığını sorduğunda on beş yaşındaydım.”

Ethan'ın kıkırdaması beni rahatlatmalıydı ama öyle olmadı. Donup kalmıştım, taş kesmiş bir halde gözlerimi önüme dikmiş, ona bakmayı reddediyor ve ormana varmadan önce kaç adım atmam gerektiğini sayıyordum.

“Yani, insanın ne diye bir şişe açacağına ihtiyacı olsun ki? O zamanlar on dört yaşındaydı, içki içecek yaşta değildi, özellikle de gece yarısı. Ama daha sonra babası için istediğini öğrendim.”

“Umurumda değil,” diye fısıldadım sonunda ama donmuş, cansız parçalarım yavaşça döküldü. İçimde beliren tek şey öfkeydi. Nedense Ethan'ın itirafı beni öfkelenlendirmişti.

“Hayır,” dedi ve önüme dikilerek ağaçlarla olan *bağlantımı* kesti. “Hikâyemi öğrenmenin zamanı geldi.” Hevesli ses tonu

ormanın sakinliğine karışırken kuşları dallardan uçurdu. Bakışlarımı sabit tuttum, bir santim bile kıpırdamadım. “Onunla evlerine kadar yürüdüm. İki kilometreden biraz daha uzundu. Dört bin yüz kırk adım. Yolun daha yarısında ona âşık olmuş-tum bile. Tam bu noktada, iki yabancıнын gecenin bir yarısı soğukta yürümesinin ne kadar çılgınca olduğundan bahsetmeyi kestim. Onu kolayca öldürüp cesedini ormana atabileceğimi söyleyerek takıldı ama sonra, benim yanımda kendini güvende hissettiğini söyledi. O an tuhaf bir hisse kapıldım. Onu hemen o anda öpmezsem, bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayacağımdan çok korkuyordum. Ben de öptüm.” Sesi titremeye başlamıştı. “İlk öpüşmem olacaktı, onun da ilki olacağına emindim. Özensiz ve karman çormandı ama bizimdi.”

Ollie’yi rüyalarımnda öpmüştüm. Defalarca öpüşmüştük ve bunu özensiz ya da karman çorman olarak adlandıramazdım. Her seferinde sarsıcı, nefes kesici olmuştu ve siyah beyaz rüyalarımı sonsuz bir renk cümbüşüne boyuyordu.

“Sonra yolun geri kalanını el ele yürüdük. Babası kıkırdamalarımızı duyunca içeriden bağırdı, ben de onu tekrar öptüm ve vedalaştık. Bu onu ilk ve son görüşümdü. Ertesi sabah üzerimizde uçan helikopterler, itfaiye araçları ve siren sesleriyle uyandım. Sarhoş babası elinde sigarayla uyuyakaldığı için evleri alevler içinde kalmıştı. Ashlyn ve küçük kız kardeşi yataklarından bile çıkamadan uykularında ölmüştü ama babası ve arkadaşları hayatta kalmayı başarmıştı. İçgüdülerimi dinlemediğim için her lanet gün kendimi cezalandırdım. O iki ayyaşın olduğu eve girmesine asla izin vermemeliydim.”

Ethan duraksadığında kızın uykusunda öldüğü gerçeğine saplanıp kalmıştım. Eğer uykumda ölürsem, bu sonsuza kadar Ollie’yle bir rüyada kilitli kalabileceğim anlamına mı geliyordu? Bu fikir içimi huzurla doldurdu.

“İşte bu yüzden polis teşkilatına katıldım,” diye devam etti

Ethan. “Tek arzum kendilerini koruyamayanları korumaktı. Sana zarar vermeyeceğim, Jett. Seni asla bilerek incitmem. Şu anda ne düşünüyor olursan ol, seni önemsiyorum. Belki bunu doğru şekilde yapamıyorum, belki de nasıl yapacağımı bilmiyorum ama... Siktir... Bilmiyorum. Ne zaman değer verdiğim birini elimden kaçırırsam, ölüm yakamı bırakmıyor. İşte bu yüzden, gitmene izin vermemek için milyonlarca lanet nedenim var.”

Bir parçam o anda onun için bir şeyler hissedebilir ya da en azından onu anlayabilirdi ama kaçma ihtiyacı beni tamamen kontrol altına almıştı.

Ethan arkasını dönüp ters yönde bir adım atar atmaz ağaçlara doğru koşmaya başladım.

Bir.

İki.

Üç.

Beni yere serdiğinde ancak üç uzun adım atabilmişim.

“Aptal mısın sen?” diye bağırdı. Göğsü sırtıma çarparken kulağımın dibinde sertçe bir nefes aldı ve beni bayıltmasını bekleyerek gözlerimi kapattım. “Daha kaç kez söylemem gerekiyor? Her şeyden yüzlerce kilometre uzaktayız!”

Hiç söylememişti ki.

O gece yemeğimi Ethan yedirdi. Elim kolum bağlıyken bu hiçlik uçurumundan kaçamıyordum. Ben felç olmuş gibi hareketsizce otururken ağızma götürdüğü her kaşıқта yüz hatlarında bir endişe belirliyordu. Konuşmam, bir şey söylemem için yalvarıyordu ama yapamıyordum. Yalnızca bu bağlardan kurtulduğumu, o kaşığı kapıp boğazma tıktığımı hayal edebiliyordum.

Banyoda beni yıkarken hareketsiz, kafamın içine zincirlenmiş bir halde yattım. Güçlü ve sert elleri vardı ama rüyalarımındaki adama hiç benzemiyordu. Sabunlu ellerini tenimde gezdirirken duvardaki çizgilere odaklanıp onları saydım. Ethan

beni lavabodaki bulaşıklar gibi, yeniden parıldayıp temizlenene kadar mükemmel bir titizlikle yıkadı.

Sonra da üzerimi giydirip alt kattaki yatak odasına taşıdı.

O gece gözlerim açıkken yanıma uzandı. Ollie gelmeyecekti, Ethan yanımdayken gelmezdi. Bu yüzden Ethan gittiğinde dinlenecektim. Terörün gece gelmesinin de bir anlamı yoktu.

Pencerenin dışında ağaçlar ayla dans ediyordu. Ethan kollarını vücuduma sıkıca dolamıştı, ben de saatlerce ağaçların dansını seyrettim. Elleri üzerimde olsa da bana dokunamıyordu.

DÖRT

“Deliliğinin bir melodisi var ve yakından dinlerseniz, teninin altındaki yağmurun ritmini duyabilirsiniz.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Oscar, civardaki en kötü hapisane sayılmayan High Down’a nakledilmişti. Ne kadar da güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, onun o bok çukuru Bronzefield’da olduğunu bilmek hoşuma giderdi ama neyse ki High Down daha yakındı.

Oscar’ı en son hüküm giydiğinde görmüştüm. Mahkemede olmama izin vermişlerdi ve o alaycı sırıtış o zamandan beri istenmeyen bir anı olarak beynime kazınmıştı. Yaptıklarım karşısında, tanıklığımla ikimizin de ondan çaldığımı bildiğimiz şey için benden intikam almanın bir yolunu bulacağına dair ant içmişti.

Ancak Oscar bunları hak etmişti. Yıllarca onun kadınları birer nesne haline getirmekle kalmayıp beyinlerini yıkayarak onları anlamsızca becermesini seyrettim. Yıllarca kızlara zor-

balık yaptı ve onları psikolojik şiddete maruz bıraktı. Hepsi-ni sadist doğasından hoşlanacakları şekilde yetiştirdi. Ben de yıllarca onun projesi oldum, beni fuhuş çetesinde yardımcısı yapmak istiyordu... Neydi adı? *Ah, evet. Beyaz Tilki.* Polis öyle söylemişti.

İki parmağımın arasında tuttuğum sigara yanınca, hızla bu-güne döndüm. Sigaradan bir nefes daha çekerek mentolü ci-ğerlerime doldurdum ve ardından bu iğrenç dalı otoparkın çat-lak kaldırımına fırlattım. Travis sağ olsun, bunu bir alışkanlık haline getirmem ancak iki günümü almıştı. Sakız bu noktada işe yaramazdı. Sigara ellerimi ve gıcırdattığım çenemi meşgul ediyordu.

Güneş, sabah göğünü kaplayan bulutların arasından sıyrıldı-ğında gözlerimi kısarak hapishanenin kapılarına doğru baktım. İki dakika sonra adi kardeşimle tekrar yüz yüze gelecektim. Yeni aldığım arabayla ilerlemeye devam ettim. 2000 model si-yah bir *station wagon*. Bir gazete ilanında görüp pazarlık ya-parak almıştım çünkü kadın arabayı satmaya epey istekliydi. Kiraladığımız araç her gün Mia'yla banka hesabımıza bir dar-be indiriyordu, Travis de daha yeni bir araba için nakit param olduğunu söylemişti. Havalı bir arabaya ihtiyacım yoktu. Bu lanet şeylerin değeri her geçen gün düşüyordu ve konu para olduğunda, özellikle de yabancıları etkilemek için fazladan para harcayacak kadar aptal değildim. Beni A noktasından B noktasına götürdüğü sürece, bu hurda yığını ihtiyacımı karşı-layacaktı.

“Hijack, ziyaretçimin lanet olası Oliver Masters olduğunu söyleyince gözümle görene kadar inanasım gelmedi,” dedi Os-car alaycı bir şekilde. Pis pis sırtıyordu. “Söylesene kardeşim, seni yeniden görme şerefini neye borçluyum?”

Bu ziyaret televizyonda gördüğüm gibi gerçekleşmemiştir. Aramızda beni Oscar'ın zalim bakışlarından ayıran bir cam

yoktu. Siyah saçları uzamıştı ve uçları, yüzündeki sahte gülümsemeyle yükselmiş yanaklarına değiyordu. Kapkara gözlerini kıyafetlerimin üzerinde gezdirerek beni ve özgürlüğümü yargıliyordu.

Dolor'dan yeni kurtulsam da hâlâ kalbimdeki sızının esiriydim. Odaya girmeden önce gardiyanlar beremi aldılar. Hâlâ her gün ya eşofman ya da Mia'yla içinde bulunduğumuz dünyadan hiç ayrılmadığımı ve mümkün olduğunca uzun süre orada kalmak istediğimi haykıran siyah kot pantolonla düz tişörtler giyiyordum. İlk imza günüm yaklaşıyordu, Travis yeni kıyafetler almam gerektiğini söylemişti ama Mia ortadan kaybolmuşken alışverişe ayıracak vaktim yoktu.

Oscar karşıma oturup ayak bileklerindeki zincirlerle olabildiğince rahat görünürken dizim yuvarlak masanın altında sıçrayıp bana Dolor'daki yemekhaneyi hatırlattı. "Ne yaptın?" demeye çalıştım ama sesim soru sormaktan çok yardım için yarıyor gibi çıkmıştı. Göğsüm öyle sert bir şekilde kabardı ki nefes alamadım.

"Biraz daha açık olman gerek." Oscar kıkırdayıp bakışlarını kucagındaki kelepçeli ellerine indirdi. "Birçok şey yaptım, buna senin sevgili Mia'nı becermek de dahil."

Oscar ve Mia birlikte olmuştu, bu da bir süre kafamı kurcalayan bir meseleydi ama sonunda bu durumu görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Artık bunu bana karşı bir silah olarak kullanamazdı. "Nerede o?" Sesimi yükselttim ama durup etrafıma bakınca infaz koruma memurlarının bizi izlediğini gördüm. Ses tonumu alçalttım. "Eğer onu bulursam, daha doğrusu bulduğumda kılına zarar gelmişse seni gebertirim."

"Dolor senin ayarlarını bozmuş." Oscar kaşlarını kaldırıp kelepçeli ellerini masanın üzerine koydu ve bana doğru eğildi. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bana baksana." Gözünü zincirlere dikti. "Bu halde ne yapabilirim?"

“Kiminle temas kurdun?”

“Oliver, delirmiş gibi konuşuyorsun. Git yardım al.”

Başımı salladım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. “Komik değil. İkimiz de onu neden kaçırdığını biliyoruz. Bana nerede olduğunu söyle.”

“Hâlâ Mia’dan bahsediyoruz, değil mi?”

“Tanrı aşkına, evet. Tabii ki Mia.” Bu oyunları eskimişti, hemen kafamın içine girmeye, çaresizliğimi kendine eğlence yapmaya başlamıştı. Tahmin etmeliydim.

“Ne istediğimi biliyorsun. Benim olanı ver, ben de onu serbest bırakayım,” dedi Oscar fısıldayarak. Parmakları çoktan diğer elinin üstünü kaşımaya başlamıştı, bu onun en büyük alışkanlıklarından biriydi. Kaşlarını kaldırmış, yanıt vermeme bekliyordu ama elini kaşması bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı. Olayla bir ilgisi yoktu. “Ne dersin?”

Mia, Oscar’ın elinde değilse geriye bir tek Ethan Scott kalıyordu. Yani Oscar bana yardım edemezdi. Evet, Mia’yı bulmak için kardeşimin yardımını istemek de dahil her şeyi yapardım ama bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Bir telefon görüşmesi yapmak için sekiz gün beklemek zorunda kalmayacağım, dışarıdan birilerine ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp sandalyeyi ittim, Oscar da konuşmanın bittiğini fark edince sandalyesinde doğruldu. “Bir daha gelmeyeceğim, O. Umarım burası seni gerçekten değiştirir. Ha bir de umarım Mia’nın kaybolmasıyla ilgin yoktur, can sağlığın açısından en iyisi bu olur.” Aramızda biraz mesafe bırakarak ona doğru eğildim. “Beni hafife alma. Ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin bile edemezsin.”

Öfkelenerek ayağa kalkıp karşıma dikilirken yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hadi ama.” Güldüm. “Beni bilirsin. Ben tehdit etmem.” Sırtarak yağlı saçlarını karıştırdım. “Kimseye boyun eğme, ağabey.”

“Bana kazık attın, piç kurusu!” Kelepçeleri masadan sekti ve ben uzaklaşırken bağırışları giderek azaldı. Korumalar yanımdan hızla geçerken kendimi gülmek için zor tuttum.

Şifoniyerin üzerinde duran ceptelefonu çalmaya başladı, arayan ya Travis’ti ya da yayınevinden Laurie. Günlerdir herkesi görmezden geliyordum, bugün de durum farklı değildi. Yeni bir gelişmeye susamış gözlerimi otel odasındaki komodinun üzerindeki dijital saatte dikmiş, Mia’nın babası Bruce’u aramak için uygun zamanı bekliyordum.

Pennsylvania benden sadece beş saat gerideydi ve saat öğleni biraz geçiyordu. Ondan haber alıp almadığımı öğrenmek için onun saatiyle sabah sekizde onu aramadığım tek bir gün bile olmamıştı. Bugün de farklı değildi.

Bir otuz dakika daha, derme çatma yatağın kenarında oturup yumruğumu sıkarak, saatteki yeşil harfler bulanıklaşıp tanınmaz hale gelene kadar gözümü duvardan ayırmadım.

Benim saatimle öğlen tam 13:00’te alarmım çaldı. Telefonu komodinun üzerinden aldım.

Bruce yorgun bir iç çekişle, “Bir haber yok,” diye beni karşıladı. “Her gün aramak zorunda olmadığımı biliyorsun. Bir şey duyarsam seni ararım.”

Teşekkür ederim, Bruce ama yine de arayacağım. “Kayıp ihbarında bulundun mu?”

Kısacık bir tereddütle geçen sessizlikte cevabımı aldım.

“Oli...”

“Gerek yok. Duymak istemiyorum.”

“İyi olduğuna eminim.”

“Buna inanmak isterim ama durumun öyle olmadığını biliyorum.”

“Haber alırsam seni ararım.”

“Seni yarın arayacağım.”

Konuşmalarımız genellikle bu şekilde geçiyordu. Mia her zaman babasıyla ilişkisinin, annesi öldüğü andan itibaren koptuğunu söylerdi. İnsanlığa olan inancım her geçen gün yavaş yavaş tükeniyordu. Mia, dünyaya karşı mücadelesinde hep tek başınaydı ama artık birlikteydik. Ben vardım, bunun onu kurtarmaya yeteceğini umuyordum.

Kaynaklarım sınırlıydı, islahevinden yeni çıktığım için fazla arkadaşım yoktu. Jinx, Lynch’in ofisinden Ethan’ın adresini çalmış, bunu da iyilik olarak yapmıştı ama yine de annesine erzak alması için para gönderdim. Gerek olmadığını söylemiş olsa da ailesinin aç kalmasına izin veremezdim. Jinx iyi bir adamdı. Çok çalışır ve çoğunlukla beladan uzak dururdu. Fakat her erkek gibi onun da en büyük zaafı kızlardı. Onun tabiriyle uzun, bembeyaz bir bardak dolusu süt içmekten hoşlanıyordu.

Birkaç gün önce Ethan’ın evinin önünden geçmiş, evde kimseyi bulamamıştım. Pencerelerden bile bakmış ve her kilidi zorlamıştım ama hiçbir şey yoktu. Sadece Ethan’ın birbirinin aynı bir dizi evden oluşan dairesinin etrafında ne yaptığını öğrenmek isteyen meraklı bir komşuyla karşılaşmıştım. Konuşmaya başladıktan sonra, kibar yaşlı kadın onun da arabasının da bir haftadır buralarda görünmediğini söylemişti. Bu da onun için alışılmadık bir durum değildi. Hep haftalarca ortadan kaybolduğu olurdu. Ceptelefonunu da aramıştım ama numara kullanılmıyordu.

Lynch’le en son konuştuğumda Ethan’ın e-posta yoluyla istifa ettiğini ve çıkış gününde işten ayrıldığını söylemişti. Bunda da alışılmadık bir durum yoktu, Lynch’le o güne kadar sözleşme yapmışlardı. Yine de bunlar çok anlamsızdı. Her şey çok kolay, çok zahmetsiz olmuştu.

Kapıdaki tıkırtı düşüncelerimi yarıda kesti.

“Ben Travis. Arkadaşın hani, hatırladın mı? Sapsarı saçlar, karşı konulmaz mavi gözler.” Yerimden kalkmadım ama kapı bir kez daha çaldı. “Hadi, dostum. Burası buz gibi ve seninle konuşmam gerek.”

Ayağa kalkıp kilidi açmak için kapıya doğru yürüdüm. Travis içeri girip lacivert koltuğa kuruldu. Çıplak üstüme ve ayağımdaki spor ayakkabılarıma bakarken kaşlarını çattı. “Thurrock’a bu şekilde gidemezsin.” Duraksayarak gözlerimi kısıtım, bir kahkaha atmasını ya da şaka yaptığını gösteren bir cümle kurmasını bekliyordum. İki buçuk saniye boyunca bakıştıktan sonra, “Ciddiyim,” diye ekledi.

“Hayır, hayır, hayır, hayır...” Başımı sallayıp ellerimin arasına alarak yatağın kenarına oturdum. Çenemi parmaklarımın arasına sıkıştırıp ona baktım. “Orayı iki yıl önce terk ettim, Trav. Asla geri dönmem.” Önceliğim Mia’yı bulmaktı. O bok çukuru-na geri dönmek için bir nedenim yoktu. Hem de hiç yoktu.

“Summer’ı arıyorlar. Tehdit ediyorlar. Links tahsilat yapmak istiyor. Desteğine ihtiyacım var.”

Bu işleri değiştirir.

İnledim. “Links’i de o hayatı da geride bıraktın sanıyordum. Summer ne olacak? Peki ya bebek?” Başparmağıyla çakmağı yakıp alevin sönmesini izlerken suçluluk duygusu gözünden okunuyordu. Çakmağı tekrar tekrar yakmaya devam etti. Sonunda ellerimi havaya kaldırarak, “Ne istiyorlar?” diye sordum.

Boynundaki damar kabarınca melek kanatları dövmesi hareketlendi. Bakışlarını çakmaktan bana çevirdi. “Tutuklanma sebep olan işi bitirmemi istiyorlar.”

“Ne kadar?” Onlara ödeme yapıp sonunda onu bu beladan kurtarmayı tercih ederdim. Summer ve bebeklerinin güvende olması için ödemeyeceğim hiçbir miktar yoktu. Sonunda hayatını düzene sokmuştu. Bu meseleyi benden ne kadar zamandır saklıyordu?

“Senden para istemiyorum.” Bana doğru yaklaşıırken **çakmağı** avucuna aldı. “Onlarla Jack’s’te buluşacağım. Ocken-don’daki bar. Buraya bir saatlik me...”

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedim onu tersleyerek.

“Arabada kalabilirsin. Sadece konuşmanın kötüye gitmesi ihtimaline karşı yanımda olacak birine ihtiyacım var.”

“Kötüye gitmesi...” Duyduklarıma inanamıyormuş gibi bir kahkaha patlattım. “Kötüye gitmesi, ha? İçeri girip ne demeyi planlıyorsun acaba? *Teşekkürler ama hayır, bu işte yokum.* Ciddi olamazsın, Trav. Sence bunun iyi gitmesi gibi bir ihtimal var mı? İşini tamamlayana kadar yakını bırakmazlar. Kaldı ki o zaman bile seni bırakacaklarını sanmıyorum ama neyse.” Travis bu konuyu bana açmıştı çünkü ona hayır demeyeceğimi çok iyi biliyordu. Ancak şu anda odağım Mia’yı bulmaktı.

Travis, kafamdan geçenleri okumuşçasına konuşmaya başladı. “Haklısın, seni bu işe bulaştırmamalıydım. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Summer’a bir şey olmasına izin veremem. Bebeğe de. Elim kolum bağlı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geçmişten kaçamıyorum. Yeterince. Hızlı. Koşamıyorum.”

Sevgi dolu kalbime söz geçiremeyince kendimi Travis’in külüstür arabasında buldum. Bir saatlik yolculuk sessiz geçse de aklım, kalbim ve ruhum Mia için çılgınlık atıyordu. Ondan bu kadar uzakta olmak acı vericiydi. Travis’in korkusunu çok iyi anlıyordum, zaten ricasını da bu yüzden kabul etmiştim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sanki tüm dünya ikimizin birlikte olmasına karşıydı, aşkımız daima bir sınavdan geçiyordu. Çaresizdim ama ne yöne gideceğimi bilmiyordum. Kaybolmuş-tum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Beyaz, müstakil bir binanın önüne geldiğimizde şoför koltu-

ğundan, “Kalıyor musun?” diye sordu Travis. Jack’s’in camları filmliydi, içeriyi göremiyorduk fakat önünde çok sayıda araba vardı. Hepsi de pahalıydı. Yani Links içerideydi.

Başımı salladım ve arabadan inip bacaklarımı esnettim. Travis benim arkadaşımdı, bu bir saatlik yolda bunu düşünecek kadar zamanım olmuştu. O da diğer taraftan indi.

“Bir planım var ama ayak uydurmak zorundasın.” Kapüşonumu kafama çektim ve iki elimi arabanın üst kısmına dayayıp ona baktım. “Bana güveniyor musun?”

“Hayatımı emanet edecek kadar.”

Kaputa hafifçe vurdum, sonra da içeri girdik. Kapıyı açınca çalan zil, içeridekilere gelişimizi duyurdu. Travis etrafımdan dolanıp başıyla üç kişilik bir grubun toplandığı barı işaret etti. Oscar’ın yaptığı iş ve annemin eve getirdiği müşteriler yüzünden bu ürkütücü erkeklere aşinaydım.

“Travis, arkadaşınla gelmişsin.” Üçlünün en küçüğü, Trav’i omzundan tutarak selamladıktan sonra bana dönüp başını salladı. “Neler yaptın bakalım?”

Bardaki müşteriler, odaklarını kendi masalarına vermeden önce aramızdaki etkileşimi seyretti. Ockendon’da, Jack’s’te usül buydu. Bu saatte simsiyah giyinmiş dövmeli beş adamın bir araya toplanması tehlikenin göstergesiydi. Kollarımı göğsümde kavuşturarak Travis’in arkasında durdum.

Links, tepedeki daha önemli bir ticaret ağına finans sağlamak amacıyla küçük suçlar ve uyuşturucu anlaşmalarından oluşan işlerle ilgileniyordu. Piramit şeklindeki oluşumlardan birine aitti, alttaki bağlantılardan biri bozulsa bile işleyiş sekteye uğramazdı.

“Oturun,” dedi gür sesli bir adam. İkilinin arkasındaki bir taburede oturuyordu. “Doris, arkadaşlarıma birer içki ver.” Barmen iki kadehi barın üzerine, görüş alanıma koydu. Bacaklarını açarak oturmuş halde tüm kibriyle tabureye rahatça ya-

yılmış adamdan gözümü ayırmadım. Büyük ihtimalle aşırı bol kot pantolonunun ve ceketinin içinde bir şey saklıyordu. “Bizi tanıştırmayacak mısın?”

Travis beni görebilmeleri için yana doğru adım atınca adamla göz göze geldik.

Dex Sullivan.

Kıkırdayıp avucunu yüzünde gezdirdi. “Bebek Oscar, bu sen misin?” Dex ayağa kalkınca diğer iki adam geri çekilerek krala yer açtı. İki elini omuzlarıma koyup gözlerime baktı. “*Sensin.*” Sırıttı. “Uzun zaman oldu, Oliver.”

“Çok uzun sayılmaz.”

Dex beni daha iyi görebilmek için çenemi kavradı, ben de gözlerimi kısıtım. Oscar ve Dex küçükken iyi arkadaştı ama hep birbirleriyle rekabet halindelerdi ve ikisi de suç basamaklarını hızla tırmanıyordu. Oscar, *Beyaz Tilki*’yi kurunca bu süreçte en iyi arkadaşını kaybetmişti. Kıskançlık ve açgözlülük yüzünden araları açılmıştı. Dex rekabete girmiş gibi görünüyordu. “Kardeşini alt ettiğin için sana teşekkür etmeliyim. O herif bunu çoktan hak etti, değil mi?” Dex bardaki içkiyi alıp göğsüme vurdu. “Oliver’a!”

“Oliver’a!” Barın müdavimleri hep bir ağızdan bağırdı.

“İç, dostum.” Dex yüzüne tehditkâr bir gülümseme kondurdu. “Doris, birer tane daha ver. Kutlama vakti!” Bardağı işaret ettiğinde bardağı tutup devirdim. Travis kaşlarını çatınca başımı salladım. Şimdi açıklama yapacak zaman değildi. Dex’le konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı. “Çakmadan önce kızların bacak aralarına tüküren oğlan, Oliver Masters.” Dexter kıkırdadı. “Buna *Olilemek* dediğimizi biliyor muydun? Sen lanet olası bir efsanesin, bebek O.”

“Sadede gelelim.” Gevezelik edecek vaktim yoktu. “Bazı hizmetlere ihtiyaç duyduğum bir duruma geldim.”

Dex dudaklarını birbirine bastırıp başını eğdi, sonra da mu-

zip bir şekilde bana baktı. “Tıpkı kardeşin gibi, Oliver.” Omzumu kavrayarak beni bir bar taburesine oturttu. Travis yanımda sessizce dikilirken diğer adamlarını yanımdan uzaklaştırdı.

“Bu işi Travis için alıyorum. Bağlılığımı göstermek için. Ama karşılığında bazı şeylere ihtiyacım var.”

Dex sırtıttı. “Biz iyilik için para ödemeyiz, küçük O.”

“Paraya değil, hizmete ihtiyacım var. Birincisi, Travis’in yakasını bırakacaksınız, artık Links’in emirlerine uymayacak. Özgür ve temiz biri olarak hayatına devam edecek.”

“İki şey isteyip sadece tek işi tamamlıyorsan, masaya fazlasını koyman gerekecek.”

“Hayır, asıl noktayı kaçırıyorsun. Travis artık Links ile çalışmıyor, nokta. Yaptığım bu iş sana bağlılığımı göstermek için. Anlaşma şu: Bana birini bulacaksın. Bulabilirsen, sana o hep istediğin şeyi verebilirim.” Dex Sullivan’la anlaşma yapmak büyük bir riskti. Oscar kadar kirli ve paraya aç başka biri varsa, o da ihtiyacım olan bağlantıları kurabilecek Dex’ti. Ne tesadüf ki, fırsat ayağıma gelmişti. *Mükemmel zamanlama.*

Dex başını eğdi. “Ne istiyormuşum?”

“*Beyaz Tilki*’yi.”

“İyi deneme, bebek O. Ama ikimiz de artık *Beyaz Tilki* diye bir şey olmadığını çok iyi biliyoruz.” Dex içkisini dudaklarına götürürken başını iki yana salladı. Bakışları, barın köşesinde durup bizi seyreden adamlarına kaydı.

Ona biraz daha yaklaşıp çevresindekilere bakmasını engelledim. Sahip olmayı istediği ve başka kimseyle, özellikle de patronuyla paylaşmak istemeyeceği bir kozum olduğunu düşünürsek bu itiraf gizli olmalıydı. Ağgözlülük, güç ve diğer her şey. “*Beyaz Tilki* benim.”

Söylediklerim, tam da tahmin ettiğim gibi dikkatini çekti.

Dex içkisini indirip kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

“Kardeşimi tanıyorsun. Aptalın tekiydi. Bir işe balıklama

atlar, düşünmesi gerekeni hep sonra düşünürdü. Aynı kandan olduğumuz için bunca yıl beni ne sınıadı ne de zorladı. Yapmazdı.” Başımı sallayıp ona biraz daha yaklaştım. “Beni istiyordu çünkü diğerleri gibi çalışmıyordum. Sıra dışı düşünüyordum. Öngörülerim sağlamdı. Herkesin aklını okuyordum. Her zaman on adım öndeydim.”

“*Beyaz Tilki* sensin.”

Kollarımı iki yana açtım. “Ta kendisi.”

BEŞ

“Açgözlü ateşi, gülümsemesiyle bir puroyu yakar. Her zaman böyle çılgındı.”

OLIVER MASTERS

Ethan

Mia garip davranıyordu.

İsteği dışında alıkonulup bir evde zorla tutulan biri gibi değildi. Gerçi Bayan Jett hiçbir zaman sıradan biri olmamıştı, bu yüzden ondan ne beklemem gerektiğini tam bilmiyordum. Başta beni öldürmeye kararlıydı ve bu beklenen bir şeydi. Şimdiyse sanki alfabeyi bile ezbere sayamayacak gibi görünüyordu.

Kafamı çok karıştırıyordu.

Bu evde kalışımız en başında planladığımdan daha uzun sürdü. Mia yine planımı bozmuştu ve bu işi çözmem gerekiyordu. Neredeyse iki yıldır planım tıklar tıklar işliyordu. Buraya ülke değiştirmeden önce bana yetecek tüm kaynaklarla gelmiştim. Polis akademisindeki arkadaşlarım Dolor'da parçaları bir araya getirene kadar -getirebilirlerse tabii- arkamda hiçbir iz bırak-

madan çoktan buradan ayrılmış ve bir yatta, okyanusun üzerinde bir yerlerde güneşin altında içkimi yudumluyor olacaktım.

Peki Mia'yla ne halt edecektim? Sadece planlarımı bozmakla kalmayıp sağduyum da öldürmüştü. Elbette haklıydı. Mia, Livy öldüğünden beri değer verdiğim ilk kızdı. Yine de bu durum, onun buradan öylece çıkıp gitmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Belki önümüzdeki altmış yılı benimle bir kaçak olarak geçirmenin bir yolunu bulabilirdi. Belki suda yaşamaya dair birkaç püf noktası edinebilirdi. Geminin nasıl demirleyeceğini, fırtınada nasıl yelken açılacağını ve bir balığın nasıl temizleneceğini öğrenebilirdi. Belki beni sevmeyi bile öğrenebilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde onu arayan da yoktu.

Dean Avery beni bilgilendirmeye devam ediyordu. Yirmili yaşlardaki hergeleyle iki yıl önce Halifax'ta *Carmen Olivia* adına yapılan bir açık artırmada, Nova Scotia'ya yaptığım bir yolculuktan sonra tanışmıştım. Görünüşe göre bedeli ne olursa olsun, ikimiz de kız kardeşimin adını taşıyan o güzel tekneyi elde etmek için elimizden geleni yapmıştık. Gelgitlerle geçen uzun bir günün ardından ikimiz de Durty Nelly's'te yıllanmış viskilerimizi yudumlarken hüznü hikâyelerimizi birbirimize anlatmıştık. Dean de bir şeylerden kaçıyor ve birbirimize bağlanmıştık. Cinayet planlarımı onaylamıyordu ama sebeplerime hak vermiş, ailem ve adalet için verdiğim mücadeleyi anlamıştı. Çoğu kişinin yapamadığı şeyleri yapabildiğini, intikamımı almam için gereken belgeleri bana vereceğini söylemişti.

İşte o an, ikisi de evinden çok uzaktaki bir İrlanda barında oturan iki yabancı olarak, adalet bize bir hayalden çok daha yakın görünmüştü. Gerçek, somut bir hal almıştı. Yollarımız ayrıldığında sanki başka bir hayattan kardeşmişiz gibi hissetmiş, öyle yaşamıştık. Onu bir daha hiç görmedim. Her ay numarasını ve yerini değiştiriyordu. Haftada bir kez, aynı saatte

arayıp ihtiyaç duyacağım belgeleri ve bilgileri vereceğine dair sözünü tutuyordu.

Henüz kimse Mia için kayıp ihbarında bulunmamıştı.

Tek ihtiyacım, onu Birleşik Krallık'tan çıkarmak için sakince uçağa bindirebileceğim kadar bana güvenmesiydi. Dean sayesinde pasaportunu ve doğum belgesini almak kolay olmuştu. Birkaç detayı gizlemiştim, bunlardan en önemlisi de Mia'yı zorla alıkoyduğumdu. Dean, Mia'nın kızım olduğunu sanmıştı. Kaçır-mama asla göz yummazdı, özellikle de Mia'nın bir başkasına âşık olduğunu bilirse. Dean birçok şeyi, katilleri öldürmemi bile görmezden gelebilirdi ama âşıkları ayırmama göz yummazdı. Umarım Mia'yı Masters'a bağlayan göbek bağına yakında koparabilir ve uçağa binmeden onu kendi yanıma çekebilirdim.

Burada bir gün daha kalmak gibi bir seçeneğimiz yoktu.

Yarın gitmek zorundaydık.

Banyo kapısını tıklatıp, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum. Çok uzun zamandır içerideydi. Mia cevap vermedi. "İçeri geliyorum." Banyo kapısı gıcırdayarak açıldı. Mia küvetin içine dalmış, başı suyun üzerinde öylece duruyordu. "Ne yapıyorsun?"

Doğruca musluktan damlayan suya bakıyordu.

"Mia?"

Pıt.

Pıt.

"Buradan çıkalım, olur mu?" Tuvaletin üzerine oturup ona baktım. "Soğuktan donacaksın."

Mia hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı. Onu sayamayacağım kadar çok kez çıplak görmüştüm ama her defasında aletimde bir kıpırdanma hissediyordum. En son ne zaman bir dişinin içine girdiğini bile hatırlamıyordum. Bütün gecelerimi beni cezbeden düşüncelere kapılarak geçirmiştım. Yine de bana bir borcu yoktu.

Pürüzsüz teni, mükemmel orantılı göğüsleri, pespembe, sertleşmiş meme uçları ve bacak arasındaki yumuşacık, kadifemsi hazinesiyle orada öylece yatıyordu. Parmaklarımla dilim içine nüfuz edebilmiş, tadına bakabilmişim. Aletimi girişine değdirip sıcaklığını hissetmişim ama içine girmeme izin vermemişti. Söz konusu beni öfkeliendirmekse her zaman tam not aldığı bir sır değildi ama ben bu meydan okumalardan besleniyordum. Masters'ın etkisi sandığımdan daha güçlü olsa da ona tamamen sahip olmam çok uzun sürmeyecekti. Son birkaç gündür duygusuz bir kuklaya dönüşmüştü. Bütün ipleri elimde tutuyordum, o da boyun eğiyordu.

Küvetin tıpasını çekip kolundan tutarak onu dışarı çıkmaya zorladım. Ben tuvaletin üzerine otururken Mia çıplak ve ıslak bir şekilde karşımda duruyordu. Titremiyordu bile. Orada öylece durup gözlerini önüne dikti, benimle konuşmayı reddetse de buğday teni dokunulmayı arzuluyordu. Gerçeklikten bu kadar kopuk olması beni ürkütüyordu.

Avuçlarımı vücudunun yanlarına dolayıp ellerimi göğüslerinin altına kadar gezdirdim. Mia'nın kasları ellerimde gevşerken parmaklarımla meme uçlarını okşadım. Açtığım bacaklarıma doğru bir adım atınca bakışlarımı göğüslerinden yüzüne kaydırdım. Yüzü buz kesmişti. *Beni sınıyor muydu?*

"Jett, saçmalıyorsun. Sonsuza dek böyle davranamazsın." İç çekip ellerimi vücudundan indirdim ve havluyu askıdan almak için üzerine doğru yükselerek ayağa kalktım.

Mia hareket etmedi.

Onu iyice kurulayıp tişörtlerimden birini başından geçirdim. *Kuklam.* Mia'nın saçları hâlâ ıslaktı. Saçlarını havluyla iyice kuruladım. Mia onunla ilgilenmeme izin verdi. Başlarda bu onu rahatlatıyordu. Son üç gündür el ve ayaklarındaki iplerden kurtulmuştu. Belki de sonunda ona zarar vermeyeceğimden emin olmuştu. Belki de sonunda onu önemseydiğimi fark etmiş-

ti. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum ama onun fırtınasını özlemiştim. İğneleyici sözlerini ve gözlerindeki öfkeyi özlemiştim. Lanet olası meydan okumalarını özlemiştim.

Merdivenlerden inerken beni kendi isteğiyle takip etti ve yatağın yanında dikilip bir sonraki emrimi bekledi. “Biraz uyu. Sabah yola çıkacağız. Sıcak bir yere.” Sanki umurundaydı. Mia yatağın bir tarafına doğru yığılırken gözlerini pencereden hiç ayırmadı. Başımı iki yana sallayıp ışıkları kapattım, döndüğümde dün geceki gibi aynı pozisyonda yatmaya devam edeceğine güveniyordum.

Telefonum çaldığında merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Telefonun ucundaki ses, “Bir terslik oldu. Artık bu meseleyle ilgilenemem,” dedi gönülsüz bir tonda.

Dean.

“Yakalandın mı?” Averyler dikkat çekmeden yaşar, minimum standartta hayatta kalır ve bir yerde çok uzun süre kalmazlardı. Bir keresinde geçmişlerine dair bir hikâye duymuştum ama o esnada bunu ciddiye alamayacak kadar sarhoş ya da bitkindim.

“Onu öldürdüler.”

“Kimi? Kardeşlerinden birini mi?” Koltukta arkama yaslandım. Luke ve Ash adında iki kardeşi vardı, sık sık onlardan bahsederdi. Üçü birbirine çok yakındı, aralarındaki kardeşlik bağını kıskanırdım. Kardeşlerinden birine bir şey olursa Dean’ın ne yapacağını kimse kestiremezdi. Cinayet dışında tabii. Averyler öldürmezdi. Bunu bana sayamayacağım kadar çok hatırlatmıştı.

“Babamızı. Uzun hikâye. Ama artık sana yardım edemem. İlgilenmem gereken meseleler var. Luke’un kendi görevleri var. Senin için her şeyi ayarladık. Anahtarlar ofiste. Mandy’yi bul. Çantayı ona bıraktım.”

Siktir. Babaları. Dirseklerimi dizlerime dayayıp şakaklarımı

sıkmak için elimi alnıma götürdüm. “Çok üzgünüm, dostum.” Dean’ın babası, annesi ya da kardeşleriyle hiç tanışmamıştım, sadece onu tanıyordum ama yakınlaşmıştık. İkimiz için de arkadaş bulmak zordu. Anlayamadığım nedenlerden dolayı hayatını ailesinden kaçarak geçirmişti. Şimdi de babası ölmüştü ve bunun tek anlamı vardı. Diğer üçü, tamamen Dean’ın yönlendirmelerine bağlıydı. Ailesi için adım atmak zorundaydı.

Birkaç şey daha söylemeye hazır olmasını bekledim. Sessizlik, adeta duygularını haykırıyordu. “Teşekkürler, E.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, dostum. Buna bulaşmak istemezsin. *Karışamazsın. Anlayamazsın.* Ama yine de desteğin için teşekkürler. Gerçekten.”

“Kirli işlerini yapacak birine ihtiyacın olabilir. Araman yeter, gelirim.” Yapardım. Sırf meseleleri kendi kendilerine çözmeye, sebep ne olursa olsun can almaya inanmıyorlar diye ben de yapamayacak değildim. Onun hatırı, son birkaç senede benim için yaptığı her şeyin hatırı için ne gerekirse yapardım.

Dean kıkırdadı ama bu içi boş ve zoraki bir tepkiydi. “Aklimda bulunsun. Bana bak, kendine dikkat et, E. Müsait olduğumda seni arayacağım.”

“Sen de.” Telefon kapandı, sonraki birkaç saatimi arabayı düzenlemek ve evdeki kanıtları ortadan kaldırmak için uğraşarak geçirdim. Mia’nın burada olduğunu gösteren her türlü kanıtı yok etmeliydim. Onun izini sürerken yollarını bana çıkaracak hiçbir şey kalmamalıydı. Sabahın üçünde aşağı indim, Mia tam olarak bıraktığım yerde duruyordu.

Kahverengi gözleri hâlâ pencereye bakıyordu. Onunla konuşmayı, kendimi açıklamaya çalışmayı denemiştım ama beni dinlememişti. Kimsenin onu umursamadığını haykırmak istiyordum. Bir tek ben umursuyordum. Hayatı boyunca herkes yalan söylemekten ve onu çöpmüş gibi bir kenara atmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Kıyafetlerim çamaşır suyu kokuyordu. Üzerimde bir tek *boxer* kalana kadar soyundum ve yanına uzandım. Üşümüş olmalıydı. Isıtıcı burada çalışmıyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onu kollarımın arasına alıp yanıma çektim. Hiçbir şey söylemedi, karşı da çıkmadı. Bir kuklaymış gibi itaat etti. *Kuklam*. Bu da onu istediğim şekilde memnun etmemi zorlaştırıyordu. Zihnime ve...şeyime...aklıma karşı sürekli bir savaş veriyordum.

İstesem onu kolaylıkla becerir, daha rahat uyuyabilirdim.

Fakat o istemediği sürece bunu yapmayacaktım.

İçimdeki arzuyu bastırarak aletimi *boxer*'imde kalmaya zorladım. Ellerimi onu ısıtmak için soğuk teninde, bacaklarında, kalçasında ve sırtında gezdirdim. Hiç irkilmiyordu; ben de her gece daha da ileri giderek onu test ediyor, sınırlarını aşıyordum. Bir gün Masters'ın onu hiç önemsemediğini anlayacaktı, o güne dek onu ne kadar önemsemediğimi göstermek için her şeyi yapacaktım. Onu iyi hissettirebilir, zihnini rahatlatılabilir ve içindeki kıvılcımı geri getirebilirdim.

Nefes almakta zorlanınca uykumdan uyandım. Merdivenden aşağı bir duman bulutu inip odaya sızıyordu. Gözlerim yanmaya başladı. "Mia!" Yanımda yoktu. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Öksürerek doğruldum ve merdivenin tepesinden duvarlara vuran parlak alevleri gördüm. Yanık kokusu. Panik. "Mia!" Pantolonumu yeterince hızlı giyemedim. Tişört ya da ayakkabı giyecek vaktim yoktu ama ateş, devasa bir sıcaklık yayıyordu. Başımı kapatmak için elime bir tişört alıp merdivenlerden yukarı koştum. Düşünecek, plan yapacak zaman yoktu. Yangın mutfakı kaplamıştı. Turuncu, kırmızı ve sarı alevler ocağın üzerinde dans ediyor, duvara tırmanıyordu. Sıcaklığın hid-

deti perdeleri adeta yutmuştu. Yanan gözlerimi yoğun dumanların içinde gezdirdim. Mia kanepenin üzerinde yatıyordu, siyah sislerin içinde göze çarpan beyaz bir tişört giymişti ve gözleri kapalıydı. Cehennemin ortasında kalmış bir melek gibiydi. Bu kız aklını mı kaçırmıştı?

Arabanın anahtarları buzdolabının üstündeydi. Yani onlara ulaşmam imkânsızdı. Neyse ki arabanın içine yedek anahtar bırakmıştım. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Mia'yı kucağıma alıp omzumun üzerine attım.

Alevlerin çıtırtısı arasında, "Kes şunu!" diye bağırdığım duydum. "Bırak beni!" Sesini uzun zamandır duymamıştım. O an bu dört kelime, çocukluğumun geçtiği bu evden çok daha yakıcıydı. Ben onu sıkıca tutarken attığı çığlıklar dumanları delip geçecek güçteydi. Her çığlık, almakta zorlandığım nefesleri benden çalıyor ve karnıma bir yumruk daha indiriyordu.

Diz çöktüğümde kollarımdan kurtuldu.

Alevler ve duman etrafımızı iyice sardı, artık hiçbir şey göremiyordum.

Çığlıkları öksürüğe dönüşürken ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ahşap zeminlerde sürünerek oksijensiz kalmış keşler gibi temiz havayı arıyorduk. Mia ölmek, ikimizi de diri diri yakmak istiyordu.

Ölecektik.

"Şşt..." Ashlyn kıkırdıyor. "Babam duyacak."

"Seni tekrar görmek istiyorum." Hiç kimseye karşı bu kadar gerçek, bu kadar içten değilim. Ashlyn bana asla yüksek sesle söylemeyeceğim şeyleri söyletebiliyor. Bir çeşit büyücü. "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Daha şimdiden. Delirdim mi ben?"

Hava karanlık, tepemizde vızıldayan tek ışık, boynundan yükselen kızarıklığı ortaya çıkarıyor. "Yarın," diye fısıldıyor

ilk sorumu yanıtlayarak. Ama yüzündeki kızarıklık ikinci söylediğime de cevap veriyor.

“Tamam. Yarın.” Yarınımız var Bütün tatil bizim.

“İyi geceler, Ethan.” Ashlyn bir adım öne çıkıyor. Küçük ama yeterli. Onu tekrar öpmemi istiyor. Gülümsüyorum, elimde değil. İlk öpüşmemiz karman çormandı. Daha önce ne yaptığımı bilmiyordum. Ama bu, her şeyi düzeltmek için bir şans. Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimdeki eldiveni çekiyorum. Dokunuşum, soğuk yanağını ısıtıyor

Tereddüt etmeden başımı eğip onu öpüyorum. Birkaç adım sendeliyor, ben de kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum. Göğüs göğse. Kalp kalbe.

Ve bu seferki mükemmel oluyor.

ALT

“Hepimiz *merhametsiz* ve yarım bir ruhla dünyaya gözlerimizi açtık. Hayatımızın geri kalanını da açlık ve arayış içinde geçireceğiz.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Mükemmel değildim.

Hiçbir zaman bir başkasından daha iyi olduğumu iddia etmedim. Hatalar yaptım, mecbur kaldığımda kıcımlı kurtarmak için sürekli kendi işime çomak soktum. Ancak bu eskidendi.

Birden Oscar’a olan kinim için minnet duydum.

Oscar, Brad’i öldürme teşebbüsünü benim üzerime yıktıktan sonra, *Beyaz Tilki*’yi onun elinden almıştım. Parayı, mal varlığını, hesapları boşaltmış ve hepsini kimsenin bulamayacağı ya da benim bu işlerle bağlantımı çözemeyeceği güvenli bir yere saklamıştım. Parayı aslında Brad’in karısına ve iki çocuğuna vermeyi planlıyordum. Babaları fahişelerden, yani annemden, hoşlansa da ailesi masumdu.

Davada şüpheli olduğum kesinleşince, teslim olmadan önce

parayı sakladığım yere dair bir ipucunu kolumdaki makas dövmesinin yanına kazıttım. Böylece bunu her gün hatırlıyor, sahte cezam boyunca dayanma gücü buluyordum. Bir gün ailemden çalınanların bir kısmını geri alabilecektim ancak bu asla yeterli olmayacaktı.

Beyaz Tilki olmuştum ve kardeşim o zamandan beri beni kovalıyordu.

Oscar bir tilkiye asla güvenilmeyeceğimi bilmeliydi.

Dex, Oscar'dan daha iyi bir adam sayılmazdı ama bağlantıları vardı. Ayrıca içinde bulunduğum çaresizlik, şeytanla anlaşma yapmayı ve günaha batmayı mecbur kılıyordu. Yine de şeytan, kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan biçare bir adamı hafife almakla aptallık ederdi.

Dex'e Mia'nın adım verme fikri beni huzursuz ediyordu, bu yüzden Scott'ın adını verdim. Scott neredeyse Mia'nın da orada olduğundan emindim. Şu an ihtiyacım olan son şey, Dex'in Mia'dan haberdar olması ve onu bir piyon olarak görüp gelecekte Mia'nın hayatını lanet bir tehdit olarak bana karşı kullanmasıydı.

Dex'le buluşmamızın üzerinden iki gün geçmişti. Travis'le Surrey'e geri dönmüş, kasabadaki bir barda oturuyorduk. Links'ten gelecek ilk görevimi ve menajerim Laurie'nin gelişini bekliyorduk.

The Green Lion'ın atmosferi, Jack's'ten çok farklıydı. Bina'nın beyaz tuğlaları, yeşil süslemeleriyle kahverengi kiremitleri dışarıdan bakınca bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. İçerisi sıcak ve davetkârdı, kavisli tuğladan kapalı şöminenin sıcaklığı içeriyi ısıtıyordu.

Yanımda başını iki yana sallayarak, "Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Travis.

Restoranın uzak ucunda bir masa bulmuştuk, çatalını durmaksızın hiç dokunmadığı hamburgerinin bulunduğu ahşap

masaya vurması başımdaki ağrıyı kötüleştiriyordu. “Durum bu.”

“Geçmişimi temizlemeye devam etmene izin veremem.”

“Emin ol, dostum, buna senden daha çok ihtiyacım var. Mia’yı bulmam gerekiyor ve Dex tek seçeneğim.” Barmen barın üstündeki duvara asılı televizyonun sesini açtı, dün gece Cheshire’daki bir kulübede çıkan yangınla ilgili haberin görüntüleri ekrana gelmeye başladı. “Laurie gelmeden hamburgerini bitir.”

“Bir kulübede çıkan yangında iki kişi öldü,” dedi televizyondaki haber muhabiri. Bakışlarımı Travis’ten ekranda belirten bir gece önceye ait görüntülere kaydırdım. “Yangının çıkış nedeniyle ilgili soruşturma devam ediyor ve cesetlerin kimlikleri hâlâ belirlenmeye çalışılıyor.”

Bu haber karşısında göğsüme bir ağrı saplandı. Ayağa kalktım, duygularım iyice yoğunlaşmıştı. Bir terslik vardı. Bir dron dumanlar ve alevler içinde kalmış kulübenin görüntülerini çekerken gözümü ekrandan ayıramadım. Zihnim, gördüklerimle yüreğimde hissettiklerimi bir araya getirmeye çalışırken büyük bir kaosa gömülmüştü.

“Ne oldu?” diye sordu Travis dolu ağzıyla.

“Bilmiyorum.” Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve Dex’i aradım. Cevap vermedi. “Ben Oliver. Cheshire’daki yangın, evin kimin olduğunu öğrenip beni ara.”

Travis arkamdan seslendi. “Scott’m bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sadece içgüdülerimi takip ediyorum.” Genellikle haklı çıkardım ancak bu defa yanılmak istiyordum. Dex’le işbirliği yaparak tüm kartlarımı oynamıştım. Ona güvenmiyordum ama bazen insan kendini kaybetmediği sürece düşmanlarıyla iyi geçinmek zorunda kalıyordu. Mia’yı kaybedersem kendimi de kaybederdim.

O an hem soru hem de beyan gibi gelen bir cümle duyuldu.

“Oliver Masters.” Gözlerimi barın üstündeki televizyon ekranından ayırıp omzunda bir çantayla bana bakan otuzlu yaşların ortasındaki kadına diktim. Sıkıca topladığı sarı saçlarından dökülen tutamlar saçının arkasına toplanmıştı. Siyah topuklu ayakkabılarla lacivert bir takım elbise giymişti. Bu hali içimdeki tedirginliği daha da arttırmıştı. Büyük, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından kocaman ela gözleriyle bana baktı. Dudaklarını aralayıp, “Ah, harika,” dedi ve beni baştan aşağı süzmeye başladı. “Sen...”

Kafamı kaldırdım. “Ben ne?”

“Beklediğim gibi değilsin.” Hızlı bir *selamlaşma* faslından sonra koltukta kayarak Travis’in yanına oturdu ve çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkardı. MAC açılırken ben de karşısına oturdum. Travis beni bu toplantıya zar zor ikna etmişti ama haklıydı. Mia’yla ikimiz için inşa etmek uğruna çok çabaladığım gelecekte vazgeçersem, Mia kollarıma döndüğünde geriye hiçbir şey kalmayacaktı. İşimi, Dex meselesini, Laurie’yle toplantıları, kalbimdeki sızıyı ve acımı bu şekilde sürdürmek zorundaydım. Hepsini yapmak zorundaydım.

“Tebrik zamanı. İlk kitabın çok başarılıydı. Ama seni batıracak ya da yükseltecek olan ikinci kitabın. Umarım çoktan üzerinde çalışmaya başlamışsındır.”

Cevap vermedim, yuvarlak gözlüklerinin arkasından bana baktı.

“Tabii ki.” *Hayır.*

“Güzel.” Laurie dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazmayı sürdürdü. Travis’le bakıştık. “Peki bu hafta sonu düzenlenecek ilk imza gününe hazır mısınız? Başta her şey sana biraz fazla gelebilir ama her adımda yanında olacağım. Bir de üzerine biraz daha...” Başını yana eğip gözlüklerini yukarı itti. “...uygun bir şeyler almamız gerekecek.”

Telefonum çaldı.

Başını bilgisayarından kaldırmadan, “Aç,” dedi Laurie. Numarayı tanıımıyordum ama Dex olabilirdi.

“Alo?”

“Kulübeyi araştırdım. Mülkiyet hakkı birkaç yıl önce Ethan Scott adında birine devredilmiş...” Dex konuşmayı sürdürdü ama devamında söylediklerinin hiçbirini duymadım.

İki ölü.

O an her şey durdu. Ne kanım akıyor ne dilimin ucuna gelen yakarışlar ağzımdan çıkıyor ne de ciğerlerim çalışıyordu. Nefes alamıyordum. Travis telefonu elimden kapıp konuşmak için masadan uzaklaştı. Ben mi? Dünya kendi ekseninde dönmeye devam ederken ben donup kalmıştım.

Kafamın içindeki düşünceler bile donmuştu.

Gözlerimi kapattım.

Alicia ve Jake’le ders aralarında koridorda dolaştığımız sırada Mia Rose bize doğru yaklaşıyor. Sırtımı duvara yaslayıp parmaklarımla saçlarımı geriye doğru iterken nefesimi tutuyorum. Benimle konuşmaya mı geliyor? Kalbim imkânsız bir hızla atıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyor, kendimi ele vermemeyi umuyorum ama sonra gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve bir anda kendimi kaybediyorum. Kelimeler kayboluyor, elim ayağım birbirine dolanıyor ve yanımdan geçip gidiyor.

“Nefes al, Ollie,” diye fısıldıyor Jake yanımda. İşte o zaman anlıyorum ona duyduğum sevginin ne kadar bariz olduğunu. “Mikrofonla duyur istersen.”

“Kapa çeneni.”

Köşeyi dönüp kayboluyor ve şimdiden, bu mesafenin kalbimi kırdığını hissedebiliyorum. Dün gece ilk kez odama geldi. Onu gördüğümde şaşırdım desem eksik kalır Geçirdiğimiz birkaç saat kriz geçirmiş gibiydim ama bir yandan da hiç olmadığım kadar sakin ve gergindim. Sadece kendim olmak istiyordum

ama o yanımdayken beni başka bir adama dönüştürüyordu. Üstelik bu çok zordu çünkü onun yanımdayken artık gerçeklik beni korkutmuyordu. Onun yanımdayken gözlerimi açık tutmak istiyordum.

Jake kıkırdıyor. “Kalbini kıracak.”

“Şimdiden belli,” diyor Alicia, sonra da kolunu sallayıp havaya görünmez bir manşet atıyor “Ve sosyopat, hayalperestin kalbini çiğner. Cehaletin çektiği tetik.”

Coşkularını artırmak yerine sessiz kalıp kendi kendime gülümsüyorum. Ölene dek onu sevmek, ölmenin harika bir yolu.

Yanağımdaki sızı beni kendime getirdi ve gözlerimi açınca Travis’in karşımda durduğunu gördüm. “Üzgünüm, kardeşim,” diye fısıldadı. Soluma bakınca menajerin gittiğini gördüm. Travis çenemi tutup yüzümü başka yöne çevirdi. “Çok üzgünüm.”

Başımı sallayarak “Hayır,” diye homurdandım. Travis başını eğdi. “Olamaz... Öyle olsa bilirdim... Hissederdim.” Göğsüme vurmaya başladım. “Tam burada. Bilirdim. Olamaz.”

“İki ölü vardı, Oliver. İki...”

“Yapma.” Onu önümden itip dışarıya yöneldim.

Travis koşarak yanıma geldi ve omzumu çekti. “O boktan kulübe Scott’ınmış. Kendin söyledin. Onun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu belliydi.”

Avuçlarımı kulaklarıma götürdüm. “Kes şunu!” Çığlık attım.

“Dinle beni! Seni terk etti! O ahmakla o kulübeye kaçtı. Tanrı aşkına! Anlamıyor musun?” Travis sustu. “Öldü, Oliver. Çok üzgünüm ama o öldü.”

Travis’in yakasına yapışıp onu barın üzerine yatırdım. Etrafımızdakiler kaçışmaya başladı. “Onu tanımıyorsun!” Tükürükler ve içimde hissettiğim acı aramızda uçuşuyordu. “Ölse bilirdim! Ölmedi! Ölmedi!” Elimi yakasından çekip bakışla-

rımı etrafımızı saran kalabalığa çevirdim. Bütün gözler üzerimdeydi. Bir anne küçük kızını arkasına saklamıştı, benden korkuyorlardı. Ben de kendimden korkuyordum. Restoran sessizliğe gömülmüştü. Göğsümü hayal edilemez bir acı kaplamıştı. Ağlamayı reddettiğim için gözlerim alev almıştı. Çünkü ölmemişti.

Travis isteksizce elini omzuma koydu. “Tamam, dostum. Gel, eve gidelim.”

“Hayır.” Ne ima ettiğini bildiğim için onu ittim. Mia’nın benim yuvam olduğunu bilmiyordu. Benim evim oydu, bunca zamandır ona geri dönmeye çalışıyordum. Gözler üstümdeyken hava almak için yolumu bulmaya çalıştım ama dengemi kaybettim.

Adını unuttuğum bardan çıktığımdan beri ceptelefonum hiç durmadan çalışıyordu. Saatler geçmişti, biliyordum çünkü dışarısi karanlıktı. Açık pencerenin yansıması aynadan bana bakıyordu. Banyoda yere oturmuş, motel duvarlarının içinden geçen gider borusunun sesini dinliyordum. Yandaki konuk, son birkaç saat içinde defalarca sifonu çekmişti. Zavallı adam hasta olmalıydı, ben de onun rahatsızlığını kendime oyun etmiştim.

Her sifon sesinde yanımdaki market poşetinden yeni bir bira şişesi alıyordum.

Sol tarafıma kaç şişe yığarsam yığayım, ceptelefonunun sesi susmuyordu. Göğsümdeki acı azalana kadar başımın arkasını açık olan banyo kapısına defalarca vurdum.

Fakat azalmadı, daha da kötüleşti.

“Ollie.”

Kafamı kaldırdım.

Travis dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu. Bu açıdan ba-

kıldığında *Spring Breakers* filmindeki *James Franco*'yu oynayabileceğini fark ettim. Bu filmi dövme yaptırırken salonda seyretmiştim. Gerçi Travis'in saçları daha sarıydı. Eğer yetenekli rapçinin sarı, örgülü saçları, sakalları ve boynunda melek kanatları dövmesi varsa belki de *Marshall Mathers*'ın yerine geçerdi.

“Her şeyi bir kalemde silip atamazsın,” dedi Travis. Karşımdaki dolaba yaslanıp yere oturdu. “Çok uğraştın.”

“Hiçbir şeyi silip attığım yok. Anlık bir kötüleşme diyelim.” Poşetten bir şişe alıp Travis'in kucağına fırlattım. “Mia yaşıyor. Onu bulacağım.”

“İnkâr sürecindesin.”

Zırvaladıklarını duymazdan geldim ve biramdan bir yudum daha aldım.

Beni dinlemiyordu. Kimse dinlemiyordu.

Bu boktan alkol şişesi bile bana kulak asmıyordu.

“Biliyor musun, bana ondan hiç bahsetmedin.” Bulanık bakışlarımı ona odakladım. “Oliver Masters'ın kalbini çalan kız kimdi?” diye devam etti.

“Kim,” diye düzelttim şişemi ona doğrultarak.

“Ne?”

“Artık yokmuş gibi konuşuyorsun. Sanki...” Kelimeyi söyleyemedim, bu yüzden cümlemi de hayatım gibi askıya aldım. Travis gözlerini benden ayırıp aramızdaki boşluğa çevirdi. Yan odadaki kişi sifonu çekince şişeyi bitirip bir tane daha aldım. “Bunun bir manası yok çünkü sahip olduğumuz şeyi tanımlamak için ne kadar özenli kelimeler seçersem seçeyim, asla aramızdaki bağ kadar harika olmayacak. Şu anda da birbirimize bağlıyız ve kalbinin hâlâ attığını tam olarak böyle anlıyorum. Bu sesi ezberledim. Bir sürü kalp atışının içinde onunkini seçerim. Sesini bildiğim kadar, göğsümün içindeki sert ve sabit atışlarını da hissediyorum. Benimkinin yansıması.” Başımı kapıya

yasladım ve biranın boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim. “Ne kadar uzakta olursak olalım, onu hâlâ hissedebiliyorum.”

“Sen ve bu sözlerin,” diye iç geçirdi Travis. “Peki Mia ölmüşse ne olacak? Ne yapacaksın?”

“Ben de ölürüm.” Bu kadar basitti.

“Neden?”

“Bağlantı kopukluğundan.”

Travis elinin tersiyle bacağıma vurdu. “Sanırım fazla kaçır-
mışsın.”

Şişenin ağzını ona doğru tuttum. “Şaka yaptığımı sanıyorsun, değil mi? Bir kitap oku. Belki bir iki şey öğrenirsin.” Bunu daha önce bir yerde okumuştum. İnsan gerçekten de kırık bir kalp yüzünden ölebiliyordu. Bu bilimsel gerçek, çaresiz ve yalnız kalplerin ölümüydü.

“Tamam, kardeşim. Gel seni yatağa yatıralım.” Travis ayağa fırlayıp beni banyo zemininden yukarı çekti.

Hatırladığım son şey buydu.

YEDI

“Ölümün gölgesindeki yürüdü,
korkunun gözlerinin içine baktı ve sonunda âşık oldu.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Gözümü açtıktan sonra her şey bir saniyeliğine yolunda göründü. Mia kaybolmamıştı. Korkunç bir akşamdan kalmalığım yoktu. Şeytanla anlaşma yapmamıştım. Doğru dürüst yaşayan, kendi halinde bir adamdım. Âşık bir şairdim. Kısacık bir an için kalbim sızlamadı ve başım dönmedi.

Fakat bir saniye sonra her şey yerle bir oldu.

İnleyerek yatakta yuvarlandım ve gözlerimi açtığımda Travis'in elinde bir çöp torbasıyla motel odasındaki şişeleri temizleyen neşeli yüzünü gördüm. “Hâlâ burada ne arıyorsun?” Doğrulup ayaklarımı sert halıya değdirdim.

Lanet baş ağrısı geri geldi.

“Al, iç.” Travis'in fırlattığı su şişesini havada yakaladım. “İhtiyacın olacak.” Susamış ruhumu dün gecenin zehriyle bes-

lemiştim. Şişeyi bir dikişte içtikten sonra Travis poşetin ağzını açtı, ben de şişeyi içine fırlattım. “Saat üç buçuk. Dex aradı.”

“Beni neden uyandırmadın?”

Travis omuz silkti ve sert bakışlarımdan kaçınıp çöp poşetini bağlamaya başladı. “Güzellik uykusuna ihtiyacın vardı.”

Başımı eğdim, gözlerimle onun her hareketini takip ediyordum. Travis gergindi. “Açtın mı?”

Poşeti kapının dışına attı, hâlâ gözlerini benden kaçıyordu. “Evet.”

Ayağa kalkıp kollarımı iki yana açtım. “Ne dedi?”

Travis bakışlarını odada gezdirmeye başladı, hâlâ benden kaçıyordu.

“Saat dokuzda Ockendon’da buluşacağız.”

“Neden gerginsin?”

“Bu işi hâlâ yapmak istiyor musun? Mia...”

“Mia ne?”

“Sana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen o arkadaş olmayacağım. Mia öldü ve Links’in huyuna gitmeni gerektirecek hiçbir sebep kalmadı. Ölümünü teyit etmek için enkaza gitmelisin. Bu işi gerekirse ben yaparım ama bu şekilde gerçeği inkâr ederek yaşamak hiç sağlıklı değil. Öylece durup o çukura düşmeni seyretmeyeceğim. Daha önce de gördüm, berbat bir şey ve içinden çıkman imkânsız. Bu konuda bana güven. Sana iyilik yapıyorum. Şu an onun yasını tutuyor olmalısın, dostum. Bir hayaleti bulmak için kendini bu işe sokmamalısın. Biraz kendine odaklan, hayatını düzelt. Beni daha önce sen silkeleyip kendime getirdin, şimdi ben de senin için aynısını yapacağım.”

Dişlerimi sıktım, kaslarım seğiriyordu. “Defol.”

“Oliver...”

“Defol dedim.” Üzerime bir tişört geçirip kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. “Git. İş ben yaparım. Sen Summer’ın yanma dön. Ona bir öpücük ver, dostum. Sarıl. Onunla seviş.

Bu konuyu da bana bırak, sana bahşedilmiş bir saniyeyi bile boşa harcama.”

Travis başını eğip bana doğru ilerledi. “Öyle demek...”

“Şu anda sana bir tane patlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun kıymetini bil ve defol.”

Odadan çıktı. Ben de kapıyı çarparak kapattım.

Jack's'in otoparkında dört kişi toplanmış, planı son kez gözden geçiriyorduk. Bu oğlanlar çeteye yeni katılmıştı, Adrian'ın sabit duramamasından belliydi. Gergin olduğu için onu suçlamıyordum ama gerginlik tutuklanmasına ya da daha kötüsü öldürülmesine neden olabilirdi. Oğlanı bir kenara çektim.

“İyi misin?” Bu işi birlikte yapacaksak kendini toparlaması gerekiyordu. Gerginliğini diğerlerine de bulaştırmasına izin veremezdim. Adrian doğrudan gözlerimin içine bakmıyordu. Başının arkasını ve boynunu kaşıyıp gözleriyle Ockendon sokaklarını tararken avucunu yüzünde gezdirdi. “Hey, bir sorun çıkmayacak. Bana inanmak zorundasın.”

“Sana inanmak mı?” Kolunu havaya kaldırdı. “Seni tanımıyorum bile.”

Adrian haklıydı. Beni tanımıyordu. Hiçbiri beni tanımıyordu ama durup geçmişimizden bahsedecek zamanımız yoktu. “Bak, arkamda kimseyi bırakmayacağımı bil yeter. Bu gece kimse hapse girmeyecek. Kimse ölmeyecek. Karşılığında tek istediğim bana körü körüne güvenmen.” Boynunun arkasını kavradım. “Bunu yapabilir misin?”

Benimle aynı boydaki Adrian'ın toy yüz hatları henüz güç, para ve cinayetten nasibini almamıştı. Canlı bakışları sanki yaşlı, kararlı bir ruhun uzantısıydı. Kısacık kesilmiş siyah saçları ve pürüzsüz cildi vardı. Bu saatte bir soyguna değil, bir

randevuya hazırlanmayı hak ediyordu. Ona yolunun Links'le nasıl kesiştiğini soracaktım ama bir şekilde karşıma gelmişti ve hiçbirimizin geri adım atacak vakti yoktu. İşi bitirmezsem Dex, Scott'ı bulmama yardım etmeyecekti.

Mia hâlâ yaşıyordu. Buna inanmak zorundaydım.

“Evet, dostum. Yapabilirim,” dedi Adrian iç çekerek.

Omzunu kavrayıp onu Dex'in yanına yolladığı diğer iki oğlanın, Reggi ve James'in yanına çektim. “Bütün silahlarınızı boşaltın,” diye buyurdum. Üçü de korku dolu gözlerle delirmişim gibi bana bakıyordu. “Ciddiyim. Mermi yok. Haznenin boş olduğundan emin olun.”

Aralarından en büyükleri, James, “Mermisi olmayan bir silahı taşımanın ne anlamı var?” diye sordu. Sarı saçları ve mavi gözleriyle bana Travis'in genç halini hatırlatıyordu ama James daha iri kıyımdı. Travis ise Summer'ın muhteşem yemeklerinden dolayı artık göbek yapmıştı, en azından bana söylenen buydu.

Kaşlarımı çatıp başımı kaldırdım. “Ateş mi edeceksin?”

“Hayır.” James başını iki yana sallayıp ellerini kaldırdı. “Sadece korkutmak için. Ama işler daha da kötüye gidebilir ve buna hazır olmalıyız.”

“Bu silahlar size güç veriyor sanıyorsunuz ama vermiyor. Hiçbir silah sizi kurtarmaz, özellikle de daha önce hiç kullanmadıysanız.” Duraksayıp hepsine tek tek baktım. Hiçbiri karşı çıkmadı. “Bir, ateş etmeyeceksen silah çekilmez. İki, polisin dikkatini çekemeyiz. Üç, ya dükkân sahibinin de silahı varsa? Kendininkini çıkardığın an ateş etmekte tereddüt etmeyecektir. Ayrıca Adrian'a da söylediğim gibi, bu gece kimse hapse girmeyecek ya da ölmeyecek. İlla yanınıza alacaksanız, içi boş şekilde belinizde dursun. İstedığınızı başka yollarla da elde edebilirsiniz.”

Bakışmaya başladılar. Adrian boş silahını bagaja atarken,

diğerleri de boş silahlarının namlularını kemerlerine sıkıştırdı. Bagajı kapatmamın ardından dördümüz sahte plakalı bir arabaya doluştuk.

Soygunlardan elde edilen kazançlar çok azdı, harabeye dönmüş yerlerde ufak çaplı dükkânlar soyuluyordu ve Travis'in ilk hatası da bu olmuştu. İşin ufak çaplı olması, daha farklı davranmak ya da dikkatsiz olabilmek anlamına gelmiyordu.

Tek bir sokak lambasının aralıklarla park edilmiş birkaç arabanın üzerinde parladığı otoparka girdik. İçerisi net bir şekilde görülebiliyordu, müşteriler dört bir yana dağılmıştı. Sürücü koltuğunda arkama dönüp acemi oğlanlara baktım. Yağmur arabanın tavanına çarparak kalp atışlarımızla eşleşirken gergin ifadelerle bana bakıyorlardı. “Vakit geldi, bu sizin ilk macemanız ve Links’e giriş biletiniz olacak. Talimatlara uyamayacaksanız ya da vazgeçmek istiyorsanız şimdi söyleyin.” Kimse kımıldamadı. “Adrian, sen arabayı arka kapıya çek. Geri kalanımız içeri girecek.”

“Arka kapıdan mı kaçacağız?” diye sordu en küçükleri Reggi.

“Kaçmayacağız. Yürüyerek çıkacağız.” Motoru kapatıp arabadan indiğimde, Adrian sürücü koltuğuna geçerken diğerleri de arkamdan indi. Yağmurun altında girişe doğru yürüdüğümüz sırada iki çocuk fısıldaşıyordu.

Kapı açılır açılmaz zil çaldı ve müşteriler, yeniden önlerindeki çamaşır makinelerine odaklanmadan önce bir müddet bizi süzdü. Burası şehrin en iyi kesimi sayılmazdı, bu yüzden Ocakendon sakinleri burunlarını herkesin işine sokmamaları gerektiğini iyi bilirdi.

Kasada duran yaşlı adam gazete okuyordu ve soyguna tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Üçümüz ona doğru yaklaştık, ikisi arkamda dururken ben bir adım daha öne çıktım. Bir sonraki hamlemi merakla beklediklerine emindim.

Yaşlı adam gazetenin üzerinden bana bakarken, “Neden bu-

rada olduğumu biliyor musun?” diye sordum. Başını sallayarak yavaşça sandalyesinden kalktı ve tezgâhın altındaki bir şeye uzandı. Öne doğru eğilip iki avucumu tezgâhın üzerine koydum. “Bunu yapmak istemezsin.” Yaşlı adam duraksadı. “İçeride kameralar olduğunun ve yüzümüzde maske olmadığının farkındayım. Silahına uzandığının da farkındayım çünkü burası yirmi dört saat hizmet veriyor. Ayrıca buradan çıktığımızda polisi aramayacağını da biliyorum, bu çamaşırhaneden gelen para ancak senin... iğrenç fetişlerine yeter.”

Adam gür kaşlarını çattı. “Sen kimsin?” Artık cevabı bildiğimden çok emin değildim.

“Arkada bizi bekleyen bir araba var, onu arka odadaki kasayla dolduracaksın. Buradakiler sende kalabilir. Zaten hepi topu yüz sterlin falan var. Ayrıca karın, ona yaşattığın onca şeyden sonra bir jesti hak ediyor. Müşterileri rahatsız etmeden çıkıp gideceğiz.”

Yaşlı adam işler sarpa sararsa kaybedenin kendisi olduğunu fark edince, sol tarafımda dikilen James’e bakıp başını salladı. Üçümüz onu arka odadaki kasaya kadar takip ettik. James’le adamın iki çamaşır torbasını ağzına kadar parayla doldurmasına yardım ederken Reggi’ye arabaya geri dönmesini söyledim.

Torbaları arabaya yükledikten sonra, “Size iyi geceler, Bay Taylor,” dedim bagajı kapatarak.

Gözleri öfkeden yanan yaşlı adam, ben artık boş olan sürücü koltuğuna geçip uzaklaşırken titremeye başladı.

Jack’s’e gitmeden önce, soyduğumuz çamaşırhanenin, iddia ettiği kadar masum olmayan Bay Taylor’a ait olduğunu öğrenmiştim. Ailesine bakacak kadar parası olsa da varını yoğunu Oscar’ın daha önce kendisi için yetiştirdiği on üç ve on dört yaşındaki kızlara harcıyordu. Oscar hapisteydi ama bu fetişinin, Oscar’la yok olacağına inanacak kadar saf değildim.

“Az önce ne halt oldu öyle?” diye sordu Adrian yan koltuktan.

“Hedefini tanıyacaksın, dostum. Her zaman on adım önde olmalısın.”

Laurie, Travis ve ben ilk imza günüm için Londra’ya vardık. Onlar standı kurarken sıkı tasmalarından kurtulup tuvalete kaçmayı başardım. *Daunt Books*, maun raflarıyla korkulukları, ahşap merdivenleri ve deri koltuklarıyla bir hayalperestin gözünde üç katlı bir şaheserdi. İki duvarda boydan boya sıralanan kitapları sergileyen detaylar keskin ve zengin görünüyordu. Gökyüzüne açılan tavandan, binanın sonundaki kemerli pencereyi çevreleyen boyayla aynı renkte, capcanlı yeşil ışıklar zemine düşüyordu. Yıllanmış kâğıt ve kahve kokusu her yeri sarmıştı. Kitapçının her bir köşesine hâkim bu dinginlik, beni de huzurla sarıp sarmaladı.

Bu anın tadını çıkarmayı, kariyerimdeki bu sıçrama anını kutlamayı ne kadar çok istesem de yapamadım. Mia yanımda olmadan kutlayamazdım. Muhteşem bir an olması gereken bu etkinlik, katılmaya zorlandığım bir angarya haline gelmişti. Onu bulmak için herhangi bir şey yapabilecekken burada olmak anlamsız geliyordu. Yanımda olmalı, sinirlerimi yatıştırmalı ve bana gurur duyduğunu söylemeliydi ama yapmadı.

“Gerilmene gerek yok. Her şey çok güzel olacak,” dedi Travis. Birden yanımda belirmiş, sonra da ellerini yıkamak için musluğu açmıştı. Tuvaleti hiç kullanmazdı, bu yalnızca beni duygularımın asılı olduğu uçurumdan çekmek için bir bahaneydi. İkimiz de bunun farkındaydık, geçen sabah olanlardan hiç bahsetmedik. İstedigine inanabilirdi, ben de neye istiyorsam ona inanacaktım ve fikrimi değiştirmem ya da onu aramaktan vazgeçmem için bana söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Gergin değilim.” Siyah gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvırmaya devam ettim, ardından diğer koluma geç-

rek dövmelemlerimi açığa çıkardım. Sahte olduğumu haykıran bu maskeli kıyafetlerin altındaki gerçek benliğimi ortaya çıkarmak için her şeyi yapardım. “Kalabalıklarla aram çok iyi değildir.”

Ona döndüm, beyaz gömleği ve *blazer* ceketiyle çok komik görünüyordu ama tutarlı bir izlenim yaratmayı başarıyordu.

“Her şey ayarlandı. Kapıda seni bekleyen bir kuyruk var. Laurie içeri girmeden önce seninle bir moral konuşması yapmak istedi ama ona her şeyin kontrol altında olduğunu söyledim.” Travis kendini güven verici bir şekilde gülümsemeye zorladı. “Kapakta güzel yüzün var fakat bence bu insanlara gerçek Oliver Masters’ın kim olduğunu göstermenin zamanı geldi.”

“Evet, bu arada bu kimin fikriydi?”

“Sen yakışıklı bir adamsın,” dedi Travis yakamı düzelterek. “Kadınlar senden hoşlanıyor ve yüzün satıyor.” Yanağımı okşadı. “Hadi gidelim, aşk çocuğu.”

Etkinlik dört saat sürdü. Hem erkekler hem de kadınlar kelimelerime bayılmıştı, dakikada milyonlarca kilometre hızla konuşuyorlardı ve ben hiçbirine yetişemiyordum. Bazıları fotoğraf çekinmek, bazıları da yanlarında getirdikleri ya da masadan satın aldıkları bir kitabın içine imza atmamı istiyordu. Yanıma gelip giden her insan enerjimi giderek tüketti. Duygularını, gözyaşlarını, gülümsemelerini ve benimle paylaşmak istedikleri hayat hikâyelerini fazla içselleştirmiştim. Aşırı duyarlılığım, her şeyi daha da kötüleştirdi. Onların zihinsel ve fiziksel olarak erteledikleri her şeyi özümsemekten yorulmuştum.

“Oliver?” Tanıdık sesle Laurie ve Travis’in toparlanmakta olduğu masaya döndüm. L isimli kız, göğsüne bastırıldığı kitabımla bana bakıyordu. Jinx’in partisindeki halinden çok farklıydı. Ruj sürmemişti, saç diplerini boyamıştı ve dışarıdaki soğuk havaya rağmen pastel tonlarda çiçekli bir elbise giymişti. Artık anneme hiç benzemiyordu. Bir saatlik yol yapıp Londra’ya sırf beni görmek için mi gelmişti?

Şimdi Gözlerini Aç

Avucuyla gergin sırtıma vurarak, “Tanışıyor musunuz?” diye sordu Travis.

Başımı ona doğru eğdim. “Bir arkadaşımın arkadaşı.”

Elini uzatıp, “Öyle mi?” dedi çıplak bacaklarını süzerken. “Ben de Travis Lehman.”

Gözlerini bana kilitlemiş halde onunla tokalaşırken, “Leigh,” diyerek kendini tanıttı. Nedense rahatsız hissettim. “Sanırım etkinliği kaçırmışım.”

“Sorun değil, kitabını imzalamamı ister misin? Şiirle ilgilendiğini bilmiyordum.” Tanıştığımız partide bundan bahsettiğini hatırlamıyordum. O sırada çok sarhoş olduğumdan konuşulanları kaçırmış da olabilirdim. Leigh kapağında yüzümün olduğu kitabı uzattı. Kitabı alıp boş masaya doğru eğilerek kot pantolonumun arka cebinden bir kalem çıkardım.

“Bir de fotoğraf çekinebilir miyiz? Sorun değilse tabii,” diye ekledi imzalarken.

“Tabii,” diye cevap verdi Travis benim yerime. Arkamı dönerek Leigh’e yanıma gelmesini işaret ettim ve kitabı kameraya doğru tuttum. Beni kendine çekerken kolunu belime doladı, vücudu yanı başımda titriyordu. Fotoğrafı çekmesinin ardından, “Kutlama için Green Lion’a gideceğiz. Bizimle gelmek istersen çok seviniriz,” dedi Travis.

Çenemi eğip Travis’e ters bir bakış attım. Bu kutlamadan haberim yoktu, ayrıca hiç de Leigh’i eğlendirecek durumda değildim.

Leigh’in bakışları da sesi gibi parladı. “Kulağa hoş geliyor!” Yanımdan ayrılıp telefonunu Travis’in elinden aldı. “Gelmeyi çok isterim.”

Tüm eşyalar toplanıp gitmeye hazır hale gelince vedalaşmadan önce kutuların Laurie’nin arabasına taşınmasına yardım ettim. Bu esnada bana danışmadan son dakika planı yaptığı için Travis’e çıkıştım. “Kutlama için geçerli bir sebebimiz var,”

dese de ben ortada kutlanacak bir şey görmüyordum. Benim için başarının tek gerçek ölçütü mutluluktı ve bu konuda eksilerdeydim.

Surrey'e dönüş bir saatten biraz fazla sürdü. Travis'e, Scott'la ilgili gelişmeleri takip etmek için Dex'i aradıktan sonra onunla mekânda buluşacağımı söyledim. Bir gece önce çamaşırhaneden aldığım parayı teslim etmişim, o da bu işin bu kadar sorunsuz hallolmasından memnun görünüyordu. İş karşılığında kulübe yangınını daha yakından inceleyeceğini, daha fazla ayrıntıya ulaşıp Scott'ın adına başka mülk ya da araç olup olmadığını öğreneceğini söylemişti. Her zamanki gibi telefonu açmadı, ben de acil bir mesaj bıraktım.

Yağmur dinmiş, güneş çardakların arkasına doğru inmeye başlarken hava da soğumuştı. Burada olmak istemiyordum ama Travis, nişanlısı Summer'ı da davet etmişti ve onunla nihayet tanışacak olmam onun için önemliydi. Oraya gittiğimde bahçede, yanında Summer olduğunu düşündüğüm biriyle köşedeki تنها bir masadaydı.

Rahat, akustik müzik çalan bir grubun karşısında dans ederlerken yanlarına doğru yürüdüm. Çocuklar boşlukta salınan bedenlerin etrafında dikkatsizce koşturuyor, birkaç kişi ellerinde soğutulmuş bira bardaklarıyla bahçede dans ediyordu.

Bir saat sonra Summer'm tahmin ettiğimden daha yaşlı, sapsarı saçlı, mavi gözlü ve yumuşak yüz hatları olan bir kadın olduğunu öğrendim. Henüz dört aylık hamileydi ve zencefilli gazozunu yudumlarken üzerindeki bol bluzu minik karnını gizliyordu. Açık sözlü, esprili ve bir denizci gibi küfürlü konuşan biriydi ama kimsenin susturamadığı Travis'i susturabiliyordu. Onu sevmem uzun sürmedi, Mia'nın da seveceğinden emin dim.

Leigh gelince saygıdeğer bir beyefendi gibi onu Summer'la tanıştırdım ama onlar tokalaşırken kalbimin hüzne boğulmasına

engel olamadım. Bugün aslında Mia ve benim içindi. Yanımda olmalıydı; Summer’la, Travis’le, herkesle tanıştıracığım ilk kız Mia olmalıydı.

Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Kızlar tuvalete gidince, ki bu Summer’m üçüncü gidişiydi, Travis bardağını dudaklarına götürürken bana doğru eğildi. “Kız seni yatağa atmak istiyor,” diye fısıldadı. Ona bakma zahmetine girmedim, gözümü müzik grubundan ayırmadan elimle zıplayan dizimi tuttum. “Tipi de fena değil. Genç ama on sekizini geçmiştir. Belki de biraz kış tokatlamak sana iyi gelir. Ciddi bir şeye gerek yok. Fazla gerginsin.”

“Büyü artık, Trav. Yakınlarda ne zaman bir kadın olsa aletimin kalktığı yaşları geçtim.” O günler eskide kalmıştı. Bu, *ilaçların* mahvettiği ve ahlakı bozuk Ollie’nin sorunuydu.

Dolor’dayken kendimle ilgili birçok şey keşfetmiştim, aşırı duyarlıyım. Benim için bir fısıltı bile bir çığlığa; ufacık bir dokunuş, bir ihlale benziyordu ve diğerlerinin enerjisi beni tüketmek için yeterliydi. Motele dönmeyi tercih ederdim ama artık birtakım sorumluluklarım ve memnun etmem gereken insanlar, kısacası yapmam gereken bir iş vardı. Travis de bunları bana düzenli olarak hatırlatıyordu, aslında tek yaptığı arkadaşım olmaya çalışmaktı.

Telefonum çaldığında kızlar masaya dönmüştü. Arayan Dex’ti, izin isteyip cevap vermek için kalabalıktan uzaklaştım.

“Scott’ın senin de bildiğin iki mülkü dışında bir şeyi yok,” dedi Dex. Ben de bundan korkuyordum. “Yangından çıkan cesetlerin kimliklerini tespit etmek sekiz haftadan fazla sürebilir ama içlerinden birinin o olduğundan eminler. Soruşturma tamamlanana kadar emin olamayacağız.” Aramızda bir sessizlik oldu. “Bak, Oliver. Bu konuyu senin için araştırmaya devam ederim ama elimdeki polis çok üçkağıtçı. Ayrıca Scott’ın emniyet mensubu olduğunu söyledi. Bana bundan bahsetmemiştin.

Neye bulaştın bilmiyorum ama araştırmayı sürdüreceksen, resmi olarak ekibimin bir parçası olup benim için çalışmalısın.”

“Kulübedeki ceset Scott’ın değil. Olamaz. Kazmaya devam et. Scott bulunana kadar senin için çalışırım ama bir ipucu bulman için bir hafta var. Havaalanlarını, sokak kameralarını, tüm Cheshire ve Liverpool’u kontrol et. Eğer bir hafta geçer ve bir bok bulamazsan bu anlaşma geçersiz.”

“Bana daha fazlasını vermen gerekecek. Onu neden arıyorsun?”

“Bu seni ilgilendirmez. Bana Ethan Scott’ı bul, yeter.”

“Sonraki görevin için seni tekrar arayacağım.”

Telefon kapandı ve çaresizlik hissi damarlarımda gezinerek sancılı kalbime ulaştı. Parmaklarımla telefonu sıkıca kavrayıp yumruğumu gözüme çarpan ilk nesneye indirmek istedim ve ne olduğunu anlayamadan kendimi barda buldum. Acımı dindirmesi için bir shot viski söyledim. Bir gece olsun, canımın ne kadar yandığını hatırlamak istemiyordum. Dex’in benim için onu bulmasını beklemekten yorulmuştum. Bana geri dönmesini beklemekten, böyle hissetmekten yorulmuştum. Sadece bir kez olsun, gecenin bir yarısı kalbim buz tutmuş gibi hissederek son anlarımızı kafamda tekrar tekrar canlandırmadan uyumak istiyordum. Öldüğünü kabullenemiyordum. Beni terk etmesini kabullenemiyordum. Bu gece kabul edebileceğim tek şey, bir ya da üç bardak viskiydi.

Travis beni bardan uzaklaştırıp müziğin iyice yükseldiği ve ortamın daha daha gürültülü hale geldiği kalabalığa götürdü. Diğerlerinin gülüp dans etmesini seyrederken saatler geçti ve ben, bu lanet olası cehennemde etrafımdakilerin dikkatini çekmeden için için yanarken bedenimi likörle doldurdum.

Leigh beni yerimden kaldırmaya çalıştı ama dans ettiğim tek kız Mia’ydı.

“Sevgilisi onu terk etti,” diyerek Travis yanlış bir bilgilendirmede bulundu. “Tam bir enkaz.”

“Beni terk etmedi,” dedim, sesim sinirden boğuk çıkıyordu. Yanıma oturup elini bacağıma koyarak, “Ne oldu?” diye sordu Leigh.

Elini itmeliydim fakat kolumu yönetemiyordum. “Sadece...” Tembelce parmağımy şıklattım. “Bir anda ortadan kayboldu. Uçup gitti.”

“Seni terk etmek için aptal olmak gerek.”

Başımı eğip gözlerimi Leigh’e diktim. “Beni terk etmedi.”

“Öldü,” diye fısıldadı Travis, onu duyamayacağımı sanıyordu ama duydum.

Bir anda Leigh’in yüz hatları değışti ve sandalyesini iyice bana yaklaştıarak nemli ellerini dövmele kolumda gezdirmeye başladı. “Bu konuda konuşmak ister misin?” Nezaket göstermişti. Her gün Mia’yla ilgili herhangi bir şeyden seve seve bahsedirdim. Gözleri, gülümsemesi, öpücüğü, dudakları, bana hissettirdikleri ve dünyadaki tüm erkekler toplansa, üzerimde onun kadar güç sahibi olamayacakları üzerine koskoca bir kitap yazabilirdim. Hem Mia’ya hem de yapabileceklerine hayrandım.

Gözümde bir damla yaş süzölünce başımı geriye atıp bir elimi yüzüme bastırdım. Alkolün hiçbir faydası olmamıştı ve Leigh, rahatsız olacağım kadar yakınımıdaydı.

“Seni eve götüreceğim.” Ayağa kalkıp beni de kaldırmaya çalıştı. “Geç oldu, bu şekilde araba kullanmamalısn.”

“İyiyim. Yürüyerek giderim, çok uzak değil.”

“Haklı, dostum. Bırak da seni motele götürsün,” diyerek Travis araya girdi.

Kimse beni duymuyor muydu?

Dördümüz otoparka doğru yürüdük ve ben daha ne olduğunu anlamadan başka birinin arabasıındaydım. Leigh’in sesi arka fonda somlar sorup kendi kendine cevaplıyor, şiirimin ikimizi buluşturduğundan bahsediyordu. Bu saçmalık karşısında kıkırdadım. Leigh yanılıyordu. Şiirim, samimi ruhu ve korunaklı kalbi olan bir kızın avucundaydı.

“Sanırım çok fazla konuşuyorum,” dedi iç çekerek. İşin tuhafı, onu dinlemiyordum bile. En azından tam olarak dinlemiyordum. Dikkatimi yolcu penceresinden dışarı vermiş, bayılmadığımdan emin olmak için geçen arabaları sayıyordum. Farlar ve sokak lambaları yakınlaşınca gözlerimi kapattım. Yıldızlara doğru yol alan bir uzay mekiğindeymişim gibi düşünebilirdim. Belki Mia da oradaydı, güneş ve ayın arasında asılı duruyordu. Hayal ettiğim tek üçlü buydu. “Neyse, geldik.”

Leigh motelin otoparkına doğru döndü, bana nerede kaldığımı sormamış olmasına şaşırdım. Ya da belki de sormuştu da ben duymamıştım. Ne olursa olsun, gelmeyi başarmıştık. Arabayı tam odamın önünde, *station wagon* arabamın yanında durdurdu. “Teşekkürler,” deyip kapıyı açtım.

Arabadan çıkıp kapının önüne yürüdüm, Leigh arkamdan gelirken bir yandan anahtarları arıyordum. Arkama dönünce elinde sihirli bir şekilde bir şişe *Hennessey** belirdi ve utangaç bir gülümsemeyle şişeyi salladı. “Belki birbirimizi biraz daha yakından tanırız diye düşündüm. Ne dersin?”

“Benim hakkımda yanlış bir izlenime kapılmışsın derim.” Alkolün etkisindeydim ve dünyanın en ahmak insanı gibi görünmeden derdimi düzgünce anlatabilmeyi umuyordum. “Tek gecelik şeyler peşinde değilim. Nişanlıyım ve birine âşığım.”

Sözlerimi bir müddet düşündü, süre bana çok uzun geldi. Belki de içki yüzünden başım dönüyormuş gibi hissettim, bu yüzden arkamı dönüp anahtarı kilide takmaya çalıştım.

“Buraya sadece konuşmak için geldim, Oliver. Arkadaş olarak.” Soğuk eliyle elime dokundu ve anahtarı parmaklarımdan aldı. “En azından içeri girmene yardımcı olayım.”

Çabucak her türlü senaryoyu düşündüm ama hiçbirini Mia’nın gurur duyacağı şekilde sonuçlanmadı. Onu içeri alabilir, bir şişe *Hennessey*’i birlikte içebilir, birbirimize en sevdiğimiz

* Fransa menşei konyak markası. (ç.n.)

renkleri sorabilirdik ve dövmelerimin anlamını açıklayabilirdim. Sonunda araba kullanamayacak kadar sarhoş olur, burada kalmak zorunda kalırdı. Başka yer olmadığından yanıma yatar-
dı, en iyi senaryo buydu. Diğerlerinin hepsi seksle sonuçlanı-
yordu ve bir kızın, bana hiç ait olmamış herhangi bir parçamı
almasını reddediyordum.

Bu hırsızlık olurdu.

Arkama döndüğümde dünya da benim gibi dönüyordu.
“Ben hallederim. Geç oldu. Eve dönmelisin. Bıraktığın için te-
şekkürler.” Anahtarı almak için avucumu uzattım. “Çok tatlı bir
kızsın ama daha ileri gitmesine izin veremem.”

SEKİZ

“Her zaman hayal kurmak ve yıldızları
seyretmekle meşguldü.
Fakat diğerlerinden farklı olarak
yıldızlar da onu seviyordu.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ethan’ın beni çıkardığım yangından kurtarmasının üzerinden üç gün geçmişti. Onunla yanmak, uykumda ölmek ve böylece sonsuza dek rüyalarımındaki adamla, Ollie’yle olmak istemiştim. Ancak Ethan bir kez daha onu benden çalmıştı.

Uyumlu kalma planım ters tepti. Kaçmaya çalışmışım ama insanlar, bir şeyden kurtulmak için aslında başka yollar da olabildiğini bilmiyordu. Bunu bana rüyalarımındaki adam öğretmişti. Ollie acımasız dünyadan kaçmak istediğinde sürekli gözlerini kapatır, çoğu zaman beni de yanında götürürdü. Böylece insanların her gün bir şeylerden kaçtığını, işlerinde, hobi-lerinde, alışkanlıklarında ya da benim durumumda kafalarında kaybolduğunu fark etmiştim.

Yangın da benim Ethan’dan kaçma yöntemimdi.

Karmaşık beynimin kaçmaya dair bulduğu tek yoldu.

Ethan'la o zamandan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Beni terk edilmiş bir daireye götürüp odaya kilitlemişti. İçerisi ofisi andırıyordu ve bir süredir içinde bir yaşam olduğunu ya da kullanıldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Odanın tek penceresi tahtalarla kapatılmıştı, nerede olduğumuzu anlamamı sağlayacak tek ipucu bile yoktu. Zaten olsa da anlayamazdım. İngiltere'ye geldiğimden beri aşına olduğum tek yer Dolor'du.

Buradaki yatak daha büyüktü, üzerinde yanığın oluşturduğu delikler vardı ve tavan da sarı lekelerle doluydu. İçeriye sigara kokusu sinmişti, Ethan'ı hiç sigara içerken görmemiştim. Oadaki sandalyeye bağlanmış halde sabırla Ethan'ın dönmesini bekliyordum.

Güneşi görmeyeli üç gün olmuştu ve nasıl hissettirdiğini unutmuştum. Güneşi bir daha görüp göremeyeceğimi ya da hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum ama tenimi ateş gibi yakacaksa, asla ona maruz kalmak istemiyordum. Belki de bu odada olmak daha iyiydi.

Saatın kaç olduğunu da bilmiyordum.

Ethan eli poşetlerle dolu halde, sıırsıklam olmuş saçları ve deri ceketiyle kapıdan girdi. Göz göze geldiğimiz an duraksadı. "Geçici bir süreliğine," dedi aklımı okumuş gibi. Bana sanki kocaman bir hataymışım, bir pişmanlıkmışım gibi bakıyordu. Acaba o da beni kurtardığı için pişmandı mıydı?

Poşetleri şifoniyerin üzerine koydu, başımı çevirince akşamı geçirmeye yetecek birkaç atıştırmalık aldığını gördüm. Yanıma gelip bacaklarımm arasına çömeldi, ağzımdaki bandı çıkarmak için öne doğru eğildiğinde başımı tekrar öne eğdim. "Aç değilim," diye fısıldadım ve bu cevabıma karşılık boynundaki kaslar gerildi.

Başını kaldırıp yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. Gözleri aşağı yukarı gidip gelirken bir nefes aldı. "Yemek

yemen gerek,” dedi yavaşça, gözlerinde hasret dolu ve samimi bir bakış vardı. Kendime beni bu hale onun getirdiğini ve kalbimin sahiden de rüyalarımıdaki kişiye ait olduğunu hatırlatmak zorundaydım, ne aptalca ama. Gerçek olmayan birine nasıl âşık olmuş, kurgusal bir karaktere nasıl kalbimi vermişim?

Ayağa kalkıp deri ceketini çıkardı ve ısıtıcıyı açmadan önce yatak odasının kapısının yanındaki askıya astı. “Bak, Mia. Geçen hafta çok zordu, farkındayım ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi bil.” Bana dönüp elini kalbinin üzerine koydu. “Ben senin düşmanın değilim.”

“O zaman bırak da gideyim.” Söylemesi kolaydı, cevabı zaten biliyordum ama burada onunla olmayı istediğimi, iradem dışında tutulmaktan hoşlandığımı düşünmesini istemiyordum. Belki de çıkardığım yangından bunu anlayamamıştı.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Sesinde, kendini benden üstün gören bir ton vardı. Sanki yine ağabey kardeş rolüne dönmüştük ve hepsinin içinde en kötüsü buydu. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordum. Daha iyisini biliyormuşçasma üstünlük taslanmasından hoşlanmıyordum. “Nedenmiş?” diye sordum öne doğru eğilerek. İpler elime batıyordu ama artık hiçbir umurunda değildi. “Ölmek istemişim! Buna da engel oldun. Tek isteğim onunla olmaktı!”

Ethan kaşlarını kaldırarak başıma dikildi. “Kiminle?”

Ona bunu söylemek aptallıktı ama bu noktada kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Zaten deli olduğuma inanıyordu. “Ollie.”

Ethan önümde diz çöküp omuzlarımı tuttu, yüzü kıpkırmızıydı. “Masters seni umursamıyor. Gerçeği bilmek ister misin, Jett?” Kot pantolonunun cebinden ceptelesfonunu çıkardı ve birkaç kelime tuşladı. Büyüyüp çileden çıkmış gözbebeklerine

ekranın ışığı yansiyordu. “Bak! Ne görüyorsun? Çünkü buradan bakınca senin beyaz atlı prensinin seni *aramadığı*, halinden memnun olduğu gayet açık!”

Bir düğmeye basıp ekranı kararttı ama görüntü çoktan bey-nime kazanmıştı. *Oliver Masters*’ın *Londra Daunt Books*’taki *ilk imza günü*. Rüyalarındaki adamdı, sadece biraz farklıydı. Asi kahverengi saçları ve sert yeşil gözleriyle hatırladığımı gibiydi ama siyah bir gömlekle özel dikim bir kot pantolon giymiş, yüzüne zoraki bir gülümseme kondurmuştu. Kapağında kendi yüzü olan bir kitabı havaya kaldırırken boyu yanında duran iki kadından bir hayli uzundu. “Gerçekmiş.”

“Evet, gerçek bir yalancı.” Ethan cepte telefonunu cebine koyup gözlerimin içine baktı. “Beni dinle, Jett. Bunca zamandır sana ve diğer herkese yalan söylüyor, sensiz bir hayat kurmak için çabalıyordu. Bunu sana söylemek istemezdim, özellikle de şimdi. Ama bilmen gerekiyordu.”

Hayal ürünü değildi. Gerçektir. Benimdi.

Gördüklerim rüya değil, anılardı.

“Annem bir keresinde bana insanların hayatımıza bir sebepten, bir mevsimlik ya da ömürlük girdiğini söylemişti. Masters sadece bir mevsimdi, zamanı katlanılabilir kılmanın bir yoluydu. Benimle olmanın ise bir sebebi var.”

“Hayır, yanılıyorsun.”

“Fotoğraftaki adam hiç seni umursayan birine benziyor muydu?” Ethan başını sallayıp parmaklarını bacaklarımın etrafına doladı. “Üzgünüm, Jett. Kimse seni aramıyor. Kimse seni umursamıyor. Herkes için. SEN. BİR. HİÇSİN. ÖNEM-SİZSİN. Artık sen ve ben varız. Birbirimizden ayrılamayız, ben seninle hep ilgileneceğim.”

Her kelimesi göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. İçimdeki acıyı dindirip dudağımın titremesini engellemek için dişlerimi altdudağıma geçirdim. Ethan’ın yüksek sesle söylediği net

cümleleri duymuştum. Kelimeleri ayırt etmiştim ama yine de anlayamıyordum. Ollie beni aramıyordu. Kaybolmam kimse-
nin umurunda değildi. “Babam beni aramıyor muymuş?”

Ethan yılgın bir biçimde kıkırdadı. “Hangi baban?”

Başımı arkaya eğip gözümünden yaşlar süzülürken gözlerimi kapadım. “Ne demek istiyorsun?”

“Lynch mi Bruce mu? Biyolojik baban mı, yoksa üvey ba-
ban mı? Cevap hayır, ikisi de seni aramıyor.”

“Yalan söylüyorsun.”

Ethan kaşlarını kaldırdı. “Haberin yok muydu?”

“Bu kadarı çok fazla.” İpleri çekip kurtulmak için mücadele
ettim. Sandalye sallanınca Ethan bana engel olmak amacıyla
kollarımı tuttu. Gözlerimi kısarak doğrudan gözlerinin içine
baktım ve tutamadığım gözyaşlarımın arasından bir çığlık at-
tım. “Lynch’in babam olduğunu bunca zamandır biliyordun ve
bana hiçbir şey söylemedin mi? Sen de en az diğerleri kadar
yalancısın!” Ben çırpındıkça sandalye ileri geri sallanıyordu.

“Sakin ol, Jett! Kendine zarar vereceksin.” Beni daha da
sıkı tuttu, hareketsiz kalmamı sağlamaya çalışıyordu. Sonunda
eğilerek önce ellerimi sonra da ayak bileklerimi çözdü. “Bana
düşmezdi! Masters’ın söylediğini sanıyordum. Lynch’in şan-
sını kaybettiğini, bunu ondan duymam gerektiğini söylemişti.”

Donakaldım, bunca sahtekârlık yüzünden boğazıma bir
yumru oturdu. “Ollie biliyor muydu?”

“Özür dilerim.” Ethan, güçlü ellerini uyuşmuş kollarımda
aşağı yukarı hareket ettirirken başını iki yana salladı. “Tanrım,
çok özür dilerim. Bildiğini sanıyordum.”

Midem bulantıyla çalkalanıyor, kalbim sanki çıkmak için
göğsümü pençelemeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. İçimi
büyük bir öfke kapladı, sonraki hareketlerimin kontrolünü ele
geçirdi ve göğsüne bir yumruk indirdim. “Yalancı olan sensin!”
diye haykırdım. “Aklımı yalanlarınla dolduran sensin! Çık ak-

lımdan!” Yumruğumu defalarca sert göğsüne indirdim ve epey gecikmiş olan öfkemi sonunda serbest bırakarak bağırdım. “Senden nefret ediyorum!”

O anda kafamın içinde sanki bir atom bombası patladı ve içinde bulunduğum koşulları hatırladım. Ollie’yle nişanlıydık. Onunla kapıda buluşacaktım ve sonra bir yolculuğa çıkıp evlenecektik. Mahkemeye çıkmam gerekiyordu, acaba günü geçmiş miydi? O son iki yıl çöpe mi gitmişti? Zihnimde çok fazla düşünce vardı ve her biri göğsüne, omuzlarına, karnına, kısacası elime geçirebildiğim her tarafına yumruklar indirmeme sebep oluyordu. Ethan ne kımıldıyor ne de beni durduruyordu.

Kollarına yığılana kadar ona vurmaya devam ettim. Karanlık odanın zemininde bana sarıldı, gözyaşlarım ağzıma akarken sigara dumanıyla karışan parfümünü kokladım. Bir anlığına tüm dünyanın durmasını diledim, böylece kafamın içindeki parçaları bir araya getirmek için bir saniyeden daha uzun bir zamanım olabilirdi.

“Bizi özledim, Jett,” diye fısıldadı. “Birbirimize ihtiyacımız var.”

“Herkes yalancı,” diye bağırdım. “Ben bile bunca zamandır onun gerçek olamayacağına inanarak kendime yalan söylüyordum. Gerçek olsa beni kurtarırdı diyordum.”

“Seni neyden kurtarırdı? Söyledim ya, sana zarar gelmesine asla izin vermem. Benimle güvendesin. Söz veriyorum. Seni bağlı tutmamın, her kaçtığında seni kilitlememin sebebi kafanın biraz allak bullak olmasıydı. Fark etmediysen diye söylüyorum. Ama ben senin bu kafa karışıklıklarını çok seviyorum. Ben olmazsam kendini öldürmenden ya da daha kötüsünden korkuyorum.”

“Ölümden daha kötü ne olabilir ki?” diye bağırdım ona bakarak.

Ethan’ın göğsü başımın altında içe çöktü, parmaklarıyla ısı-

lak saç tellerimi yüzümden uzaklaştırdı. “Yarın göstereceğim.” Tişörtünü çıkarıp kaslı göğsünü sergiledi. “Ama bu geceliğine buradayım, Mia. Yanında olan tek kişi benim.” Önceden valizlerle getirdiği yorganı üzerimize örttü, beni de göğsüne yatırdı. Güvenlik battaniyemin kollarına sarılıp ağlayarak uyudum.

Ertesi sabah yatak odasındaki banyoda hızlıca duş aldım. Aynaya baktığımda şişmiş gözlerim, ağlayarak geçen gecemi ele veriyordu ama bunu umursayacak halim yoktu. Islak bir şekilde fayansların üzerinde dikilip Ethan’ın yıkadığı kıyafetlerimi getirmesini bekledim.

Kapıyı iterek açtı ve bana bakmadan önce lavabonun üzerine düzgünce katlanmış bir yığın giysiyle bir havlu bıraktı. “Beş dakikan var. Havaalanına gitmeden önce son bir yere daha uğrayacağız.”

Kurulanmak için havlumu alırken, “Havaalanı mı?” diye sordum. Nereye gidiyorduk? Bu hem can sıkıcı hem de güzel bir haberdirdi. Can sıkıcıydı çünkü Ollie’den uzaklaşacağım anlamına geliyordu ama bir yandan da güzeldi çünkü yalandan ve sahtekârlıktan da uzaklaşacaktım.

“Bir plan yaptım. Amerika’da bizi bekleyen bir tekne var,” diye açıkladı, gözleri her hareketimi takip ediyordu.

İç çamaşırlarımı giydim. “Tekne mi?”

“Evet, hadi gel. Fazla zamanımız yok.”

Giyinip saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra Ethan’ın eşyaları arabaya yüklemesine yardım ettim ve son dakika işleri için daireye dönerken ön koltukta oturup onu bekledim. Güneş arabanın camından içeri süzülüyor, hassas tenimi okşuyordu. Kaçmak istesem şimdi tam zamanıydı. Ethan bana tamamen güvenmiş, bana bunun için bir fırsat vermişti ama gidecek hiç-

bir yerim ve kimsem yoktu. Ollie bensiz gayet iyiydi. Bir şair olarak hayallerini gerçekleştiriyor, insanlarla tanışıyor, fotoğraf çektirip kitap imzalıyordu. Sahte babam Bruce ve üvey annem Diane vardı ama onların hayatında bir yükten, bir karmaşadan fazlası olamazdım. Lynch de bana gerçeği söyleme zahmetine hiç girmemişti. Bruce'un beni neden denizaşırı bir yere, gerçek babamın yanına gönderdiği şimdi belli olmuştu. Artık onun değil, Lynch'in sorunu olmam gerektiğini düşünüyordu.

Ethan'ı Dolor'daki çocuğu öldürürken yakalamış olsam da aslında ben de bir katildim.

Belki de geçerli bir nedeni vardı, öğrenmeye kararlıyım.

Tüm bunları çözene kadar Ethan şimdilik benim en güvenli seçeneğimdi.

Hâlâ burada oturup onu beklememe hiç şaşırmadan arabaya binip kaloriferi çalıştırdı. “Üşüdün mü?” diye sordu ve arka koltuğa uzandı. “Al.”

Kucağıma *sweatshirt*'ümü, ŞİİRSEL yazan *sweatshirt*'ümü koydu. Üzerimi giyerken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Tanışmanı istediğim biri var.”

Wirral'a giden yol yaklaşık kırk dakika sürdü. Ethan, Livy'nin kız kardeşi olmasından başlayarak hikâyenin tamamını bana yolda anlattı. Son sorum, “*Bugün günlerden ne?*” olmuştu.

“Nisan'ın on yedisi. Çıkış gününün üzerinden iki hafta geçti.”

İki hafta. Mahkeme tarihini resmen kaçırmıştım ve artık istesem bile eve dönemezdim.

İki hafta. Ollie'yle seviştiğim, onun dokunuşunu tenimde hissettiğim, sesini duyduğum ve kokusunu aldığım zamanların üzerinden sanki onlarca yıl geçmiş gibi geliyordu.

Yalanların üzerinden de iki hafta geçmişti. *O zamandan beri Ollie'nin aklından geçmiş miydim? Beni hiç düşünmüş müydü? Başıma kötü bir şey gelmesinden korkmuş muydu?* Bu düşünce-

leri zorla aklımdan çıkarmaya çalıştım. Tabii ki düşünmüyordu. Oliver Masters yeni hayatının, daha önce bana hiç bahsetmediği çünkü benimle paylaşmayı hiç planlamadığı hayatının tadını çıkarmakla meşguldü.

Ethan da bana yalan söylemişti ama geçerli bir sebebi vardı. Kardeşi Livy'ye ne olduğunu anlatmıştı. Dolor'daki dört kişi onun canını almış ve Ethan da kardeşi adına adaleti yerine getirip sorumluluğu üstlenmişti. Sadistçe olmasına rağmen onu anlayabiliyordum.

“Seninle o ağacın altında oturduğumuz ve ben ülkeyi terk ediyor olsam bile birbirimizin yanında olacağımıza yemin ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” Ethan bana döndü, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Başımı sallayıp ısınmak için ellerimi kıyafetin kollarına soktum. “Hoşuna gitse de gitmese de şartlar bu, Jett. Seni yanımda götürmeyi hiç planlamamıştım ama ikimiz için en iyi olanı yapacağız. Seni mutlu edebilirim. Bunu biliyorum. Sadece benimle uzlaşman gerek. Sen benim ailemsin, unuttun mu?”

Pencereden dışarı baktım. Hava sisliydi, arabanın içindeki sıcaklık dışarının soğuğu ve yağmuruna karşı mücadele veriyordu. “Bana yalan söyleme yeter. Daha fazla yalanı kaldıramam.”

Ethan bir otoparka girip “Birch Tree Malikânesi” yazan kahverengi, kavisli bir tabelanın yanından geçti. Bu büyük, tuğla bina bana Amerika'daki bir okulu hatırlattı. Üstü sarı tuğladan yapılmıştı, altı turuncuydu ve pencereleri de beyazdı. Arabayı park edince bana döndü. “Bu noktadan sonra yalan yok. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Kabullenmek zor olacak ama yine de sor.” Serçeparmağını uzattı. “Artık yalan olmayacağına söz veriyorum, Jett. Sen de orta yolu bulacağına söz ver.”

Serçeparmaklarımızı birbirine doladık ama bu hoşuma gitmedi. Daha önce yaptığım gibi değildi.

Bizi neyin beklediğinden emin olmadan yan yana Birch Tree Malikânesinin kapısından girdik. İçerisi naftaline bulanmış bir kreş gibi kokuyordu ve resepsiyonda çalışan kadın ikimizi imalı bir gülümsemeye karşıladı. Kahverengi saçlarını ortadan düzgünce ayırmış, omuzlarının arkasına atmıştı.

“Bir daha gelip gelmeyeceğini merak ediyordum,” dedi Ethan’a dönerek. Bir ona bir bana bakıyor, adeta bir tehdit olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Bu kim?”

“Kız arkadaşım, Rebecca,” diyerek Ethan beni tanıştırdı, sonra da kolunu omzuma atıp gururlu bir gülümsemeye bana baktı. “Annem nasıl?”

Kadın kaşlarını çatıp dosyayı öne itti. “Bildiğin gibi...” Eli ni önünde sallayarak yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Yabancıların arasına karışmayalı uzun zaman olmuştu ama neyse ki vücut dilini okuma yeteneğimi tamamen kaybetmemiştim. “Son gelişinden bu yana değişiklik yok. Ama sanırım geçtiğimiz yılda *senin* için çok şey değişmiş.”

İkili ayaküstü konuşmaya devam ederken içerideki renkli tasarıma göz gezdirdim. Ardından resepsiyon görevlisi bizi bir koridora yönlendirdi ve Ethan elimi tutup yürümeye başladı. “Annen son zamanlarda medya odasından çok hoşlanıyor,” diye devam etti kadın. Geçtiğimiz her koridorun duvar rengi, kapıları ve temaları farklıydı. Sonunda sarı, ayçiçeği desenli duvar kâğıtları, onunla uyumlu sarı perdeler ve yaşlı insanların olduğu bir odaya girdik. Büyük bir pencere tüm odayı aydınlatıyor, yağmurun ardından çıkan güneş, ışınlarını ölümün eşliğindeki ruhların üzerine saçıyordu.

Resepsiyon görevlisi, bir grupta dama oynayan kızıl saçlı bir kadını işaret etti. “Ah, işte orada. Seni gördüğüne çok sevinecek.”

Ethan elimi sıkıca tuttu. “Gerçekten mi?”

“Geçtiğimiz yıl çok güzel zamanlar geçirdik. Bir iki kez seni sordu. Bakalım onu iyi bir gününde yakalayabilecek miyiz?”

Kızıl saçlı kadının Ethan’ın bir yıldır görmediği annesi olduğunu fark ettim ve bu durumu fazla kişisel buldum. Buna dahil olmamalıyım. Davetsiz misafirdim ve burada olmamam gerekiyordu. Ethan ona doğru yürürken avuç içlerim terleyince onu durdurmak için döndüm. “Arabada bekleyebilirim. Onunla yalnız kalsan daha iyi.”

Tam karşısına, onu dünyaya getiren kadına hayranlıkla bakarken, “Sana ihtiyacım var, Jett,” diye fısıldadı. Masaya iyice yaklaştık ama kimse başını kaldırıp bize bakmadı.

Resepsiyon görevlisi yaşlı kadının omzuna dokunup Ethan’la ikimizi işaret etti. “Mary, bak ziyaretine kim gelmiş?” dedi küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi heyecanla. “Ethan, oğlun.”

Mary’nin saçları da Ethan’inkilerle aynı renkti ama artık seyrekleşip matlaşmıştı. Gözleri, teninden de soluk bir maviydi. İnce dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi, yanımda duran adama hayranlıkla bakarken gözlerinin kenarları kırıştı. “Ethan?” Mary’nin sesi yorgun ve çatallı çıkınca Ethan elimi daha sıkı kavradı. “Benim bir oğlum mu var?”

“Merhaba, anne.”

Ethan’ı hiç bu kadar gergin görmemiştim. Genellikle aklı başında, sakin ve dayanıklı biriydi ama annesine baktığında, karşısında anında savunmasız bir hale bürünmüştü.

“Şuna bak, Ellen.” Mary ellerini birbirine vurdu. “Benim bir oğlum var, hem de çok yakışıklı.”

“Bana ihtiyacınız olursa yeniden gelirim,” dedi resepsiyon görevlisi ve masanın etrafına sıralanmış diğer yaşlı kadınlar onu başıyla onayladı.

Ethan elimi bırakıp Mary’nin yanındaki boş sandalyeye

otururken, ne yapacağımı bilemeden öylece ayakta dikilmeye devam ettim. “Nasılsın?” Avuçlarını kot pantolonunun ön kısmına sürterken Ethan’ın gözleri parlıyordu. “Buradan memnunsun?”

“Evet, beyefendi. Burası büyük bir tatil köyü gibi, George muhtemelen bir yerlerde sızıp kalmıştır. Kocam George’la tanıştın mı? Gidip onu uyandırabilirim. Seninle ve bu güzel kızla...”

“Mia,” dedi Ethan çabucak, sonra da beni yanına çağırdı. “Bu Mia, anne.”

Yaklaşınca Mary elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, canım. Hayatımda gördüğüm en güzel kızsın.” Soğuk parmaklarıyla elimi okşadı. “Ellen, şuna bak! Şu doğal güzelliğe bak. Diyorum ya, bugünlerde kızlar güzelliklerini makyajla ve diğer saçmalıklarla bozuyorlar. Yine de buranın kuaförüne gidebilirsin. Saçlarını güzelleştirip havalı görünmesini sağlarlar.”

“Evet, çok havalı yapıyorlar.” Ellen titreyen eliyle başını sallayıp masadaki siyah bir dama taşına uzandı.

Mary, Ellen’in eline bir tokat indirdi. “Sana bakmıyorum sanma, bu çocuk görüşümü köreltiyor olabilir ama hislerim yerinde. Bir tane bile çalamazsın.”

Güldüm, bu uzun zamandır yapamadığım bir şeydi.

Mary titrek parmağıyla Ellen’ı işaret etti. “Bak sana ne diyeceğim? Şu Ellen var ya, ona dikkat et. Hiçbir oyunu dürüst oynamaz.”

Başını sallayarak arkadaşını onaylayan Ellen’a baktım.

“Anne, gel bahçede biraz yürüyelim. Seni biraz dışarı çıkaralım, olur mu?”

“Olur, yakışıklı. Donald.” Mary, pencereden dışarı şaşkın şaşkın bakan adamın dikkatini çekmek için bir dama taşı fırlattı. Taş göğsüne isabet etti. “Ben yokken Ellen’a göz kulak olursun?”

“Tamam.” Donald başını salladı. Adamın büyük kahverengi çerçeveli gözlükleri yüzünü kapatıyordu ve ağzını, diş kaplamalarını kemiriyormuş gibi oynatıyordu.

Ethan, annesinin tekerlekli sandalyesini çimlerin üzerine iterek banklarla çevrili beton bir masanın yanına geldiklerinde durdu. Ayağıyla tekerlekli sandalyenin frenlerine basıp hareket etmediğinden emin olduğunda, Ethan’ı takip ederek bankın üzerine oturdum. Aldığı her nefes beyaz bir buluta dönüşürken Mary’nin küçük vücudunu bir paltoyla sardı.

“Cheshire’daki kulübe yangınına duydun mu?” diye sordu Mary başını sallayarak. “İki ölü varmış, çok yazık.”

İki ölü mü? Bakışlarım Ethan’a kaydı ve duyduğum haber karşısında benim kadar şok olmuşa benzemiyordu.

Bariz bakışlarımı görmezden gelerek, “Haberleri izlememelisin, anne,” dedi Ethan ve bankta onun yanına oturdu. “Keyfine bakmalısın.”

“İzlemeden dünyada olup bitenleri nasıl bilebilirim ki?”

“Bilmene gerek yok, bunu zaten çok uzun zamandır yapıyorsun. Başkaları için endişelenmek zorunda değilsin, zamanının tadını çıkar. Her gününü değerlendir. Benim için.”

“O zaman bana kendinden bahset, ha? Bir kez olsun iyi bir haberle içimi rahatlat.” Mary gözlerini uzaklara dikmiş, Ethan ellerini avucunun içine almıştı. Bu manzara karşısında göğsüm sıkıştı.

“Buradan çıktıktan sonra Mia’yla Amerika’ya gidiyoruz. Bir botla gezeceğiz, bu iyi haber mi?”

“Kız kardeşini de yanına alıyor musun? Onu yalnız bırakamazsın, Ethan. Olivia’nın şu anda sana ihtiyacı var. Durumu çok iyi değil. Hep bu yüzden iki çocuk yaptığımı söyledim durdum. Bana ve George’a bir şey olursa, sen ve Livy birbirinize sahip çıkarsınız. Onu biraz zorlamalısın, umutsuzluğa saplandı ama sen onu o bataklıktan çıkarabilirsin. Yapabileceğini

biliyorum.” Ethan’a bakmadan önce başını sallayarak iç çekti. “Depresyon eğlenceli ya da hafife alınacak bir şey değil. Ayrıca seni önemsemediği falan da yok, bunu unutmamalısın. Depresyon umursamamakla değil, çok uzun bir süre boyunca çok fazla umursamakla ilgilidir. Kocaman bir yüreği olanlar herkeşe çok verici davranır, sonra kendileri karanlıkta kalır.” Dönüp Ethan’a baktı. “Ona yol göster.”

Gözyaşlarım buz tutmuş yanaklarıma birer ateş gibi düşerken, bulanık bakışlarımı yanakları kıpkırmızı olan Ethan’a kaydardım. Kısa bir süreliğine bana doğru baktı ve düşmesine fırsat vermeden bir damla gözyaşını hızla sildi. Annesinin, kızın iki yıldan uzun bir süre önce öldüğünden haberi yoktu.

“Biliyorum, anne. Biliyorum.” Ethan kendini toparlamak için duraksadı. “Nereye gidersem gideyim o da benimle, için rahat olsun.”

“Güzel.” Annesi Ethan’ın elinin üstünü tekrar okşadı. “Şimdi bana bu yolculuğu anlat. Ufukta bir düğün falan var mı?” Ethan burnunu çekerek güldü ve Mary konuşmaya devam ederken bana baktı. “Bilirsin, ilk görüşte aşkın gerçek olmadığını söylerler. Ama bana sorarsanız bu düpedüz yalan. Sana bir şey söyleyeyim mi, Mary...”

Ethan kıkırdayarak, “Mia,” diye onu düzeltti. “Mary *senin* adın.”

“Doğru, her neyse, insanlar hayatınıza bir sebepten, bir mevsimlik ya da ömürlük girerler. Bir kadının ömürlük eşine baktığını anlaması sadece beş saniyesini alır. Şimdi, söyle bana, tatlım. Sonsuzluğunun gözlerine baktığını fark etmen ne kadar sürdü?”

Aramıza ölüm sessizliği çöktü. Cevabımı düşünürken bir çift mavi göz bana bakıyordu. Ethan ona yalan söyleyemezdi, yani ben de. Dolor’daki ilk günümde yemekhanede Ollie ile göz göze geldiğim anı hatırlayarak, “Üç saniye,” diye fısıldadım. “Sadece üç saniye sürdü.”

DOKUZ

“Gülümsüyor,
tatlı tatlı sevişiyorsun
kurumuş ve akli başından gitmiş ruhumla.
Bu beni öldürüyor, yumuşak ve yavaşça.”

OLIVER MASTERS

Ethan

Annemi görmek beklediğimden çok daha zordu, en büyük sebebi de bunun bir veda olmasıydı. Ertesi sabah onu ziyaret ettiğimizi unutacaktı, bu da Mia'yla Birch Tree Malikânesinden çıkıp arabaya doğru yürürken içimin huzurla kaplanmasına neden oldu.

Havaalanı yoluna geri döndüğümüzde, “Annen iyi birine benziyor,” dedi Mia birden, ben de başımı salladım. Yirmi dakikadır konuşmamıştı. Beni yetiştiren kadımla ilgili bu küçük iltifat, kulübe yangını ve annemin bahsettiği iki cesetle ilgili daha fazla sorunun başlangıcı oldu.

Mia'nın, yaktığı kulübenin annemin kulübesi olduğu gerçeğini dile getirmesinden korkuyordum. Burası annemle babamın tatillerde kendilerine yeni anılar biriktirdikleri bir kulübeydi.

Hiç değilse zavallı kadını bu bilginin ağırlığından kurtarmıştı, gerçi annemin hatırlayacağı şüpheliydi. Yine de Mia hiçbir şey söylememişti ama yoğun bakışlarını fark etmiştim. Neyse ki, annem konuyu çabucak değiştirerek gerginliği ortadan kaldırmıştı.

Annem insanlar üzerinde böyle bir etki yaratırdı. Onu özleyecektim.

Göz ucuyla baktığım Mia, yerinde duramayarak başını salladı. “Nasıl olur da iki ölü rapor edilir, Ethan? Anlamıyorum. Öldüğümüzü mü düşünüyorlar? Hiç mantıklı değil. Biz burada olduğumuza göre kimin cesedini buldular?”

Aha. Mia’nın soruları, üzerimde binlerce kiloluk bir baskı yarattı. Sanki kucağıma oturmuş boğazımdan aşağı çimento döküyordu. Dışarısı on derecelerdeydi ama boğulur gibi hissettiğimden hava almak için camı açtım.

“Beni duymazdan gelme. Artık aramızda sır yok, hatırladın mı?”

Kuklamanın bir ipi daha kopmuş gibiydi ve giderek onun üzerindeki kontrolümü kaybediyordum. Ben dikkatimi yola verirken koltuğunda bana doğru dönmüş, ellerini önünde sallayarak bana bakıyordu. Sorular birbiri ardına devam etti ama beni biraz daha az kötü biri gibi gösterecek bir açıklama yapacak durumda değildim. Liverpool havaalanına varmamıza sadece yirmi dakika kalmıştı ve bu meseleyi kontrol altına almadığım sürece, onu sakın bir şekilde uçağa nasıl bindirebileceğimi bilmiyordum.

İleride bir *Frankie & Benny’s* vardı, hemen otoparka girip arabayı çektim. Gözlerim kalçasının üzerinde duran ellerine takıldı, ellerini ısıtırken ne söyleyeceğimi düşündüm. Onu kaybedemezdim. Onu daha iyi tanımak için Dolor’daki dosyasını okumuştum. Mia dokunmaya olumlu tepki veriyordu. Bu kıza çok fazla zaman ayırmış, her detayını incelemiş, onu teselli et-

miş ve planımı onun için bozmuştum. Sonra Masters çıkagelmiş, her şeyi mahvetmişti. O olmasa Mia ve ben muhtemelen şu anda bir ilişki yaşıyor olurduk. Şimdilik bana vereceği şeyle yetinecektim, gerisi zamanla gelecekti.

Gözlerimi kapattım, onun ürkütücü kahverengi gözlerine bakmadan önce ciğerlerimin izin verdiği kadar oksijen aldım. Sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde nefesimi verdim. “Sana Ashlyn’le ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?”

Mia sabırsızca başını salladı. “Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var. Yaptıklarından sonra yaşamalarına izin veremezdim. Yangında buldukları iki ceset Ashlyn’in babası ve eşiydi. İkisini de ben öldürdüm. Birkaç sebebim vardı.” İkimiz de aniden duraksadık. Donup kaldı, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bana uzun uzun bakmaktan başka bir tepki vermesini bekledim. Yardım için çığlık atacağını ya da arabadan kaçmaya çalışacağını düşürdüm. Mia tam bir dürüstlük istiyorsa son birkaç gecedir uyuduğumuz dairenin Ashlyn’in ölen babasına ait olduğunu da söylemeliydim ama bu çok fazla olurdu, üstelik sormamıştı.

Mia elini avuçlarımdan çekip beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı.

“Mia,” diyerek elimi uzattım ama kendini geri çekti. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Otuz saniye önceki halimize dönmemiz gerekiyordu. “Konuş benimle.”

Başını kaldırıp her hareketimi incelemeye başladı, hayal kırıklığına kapılmışımdı. Bana olan azıcık inancını da kaybetmek üzereydi. “Sebeplerin neydi?”

Nefesimi verdim. Belki de değildi. Mia beni dinlemek istiyordu. Bu iyiye işaretti. Elim kucağına uzattım ama kıpırdamadı. Avucum bacaklarının arasına indi ve bacağını kavrayarak bir sonraki itirafımı kolay atlatabilmesi için ona ihtiyaç duydu-

ğu teması verdim. Kasları gevşeyince konuşmaya devam ettim. “En önemli neden Ashlyn’di. Kendilerini kurtarmak için onu orada ölüme terk ettiler. Ne tür bir baba bunu yapar, Jett?” Bu, Mia’nın çok iyi anladığı hassas bir noktaydı ve başını sallayarak beni onayladı. Sorunu kafasında çözmeye çalıştığını gözlerinden okuyabiliyordum. “İkincisi, Dolor’daki intikamımı almak için ilacı test etmem gerekiyordu. Ama bunu hak ettiler. Hepsi başına gelenleri hak etti.”

Ellerim adeta kontrolümden çıkmış halde yalvarıyor, tenine ulaşmak için kıyafetinin altında hareket ediyordu. Ona dokunmama izin vermeliydi. O zaman iyi olacaktık. Avucumu bacağının üzerine getirip nazikçe sıktım.

Mia kısa bir nefes verdi. “Kaç kişiyi öldürdün?”

Basit bir soruydu, bir sayı vermem gerekiyordu. “Hak etmedikleri sürece kimseye bir şey yapmadığımı söylüyorum, bana inan.”

“Ethan.” Sesi çatallandı. “Kaç kişi?”

Derin bir nefes alıp başparmağımı karnında gezdirdim. “Altı.” Hepsini tek tek sayabilirdim. Çekirdek ailelerini, adreslerini, hatta çaylarını nasıl içtiklerini bile söyleyebilirdim.

“Altı mı?” dedi gülerek ama ifadesiz bakıyordu. Onu kaybetmiştim. “Sen tasdikli bir seri katilsin. Bunun farkındasın, değil mi?” Arabanın iç kısmına baktı, sanki gözleri yuvalarından fırlayacaktı. “Bu işin boyutunu neden daha önce fark etmedim bilmiyorum ama sen bir seri katilsin. Ben de seninle, bir seri katille kaçıyorum. Sen bir *seri* katilsin, Ethan! *İnsanları* öldürüyorsun. İnsanları! Birden fazla kişiyi! İnsanları *öldürdün*.”

Bunu kaç kez söylemiş olursa olsun fikrim değişmiyordu. “Altı,” dedim bir kez daha. “Bunu hak eden altı kişiyi.”

“Yani? Bu her şeyi temize mi çıkarıyor?”

“Ben öyle bir şey demedim.” Hiçbir zaman böyle olsun istememişim. Livy’nin cinayeti bana çok şey öğretmişti. Yas,

öfkeyle karıştığında herkes her şeyi yapabiliirdi. Benim durumunda içimde acımasız bir canavar doğmuştu. Mia doğrudan yüzüme bakamıyormuş gibi yan gözle beni süzdü, diğer elimin nerede olduğundan emin olmak istiyordu. Bağlantımız kopmasın ve yanımda kalsın diye bir elim hâlâ bacağının üzerindeydi. “Sana zarar vermeyeceğim, Jett. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Şimdiye kadar bunu anlamadın mı? Eğer tam tersi olsaydı ve kaybolsaydın, seni bulmak için her türlü ihbarı yapar, her kapıyı çalar, her yolu denerdim. Evet, senin için adam bile öldürürdüm. İşte sana bu kadar değer veriyorum. Ne Masters ne lanet olası baban ne de Lynch. Seni bir tek ben umursuyorum!”

“Bu çok fazla.” Gözünden bir damla yaş süzülünce eğilerek başparmağımla yanağını sildim.

“Biliyorum.” İki adım ileri, on adım geri. Gerildiğimde yaptığım gibi çenemi kaşıdım, keşke dokunarak tüm endişelerini yok edebilseydim.

Sonra sessizce ekledi. “Hissettin mi? Sessizliği?”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

Otoparka doğru baktı. “Boş ver,” diye mırıldandı.

“Hadi kahvaltı edelim, olur mu? Acelemiz yok. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin.”

Mia çikolatalı ve muzlu krep sipariş etmişti. Her ısırıkta inliyordu ve gözkapakları titriyordu. Dosyadaki raporun yanlış olduğuna karar verdim. Onu sakinleştiren şey temas değil, yemekti. İki yıldır ağzına tek lokma koymamış gibi saniyeler içinde tabağındakileri silip süpürdü.

Ona her şeyi sorabileceğini söylediğimde Masters’ı kastetmemiştim. Birbiri ardına yönelttiği soruların hepsi o serseriyle ilgiliydi, birkaçı da Lynch hakkındaydı. Masters’ın şiir kitabımı,

kapağını ve hakkındaki haberleri görmekle ve ceptelefonumda gezinip tüm eleştirileri okumakla fazlaca ilgileniyordu. Masters ona yalan söylemişti ama ekrana bakarken yüzü gururlu bir sevgili gibi ışıldamıştı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Acaba *bir gün* bakar mıydı? Masters bunları kendi başına başarmıştı, benim geçen yıl boyunca başardığım tek şey ise cina-yetlerdi.

Havaalanında, gümrükten geçerken Mia yanımda sessizce durdu. Bizi terminale yaklaştıran her adımda vicdanım daha da rahatsız oluyordu. İçimde bir şeyler değişmişti. Belki annemi gördüğümünden, belki de Mia'yı gitmesine izin verecek kadar sevdiğimdendi. Her halükârda uçağa bindiğimizde geri dönüşü olmayacaktı. O da bunun farkındaydı.

Mia'yla uçağa binmek için bekleme alanında tuhaf tuhaf dikiliyorduk, uçağa yetişmesi gerekenler aceleyle yanımızdan geçip duruyordu. Spor çantasının sapını sıkıca tuttum. Başka valizimiz yoktu ama bunun içindekiler bizim için yeterliydi. Bir saniyeyi bile boşa geçirmedim, söyleyeceğim kelimeleri düşünmekle meşguldüm.

Son iki hafta boyunca, Masters ve Lynch'in ne kadar boktan insanlar olduğunu Mia'ya göstermek için tüm kanıtları toplama-ya çalışmışım. Buraya, havaalanına özgür iradesiyle gelmesini sağlamak için onlardan nefret etmesine yetecek her türlü nedeni sunmuştum. Ancak başından beri aptallık ediyordum. Aralarındaki bağ çok güçlüydü, bizim aramızdakinden daha güçlüydü. Ne söylersem söyleyeyim, onu sevmesine engel olamayacağımı fark etmiştim. Mia'yla ne kadar uzun süre birlikte olursak olalım, aradan ister bir yıl ister beş isterse yirmi yıl geçsin onu asla unutmayacaktı. Masters, ruhunda kalıcı bir iz bırakmıştı.

Bir kez olsun iyi bir adam olabilmek için çekip gidecek bir fırsatı olduğunu bilmesini sağlamam gerekiyordu. Ona bu se-

çeneği tam da şu an sunacaktım ve eğer kabul etmezse, sonsuza dek benimle kalması mümkün olacaktı.

“Mia...”

“Sorun yok, Ethan.”

“Arabamı alabilirsin. Ona gitmelisin.”

Ağırlaşmış gözkapaklarının altından bana baktı. “Hayır, sen haklıydın. Ollie yalancının teki. Beni hiç sevmeydi. Beni arama zahmetine bile girmediydi.”

“Ama...”

Beni susturmak için elini koluma koydu. “Ben de seninle geliyorum.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, canavar içimde tezahüratlar yapıyordu. O an varış noktamız ve uçuş numaramız anons edildi, ardından uçağın yolcu alımına hazır olduğu söylendi. Mia elini kolumdan çekti, verdiği karar beni ne kadar mutlu etse de hayatımın geri kalanında o umutsuz gözlere bakacak olmamdan endişeleniyordum.

On üç saat sonra New York'taki JFK havaalanına indik ama saat farkı yüzünden beş saat gerideydik ve saat akşam altıydı. Yaklaşık bir hafta önce Dean bana yeni arabamın yerini postalamıştı. Araba havaalanının otoparkında, torpido gözünde yeni kimliklerimizle bizi bekliyordu. Dean'i hiç sorgulamamış ya da ondan şüphe etmemiştim ancak yine de adama, yapabildiklerine hayret ediyordum. İşleri halletmişti ve ona çok şey borçluydum.

Mia da hiçbir şeyi sorgulamamıştı. Yolculuk boyunca çoğunlukla sessiz kalmıştı. Tamamen tükenmiş bir halde, yepyeni siyah *Supra*'nın direksiyonunda Mia'ya döndüm. Onun gözleri de benimkiler gibi kızarmış, ağırlaşmıştı. “İstersen ben süre-

yim?” diye sordu sakince. Trafiğin farklı akmasını çözebilirdim ama hem yorgunluk hem de bilmediğimiz bir yerde olduğumuz düşünüldüğünde risk almak istemedim.

Konuşmadan anlaştık, ikimiz de arabadan inip yer değiştirdik.

Mia en yakın otelin önünde durdu. Lüks ve pahalı görünüyordu ama torpidodaki nakit para, yatı almak için Louisiana’ya gidene dek idare etmemize yeterdi.

Sonunda yorgunluk kendini göstermeye başlamıştı. Otel odasına girer girmez telefonumu şarja taktım, sonra da yataklardan birine uzanıp yumuşacık beyaz yorganın içine gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Mia tepemde nefes alıp veriyordu, bir gözümü açtığımda ellerini önünde kavuşturmuş halde başımda dikildiğini gördüm. “Ben... şey...”

Çarşafı kaldırarak yanıma kıvrılmasını işaret ettim. Fikrini sormadım, bu onun seçimiydi, nitekim tereddüt etmedi. Bu uzun günden, itiraf ettiğim gerçeklerden, Masters yüzünden yaşadığı kalp kırıklığından sonra bana ihtiyacı vardı. Ben de her adımda yanında olacaktım. Elimle çıplak kalçasını kavradım, sonra da bacağına bacağıma dolayarak onu önümde sıkıştırdım. Kollarımın arasında küçücük kalmıştı ve ıslak kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Ağladığını fark etmemiştim.

“Haklısın,” diye fısıldadı. “İkimiz aynıyız ve deneyeceğim.”

Dudakları boynuma değince gözlerim kısıldı, içimdeki canavar gülümsedi ama itirafı karşısında sinirlerim gerilmişti. Beni sevmeye çalışmasını değil, sadece sevmesini istiyordum ve gözlerinden tenime süzülen ılık yaşlar yalan söylediğinin kanıtıydı.

Mia asla kayıtsız şartsız benim olmayacaktı. Mia Rose Jett sonsuza dek onun olacaktı.

O her zaman Masters’a ait olacaktı ve bunu değiştirmek için elimden hiçbir şey gelmezdi.

ON

**“Bir gün geriye dönüp baktığınızda hiçbir Şeyin
boşuna olmadığını anlayacaksınız.”**

OLIVER MASTERS

Ollie

Ockendon’a ne zaman geri dönsem kendimden bir parçayı kaybediyordum. Yaşadığım bu üçlü hayat bana zarar veriyordu. İkili değıl,   l . İlki Őairlikti, imza günlerine katılmam ve Laurie’nin belirlediğı programa uymam gerekiyordu. İkincisi su luluktu, yasadışı ve ahlaksız iŐlere karıŐıyordum.     c s  de niŐanlılıktı, yaptığım her hareketin ve taktığım her maskenin beni onu bulmaya bir adım daha yaklaŐtırdığından emin olarak bizim için kurduğum hayatı koruyordum.

Konum bilgisi beni Grays South’ta, tel örgülerle çevrili ve  er çöp dolu yıkık dökük evlerin bulunduğı bir sokağı getir-di. Saat akşamın onuna geliyordu ve uğıldayan sokak lambası, sokağın ortasında basketbol oynayan mahalle çocuklarını aydınlatıyordu.

Sağlamlığı tartışılır eve girdiğimde Adrian, Reggi ve James çoktan gelmişti. Hararetle bir şeyler tartışıyor, ellerindeki esrarı aralarında döndürüp duruyorlardı. Adrian ve James yırtık, eko-se desenli bir kanepenin üzerine kurulmuştu. Reggi ise ayakta duruyor, eli ikisi arasında gidip geliyordu.

Dex koridorda belirdi. Koyu renk kıyafetler giymiş, saçlarını arkaya doğru taramıştı. Kulağında telefon vardı, beni görür görmez sesini alçaltıp ağzına bir sigara götürdü. Yaklaşınca bana sırtını dönerek telefonu hızlıca kapattı. Sonra da tekrar bana dönüp telefonu kot pantolonunun cebine koydu.

“Geciktin.” Mutfak tezgâhına yaklaşarak sigarasını kül tablasında beklemeye bıraktı. “Bu meseleyi halletmen gerek, Oliver.” Başıyla tartışan oğlanları işaret etti. Benden bir şey saklıyordu, onu şüpheyile süzdüm.

Acaba konuyu mu saptırıyordu? Cebindeki telefonu işaret ettim. “Scott’la mı ilgiliydi?”

“Seni ilgilendirmez ama hayır. Seninle alakası yoktu.”

“Beni ilgilendirdiğini gayet iyi biliyorsun, yoksa anlaşılmamızı unuttun mu?”

Dex yanıma yaklaşıp göğsünü şişirirken arkadaki bağırış çağırışlar iyice alevlendi. “Yerini bil. Artık benim için çalışıyorsun. Scott’ı bulursam sana haber vereceğim.” Sesi yumuşak ve sakindi, tedirginliğini gizlemek için bacaklarımı sıktım. “Ama o zamana kadar soru sorma hakkın yok.” Cümlesini bitirirken işaretparmağını alnıma vurdu. Yumruğumu yüzüne indirmemek için kendimi zor tuttum. Bu neredeyse olağanüstü bir şeydi ancak yine de yumruklarımı sıkmamı ya da dişlerimi gıcırdatmamı, vücudumun daha önce hiç temas kurmadığım yerlerinde dayanma gücü aramamı engellemedi.

Beni asıl geride tutan Mia’yı asla bulamama korkusuydu. Dex’le işbirliği yaparak zaten kendimi fazlasıyla tehlikeye atmıştım. Ona bir hafta vermiştim ve iki günü kalmıştı.

Dex yanağıma hafifçe vurup sırttı. “Şimdi çocukları topla.”

Arabanın içinde şehrin diğer ucuna, rakibin uyuşturucu deposuna doğru giderken kan beynime sıçradı. Arabayı Reggi kullanıyordu fakat dikiz aynasından arkasında oturan James’e düşmanca bakışlar attığını fark ettim.

“Aranızdaki meseleyi çözmeden bu işe başlamayacağız.” Niye tartıştıkları beni ilgilendirmiyordu ama bu işi bir ekip olarak yapmak zorundaydık, bu yüzden aralarındaki meseleyle ilgilenmeye karar verdim.

“James benim kızla yatıyor,” diye homurdandı Reggi. “İkisini bastım. Benim yatağımda.”

James kıkırdadı. “Sadece biraz eğleniyorduk.”

Reggi avucunu direksiyona vurup çenesini sıktı.

“Bu kız uğruna ortağını kaybetmeye değer mi? Yoksa tam tersi, ortağın uğruna bu kız gözden çıkarılabilir mi?” Bu şu anda cevaplanması gereken bir soru olmasa da düşünmeleri gerekiyordu. “Hepimizin hayatında bazı sorunlar var ama dördümüz bu arabaya bindiysek öncelik işimizdir. James, Adrian ve ben, sizin güvenlik ağınız ve önceliğiniziz; bunun tersi de geçerli. Bu işte birlikteyiz. Bu sefer silahlar dolu olacak.”

Bastığımız uyuşturucu deposu, Londra’nın doğusundaki çevre şehirlerde uyuşturucu ticaretinin çoğunu kontrol eden rakip çete BOG’a, yani Blood of Grays’e aitti. Son zamanlarda BOG’ların müşterileri azalmıştı, bu yüzden yeni uyuşturucularını başka bölgelere yayıp Links’in sınırlarına dalıyorlardı. Fentanil ve eroin, Pez şekeri* şeklinde üretilen ölümcül bir karışımdı. İdeal ambalaj gençler arasında popüler hale gelmişti. Teslimat iyi bir pazarlamanın ürünüydü ama müşteri sayılarının azalmasının tek nedeni, BOG’ların müşterilerini aşırı dozda fentanil ile öldürmeleri idi ve bu da aslında onların zararındaydı.

* 1927 yılında Avusturyalı Eduard Haas tarafından ilk kez nane aromalı olarak üretilen ve özel tasarımı kutularda satılan şekerleme markası. (ç.n.)

Links'in tek derdi kendisine ait olanı geri almaktı. Dex'le yaptığımız anlaşma gereği bu operasyonu bana dayatsa da en azından bu süreçte iyi bir şey yapabilir, muhtemelen hayat kurtarabilirdim.

Hedefin bulunduğu sokağa döndük ve planı son bir kez gözden geçirmek için evin birkaç bina aşağısına, gözden uzak bir yere arabayı park ettik. Bir gün önce araziyi kontrol edip çevreyi incelemiştim. Uyuşturucu deposu lüks bir mahallenin sakin bir sokağmdaydı, kimsenin şüphelenmeyeceği bir evdi. Yeterince akıllılarsa, şüphe çekmemek için bir laboratuvarında çalışan, bir de evi koruyan sadece iki veya üç adamları olmalıydı. Bu da bize sayıca üstünlük sağlayacaktı.

Evin üç çıkış kapısı vardı. James ve Adrian'a ön kapıdan geçmelerini söyledim, ben arkadan girecektim. Reggi de her ihtimale karşı bahçedeki garaja açılan yan kapıyı koruyacaktı. "Müşteri yok, adamların silahları da dolu," diyerek bir hatırlatma yaptım. "Ama bu defa sizinkiler de dolu olacak." Önceki işte halka açık bir alandaydık ve masum insanların hayatları da söz konusuydu. Son kırk sekiz saatimi oğlanlara silah hakkında bilmeleri gereken her şeyi öğreterek geçirmiştim, bu lanet şeyi parçalayıp birleştirmek de buna dahildi.

Silah kullanımını on üç yaşında, bir gece annem oturma odasında bayıldıktan sonra Gauge adında bir müşteriden öğrenmiştim. O zamana kadar elime silah almamıştım ama artık böyle bir hayatım olduğuna göre silahlarla ilgili bir iki şey öğrenmemin zamanının geldiğini, büyüdüğümde kendimi ve annemi korumak için bir tane almam gerektiğini söylemişti. Silah kullanımı yasaktı, bu yüzden de bulunması zordu ama çetelerde bol miktarda vardı. Yine de hiçbir zaman bir silahım olmamıştı, onun yerine dövüşmeyi öğrenmiştim. Bir silahın tetiğini çekmek, çıplak elle kan dökmekten daha kısa, öz, mesafeli ve kolay bir yöntemdi. Tecrübelerimden biliyordum. Maddie şim-

diye dek öldürdüğüm tek kişiydi ve Ethan Scott'la yeniden yüz yüze gelene dek de öyle kalmasını planlıyordum.

Reggi ile ben bahçeyi geçerken James ve Adrian ön kapıdan daldı. O yan kapıdan girerken ben de arkada bekledim. Gece hava dört dereceydi. Gökyüzü açık ve yıldızlıydı, rüzgâr da sert esiyordu. Başımı kaldırıp gözlerimi aya diktim. Evin içinden sesler yükselirken Mia'nın da aynı ayın altında nefes aldığını düşünmek sinirlerimi yatıştırdı.

Hızlı ve sessiz biçimde kilidi açıp eve girdim. Ayakkabılarım, kaosa giden fayans zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadı. James ve Adrian silahlarını çekmiş bir şekilde karşımda duruyor, silahlarını doğrultmuş iki BOG'a bakıyordu. Sırtı bana dönük olan bir BOG'un arkasına geçtiğimde James de Adrian da beni fark etmedi.

Adam geldiğimi görmedi, anında silahı tutan kolunu kavradım, namluyu aşağıya yönelttim ve avucumu dirseğine dayayıp kırdım.

Diğer BOG dönmeye fırsat bulamadan saniyeler içinde adamın birini kolu kırık biçimde yere serdim, silahı artık bendeydi. Üç karşı ikiydik, ansızın Mia'nın boğazına dayanmış bıçakla karşımda durduğu o acı dolu anılara daldım. O zaman talihsiz konumda olan bendim. Maddie bizi kandırmıştı ve kaybedecek çok şeyim vardı.

Namluyu nereye doğrultacağına karar veremedi ileri geri sallayan diğer adama, "Silahını bırak," diye bağırdım. Her şeyin bittiğini biliyordu ama sanki onu tutan başka bir şey vardı. "Bırak dedim!"

"Buradan her şeyi alıp gitmenize izin veremem. Bizi öldürürler. Her iki durumda da ölürüz. Bize yapacakları şeyi görmektense senden bir kurşun yemeyi tercih ederim." Genç BOG epey korkmuştu. Baskının sonucunda başına gelenleri görmektense hızlı ve acısız bir ölümü tercih ediyordu.

Elimdeki silahı yerde kıvranan genç çete üyesine doğrultmuştum. James ve Adrian da elinde tabancasıyla tir tir titreyen adamı hedef almıştı. BOG ne ateş edecek ne de dikkatleri eve çekecekti. Çetenin istediği son şey polisin yerlerini öğrenmisydi. “James, adamı bağla,” dedim. Harekete geçmesi gerekiyordu çünkü zaman aleyhimize işliyordu.

James ona doğru yürüyünce Adrian yakındaki bir ahşap sandalyeyi kapmadan önce silahını beline soktu ama öncesinde namlunun ucunu adamın şakağına dayadı. Boşta kalan elimle ön cebimden ceptelefonumu çıkarıp, Reggi’ye kısa bir mesaj göndererek arabayı garaja çekmesini söyledim.

Adamlarım evi temizleyip James tüm silah, uyuşturucu ve paraya el koyduktan sonra sandalyelere bağladığımız iki BOG’a yaklaştım. “Bu hayattan vazgeçin,” diyerek öğüt verdim ve evi savunmuş gibi görünmesi için birinin çenesine yumruğumu indirdim. Adrian ipleri iyice sıkarken kolu kırık olan homurdandı. “İkiniz de hâlâ gençsiniz. Önünüzde koca bir hayat var.”

Oğlanı şişmiş gözü ve kanla dolmuş ağzıyla bırakıp evden çıktım.

Dex ve ekibinin yanına dönmeden önce oğlanları ıssız bir ara sokağa yönlendirdim. Hiçbiri bu hareketimi sorgulamadı. Üçü de bana saygı duyuyor, canlarını teslim ediyorlardı ve bu epey ağır bir sorumluluktı.

Arabayı fabrikanın arkasında durdurdum.

Evimiz birkaç bina ilerideydi. Oscar’ın dışarıda olduğu, anemin de eve müşteri getirdiği gecelerde bu sokakta çakıl taşı toplar, iskeleye tırmanır ve hepsini aşağıdaki varillere atardım. Başka zamanlarda da duygularım iyice yoğunlaşıp beni ele geçirdiğinde pantolonumun kemerine sıkıştırdığım bir kitapla en

tepeye tırmanırdım. Okumak, yerini yazmaya bırakana dek birçok gecem kitaplarla geçmişti. Yazdığım ilk cümle, “*Bir gün geriye dönüp baktığında hiçbir şeyin boşuna olmadığını anlayacaksın,*” olmuştu. Belli ki on iki yaşındayken de umudum vardı.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu Adrian.

“Arabada kalın,” diyerek sürücü tarafından indim ve arkaya geçip bagajı açtım. Uyuşturucu torbalarını teker teker paslı bir varilin içine attım.

Aksini söylememe rağmen Reggi, Adrian ve James arabadan inip başıma dikildiler ve tedirgin bir biçimde çıt çıkarmadan beni seyrettiler.

“Bu Dex’in hiç hoşuna gitmeyecek,” dedi James.

Bu gece topladığım her şeyi ona getirmem emredilmişti ama kafamda başka planlar vardı. Bu uyuşturucuların karışımları hatalıydı, yani ölümcüldü. Çocuklara tek şekerle aşırı doz veriyordu. Hepsini imha ettiğimden emin olmalıydım.

Elimi cebime atarak sigara paketimi aradım, bir tanesini ağızıma götürüp sigaramı yaktım ve ardından kibriti varile attım. Süreci hızlandıracak benzinim yoktu mallar yavaş yavaş yanıyordu. Arabaya binmeden önce ateş sönene ve uyuşturucular küle dönüşene kadar birlikte bekledik.

“Hepsini mi yaktın? Kahrolası parayı da mı?” Dex ellerini saçlarında gezdirmeden önce sıkığı yumruğu tezgâha vurdu. Geriye taranmış, sabit saç tutamları şimdi yanlarına dökülmüştü. “Sen ne yaptığının farkında mısın?”

Yanına gittiğimizde Dex yalnız değildi. İlk gece Jack’s’te gördüğüm iki adam da onunlaydı ama Dex’in emriyle başka bir odaya gitmişlerdi. Meseleyi nasıl çözeceğini bulana dek bu konuşmaya tanık olmalarını istememişti.

“Evet, kışını kurtardım. Patronuna senin emrin olduğunu söyle. Uyuşturucular berbattı, kelimenin tam anlamıyla sektörü öldürüyordu. Blood çetesinin hatası. Links’in elinde daha iyisi var. Böylece daha fazlası için size gelmeye devam edecekler.” Uyuşturucu hâlâ piyasaya sürülüyordu ama düzen bir gecede değişmezdi. “Paraya gelirsek bunu da bir tokat gibi düşün. Links, “*Sizin boktan paranıza ihtiyacımız yok,*” demiş oldu.”

“Parayı senin almadığını nereden bileyim?”

“Üç tanıgım var. Git arabayı ara. Para falan yok. Sana hepsinin küle dönmesini seyrettiğimiz varillere kadar eşlik ederim.” Doğru olanı yapmıştım.

Arka kapıdan bahçeye çıkıp gözden kaybolmadan önce, “Bir telefon görüşmesi yapmam gerek,” diye homurdandı Dex.

James, Adrian ve Reggi ucuz bir şişe votkayla kutlama yapmak üzere kanepeye kuruldu. Oturmaktan çok rahatsız olduğum için mutfakta bekleyerek dirseklerimi adaya dayadım. Tezgâh, giderek sevmeye başladığım üç oğlanla arama giriyordu. Gece Reggi ve James’in bir kız yüzünden tartışmalarıyla başlamış, Reggi’nin oğlanın dizine vurup korkunç bir şakaya gülmesiyle birlikte yüzlerine yayılan gülümsemelerle sonlanmıştı.

Dakikalar sonra Dex telefon görüşmesini bitirdi ve rahatlamış bir halde geri geldi. Bir elini omzuma koyup dudaklarına sıkıştırdığı sigaranın arasından, “Patron senin bu deliliklerini seviyor,” dedi kıkırdayarak. “Madem kendi başına karar alıyorsun, devamlılığını onaylaman gerek,” deyip bana beyaz bir hap uzattı.

Göz göze geldik. “Asla.”

Dex’in yanındakiler de içeri girip yanımıza geldiler.

“Duydun mu, dostum?” dedi Dex gülerek. “Bebek Oscar kontrolün kendisinde olduğunu zannediyor.” Adamlar kıkırdamaya başladılar. Kafamdaki basınç hissi giderek yükseliyordu. Bakışlarım üçü arasında gidip gelirken arkadaki koltukta otu-

ranlardan bir kahkaha yükseldi. “Şu lanet şekeri al da parti başlasın. BOG’ları yağmaladın, dostum. Kutlama zamanı,” diye bastırdı Dex. Herkes haplarını ağızına atıp biralarını yudumladı. “Gördün mü? Riskli bir şey yok.”

Hapı parmaklarından alıp dilimin üzerine koymadan önce içimden bir dua mırıldandım. Adamlardan biri tezgâhın üzerinden bir bira uzatıp önüme dikildi. Dudaklarıma götürdüğüm birayla hapı içtim. “Birkaç arama yapacağım,” dedi Dex avucunu sırtıma vurarak. “Biraz müzik açın.”

Küçük olan ev epey kalabalıklaşmıştı. Birisi dışarıdaki plastik sandalyeleri içeri taşımıştı. Onlardan birine oturdum, bacaklarım ağırlaşmıştı ve elimde bir bardakla kollarımı sandalyeden sarkıtmıştım. Müzik kulağımın dibinde tüm gürültüsüyle çalıyor, eksantrik ama hipnotik bir ritimde kızlar daracık etekleriyle pistin ortasında dans ediyordu. Büyük bir çaba gerektirse de başımı çevirip bana güvenen çocuklara baktım. Adrian’la göz göze geldiğimizde uzanıp sigarasını sehpadaki küllüğe vurdu. Yanında oturan Reggi gözlerini bir kızın kalçalarına dikmişti. James ise küçük, güzel bir esmerin kucak dansının tadım çıkarmakla meşguldü. Dex kızlardan birini çoktan başka bir odaya götürüp işe koyulmuştu ve iki adamı da mutfakta içki içiyordu.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım ama oturma odası etrafımda dönmeye başladı ve kalabalığı üç katı fazla görüyordum. Buradan çıkmalıyım. Arabamı bulup içinde uyumalıydım. Nefes almam gerekiyordu.

Ceptelevonum yoktu ama neyse ki anahtarlarım cebimdeydi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu yanımda duran bir kız.

Kafamı çevirdiğimde tanıdık bir yüze rastladım. Sarı saçlar, simsiyah gözler. Bana annemi hatırlatan bir kız. “Burada

ne işin var?” Surrey’ye bir saat mesafedeydi. Doğrusu bu kızın nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. “Burada olmaman gerek.” Ne söylemeye çalıştığımı biliyordum ama kelimelerin ağzımdan doğru çıkıp çıkmadığından emin değildim. Doğru olduklarını hissetsem de kız başka bir dil konuşuyormuşum gibi yüzüme bakıyordu.

Buğulu gözleri ve kırmızı dudaklarıyla onunla tanıştığım gecedeki sarhoş haline dönmüştü.

Leigh elimi tutup beni ön kapıdan dışarı çıkardı. Soğuk geceye adımımızı atar atmaz aramızda esen rüzgâr mini eteğini havalandırınca çıplak poposu ortaya çıktı. Kıyafeti, mini eteği ve kısa gömleği o zaman dikkatimi çekti. Sarı saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Çimlerin üzerine düşmeden önce bana doğru dönüp kıkırdadı, sonra beni de yanına çekti.

“Aletin sertleşmiş,” dedi bacak aramı işaret ederek. Farkında değildim, nedenini de bilmiyordum. Muhtemelen uyuşturucudandı. Bana istemediğim şeyler yapıyordu.

“Evet.” Verebildiğim tek cevap buydu çünkü başka hiçbir şey üzerinde kontrolüm yoktu. Kollarımı hareket ettiremiyor, ayağa kalkamıyordum. Yıldızlara bakıp aya odaklandım, keşke benimle konuşabilseydi. *Mia nerede?* Gökyüzündeki daireye sorduğum tek soru buydu. O da karşılığında benimle alay etmekle yetindi.

Leigh çıplak ayaklarını iki yanıma indirerek kucağıma oturdu. “Öyleyse beni ısıt.”

Çamaşırımın üzerinde umutsuzca hareketler yaparken bakişlarımı gökyüzünden ona kaydırdım. Bir başka rüzgâr saçlarını savurduğu sırada yeniden gökyüzüne döndüm. “Olmaz,” diye homurdandım, kollarım iki yanımda hareketsiz bir biçimde duruyordu.

Soğuk parmağını dudaklarıma koydu. “O burada değil, Oliver. Gitti, hatırladın mı?” Aynı parmağı kot pantolonumun düğmesine basana kadar göğsümde gezdirdi.

Bilincim gidip gelirken gözümü aydan ayırmadım. Bedenim uyuşmuş haldeydi ama söyledikleri yüzünden içime dolan duygular gözümü yaşarttı. Bir damla yanağımdan süzülüp kurumuş otların üzerine düştü. Ne kadar ifadesiz kalsam da Leigh acımasızca beni kendine itaat ettirmeye çalışırken berbat durumdaydım. Ağlıyordum ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Annem dudaklarının arasında tuttuğu bir çubukla, “Tıpkı baban gibisin,” diye homurdanıyor. “Yüzüne bile bakamıyorum. Yemeğini ye.” Masadan kalkıyor, ben de sessizce yulaflapasını kaşıklamaya devam ediyorum. Onu üzmemiştim. Bu hafta yemeğe harcanan paradan şikâyetçiydi, sebebini anlayamıyorum çünkü Oscar gitmişti ve sadece ikimiz kalmıştık. Yine de ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Şimdi burada, pencerenin pervazının altında uzanırken düşünebildiğim tek şey babam. Acaba kim ve neden yanımızda değil? Acaba gözlerim ona mı benziyor ve okumaktan hoşlanıyor mu? Bir tek benim gözlerim yeşil, yani babamdan almış olmalıyım, değil mi? Annem neden ondan bu kadar nefret ediyor?

Mutfakta hiçbir şey çalışmıyor. Saat yok. Elektrikler kesik, içerisi karanlık. Annem nihayet dönene kadar birkaç bölüm daha okumak için sokak lambasının pencereden sızan ışığını kullanıyorum. Ayakkabısının topuğu kırık, mutfığa doğru tökezleyerek ilerliyor. Dolapları ve çekmeceleri çarparak kapatıyor. Yine o gecelerden birindeyiz, biliyorum.

“Lanet olası sigaralarım nerede?” diye mırıldanıyor ve tabaklardan biri yerdeki döşemeye düşerek kırılıyor. İyice dikle-

şip kitabı popomun altına sokuyor, duvara yaslanıyorum. En son böyle davrandığında kitabımı yırtıp atmıştı, neyse ki kütüphanedeki kahverengi gözlü kadın bana bir şans daha vermişti. "Eşyalarımı mı saklıyorsun?"

Annem tuhaf, şaşı bakışlarıyla gözlerini bana diyor ve karman çorman olmuş sarı saçları leş gibi kokuyor. Başımı hızlıca iki yana sallıyorum. Yapacaklarından korkuyorum. Sigara larını saklamadım. Bitirdi. Paketi saydığımdan biliyorum. Ancak böyle hazırlıklı olabiliyorum ama onu daha önce hiç böyle, bu kadar öfkeli görmemiştim. Bir tarafına eğiliyor, gözlerini kocaman açmış. Beni pervazın altından çekip yatağın üzerine fırlatıyor. Belki sonunda ben de onunla uyurum. Belki sonunda bana sarılır, beni ısıtır.

"Seni beş para etmez velet," diyerek üzerime abanıyor ve yüzüme bir yastık bastırıyor. Göğsüme, karnıma, ciğerlerime tüm ağırlığını veriyor. Nefes alamıyorum. "Keşke hiç doğmasaydın!" Yastığa büyük bir güç uyguluyor, gözlerim yaşıyor ama ağlamıyorum. Baskı fazla geliyor. Gözlerimi kapatmak istesem de yapamıyorum. Yastık beni engelliyor Gözlerimi kapatamıyorum. Nefes alamıyorum. Kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum fakat annem bacaklarının arasına sıkıştırmış. Başımı çevirmeye çalışıyorum. Keşke gözlerimi kapatabilsem.

Dakikalar geçiyor ve bedenim nefes için sarsılırken bana bağılıyor, göğsüm rahat bir nefes için yalvarıyor. Gözlerimi kapatamıyorum ama her yer hâlâ karanlık. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Göğsüm yanıyor. Ciğerlerim yanıyor. Beynim yanıyor. Her yerim yanıyor.

Ve sonra her şey duruyor.

Karanlık kayboluyor.

Bir ışık belirliyor ama kısa süreliğine, ardından annemin dehşete düşmüş yüzü karşıma dikiliyor.

"Bana bak! Oliver, nefes al!" Annem üzerimden çekilirken

başını iki yana sallayarak ağlıyor. Nefes nefese kalıyorum ve hızla gözlerimi kırıştırırken gözyaşlarım nihayet yanaklarımdan süzülüyor. Hıçkırıklarının arasından, "Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor. Beni yataktan kaldırıp kollarına alıyor. "Çok özür dilerim."

Fermuarımın sesini duyunca daldığım anılardan uyandım ve bir enerji patlaması hissederek Leigh beni alt etmeyi başaramadan göğsüm çimenlere değene kadar altından kayıp gitmeyi başardım.

Çıplak kalçalarımın inen bir tokat beni uyandırdı. "Uyanma vakti, Oliver," diye tepemde biri bağırdı. Tek gözümü açtığımda Adrian'ın kocaman gülümseyen yüzünü gördüm. "Pantolonunu yukarı çek. Çocukları korkutuyorsun."

Güneş tepemde kör edici şekilde parlıyordu. İnleyerek ön kolumun üzerine kalktım ve sırtüstü yuvarlanmadan önce pantolonumu yukarı çektim. Sabahın soğuğuna rağmen dün geceden kalan zehir adeta tüm gözeneklerimden dışarı sızıyordu. "James ve Reggi iyi mi?"

"İyiler, iyiler," dedi gülerek ve kolumdan tutup beni çimlerin üzerinde oturur pozisyona getirdi. Diğer eliyle sırtıma vururken sigaralarımı kucağıma fırlattı.

Kibriti yakıp sigarayı ağızma götürdüm. Mentol aroması boğazımdan aşağı sızıp ciğerlerimi doldurdu ve nikotinin verdiği his, düşüncelerimi yatıştırdığında gözlerim kapandı. "Dün gece berbattı," dediğim sırada sigara dumanı soğuk havayla karıştı. Kollarımı büktüğüm dizlerimin üzerine koyup başımı öne eğdim. "Ben böyle biri, bunu savunan biri değilim."

"Hangimiz böyleyiz ki?" Adrian şüpheyle uzun uzun iç çek-

ti. “Sana söylemek istediğim bir şey var.” Başımı eğdim, gözlerim güneşten dolayı kısılmıştı. Adrian başını geriye düşürüp parmaklarını şıklattı. “Dün gece Dex’in o iki serseriyle senin hakkında konuştuğunu duydum.”

“Öyle mi? Ne diyordu?”

“Bir ipucu ya da onun gibi bir şey hakkında.”

Kalbim adeta boğazımda attı. Yutkunmaya çalıştım. Adrian avuçlarını birbirine sürttü. “Sana söylemek istememişler. Bilsen dün geceki baskını yapmayacağını düşünüyorlardı.” Bu, çoktan ayaklanıp hışımla içeri dalmama yetecek bir bilgiydi. Küçük ev adeta içki ve seksle yıkanmıştı. James’le Reggi’nin paylaştığı esrarın dumanı, ikisi de koltuktan atlamadan önce beni içine çekti. Dex’in iki koruması plastik sandalyelerde baygın halde yatıyordu ve çıplak kadınlar ayaklarımın dibine uzanmıştı. Etraflarından dolaşıp arka odanın kapısını iterek açmadan önce koridora döndüm. Duvara çarpan kapının gümbürtüsü içeride yankılanırken Dex ile tek gecelik sevgilisini uykusundan uyardı. Esmer kıza sıktığım dişlerimin arasından, “Çık dışarı,” diye bağırdım. Hemen yataktan fırladı, yerdeki giysilerini toplayıp yanımdan geçip gitti.

“Onu göndermene gerek yoktu, Oliver. Kalabilirdi.” Dex sırtınca öfkeyle öne atıldım. Onu yataktan kaldırıp duvara çarp-tım. Yumruğumu çenesine indirmeden önce, “Çok öfkелisin,” diyebildi.

“Sabırsız diyelim.” Kollarından tutup yukarı çektim ve duvara sabitledim. “Benden neyi gizliyorsun?”

Dex Sullivan birçok şey olabilirdi ama iyi bir dövüşçü değildi. Sadece elinde bir tabanca olduğunda güçlüydü. Gerçek güce sahip olduğu tek an elinde bir tabanca tuttuğu zamandı. Tehditleri şöyle dursun, gözdağı vermek için bile silaha başvurdu ve şu an, eline bir silah alma ihtimali sıfırdı. O güçsüzdü ama ben değildim. Son birkaç gündür diğer oğlanlara bunu

öğretmeye çalışıyordum. Kimsenin yaradılışı tesadüf değildi, dövüşmeyi öğrenmek en değerli silahım olmuştu.

Sırtırken yüzüne bir yumruk indirdim, dişi kırıldı ve eklemime saplandı.

“Scott Amerika’ya iki bilet alıp dün Liverpool’dan uçağa binmiş,” dedi Dex yüzü kana bulanmış bir halde.

Bedenimi büyük bir rahatlama kaplarken gözlerimin arkasında bir yanma hissettim. “Amerika’nın neresine?” Sesim duygusal bir biçimde çatallandı.

“Gidemezsin, bebek O.”

Elimi boynuna dolayınca silahsız ve savunmasız kalan Dex, ödlele haline geri döndü. “Neresine?” diye haykırdım, yanaklarım titriyor, ağzımdan tükürükler saçılıyordu.

Dex’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bana bir şeyler mırıldandı ama tam anlayamadım, bu yüzden elimi biraz gevşettim.

“New York,” dedi sonunda nefesini toparlayarak. “JFK’ye uçmuş.”

Boğazını bıraktığım an yere yığıldı. “Yanında biri daha vardı,” diye mırıldandı odadan çıkarken. “Mia Rose Jett.” Aşkımın adını duymak beni kendime getirdi, doğrudan ona baktım. Kanlı dudaklarının arasından homurdandı. “Daha işin bitmedi, Beyaz Tilki. Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirene kadar bu iş bitmedi.”

ONBİR

“Bizi her gün yaptığımız seçimler kadar
yapmadıklarımız da yönetiyor.”

OLIVER MASTERS

Mia

Gözkapaklarımı araladığımda küçük mutfakta duran buz kovalarının ve plastik bardakların üzerindeki Hilton logosunu görünce nerede olduğumuzu hatırladım. Sonunda Amerika’ya dönmüştük. Babamın evine çok yakındım, iki saatten biraz fazla bir mesafedeydim ama babam beni umursamıyordu. Ethan da bana bunu sürekli hatırlatıp duruyordu.

Güçlü kolunu bana dolamıştı. Ethan uyanmadan hızlıca bir duş almak için kolunun altından kurtulup spor çantasında eşofman altı, temiz bir iç çamaşırı ve Ethan’ın giymediği düz tişörtlerden birini aradım. Tüm kıyafetlerim Dolor’da kalmıştı. Beni kaçırdığı gün üzerimde olanlar ve sonradan satın aldığı birkaç kıyafet dışında neredeyse hiçbir şeyim yoktu.

Bir gece önce Ethan’a deneyebileceğimi söylemiştim. Cüm-

leyi kasıtlı olarak muğlak bırakmış, eksik parçaları tamamlama kısmını ona yıkmıştım. *Üstesinden gelmeyi deneyeceğim, seni öldürmemeyi deneyeceğim, sana güvenmeyi deneyeceğim.* Ethan beni yalnızca kendisinin önemseydiğini tekrar tekrar aklıma kazımış, kanıtlarını gözüme sokmuştu. Zihnim bunu kabullenirken kalbim söylediklerini reddediyordu. Kimse beni aramıyordu. Ondan başka kimse beni umursamıyordu. O uçağa binmemin tek sebebi, Ollie kendi hayatına bakıyorsa benim de aynısını yapmam gerektiğini düşünmemdi.

Artık kendimi düşünmeye başlamalı, ilk sıraya kendimi koymalıydım. Canım çok yansa da Ollie'siz yaşamayı öğrenmeliydim.

Yaptıklarına rağmen hak ettiği gibi hayallerini yaşadığını bilmek bana huzur veriyordu. Son iki yıl boyunca bana benlik algımı kazandırmış, beni karanlık bir çukurdan çıkarıp kim olduğumu ve neler yapabileceğimi gösteren ilk kişi olmuştu. Oliver Masters, hayallerinin peşinden gitmek için beni bir kenara atmış olsa da hayatımın en zorlu dönemlerinden birinde bana ihtiyaç duyduğum bir şeyi, bana bir ömür boyu tutunabileceğim bir şeyi vermişti.

Yine de aradaki mesafe acımı azaltmıyordu.

Ollie bunu yapabildiyse, belki ben de yapabilirdim.

Bunun yolu da Ethan'dan geçiyordu.

Ethan katildi, bir sürü insanı öldürmüştü ve bu bana ilgi çekici geliyordu. Ona soracak bir sürü sorum vardı. *Dayımı öldürdüğümde hissettiğim huzuru o da hissetmiş miydi? Onu mahvedenleri cezalandırmak gibi canavarca düşünceleri de var mıydı? Kontrol onda olduğundan kendini güçlü mü hissediyordu? Gözlerindeki boşluk, onda da bende uyandırdığı hisleri uyandırıyor muydu?* Kafamda çok fazla soru işareti vardı ve belki de Ethan haklıydı, biz aynıydık.

Duşta sıcak su sırtıma doğru akarken Hilton'ın küçük boy

şampuanı ve saç kremi, bahar yağmurlarının dişil kokusunu andırıyordu. Dolor'ın hindistancevizi kokulu ürünlerinden ve Ethan'ın son zamanlarda kullandığı erkeksi kokulardan çok farklıydı.

Kıyafetler incecik bedenime fazla büyüktü ama günü arabada geçireceğimizi düşünerek umursamadım. Ethan her şeyi planlamıştı ve arabaya, yeni kimliklerle torpido gözündeki paraya bakılırsa başka bir yere uçmayacaktık. En azından bir süreliğine.

Saçlarım hâlâ nemliydi ama tokam olmadığı için toplayamıyordum. Yatağa döndüğümde Ethan yatağın kenarında oturmuş bana bakıyordu.

“İyi uyudun mu?” diye sordu, üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı. Üstümüzü değiştiremeyecek kadar yorulmuştuk, belli ki onun da kıyafetlerini çıkaracak hali yoktu çünkü nadiren giyinik uyurdu.

“Fena değildi.” Islak havluyu odanın köşesine bıraktım. “Senden çorap ödünç almam gerek.”

“Çantadan istediğin her şeyi alabilirsin, Jett. Tişörtümü giymişsin bile.” Kaşlarını kaldırıp yataktan kalktı. “Her neyse, hızlıca bir duş alacağım, sonra yola çıkacağız. Kahvaltıyı yol üstünde yaparız.”

“Nereye gidiyoruz?”

Yolun ortasında, yanımda dikilip yüzüme baktı. “Bilmesen daha iyi.”

Ethan

Mia duştayken Dean'ı aradım. Neyse ki telefonu açtı çünkü sorularıma cevap verecek birine ihtiyacım vardı. Yönlendirilmeye ihtiyaç duyuyordum. Arkadaşıma itiraf etmek istediğim

son şey Mia'yı zorla getirdiğimdi, Mia dün geceye kadar bunların hiçbirini yapmak istememişti. Dean bunu göz ardı etmeyecek beni azarladı. Hiç bu kadar öfkeli olduğunu görmemiştim. Aşk ve ilişki konusunda bu adam bana Masters'ı hatırlatıyordu. Görüşmenin birkaç dakikasında konuşmanın gidişatı beni öfkeliendirince telefonu kapatmışım. *Hay sikeyim*. Yine de Dean haklıydı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, duymam gerekenleri söylemişti.

Otelden çıkarken Mia yanımdaydı. Onu güvende tutacağıma söz vermişim ama onu paramparça edip kendi mükemmellik anlayışına göre inşa etmek dışında bir şey yapmıyordum. Benim olsun istiyordum. Her şeyiyle. Hem fırtınam hem de uysal küçük kuklam olsun istiyordum. Hedefime yaklaşıyordum da. Onun bu berbat durumundan faydalanıyordum. Kendi çıkarım için onu herkese karşı doldurmuştum. Gerçi söylediklerimin çoğu doğrudu. Doğrusu Lynch'in, Bruce'un veya Masters'ın onu neden aramadığımı bilmiyordum ama bu durumu kendi lehine çevirmiştim.

Dean bana nasıl birine dönüştüğümü göstermiş, yapmam gerekeni hatırlatmıştı.

Mia ile bu şekilde ilerleyemezdik. Ona herkesin onu kandırdığını, buna şimdi bir son vermezsek hayatının kalanında bir yalanı yaşayacağım söylemişim. Mia beni asla onu sevdiği gibi sevmeyecekti. Şimdi birlikte arabaya doğru yürürken bile bu lanet olası bir yalan gibi hissettiriyordu. Aramızdaki şey bir paravandı, akli başka yerde olmasına rağmen kendini dahil olmaya zorladığı bir oyundu. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk. Dile getirmek zorunda değildik. Aşk hepimizi aptala çevirmişti.

Arabanın kilidini açıp çantayı arka koltuğa attıktan sonra onun için yolcu kapısını açtım. Arabaya binmeden önce duraksadı.

"Seni anladığımı bil," dedi sessizce ve derin bir nefes aldı.

“Bunu neden yaptığını anlıyorum. Tecavüzcümün hâlâ yaşadığını bilseydim geceleri uyuyamazdım. Bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve seninle aynı fikirdeyim. Biz aynıyız. Bunu şimdi anladım.”

“Jett...”

Mia kollarını belime dolayınca birden ne söyleyeceğimi unuttum fakat muhtemelen pişman olacağım bir şeydi. Ona sıkıca sarıldım ve bir süre öyle kaldık. Bu anın bitmesine izin vermek istemiyordum ancak sadece bir mevsimlik olan her şey bir noktada sona ermeliydi. Annemle geçirdiğim gün bana bunu hatırlatmıştı. Bunca zaman mevsimlik olanı Masters sanmıştım ama fena yanılmıştım.

Mia için mevsimlik olan bendim. Üstelik oldukça sert bir kıştım.

“Hadi binelim. Titriyorsun,” dedim ve arabaya binmeden önce ceketimi çıkarıp Mia’nın omuzlarına sardım.

Direksiyon yönüne alışmak için otoparkın etrafında birkaç dakika dolaşırken kaloriferler içeriyi iyice ısıttı. Mia güldü, uzun zamandır ilk kez güldüğünü görüyordum. Muhtemelen Dean yanılıyordu. Belki de durumumuzu iyice anlamamıştı, belki Mia’yla hayatımızın sonuna kadar böyle kalırdık.

“Bu işi çözdün!” Mia yanımda övgüler yağdırırken elini tuttum ve otoparktan çıkıp işlek bir caddeye sürdüm.

Hiçbir şeyi çözdiğüm yok, nedenini tahmin bile edemezsin.

Arabaya servis yapan bir yere uğradıktan sonra bizi varış noktamıza götüren otoyola girdim. Mia çeşitli hamur işleri ve fındık aromalı kahve sipariş etmişti, yan koltukta sızıp kalmadan önce hepsini tek tek yedi. Dün bütün gece hafif hafif inlemişti. Belli ki çok yorgundu, ben de öyleydim.

Yolculuk boyunca kolum bacağının üzerinde, iri ellerim ise

bacaklarının arasında dururken koltukta kıvrılıp uyudu. Uyku-sunda mırıldanmasını dinlerken onu hiç bırakmak istemedim ve tebessüm etmeden duramadım.

Trafik yüzünden gideceğimiz yere dört saat sonra ancak varabildim ve arabayı kenara çekip durdum. Mia hâlâ yanımda uyuyor, salyaları ceketime akıyordu. Buna nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Emniyet kemerimi açtım, konsola doğru eğilip yüzündeki saçları geriye iterek, “Jett,” diye fısıldadım.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. “Neredeyiz biz?”

“Bilmen gereken bir şey var.” Ne desem beni daha iyi anlardı bilemiyordum. Kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu, şu an muhtemelen önüne gelen kişiyle yatan Masters’ın, taze şairimizin alanıydı. Tam şu anda, Masters muhtemelen kızları boktan kelimeleriyle kendine âşık ediyor, partiler yapıyor, içip eğleniyor ve bizimle alay ediyordu. Yanağımın içini ısır-dım, Mia’nın sağlam kalan son kısmını da paramparça etmek üzere olduğumu biliyordum. “Hata yaptım. Seni asla yanıma almamalıydım. Bu zalimlik, hatta bencillikti.”

Mia koltukta doğruldu, kahverengi saç telleri ıslak yüzüne savrulurken başını çevirip etrafına baktı. Bulunduğumuz soka-ğı tanıyarak, “Babamın evi mi?” diye fısıldadı. “Beni babamın evine mi getirdin?” Parlak kahverengi gözlerini bana dikti. “Arabayı çalıştır, Ethan! Oraya asla geri dönmem. Bu arabadan inmem!”

On yılı aşkın süredir güvendiği tek adam olan babası, iki yıl önce onu Dolor’a bırakmıştı ve ben, onu kaçırdığımdan beri nihayet yeniden bana güvendiği anda onu babasına teslim ediyordum. Adeta başladığı yere dönmüştü. “İneceksin.”

“Hayır!” Gözleri yaşardı. “Gidelim!” Yumruğu gösterge paneline vurdu ve hareketleri hırçınlaşmaya başladı. “Sana sür dedim!”

Kendimi toparlamaya çalışarak ellerimi yüzümde aşağı yu-

karı gezdirdim. Artık vazgeçemezdim. Başladığım işi bitirmeliydim. “İstesen de istemesen de ineceksin. Yoksa seni o saçlarından tutup dışarı atarım, anlıyor musun?” Sesim kesildi ve gözyaşlarıma hâkim oldum. “Artık seni istemiyorum. Büyük bir hata yaptım. Benim için boktan bir hataydın.”

Mia’yla göz göze geldik, bana içimi görüyormuş gibi baktı. “Ciddi değilsin.”

Elbette değildim ama Mia önümüzdeki iki saniye içinde arabadan inmezse, bir daha asla onun için doğru olanı yapacak güce sahip olamayacağımdan korkuyordum. “Gayet ciddiym, Jett. Beni ancak aşağı çekersin.”

Yumruğu yüzüme çarpınca başım geriye savruldu.

Bir an için nefes alamadım. Kulaklarım çınlamaya başladı ve görüşüm tekrar düzelene dek başımı sallamam gerekti. Dudağımı patlatmıştı, metalik tat dişlerimin arasından akarken dudağımı elimin tersiyle sildim. Bunu beklemiyordum. Tokat belki ama yumruk asla beklediğim bir şey değildi.

Zor da olsa bir kahkaha attım. “Tam bir kız gibi vurdun.”

“Gerçekten mi? Halbuki bu arabadaki tek ödleğ sensin,” diye homurdandı. “Bunca zaman bana kimsenin beni umursamadığını hatırlatmaktan başka bir şey yapmadın. Herkesin bana yalan söylediğini anlatıp durdun ama en büyük yalancı senmişsin! Kendine karşı bile dürüst olamıyorsun! Şu haline bak, Ethan! Acınacak haldesin. Sırrım saklayacağım. Bunu mezarı kadar götüreceğim ama bir daha asla aklımla oynamana izin vermeyeceğim.”

“Ben senin aklınla falan oynamadım, Jett,” dedim gülerek. “O senin kendi halindi. Sen zaten kafayı sıyırmıştın.” Onu en çok incitecek şeyi biliyordum ve söylemek zorundaydım. “Masters’ın eline geçen ilk fırsatta seni terk etmesine şaşmamalı. Ben aynı hatayı yapmayacağım.”

Çenesi titrerken Mia yumruğunu sıktı. Bana bir tane daha

indirecekse hiç değilse bu defa hazırlıklı olacaktım ama vurmadı. Onun yerine titrek bir nefes alıp gözlerini sildi ve bir evsizi andıran biçimde yalınayak halde arabadan indi. Dönüp arkasına bakmadı bile. Arabadan inip peşinden koşmamak, söylediğim her şey için özür dilememek için kendimi zor tuttum çünkü hiçbirinde ciddi değildim. Kendime, “*Doğru olanı yaptın,*” deyip durdum. *Bir gün bunlar için seni affedecek.*

Fikrimi değiştirmeme fırsat kalmaması için gaza basıp caddeden uzaklaştım. Mide bulantısı, kıyı şeridine öfkeyle vuran bir tsunami dalgası gibi bana bir darbe indirdi ve avuçlarımı defalarca direksiyona vurdum. İçimdeki deli canavar gözümü kararttı, yanaklarım titrerken boğazımdan bir çığlık koptu.

“Seni seviyorum, Mia,” diye bağırdım arabanın içinde. “Gitmene izin veriyorum çünkü yapılacak en doğru şey bu. Çünkü bu canavarın kazanmasına izin vermeyeceğim!” Mia’ya söylemem gerekenler bir bir dudaklarımdan döküldü ve sonra boğazım düğümlendi. Haden Charles’ı öldürdüğümünden beri ilk kez ağlıyordum.

Hoşça kal, Mia.

ON İKİ

“Bu onun umutsuz zamanlardaki savaş çığlığıydı,
haykırıyordu çünkü canı yanıyordu.
Savaş çığlığıyla vahşileşerek
Ayı sarstı ve gökyüzünü aydınlattı.
Tek başına seslendi düşmanına,
Haykırdı ki bilsinler.
Narasıyla kemikleri titretti,
savaş çığlıkları atan vahşi kızım benim.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Biliyordum, Thurrock’tan çıktığımdan beri beynim allak bullaktı. Surrey’ye dönmem iki saati bulmuştu çünkü doğrudan havaalanına gitsem de bilet almaya çalıştığımda üstümde pasaportumun ya da kimliğimin olmadığını fark etmiştim. Motele dönmem gerekiyordu.

Duş almaya vaktim yoktu ama striptiz kulübünden çıkmış gibi kokuyordum. İki dakika içinde duştan çıkıp Mia’nın aşına olduğu daha şık bir şeyler, gri bir eşofmanla sade, beyaz bir tişört ve siyah bir *sweatshirt* giydim. Aklım başka yerdeyken ellerim Mia’nın bavulundan kıyafetleri alıp bir sırt çantasına doldurdu. *Kıyafetleri var mıydı? Bunca zamandır ne giyiyordu?*

Birkaç saat önce Bruce’u aradığımda orada olmadığını, ondan haber alamadığını söylemişti. Yine de Scott’ın New York’a,

Mia'nın babasına üç saatten biraz daha az bir mesafeye uçuşması için başka bir sebep düşünemiyordum.

Son iki hafta hiç bitmeyen bir kovalamaca gibiydi ama hayatımın geri kalanı onu aramakla geçecek olsa bile tereddüt etmezdim.

Uçuş on beş saat sürmüştü ve New York'a indiğimde saat sabahın üçüydü. Havaalanından çıkıp hiç uyumayan şehre adımımı ilk attığımda burnuma iğrenç bir kirlilikle durgun su kokusu geldi, kaba ve yorgun yüzlerle karşılaştım. Kaldırımda sabırla bekleyerek taksi çağırmak için kolumu kaldırdım. Sarı araba yanaştığında, şık, siyah kıyafetler içindeki bir kadın yanımdan geçip arka koltuğa kuruldu.

Saat beşte Alamo'dan kiraladığım gri renkli küçük bir *hatchback* ile Bushkill, Pennsylvania'ya doğru yola koyulmuştum. O saatte açık olan tek bir yer vardı ve müsait olan araç neyse onu almıştım.

Saat altı buçukta arabayı Jettlerin evinin önüne park ettim.

Ev ön veranda sayılabilecek küçük bir giriş bölümü olan iki katlı bir binaydı. Mia'nın geçmişindeki tüm kötü anılar burada mı yaşanmıştı? Yoksa Bruce, onu anılarından olabildiğince uzaklaştırmak için yeni bir eve mi taşınmıştı? Ev ormana bakan, gözlerden uzak bir yerdeydi ve yolu yoktu. Son bir saattir civarda bir kahveci bulmaya çalışıyordum. Mia içeride olsa kruvasanlar çok hoşuna giderdi ama arabadan inmeye korkuyordum.

Saat sekize geldiğinde kapının önüne dikilip zili çaldım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, adrenalinim inanılmaz seviyelere çıkıyordu. Kapının açılmasını beklerken yerimde duramadım ve verandada volta atmaya başladım.

Kapı açıldı, Bruce içeriden bana bakıyordu. Doğrusu böyle birini beklemiyordum. Saçları dökülmüştü, gözlerinin altı çök-müştü ve yıllardır biriken suçluluk duygusu gözlerinden oku-nuyordu. Üzerinde bir eşofman altıyla *Steelers* tişörtü, elinde de kahve kupası vardı. “Sanırım sen Oliver’sın.”

Donmuş dudaklarımı yaladım. “Lütfen... burada...”

“Burada,” diyerek başıyla onayladı.

Avucumu kapının çerçevesine dayadım ve başımı eğip bur-numun kenarlarını sıkarak Jettlerin ön verandasına boşalmak üzere olan duygu yoğunluğumla savaştım. Onu bulmuştum. Gözlerim yaşardı, başımı kaldırıp Dolor’dan çıktığımız gün-den beri her gün konuştuğum adamı görmeden önce gözümü kıyafetimin koluna sildim. “İyi mi? Başına bir şey gelmiş mi?”

“Neden içeri gelmiyorsun? İşe gitmeme daha bir saat var. Biraz konuşalım.” Bruce beni mutfığa götürdü ama gözlerim evin içinde dolaşp Mia’yı arıyordu. “Kahve ister misin? Yüz yıllık bir keşif gezisinden yeni dönmüş gibi görünüyorsun.” Kıkırdadı.

“Kesinlikle öyle hissediyorum,” dedim, ne yaşadığıma dair hiçbir fikri yoktu. “İsterim, sade olsun lütfen.” Ormana açılan bahçeye bakan cumbadaki masaya oturdum. Dizlerim masanın altında sıçrayıp duruyor, ona kavuşmak için merdivenlerden yukarı koşmak istiyordum. Fakat burası Bruce’un eviydi. “Ne zaman geldi?”

“Dün sabah ben işe gittikten sonra gelmiş. Çok konuşmadı. Odasından da çıkmadı. Buraya nasıl geldiği ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama dünden beri kendini misafir odasına kilitledi. Karım Diane onun burada olmasından çok memnun değil,” dedi ve önüme hasır bir servis altlığı iterek kahveyi üzerine koydu. “Özellikle de kaçırdığı mahkeme tarihini yeniden ayarlamak için avukata daha fazla ücret ödememiz gerektiği için.”

Fincanı ağzımdan çektim. “Bu Mia’nın hatası değildi. Eminim bu konuda kendini kötü hissediyordur. Ayrıca masraflar konusunda endişelenmene gerek yok, avukat meselesini ben hallederim.”

Bruce elinde kupasıyla sandalyeye otururken kaşlarını çatı. “Sen mi?”

Sandalyede arkama yaslanıp elimi dizime bastırdım. “Evet. Onu seviyorum, ona âşığım. Mia da beni seviyor.”

Dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme endişemi körükledi. “Mia’nın sevmeye becerisi yok.”

Bu cümleyi onu tanıımıyormuşum gibi, Mia’yı benden daha iyi tanıyormuş gibi bir kesinlikle söylemişti. “Yanılıyorsun.” Başımı yana eğip kendime hâkim olmak için bakışlarımı kısa süreliğine kaçırdım. Kelimeler dilimin ucundaydı. Bruce’a Mia’nın gayet de sevebildiğini söylemek istiyordum. Kırık kalbinin en kötü zamanlarda bile öfkeyle attığım hissettiğimi, hiçliğin ortasında tutkularının canlandığını gördüğümü anlatmak istiyordum. Mia sevmeye can atıyordu ama önce bunu fark etmesi gerekiyordu. “Mia cehennemi yaşamasına rağmen hayata döndü. Üstelik sadece hayatta kalmadı, çiçek açtı. Mia tam anlamıyla bir mucize. Biraz zaman ayırıp onu tanımaya çalışsaydın bunu sen de görürdün.”

Bruce arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Aynı Mia’dan mı bahsediyoruz?”

“Emin olmak için yukarı çıkmama izin verir misin?” Şansımı denedim, o da güldü. Bir yudum almadan önce gülümseme mi kahve bardağıyla gizledim. Ciddiydim. Bu kadar yakınında olup onu görememek içimi titretiyordu. Bardağı tekrar masaya koyduğumda ikimiz de güldük ve çaresiz bir şekilde iç çektim. “Lütfen, onu görmeme izin ver. Gidip onu uyandırayım.”

Açık ve net bir şekilde, “Seninle mi gelecek? Planlarınız ne?” diye sordu Bruce.

İlk sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım, sanki Mia'yı burada istemiyor gibiydi. Ondan bir yükmüş gibi söz etmişti. Açık açık söylememişti ama buna gerek de yoktu. Gözleri boş bakıyordu ve konu Mia'ya geldiğinde, Bruce'un onu uzun zaman önce gözden çıkardığı anlaşılıyordu. "İki yıldır zamanımın tümünü plan yaparak geçirdim ama Mia iki hafta önce kaybolduğundan beri plan yapmayı bıraktım. Planlardan bıktım. Geleceğimizi planlamak için elimden gelen her şeyi yaparsam ayarlamalarımın sorunsuzca ilerleyeceğine inanıyordum çünkü planların bizi bilinmeyene hazırladığını zannediyordum ama öyle değilmiş, bunu yeni anladım. Şu an tek planım onu görmeme izin verene kadar burada, bu sandalyede oturmak. Gerisini öngöremiyorum."

"Seni sevdim," diye itirafta bulundu Bruce.

"Genelde severler."

"Odası merdivenlerin solunda. Karımı uyandırma."

Yerimden kalkıp uçarak merdivenlere yöneldim. Sanki ayaklarım yeterince hızlı hareket edemiyordu, kapıya yaklaştığımda derin bir nefes alıp tokmağı çevirdim.

Kapı kilitliydi. Sessizce tıkladıktan sonra alnımı kapıya yasladım. "Mia," dedim yalvaran bir ses tonuyla. "Benim." Aramızdaki sessizlik ve bariyer dehşet vericiydi. Kim bilir ne haldeydi? Acaba son birkaç haftada neler yaşamıştı? Ethan ona ne yapmıştı? Şimdi neden bırakmıştı? Zihnim birbiri ardına gelen soruların istilasına uğruyor, başım dönüyordu. "Lütfen, kapıyı aç."

"Kapının üstünde anahtar var," diye aşağıdan seslendi Bruce.

Parmak uçlarım soğuk metale değene kadar elimi çıkıntının üzerinde gezdirdim.

Altın rengi anahtarı delikten geçirip kilidi çevirdim. Kapı açıldı.

Ancak içerisi boştu.

Çaresizce dolabın içine ve banyoya baktım. Yatak bozul-

muş, yorgan ayakucunda toplanmıştı. İnce tülü dalgalandıran esintinin geldiği açık pencereye denk gelene kadar gözlerimi odada gezdirdim. Pencereye yaklaşıp aşağı atlayacak bir çıkıntı olup olmadığına bakmak için perdeyi açtım. Vardı.

Mia gitmişti.

Dağları dolaştım, vadide kayboldum. Telefonum da çekmiyordu. Mia'nın nereye kaçtığına dair hiçbir fikrim olmadığından kendimi bir uçurumdan aşağı atmaktan korkar bir halde etrafta dolaşmaya devam ettim. Yanımdan geçen her sürücü kaba bir şekilde kornaya basıyordu.

Öğleden sonra, saat üçe doğru nihayet telefonum çekti ve en yakındaki benzin istasyonunu girdim. Buralarda bir yerde olmalıydı; onu göğsümün en içinde, iliklerimde hissediyordum. Ruhumda bir mırıltı duydum, yakınlarda olduğunu hissettim. Onu birkaç saat daha aradıktan sonra babasına dönüp dönmediğine bakmak için evin yolunu tuttuğum sırada, dalgalı kahverengi saçları ve ince vücut hatlarıyla siyah *sweatshirt* giymiş bir kız gözüme çarptı, nefesim kesildi. Mia'ydı. İleride, dağ manzarasına bakan bir bankta oturuyordu.

Hatchback'i yolun alçak kesimine çekip arabayı durdurdum. Sırtı bana dönüktü ama o olduğunu biliyordum, kalbimdeki çarpıntı çok tanıdıktı. Mia kat kat giysiler içinde, bacaklarını kaplayan parlak kırmızı yağmur çizmeleriyle orada otururken vücudumdaki tüm sinirlerim gevşeyip rahatlamaya başladı. Arabanın arkasına yanaştığım duyduğunda dönüp bakmamıştı bile. Acaba duymamış mıydı?

Arabadan inerken ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı düşündüm. Ona yaklaşan her adımında onu kollarımın arasına almamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Bankın kena-

rına oturup titrek bir nefes verdim, gözümü ondan ayırmıyordum. Islak kirpiklerinin altında dudakları çatlamıştı ve kıyafetlerinin içinde titriyordu. Ağlarken bile çok güzeldi. Bakışlarını önünden ayırmazken gözümü ondan alamıyordum.

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Mia'nın sessizliği içimdeki paniği artırmıştı, sınırı iyice zorluyordu. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Rüzgâr çok şiddetliydi ama Mia kımıldamıyordu. Kafasının içindeki düşünceler o kadar gürültülüydü ki, tüm bedenimi sıkıca kavıyordu. Kafası karıştı, keşke sebebini bilebilseydim.

En sonunda, “Neden beni aramadın?” diye sordu.

Sözleri beni şok ederek göğsümü delip geçti. Gözlerimdeki yaşı gizlemek için kafamı çevirmek zorunda kaldım. Ona döndüğümde eline uzandım ama elini çekti. “Mia, bana bak.”

Gözlerini sertçe kapatıp başını iki yana salladı.

Saniyeler içinde önüne eğilip bu lanet yalana inanmaması için elimden geleni yaptım. “Hayatım boyunca seni aradım, Mia. Lanet olası bir an bile durmadım. Girdiğim her odada, gördüğüm her yüzde seni aradım ve son birkaç haftadır yaptığım tek şey seni bulmak için çabalamaktı.” Mia gözlerini birbirine iyice kenetledi, birkaç damla yaş yanaklarına doğru süzüldü. “Bundan asla vazgeçmem, Mia.”

Gözlerini açtı. Bana baktı ve karşısında donup kaldım.

Son birkaç haftaya rağmen gözlerindeki tek bir bakıştan, onun her geçen gün yeniden âşık olduğum aynı güçlü Mia olduğunu anladım. Benimle kalmıştı. Uzun, tereddütlü bir nefes verdim.

“Bana yalan söyledin. İki yıl boyunca bana yalan söyledin,” dedi ve eliyle yanağıma dokundu. Belki de gerçek olduğumdan emin olmak istiyordu. “Artık bir şairsin...”

“Ben her zaman şairdim, aşkım.”

“Bana şiirlerinin basıldığını hiç söylemedin. Neredeyse her

gün giydiğim *sweatshirt*'ün kendi ürünün olduğunu gizledin. Benden bir sürü şey gizledin.”

Konuşmaya devam ediyordu ama dokunuşu beni hipnotize etmişti. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeden önce yüzümü avucuna gömdüm. Biraz daha öne eğildim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. “Yaptığım her şey sen ve Zeke içindi. Gerçek bu. Sana söylemekten korkuyordum çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Başaramam diye korktum. İlk kitabımın başarılı olduğunu öğrenince sana sürpriz yapmak istedim ama fırsat bulamadım.”

“Neden polise şikâyetle bulunmadın?”

“*Tanrım*, Mia. Denedim. Tanrı biliyor, kaç kez denedim. Polis zaman ayırmadı bile. Guildford ve Surrey'deki bütün memurlarla konuştum, mahalledeki her kapıyı çaldım. Oscar'ı hapisanede görmeye gittim. Lynch'in evine gittim, onu her gün rahatsız ettim. Bruce'u arayıp durdum. Her. Lanet. Gün.”

“Her şeye bir cevabın var.”

“Çünkü her şeyi *yaptım*.”

Bir saatten fazla bu şekilde konuştuk, ben önünde diz çökmüştüm, o da ellerini üzerime koymuştu. Bana Scott'la olanları, intiharların arkasında onun olduğunu, onu suçüstü yakalayınca Scott'ın onu kaçırdığını ve bir kulübede esir tuttuğunu tek tek anlattı. Kulübeyi nasıl yaktığım ve Scott'ın onu evden nasıl kurtardığını anlattı. Uçağa kendi isteğiyle bindiğini söyledi. Mia onu bırakıp gitmek istememişti ama Scott onu terk etmişti. Ona Scott'ı gebertmek istediğimi söylediğimde, “*Olmaz*,” dedi. Onu çok sevdiğimi, bunun asla değişmeyeceğini söyledim.

İletişim kurmak bizim için her zaman kolaydı çünkü her şeyimizi paylaşmıştık ve birbirimizden nadiren bir şey gizlerdik ama ben gizledim. Ona Links'e bulaştığımı söylemedim. Onu bulmak için şeytanla anlaşma yapmıştım ama bunu ona söylemek sadece üzerindeki yükü artıracaktı. Bu yüzden ne kadar

zamana ihtiyacı varsa bekleyeceğimi, ne kadar sürerse sürsün onunla kalacağımı söyledim.

Hava iyice soğudu ama hâlâ banktan kalkmamıştı. Ona dokunmama, onu kaldırmama izin vermiyordu. Canı yanıyordu ama bunun sebebi Scott'tı. Onu bu şekilde, böyle mesafeli bir halde ve gergin görmek canımı yakıyordu. Yine de gözünü üzerimden ayırmıyor, kaybolmayacağımdan emin olmak istiyordu. Ona Scott'ın ona dokunup dokunmadığını, onun da bana dokunduğu gibi o adama dokunup dokunmadığını sormak istedim ama şimdi sırası değildi. Hem bir önemi de yoktu.

“Çok öfkeliyim,” diye fısıldadı. Elleri hâlâ saçlarımdaydı, sanki gerçek olduğumu ancak böyle anlıyordu. Ben de ellerimi bankın üzerine, iki yanma koymuştum.

Öfkesi ruhumu paramparça ediyordu ama tıpkı bir mazoşist gibi bir yandan da kendimi tam ve bütün hissetmemi sağlıyordu. Çömeleli uzun süre olduğundan bacaklarım uyuşmuş olmasına rağmen yakınından gitmek istemiyor, hareket etmekten korkuyordum. Ellerini benden çekmesinden korkuyordum. “Mia...”

Ellerini çekip yanına koyarken başını iki yana salladı. “Hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı. Beni güvende hissettirecek, mutlu edecek birine ihtiyacım yoktu. İyiydim, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım çünkü hiçbirisi umurumda değildi. Ama kahretsin ki şimdi umurumda ve aniden bir sürü kişiye bağımlıymışım gibi hissediyorum. Ethan'a, sana. Kendimi savunamamaktan nefret ediyorum. Benden uzakta olduğun her an sanki dayanılmaz bir acıyla yavaş yavaş ölüyormuşum gibi bu ıstırapın beni içten içe yiyip bitirmesinden nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.” Sesi iyice yükselmişti ve konunun nereye gideceğinden, bu itirafın ona nasıl hissettirdiğinden korkuyordum. “Dünyam benim dışımda kimseye bağlı olsun istemiyorum. Seçimler yapmaya başlamak istiyorum. Kendim

için bir şeyler yapmak, kendi savaşımı vermek, kendi zaferlerimi kazanmak istiyorum. Artık zayıf olmak istemiyorum.” Küçük bir nefes verdi ve aramızda beyaz bir duman belirdi. “Hiçbir şey bilmiyorum, düşünemiyorum. Çok kızgınım, birini yumruklamak istiyorum. Birinin canını yakmak istiyorum. Çok kızgınım ve çığlık atmak istiyorum. Evet...” Bana baktı, öfkeli hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışıyordu. “Çığlık atmak istiyorum.”

Zihnindeki kaosu yatıştırmak için onu öpmeyi o kadar çok istedim ki... Mia normalden hızlı ve derin nefesler alıyordu, kelimeleri birbirine karışmıştı. Ethan onu paramparça etmiş, kafasını o kadar çok şüphe ve belirsizlikle doldurmuştu ki, sebep olduğu acıyla zarar yüzünden boğazına bir bıçak dayamak istedim. Bir histeri kasırgası içinde ciğerlerini havayla doldurmaya çalışıp yorgun, çaresiz gözlerle bana baktı. İlk defa ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim ama kelimeler bir refleks gibi ağızımdan dökülüverdi. “Çığlık at, Mia.”

“Ne?”

“Çığlık at. Burada sadece ikimiz varız, dök içini.” Bunun işe yarayacağını umarak başımı salladım. Mia başını kaldırıp rüzgâr saç tellerini yüzüne savururken kaşlarını çatı. Elini tutup onu banktan korkulukların olduğu yere kaldırdım. Uçuruma bu kadar yakın olması beni tedirgin ediyordu, nefes almaya çalışırken arkasında durdum. Sarp yamaçların ardından batan güneşe bakarak başımı kulağına yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım. “Serbest bırak.”

Onun parçalanmasını diledim.

Üzerime yıkılmasını diledim.

Mücadele veren her parçasına hazırdım.

Çok fazla hisseden kalbimin ve ruhumun onun için filtresi olabilmesini diledim.

Ardından Mia parmaklıkları kavradı, eklemleri bembeyaz

olmuştu. Attığı çığlık boşluğu delip geçti. Vadide yankılanan bir savaş çığlığı attığında tüm dünya onun seyircisi, dağ onun sahnesi olmuştu. Sesi ruhuma işledi, her zerremden geçti. Kanıma sızarak damarlarımda gezinip gözlerimi yaşarttı.

Gezegenleri hareket ettirme ve zamanı durdurmak gibi bir gücü olduğuna inanarak ona tutunurken adeta göğsümü delip geçti. Öyle güçlüydü ki... Mia çığlık attı çünkü canı yanıyordu ve bir kez olsun herkesin kendisiyle aynı acıyı hissetmesini istiyordu. Hissettim de. Çığlık attı çünkü incinmişti ancak bu beni uzaklaştırmazdı. Çığlığı yerini ağlamaya bırakana dek bağırdı ve kendini kollarıma bıraktı, ben de rüzgâra karşı onu sarıp sarmaladım.

“Aklını kaybedebilirsin, Mia ama beni asla kaybetmeyeceksin.”

ON ÜÇ

“İnsanın kendini en kolay kaybettiği yer de en kolay bulduğu yer de bir başkasıdır.”

OLIVER MASTERS

Mia

Oliver Masters Amerika’daydı, kiralık *hatchback*’ini babamın evinin yoluna park etmişti.

Ben çığlık attıktan sonra yolda hiçbir şey konuşmadık, bu da kendimi daha hafıflemiş hissettirmişti. Altmış saniyeden kısa bir süre içinde iki hafta boyunca içimde biriktirdiğim tüm öfkeyi, acıyla kırgınlığı boğazımdan dışarı atmıştım ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ollie neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu.

Babamın arabasının arkasına park etmişti, birkaç dakika boyunca sessizce oturduk. Dolor’dan ayrılmadan önce kaçıp evlenme planları yapmıştık. Önümüzde upuzun, özgür ve birlikte olacağımız bir gelecek vardı.

Ancak iki haftada çok şey değişebiliyordu.

Ethan, Ollie'nin bana olan bağlılığını sorgulamama sebep olmuştu. Bana olan sevgisini de. Ethan beni zayıf olduğuma ve hayatta kalmak için ona ihtiyacım olduğuna inandırmıştı ama bunların hepsi beni kaybedilen bir pokerde işe yaramaz bir kart gibi bir kenara atmadan önceydi. *Joker kartı*. Beynim karman çorman olmuştu ve artık neye inanacağımı bilmiyordum. Kendi düşüncelerime bile güvenemiyordum. Bir anlığına kendimi Ollie'nin kollarına atıp son iki haftayı hafızamdan silmesini istiyordum. Beni Guildford'a, yurt odasında dans ettiğimiz ve bütün gece ince pikenin altında gülüştüğümüz, yapacağımız şeylerden, gideceğimiz yerlerden bahsettiğimiz yere geri götürmesi için yalvarmak istiyordum. Fakat bir saniye sonra babamın evine koşup hayatımın geri kalanını tek başıma geçirmek için planlar yapmak istiyordum. Muhtemelen para kazanmak için sokaklarda şarkı söylemem gerekecekti ama bu sayede bir daha kimse bana ihanet edemeyecekti.

Ollie sürücü koltuğunda oturuyordu, üzerinde daha önce çok kez giydiği siyah *sweatshirt*'ü ve gri eşofmanı vardı. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu, iyice zayıflamıştı ve saçlarının yanlarını kısaltarak farklı bir kesim yapmıştı. Ancak yeşil gözleri hâlâ aynıydı, sadece şimdiye kadar söylediği her şeyin ardından üzerlerine bir rahatlama çökmüştü.

“Yakınlarda bir otel odası ayarlayacağım,” dedi sonunda. “Benimle kalırsan gerçekten çok sevinirim.” Kelimeler nefes boruma saplanıp kaldı ve bunu düşünmek için bir nefesten daha fazlasına ihtiyacım vardı. “Kalmazsan da anlarım,” diye devam etti. “Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama sabah ilk iş buraya geleceğim ve sen hiçbir yere gitmediğimi anlayana dek sabahları o kapının önüne dikileceğim.”

“Tamam.” Tek söyleyebildiğim buydu. Ollie burnunun kenarını sıkınca kalbim sıkıştı. Güçlü olmaya çalışıyordu ama bu onu içten içe yıpratıyordu. Nişanlısı yerine ruhu paramparça

olmuş bir kız bulmuştu. Üstelik bu defa beni eski halime getirmesini istemiyordum. Bir kez olsun kendimi toparlayacak gücü bulmam, bunu başarabileceğimi bilmem gerekiyordu.

“Sana âşığım, Mia.” Duyguları baskın gelmişti. “Hep de olacağım. Sonsuza dek, delicesine, ne olursa olsun sorgulamak zorunda kalmayacağın kadar. Evlenelim ya da evlenmeyelim, sonsuza kadar sen ve ben. Anlıyor musun?” Başımı salladım, altdudağım titredi ve kırık ruhumun onunkini güçlendirdiğini fark edince gözlerim yandı. İnancı sarsılmıştı ama hâlâ bize inanıyordu, hem de ikimize de yetecek kadar. Kendini tebesüm etmeye zorlayarak nefesini verdi. “Güzel. Şimdi gidip biraz uyu, sabah erkenden görüşeceğiz.”

Cevap vermedim. Ollie’yi vedalaşmak için öpmedim.

Çok korkuyordum. Dudaklarımız buluşursa onunla otele giderdim. Eski halime geri dönersem asla gerçeği öğrenemezdim. Mutluluğu ve gücü başkasına bağlı olan, bağımlı bir kız mıydım, yoksa o güç içimde var mıydı?

Ethan gittikten sonra beni attığı dipsiz kuyuda resmen dibe vurmuştum. İşin tuhaf yanı, sert yüzeye çarptığımda olan bana olmuştu.

Kendimle ilgili üç şey öğrenmiştim. Birincisi, kesinlikle sosyopat değildim, hiçbir zaman da olmamıştım. İkincisi, Oliver Masters’a sonsuza dek âşık olacaktım. Ve üçüncüsü, onsuz kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Üç numara karnıma inen yumruk gibiydi ve zamana ihtiyaç duymamın asıl sebebiydi. Benimle ya da bensiz, Ollie’nin her durumda bir geleceği, bir hayatı, hayalleri ve bir kariyeri vardı. Hepsi şimdiye kadar istediğimin farkına varmadığım ve sahip olmadığım şeylerdi. Bir yanımda kıskanırken diğer yanımda inanılmaz derecede gururluydu. Ollie’ye hayallerinin peşinden gittiği için kızamazdım ama bu durum, bana yalnızca ne kadar değersiz olduğumu hatırlatıyordu. Ethan’la kaçmak hiç değilse sahte

bir amaç duygusu veriyor, dikkatimi dağıtıyordu. Onunlayken en azından saklanan, rol yapan ve kendine yalan söyleyen tek kişi ben değildim.

Ben verandanın merdivenlerini tırmanıp babamın evinin kapısından içeri girerken Ollie yolda arkamdan bakıyordu. Babam televizyonun karşısındaki bej renkli mikrofiber kumaşlı kanepeye oturmuş, *Steelers*'ın maçını izliyordu. Kapıdan girince başını yana eğdi.

Diane elinde bir bezle mutfak tarafından başını uzattı. “Yemeği çoktan yedik. Zaten üç kişilik pişirmeye alışkın değilim, başının çaresine bakman gerekecek.” Bezi omzuna attı. “Artık bir yetişkinsin, Mia. Kendi işini kendin gör.” Mutfığa geri döndü, zaten ondan farklı bir şey de beklemiyordum.

Oturma odasına doğru ilerlerken yanından geçtim. “Sorun yok. Zaten aç değildim.”

“Kendini aç bırakmaya mı karar verdin, yoksa çok mu tembelsin?” diye mutfaktan seslendi bana.

Adımımı atacakken durdum, yumruklarımı sıkmıştım. “Sadece yorgunum,” dedim zoraki biçimde. Saat akşamın altı buçuğuna yaklaşmıştı, bu da Birleşik Krallık'ta saatin neredeyse on bir buçuk olduğunu gösteriyordu. Fakat ne kadar yorgun olursam olayım, babamla konuşmamız gerekiyordu. Döndüğümünden beri konuşmamıştık ve ne diyeceğimi bulana kadar ikisinden de kaçıyordum.

Koltuğumuz L şeklindeydi, babamın karşısına, pelüş kumaşa oturdum. Bana bakınca kendimi savunmasız hissettim. Kıpırdanmamak için ellerimi bacaklarımın altına soktum. “Özür dilerim.”

Babam koltuğun kolunda duran kumandayı kapıp televizyonun sesini kısıtı. Keşke kısasaydı. Diane'in konuşmamıza ku-

lak misafiri olmasını ya da araya girmesini istemiyordum. Gür kaşlarını havaya kaldırdı ve ayak bileğini diğer dizinin üzerine attı. “Ne için?”

Neden özür dilediğimi tam olarak bilmiyordum, tek bildiğim onun çatısı altında yaşamaya devam edeceksem yaşananları telafi etmemiz gerektiği idi. Zaten bu meselenin evliliğinde yarattığı gerginlikle uğraşıyordu. Dolor ya da Ollie veya her ikisi de beni ele geçirip buz tutmuş kalbim ısınmaya başlayana dek bunu fark etmemiştim. “Tüm olanlar için. İşler bu noktaya geldiği için.”

“Çabanı takdir ediyorum, Mia.”

Diane mutfağın içinden gülünce bu ses midemi düğümledi.

“Bruce, bunlara sakın kanma. Mia manipülasyon yapmayı sever, onun işi bu. Özür dilemesinin tek nedeni gidecek başka bir yeri olmaması. Yirmi yaşında ama hiç belli olmuyor.” Kahkahası evin cansız, beyaz duvarlarda yankılanarak sürdü. Belki de bunu hak etmiştim. On yılı aşkın bir süre boyunca, kendi eğlencem için ikisine de cehennemi yaşatmışım.

Eskiden olsa karşılık verirdim. Muhtemelen Diane’in hayatında bir kez bile çalışmadığını ve manikürüyle yoga derslerinin parasını ödemek için annemin hayat sigortasından geçindiğini hatırlatırdım, büyük olasılıkla ikisi de benden bunu yapmamı bekliyordu. Babam beklenti dolu gözlerle bana baktı, bulaşıklar lavabonun içinde şangırdarken mutfaktan oturma odasına oflama puflama sesleri geldi.

Çölde terk edilmiş haldeyim. Ellerim arkamda bağlı. Yüzlerce silah bana nişan almış.

Ayağa kalktım. “Sadece özür dilemek istedim,” diye tekrarladım. “Mahkeme tarihime kadar burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.” Aramızda bir tuhafılık vardı ve Diane’in bıyık altından mırıldandığını fark etmemek için bir an bile ona dönüp bakmadan merdivenlere yöneldim. Ollie’yle

otelde kalma düşüncesi daha iyi bir fikirdi ama bunu yaparsam sorunlarımdan kaçmış olacaktım.

Merdivenlerden çıkarken televizyonun sesi yükseldi, benim kolayca görmezden gelinebilecek ve kablolar sorun çıkardığında kısa sürede ortadan kaldırılabilecek geçici bir demirbaş olduğumu kanıtladı.

Eski odamdan eser kalmamıştı. Ben gittikten sonra içerisi çiçekli duvar kağıtlarının, beyaz, hasır mobilyaların ve yatağın üzerinde “Rahatınıza Bakın” yazan bir tabelanın olduğu misafir yatak odasına dönüşmüştü. Yatağın üzerinde bembeyaz bir yorganla bir düzineden fazla kırlent vardı. Hepsi beyaz, pelüş ve tamamen işe yaramazdı. Köşede, yani eskiden masamın olduğu yerde hiç kullanılmadığından emin olduğum bir valiz rafı duruyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek dolabın üstünden eski kıyafetlerimin durduğu bir kutuyu aldım. Diane çoğunu atmıştı ama bunlar elinden kurtulmayı başarmıştı.

Sıcak bir duş alıp yatağa girdim ve *Netflix*’i açtım. Çözülmemiş cinayet vakalarıyla ilgili programlar izleyip katillerin Ethan gibi biri olup olmadığını, kurbanların bu kadar hak edip etmediğini düşünerek uykuya daldım.

Ertesi sabah Diane’in misafir odasının kapısını tıklatmasıyla uyandım. İzinsizce içeri daldı ama diyecek bir şeyim yoktu. Burası artık onun odası, onun eviydi. “Dışarıda seni soran bir çocuk var.”

Ollie. Gelmişti ve kalbim, göğsümün içinde takla atıp geri sıçrayarak ters bir serbest düşüşle görünmez bir minder üzerine indi. Gelmesine bu kadar şaşırmamalıydım ama o da herkes gibi her an beni bırakıp gitmeye karar verebilirdi. Yapmam gerekeni hatırlayınca nefesimi tuttum. “Tamam.”

“Eve giremez.”

“Tamam... Anlaşıldı.”

“Güzel.” Odadan çıkıp köşeyi döner dönmez kaybolunca aceleyle dolabın başına gittim ve üzerime bir *sweatshirt* geçirip altıma bir eşofman giydim. Hayatın rahatsız hissetmek için fazla kısa olduğuna inandığımdan, kot pantolonla eşofman dışında bir kıyafetim yoktu. Merdivenlerden inerken attığım her adımda geriliyordu, kapının önünde durdum.

Onu görürsem, onunla giderdim.

Konuşmasına izin veririm, dinlerdim.

Kapıyı açtım. Ollie yüzünü bana döndü ve o an duygularım, söylemek istediğim her şeyi ezip geçti.

“Merhaba, aşkım.” Kalbimi durduran gülümsemesiyle, tüm kızların hayatında bir kez karşılaşmak istediği bakışlarla bana bakıyordu. Hayranlıkla ve yargılamadan. Üç saniye... ve o tek bakış bana Oliver Masters’ın sonsuza dek benim olduğunu hatırlatmaya yetti. Üzerinde bıraktığım etkiyi, yanaklarına düşen kızarıklık ve asla engelleyemediği gülümsemesini gizlemek için her zamanki gibi gözlerini kaçırdı. “İyi uyudun mu?”

“Berbattı.” Onun yanında yatmayı özlemiştim.

Rahatlamış görünüyordu. “Benimki de.”

Aramıza bir sessizlik çöktü ama garip gelmiyordu, hiçbir zaman da öyle olmamıştı. Ollie’nin alanında olmak kendime dair farkındalığımı geri getirdi. Onun yanımdayken kim olduğumu biliyordum. Beni ele geçiren karanlığı yenebilecek bir kızdım ve bunu yapabiliyorsam her şeyi yapabilirdim. Ollie’nin yanımdayken canavarlarla savaşabilirdim, bir geleceğim olabiliirdi ve kendimin en iyi versiyonuna dönüşebilirdim. Fakat tüm bunları onsuz da yapabilmek istiyordum.

“Seni kahvaltıya götürebilir miyim?”

Gözlerimi üstünde gezdirdim ve sonunda beni kendine hapsetti. Yırtık kotu çok tanıdıktı, Dolor’da hep bunu giyerdi.

Yemekhanede bacağı kalabalığın gerginliğinden zıpladığında dizlerinin üzerindeki deliklerden ipleri çeker, canım sıkıldığında kalemi alıp bacaklarındaki açıklıklara ismimizi yazardım. Yapmama izin verirdi çünkü sabit durmakta zorlandığımı bilirdi. Ancak kot ceketinin altındaki gri *sweatshirt*'ü ve beyaz ayakkabıları yeniydi. Ethan beni esir almışken alışverişe gidecek vakti bulmuştu.

“Mia...”

Bakışlarımı yüzüne kaydırdım. “Bir geceden daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Daha sonra tekrar gelebilir miyim?”

Başımı salladım.

Gitmek için hareketlenirken, “Bu beni öldürüyor,” diye itiraf etti.

“Yarın tekrar gel.” Ona mantıklı gelmemiş olabilirdi ama benim için anlamlıydı.

“Geleceğim. Yarın,” dedi ve kapıyı kapatırken avucunu araya koyup beni durdurdu. “Burada olacağım, Mia. Her sabah, aradığın her neyse onu bulana kadar buradan ayrılmayacağım.”

Ertesi sabah

Hayatımın büyük bir bölümünde hem sabah hem de gece insanı olmuştum. Gecenin her saatinde ayakta olur, en iyi arkadaşım olan gökyüzüyle konuşurdum. Dolor'dan önce, sıcak yaz gecelerinde pencereden atlayıp yıldızların altında sert, rahatsız edici kiremitlerin üstüne uzanırdım. Gökyüzüne cevabı Google'da ya da bir ders kitabında bulamayacağım sorular sorardım. *Veniüs çok sıcak ve Mars çok soğuk olduğu için dünya Tanrı'nın dokuzuncu taslağı mı?* Belki de Tanrı ilk seferde doğru olanı yapmamıştı. Acaba dayısının hiçbir zaman onu istismar etme-

diği, farklı koşullar altında başka bir Mia'nın var olduğu alternatif bir evren var mıydı? Peki ya annemin hâlâ hayatta olduğu, bir sürü arkadaşımın son sınıfta partiler yaptığım bir evren? Ayrıca *nemli* kelimesini neden ve nasıl uydurmuşlardı?

Gece hiç cevap vermezdi, sadece dinliyordu. Zaten bu yüzden çok iyi anlaşıyorduk.

Ollie'nin sesini duyana kadar konuşmaya katlanabileceğim birine denk gelmemiştim. En iyi arkadaşımı, gece gökyüzünün altındaki bu rutinimi hemen çalmıştı. Birlikte olmak için tavan-daki havalandırma deliğinden uçarak gelip tüm geceyi birlikte geçirmiştik.

“*Dünya Tanrılarının dokuzuncu taslağı mı?*” diye sormuştum ona. “*Kimse mükemmel değildir, Mia ama Tanrı öyledir. Amaçsız hiçbir şey yapmaz. Belki de diğer sekizi denge için yaratılmıştır.*”

“*Paralel bir evren var mı?*” Başlarımızla sabitlediğimiz çarşaktan kalenin altında onu dürtmüştüm. “*Varsa orada da seninleyim. Her evrende birlikteyiz.*”

“*Peki bu nemli kelimesi de neyin nesi?*”

“*Balgam çoktan kapılmıştı.*”

Zihninde başka bir soru kalmayınca uykuya dalmak kolaydı. Ollie'yle her şeyin cevabını bilmesem de her şey yoluna girecek gibi hissediyordum. Onun yanında ne mekân kalıyordu ne zaman, endişelenmeden sıcacık hislerin verdiği komaya girebilirdim.

Şu anda benimle uyumuyor olsa da birlikte geçirdiğimiz zamanların hayalleriyle idare ediyordum.

Bu sefer Diane içeri girmeden önce uyanıp pencereden dışarı baktım.

Ollie gelmişti, bir elinde *Dunkin* bardağı vardı. Diğerini de cebine sokmuş halde gri *hatchback*'e yaslanmış öylece duruyordu. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olacak ki ba-

şını eğdi ve ona baktığımı gördü. *Acaba ne zaman gelmişti?* Aramızda en az elli metre, bir pencere ve bir ağaç dalı vardı ama gözleri engellere rağmen benimkilerle buluştu. Duruşunu düzelterek gülümsedi ve elini cebinden çıkarıp el salladı.

Ben de ona el salladım.

Bir parmağını kaldırıp kahvesini arabanın üstüne koydu ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Sırtı bana dönüktü, bu fırsatı saçımı düzeltmek için kullandım. Yastığa gömüldüğümünden sadece sol profilim düzgündü ve üzerimdeki *Champion* marka *sweatshirt* omuzlarımdan sarkıyordu. Ollie tekrar bana dönüp ikinci kahveyi havaya kaldırıncı kollarımı iki yanımdan sarkıttım.

Başımı iki yana salladım.

Tekrar parmağını kaldırdı.

Ardından, arkasından beyaz bir kese kâğıdı belirdi ve önünde hafifçe salladı.

Aramızdaki mesafenin, ağacın ve camın yanaklarımdan kızarışını ya da bu kararlılıktan biraz etkilendiğimi gizlediğini umarak hafifçe güldüm.

Ollie avucunu havaya kaldırdı. “*Bir tepki vermeyecek misin?*” dermiş gibiydi.

Başımı iki yana salladığımda o da başını eğdi.

Birkaç dakika sonra kahvemi kendi kahvesinin yanına koydu, sırt çantasını alarak tekrar arabanın içinde kayboldu. Sırt çantasını dizinin üzerine koyup fermuarını açmasını, içine kruvasan ve hamur işleriyle dolu olduğundan emin olduğum kese kâğıdını koyup tekrar kapatmasını izledim. Arabanın üzerinde duran kahvemi alıp pencerenin altından ön kapıya doğru yürürken görüş hizamdan çıktı.

Arabaya döndüğünde elleri boştu.

Elindekiler kapının önünde beni bekliyordu.

Hatchback’e geri dönmeden önce duraksadı, tek bacağını

içeri atmıştı ve kapı aralık duruyordu. Bir kez daha cama baktı, gözleri bilmem gereken her şeyi söylüyordu. “*Yarın yine geleceğim, sonsuza dek gelirim ama acele et çünkü her gün biraz daha ölüyorum.*” İçeri girip kapıyı kapatmadan önce, gözlerindeki son bakış duymam, bilmem ve hissetmem gereken o cümleyi söyledi. “*Seni seviyorum, Mia.*”

Ertesi sabah...

Dünkü sabahımı, Ollie’nin bana bıraktığı ve içinde birkaç kıyafeti, yeni bir çift *Converse* ve satın aldığı birkaç düz tişörtün de bulunduğu sırt çantasından çıkan fotoğraf makinesiyle Bushkill tepelerinde tempolu yürüyüş yaparak geçirdim.

Bushkill, Pennsylvania mevsim geçişlerinde mükemmel, yılın geri kalanında ise şelaleleri ve Pocono dağlarıyla bilinen ölülerin bir yerleşimdi. Gece hayatı yoktu; rezervler, yürüyüş parkurları, parklar ve müzelerle تنها bir bölgeydi. Buraya annem ölünce çok daha kalabalık, gürültülü ve babam için boğucu olan Allentown’dan taşınmıştık. Allentown’ı çok hatırlamıyordum, aklımda bir tek Miley ve Charlotte ile cumartesi günleri gittiğimiz buz pateni pisti kalmıştı.

İki rulo film çekmişim, elimde kamera varken nasıl hissettiğimi bir kez daha hatırlamıştım. Güçlü ve kontrollüydüm. İstedğim illüzyonu yaratabilir, her şeyi güzelleştirebilirdim. Rüzgârın yapraklar arasında sürüklediği bir çöpü, bir sakız paketini bile tek tıkla kahve tonları arasında dans eden nane yeşili bir yıldıza dönüştürmeyi başarmıştım.

Yoğun geçen bir günün ardından Ollie kapıya benden önce gelmişti.

Karşılıklı durmuş, hiç kıpırdamadan birbirimize bakıyorduk ve ben soğuktan titriyordum. Ollie bu sabah daha kalmıyormuş, bir de bere takmıştı. Hava eksilerde ya da en fazla iki, üç

dereceydi. Ayaklarını kıpırdatmasa da vücudunun kalanı capcanlıydı ve izin verdiğim takdirde üzerime atlamaya hazırды. “İyi misin?”

Önüme dikildi, o paspasın üzerinde duruyordu, ben de kapıdaydım. Duygusal olarak pes etmiş görünmemek için zor da olsa başımı salladım. Burada kendimi daha fazla kontrol sahibi hissediyordum. Kendime güveniyordum ama Ollie varken hiçbir mesafe güvenli değildi.

Ollie başını eğdi. “Seni fazla tutmayacağım, dün şehre inip uluslararası bir hat aldım. Bana ulaşmanın bir yolu olduğundan emin olmak istedim.” Ön cebinden bir telefon çıkarıp bana uzattı. “Satıcı kamerasının çok iyi olduğunu söyledi, dün senin için ayarlamaları yaptım. Hoşuna gideceğini düşündüğüm birkaç uygulama da indirdim. Çoğu filtre seçebileceğin ve görüntülerin üzerinde oynayabileceğin fotoğraf uygulamaları...”

Ollie gergin bir şekilde konuşmaya devam ederken telefona uzandım.

“I-ıh.” *iPhone*’u çekip yukarı kaldırdı. Nefes alıp verirken oluşan beyaz dumanlar aramıza doluşmuştu. “Karşılığında senden bir şey istiyorum.”

Biraz kıpırdanıp bana verdiği eşofman altı ve üzerinde SA-VAŞMA SEVİŞ yazan *sweatshirt*’üyle kalçamı kapının pervazına dayadım. Bu *sweatshirt*’ünü sevdiğimi biliyordu. Üzerinde yazandan dolayı değil, onun en sevdiği kıyafeti olduğundan seviyordum. “Ne istiyorsun?”

“Sana bu telefonu verirsem bana mesaj atacaksın. Şimdi de ilk mesajını gözümün önünde göndereceksin, böylece nasıl kullanacağını bildiğini görecekim.”

Telefonu aşağı indirdiğinde avucumu uzattım. “Telefon kullanmayı biliyorum, Ollie.”

“İki yılda ne kadar çok şeyin değiştiğini bilsen şaşardın.”

Başımı iki yana sallayarak siyah ekranı farklı bir şeye çevirmek için tuşları kurcaladım. Üzerinde tuş yoktu, Ollie sırttı ama yardım teklif etmedi.

Sonunda bir yolunu bulup yeşil simgeye dokundum. “Numaran ne?”

“Rehberde kayıtlı.” Elini cebinde hareket ettirdi. “Oradaki tek numara, aşkım.”

Mesajlardan çıkıp rehbera gittim. “Ollie” yazıyordu, çok basit bir şey olsa da ekranda onun adını görmek kalbimin kanatlanıp uçmasına neden oldu. Gülümseyip ona bir mesaj attım.

Ollie’nin diğer cebindeki telefonundan bildirim sesi geldi. Telefonunu çıkarıp başını eğdi, parmaklarını ekranda gezdirenrek mesajı açtı. Mesajda sadece “*Seni seviyorum*” yazıyordu. Omuzlarındaki gevşemeyi gördüm, nefesi kesildi ve gözünü telefondan ayırıp gözlerime baktı. “Buna ihtiyacım vardı.”

Ve sonraki sabah...

Sabah güneşi dantel perdelerin arasından süzülerek yüzümün yan tarafını ısıtıyordu. Bütün gece yatakta dönüp durmuş, bir türlü ısınamamış ya da rahat edememiştim. Boğazım acıyordu ve içim, sanki cehenneme atılmışım gibi yanıyordu. Diane öfkeyle kapıyı tıklayarak Ollie’nin geldiğini söylüyordu ama yataktan kalkmam mümkün değildi.

Uzun zamandır ilk kez hasta olmuştum.

İnleyerek telefonu bulmak için elimle yatağı yokladım.

Kapalıydı.

“Diane?” diye umutsuzca seslendim, çıkardığım bu hayvansı sesi anlayacağını umuyordum. Sesim çıkmadı, boğazım düğümlenmişti. Kendimi zorlayarak, “Diane!” diye tekrar seslendim.

Diane yoga taytı, *Nike* ayakkabıları, *Michael Kors* marka siyah, şişme montu ve kusursuz saç makyajıyla yatak odasına girdi. Omzuna çantasıyla pembe yoga matını asmıştı.

“Hastayım. Yataktan çıkamıyorum.”

“İyi, ne yapmamı istiyorsun? Barre’da Lisa’yla buluşacağım.”

“Ollie’ye aşağı gelemeyeceğimi söyler misin? Bir de ilaç lazım. Evde var mı?”

“Banyodaki ecza dolabında *Tylenol* var.”

“Peki ya Ollie?”

“Söylerim.” Çantasını düzeltti. “Eve girmesi yasak, Mia. Tanımadığım birinin yanında kendimi rahat hissedemiyorum.”

“Biliyorum. Girmeyecek.”

İç çekip kapı koluna uzandı. “Dönerken çorba getiririm.”

Bu cümle hem şok edici bir itiraftı hem de ikimizin de doğru yönde ilerlemesine yardımcı olan şeydi. Geldiğimden beri onun kurallarına uymuş, kendi halimde takılmış ve bu süreci onun için zorlaştırmamıştım. En azından bunu denemiştim. Bu da onun davranışlarına karşılık verme biçimi miydi? “Teşekkürler,” demeye çalıştım ama sesim boğuk bir fısıltı olarak çıktı.

Diane gittikten sonra yeni şarj aletine uzanıp telefonu şarj etmeye çalıştım ve sabırsızlıkla telefonun açılması için yeterince şarj olmasını bekledim. *Apple* logosu belirince yatakta doğruldum, başım zonklarken hem terliyor hem de titriyordum.

Hemen Ollie’ye mesaj attım.

Ben: *Özür dilerim.*

Cevap anında geldi.

Ollie: *Dileme. Senin hatan değil. Bırak seninle ilgileneyim.*

Benim hatamdı ama o bunu bilmiyordu. Dün havaya uygun giyinmemiştim, montsuz dışarı çıkıp fotoğraf çekmiştim.

Ben: *Eve girmen yasak.*

Ollie: *O zaman aşağı in, seni otele götüreyim.*

Yataktan çıkabilirdim ama Diane bana çorba getirecekti. Ollie'yle olmayı ne kadar istesem de Diane'le aramızdaki ilişkinin nereye varacağını görmem gerekiyordu. Belki de bu kendimi yeniden bulmamın, hatalarımı düzeltebileceğime inanmamın bir yoluydu.

Ben: İstemiyorum.

Ekranda küçük baloncuklar belirdi, kayboldu ve sonra tekrar belirdi. Ardından telefon avucumun içinde çalmaya başladığında Ollie'nin adı yazdı.

Telefonu açar açmaz, “Artık mesajlaşmaktan hoşlanmıyorum,” dedi Ollie.

“Diane bana çorba getirecek,” dedim. “Bu çok büyük bir şey, Ollie. Sanırım fikrini değiştiriyor.”

“Buz kraliçesinin buzları çözülüyor mu yani? Bu iyi haber, aşkım. Senin adına sevindim.”

Ayaklarımı zar zor yataktan indirdim, sonra da ilaç bulmak için banyoya doğru yürüdüm. “Evet, çok garip. Neler olacağını göreceğiz.”

“Sesin berbat geliyor.”

Gözlerim bir şişe *Tylenol*'e takılınca hemen kaptım. “Hissiyatım daha da berbat.”

Ollie ağır ağır iç çekti. “Bundan nefret ediyorum. Hastasın ve ben hiçbir şey yapamıyorum.” Motorun sesi duyuldu. “Senden ne zaman uzak kalsam kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Neredesin?”

“Evin dışında, arabada oturuyorum. Isıtıcıyı açmak zorunda kaldım.”

“Fotoğraf çekiyordum.”

“Öyle mi?” Gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Evet, özlemişim. Fotoğraf makinemi getirdiğin için teşekkür ederim,” dedikten sonra ağzıma birkaç hap atıp yutmak için ağzımı lavabodaki suyun altına tuttum.

“Filme ihtiyacın var mı?”

“Bir rulom kaldı,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Bugün biraz daha getiririm. Yapacak bir şeyler bulmam lazım.”

“Çok garip.”

“Neymiş garip olan?”

“Seninle telefonda konuşmak.” Yatağa dönüp yorganı boğazıma kadar çektim. “Bunu daha önce hiç yapmamıştık.”

“Hoşuma gitmiyor ama elimden geleni yapacağım.” Duraksadı, aramızda uzun bir sessizlik oldu. “Aradığınızı buldunuz mu?”

“Henüz değil.”

“Yalnız aramak zorunda değilsin, aşkım...”

Düzenleme

Ny.özlem

ON DÖRT

“Tüm kızlar kendi başına dünyayı fethedebilecek bir güç ve güzellikle, özenle yaratılmıştır. Ama onlara, bunu yapabileceğini yine de tek başlarına başarmak zorunda olmadıklarını hatırlatacak özel bir adam gerekir.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Amerika’ya geleli bir hafta olmuştu. Tam hayal ettiğim gibiydi. Neyse ki, Mia’nın babası kırsal bir bölgede yaşıyordu ve çok fazla insanla karşılaşmamıştım.

Son birkaç gündür Mia hastaydı, onu göremiyordum. Telefon iyi bir fikirdi, hiç değilse bu süreçte onunla konuşabilmemi sağlamıştı. Mahkeme bu hafta yapılacaktı. Yaşadığı onca şeyden sonra, kaçırıldığından bahsetmeye karar verse de vermese de yargıç sicilinin temizlenmesini onaylamalıydı. Onaylamazsa da bunun için bir avukat tutmuştum. Menajerim Laurie, Amerika’da saygın bir avukat bulmama yardımcı olmuştu. Mia cezasını çekmişti. Avukat Roger Richardson, olabilecek en kötü şeyin mahkeme tarihini kaçırdığı için para cezası ödemek olduğunu söylemişti. Çek çoktan hazırды.

“Bugün o gün. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, evlat.” Yaşlı *bellboy* sırtarak olduğu yerde kıpırdanmaya başladı. Çoğunlukla insanlarla muhatap olmuyordum ama Bud, gece ondan sabah yediye kadar yaşlı Noel Baba ruhu ve *Beterböcek*’in bakışlarıyla girişte nöbet tutuyordu ama onun daha hızlı hareket eden bir versiyonuydu. Neşeli bir adamdı, misafirlerine kapıyı tutmaktan ve çantaları taşımayı teklif etmekten gurur duyuyordu.

Geçen hafta, Mia’nın beni kendinden uzaklaştırdığı o ilk sabah ana yolun karşısına geçip bir bakkala girmiştim. Yabancı bir yerde olmak ve Mia’nın, tek yuvamın tehdit altında olması önceden gayet yüksek, dayanıklı olan inancımı kırmıştı. Altılı bir bira alıp dönüş yolunda içmeye başlamıştım. O zamanlar soğuk hava bana etki etmiyordu. Bud gece yarısına çeyrek kala ıslıkla tanımadığım bir melodiyi çalarak karşıma çıktığında bir bankta oturuyordum. Kaybolmuş gibi bir halim olduğunu söylemişti. Başta bir şey söylememiştim ama konuşmaya devam ederek, kapıdan kaybolmuş olarak girip yenilenmiş olarak çıkan birçok insandan söz edince kayıtsız kalamamıştım. Old Mill Oteli’nin tam bir dinlenme ve iyileşme merkezi olduğunu ve bunu kendi gözüyle gördüğünü söylemişti, komikti çünkü Bud’ın bir gözü kördü.

“Dublin’e dönmeden önce Mia’yla tanışsam iyi olur.”

“Surrey,” diye başımı sallayarak düzelttim. “Ben İrlandalı değilim, Bud.”

Bud ellerini arkasında kavuşturarak öne doğru eğildi. “Ne?”

“Ben. İrlandalı. Değilim!” Bir kahkaha atarak yüksek sesle ve yavaşça tekrarladım. Sonra da İrlanda aksanı yaptım. “Ah, sektir et.”

“Koşuya çıkacakmış gibi bir halin var. Bu halini daha çok sevdim. İlk defa serseri gibi görünmüyorsun. Bugünlerde neyin

* Tim Burton’ın *Beetlejuice* adlı fantastik komedi filmindeki bir karakter. (ç.n.)

moda olduğundan haberim yok. Ne zamandan beri yırtık pırtık şeyler giymek moda oldu?” dedi Bud, gözlerini kıyafetlerime dikmişti. Yeni bir spor ayakkabı, spor şortu ve kapüşonlu bir *sweatshirt* giymiş, saçlarımı da bir şapkanın içine sokmuştum. “Kızı evden çıkaracak mısın?”

“Plan bu.” Mia nihayet dün sabah kapıya inebilmişti ama görünmez mesafesini koruyordu. Ateşi düşmüş olsa da tereddütlü tavırları henüz hazır olmadığını gösteriyordu. Gözümü Bud’dan ve arkasındaki değirmenden ayırmadan, “Gerginim,” diyerek sonunda itirafta bulundum.

“Ah, kadınlar insanı bu hale getirir.”

“O zaman bana şans dile.”

“İrlandalı şans mı?” Gözleri parlayınca başımı geriye düşürdüm. “Biliyorum. Konuşurken duydum. Surrey. İngilizsin, evlat. Ama şans, belirli sınırlar içinde yaşayan aptallar içindir. Sen bir hayalperestsin ve hayalperestler sıradan hariç her şeye layıktır. Sihir dile. Aşk büyüden daha azı değil.”

Sırıtarak, onun ve tüm dünyanın duyacağı şekilde bağırdım. “O zaman bana bahsettiğin sihri dile ki onsuz bir günüm bile geçmesin.”

“Aferin, evlat. Şimdi git, kızım al gel.”

Bushkill’in inişli çıkışlı tepelerinde bir aşağı bir yukarı giderken yüzümdeki gülümseme bir an olsun kaybolmadı. Dik yamaçlarla keskin çıkıntılara alışkın değildim ve gülümserken bir yandan da nefesimi tutuyordum. Yerliler için on beş dakika süren bir mesafeyi ben neredeyse otuz dakikada aşıyordum. Yavaş ve temkinli sürüşüm yüzünden arabalar arkamdan korna çalıyor, ben de ufak bir cep gördüğüm anda kenara çekip onlara yol veriyordum. Mia’nın babası tam bir ölüm tuzağında yaşıyordu ama hiçbir şey beni ona ulaşmaktan alıkoyamazdı. Neyse ki saat sekize gelmeden yetişmiştim.

Kapıyı çalınca evde Diane’in sesini duydum, ben elimdeki

çantayı sıkıca kavrarken Mia'ya sesleniyordu. Bana hayır deme ihtimalini düşünemiyordum bile. Bunun yerine iyimserliğe ve büyüye tutunmuştum.

Kapı açıldı. Gözlerimi yerden kaldırdım.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

O tek kelime beni sarhoş etmeye yetti. Beni altı şişe bira-nın veya bir şişe viskinin asla götüremeyeceği yerlere taşımıştı. “Merhaba.”

“O ne?” Mia'nın bakışları elimdeki çantaya takıldı ve parmaklarını sanki kendini benden uzak durmaya çalışıyormuş gibi kapının kenarına doladı, ayaklarını da laminant zemine ya-pıştırmış gibi görünüyordu.

“Mia, bugün bu lanet evden çıkıyorsun. Bunu giyip benimle geliyorsun. Evet dışında bir cevabı kabul etmiyorum.” Çantayı havaya kaldırdım, içimden alması için yalvarıyordum. *Al şunu, Mia.*

“Nerede...”

Öne doğru bir adım atınca kelimeler boğazında düğümlen-di. Ayağım tehlikeli bir bölgedeydi, kapı aralığına yerleşmişti. *Fazla ileri gitmemek* için avucumu kapının pervazına dayadım, dağın başında çığlık attığı günden beri ona bu kadar yaklaşma-mıştım. Onu kucaklayıp arabama atmamak için büyük müca-dele veriyordum. Mia, uzun kirpiklerinin arasından bana bak-madan önce bir anlığına gözlerini kapattı. Onu öpmek istedim, sanırım o da beni öpmek istiyordu. Ne kadar zor olsa da bir adım geriye gittim çünkü öbür türlü öpecektim. Bunun kararını o versin istiyordum. “Bunu giy, aşkım. Seni arabanın yanında bekleyeceğim.”

Mia çantayı elimden alıp kapıyı kapattı.

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemedim.

On dakika sonra Mia ona aldığım şeyleri giyerek evden çıktı. Ona klasik, siyah beyaz bir *Adidas* ayakkabı almıştım.

Chuck Taylor postallarla kendini savunmayı öğrenemezdi. Mia renkli kıyafetlerden nefret ederdi ve *Dillards*'ın kadın reyonunda bulduğum bu ayakkabılarla aynı model eşofmanı, tişörtü ve kapüşonlu *sweatshirt*'ü seveceğini biliyordum. Sıkıca topladığı saçları, kusursuz yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Birlikte aynı takımdaymış gibi görünüyorduk ve arabadan inip duruşumu düzeltirken yeniden gülümsemeye başladım.

Mia parmağıyla beni işaret etti. "İkiz gibi giyinen çiftler aptal ve sevimsizdir," dedi bana doğru yürüyerek.

Başımı eğdim. "Öyleyse biz de aptal ve sevimsiziz."

Kapıyı açmama fırsat vermeden yanımdan geçip yolcu tarafına doğru gitti. Bugün iyi geçerse belki gece de birlikte olurduk. İhtimaller o kadar yakınımızdaydı ki, elimizi uzatıp almak da onları istediğimiz gibi şekillendirmek de mümkündü. Ancak bugün, oyunu Mia'nın kurallarına göre oynayacaktık.

Restorana giden yol boyunca Mia yanımdan bana söylenip durdu. "*Daha hızlı gitsene, Ollie!*" "*Yaşlı adamlar gibi sürüyorsun.*" "*O kadın sana el hareketi çekti.*" "*Umarım restorana gidene kadar ölmem.*" "*Bu kadar yeter. Bir daha asla direksiyona geçmene izin vermeyeceğim. Asla.*"

Sonunda Perkins'e varmıştık. Mia, garson krem şanti ve pudra şekeriyle süslenmiş çilekli kruvasan tabağını önüne bıraktığında rahatlamış görünüyordu. "Bana ilk imza gününü anlat," dedi ve dolu bir çatalı ağzına götürdü.

"Haberin var mıydı?"

"Ethan anlattı."

"Sensiz anlamsızdı. Sen yoktun, yani kutlayacak bir şeyim de yoktu."

Mia elini bileğimin üzerine koydu. "Sana hayranım. Çok kızgın ve öfkeliydim ama yine de bunu başardığım bildiğim için gülümsemekten kendimi alamadım. Bunu hak ediyorsun, ayrıca insanlar seni dinliyor."

“Öfkeliydin, ha?” Sırıttım. “Yani artık değilsin?”

“Giderek azalıyor.” Ağzını kapattı ama sebebi ağzının dolu olması değildi. Muhtemelen gülümsüyordu. “Ama yine de bazı eleştirilere öfkelenim. Bazı insanlar çok kaba.”

Güldüm. “Kaba, demek?”

“Baktın mı?”

“Hayır, daha çok seni aramakla meşguldüm.” Laurie de bakmamam gerektiğini, insanların nefret dolu olabileceğini ve eleştirilerin her zaman olacağını söylemişti. Bu durum işin doğasında vardı. Ne yazık ki yazdıklarınız herkese hitap etmiyordu.

Çatalını ağzına götürürken, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi sonunda.

“Ben de seninle gurur duyuyorum.”

Mia gülümsedi. Ben de sııttım. Sessizce kahvaltımızı bitirdik.

Daha sonra onu Bushkill şelalesine götürdüm. Nisan sonu olsa da hava hâlâ soğuktu ama sert geçen kışın ardından ağaçlar yavaş yavaş hayata dönüyor, saçakları yeşile boyuyordu. Pazar sabah erken bir saatti, ahşap güvertelerde yürürken fotoğraf makinesini getirmediği için duyduğu pişmanlığı Mia’nın gözlerinden okuyabiliyordum.

Bakışlarını şelaleye sabitleyince, “Yine geliriz,” diyerek ufak bir hatırlatma yaptım.

Dibe vuran su dışında orman sessizliğe gömülmüştü. Kiloetrelerce büyüklükteki bir alanda bir tek doğanın sesi duyuluyordu. Şelalenin buğusu yüzümüzü kapladı ve Mia gözlerini kapatarak buğuyu içine çekti. “Kesinlikle geleceğiz.”

Şansımı deneyerek arkasına geçtim ve ellerimi korkuluklara yaslayarak onu sıkıştırdım. Ona yakın olmam gerekiyordu. “Burada ne kadar süre yaşadın? Ayrıca daha önce hiç bu şelaleye gelmedin mi?”

“On yıldır buradayım ve bir kez bile gelmedim.” Mia bana doğru yaklaşıp başının arkasını göğsüme yasladı. Bu tek hareket nefesimin normale dönmesine yetti.

Şelaleleri ve yürüyüş yollarını geçtikten sonra ormandaki bir açıklığa geldik. Bir saatten fazladır buradaydık ve rahat eşofmanlarla buraya gelmemizin asıl nedeninden bahsetmenin vakti gelmişti. Avuçlarımı iki yanıma kaldırarak olduğum yerde dönerken merakla bana baktı. Etrafta kimse yoktu. Yürüyüş parkurlarına epey uzaktık ve yapacağımız şey için gözlerden uzak olmalıydık. “Burası çok uygun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Neye uygun?”

“Sana kendini savunmayı öğretmeye.”

“Ollie...”

“Bu sabah başka birinden ders alman için seni bir spor salonuna götürmeyi düşündüm. Sonuçta ben bir dövüşçü değil...”

“Saçmalık.”

Kıkırdadım. “Sence ben bir dövüşçü müyüm?”

“İki yıldır benim için dövüşüyorsun. Sen tam bir savaşçısın, Ollie.”

Doğrusu evet, dövüşebiliyordum ama onunla dövüşen kişi olmak istememiştim. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı, ona hiç istemediğim bir biçimde dokunup dokunamayacağımı bilmiyordum. “Doğru motivasyona sahipsem sanırım öyleyim. Her neyse, öğrenmek ister misin?”

“Hayır.”

Tepkisi beni kızdırdı ve bir adım öne çıktım. “Seni koruyacağıma dair defalarca söz verdim ama bunu hep yanlış şekilde yapmışım. Artık sen de karşılık vermeyi öğrenmelisin, Mia. Bir hafta önce kollarımda ağlarken bu kadar zayıf olmaktan nefret ettiğini, ne kadar öfkeli olduğunu ve kimseye bağımlı olmak istemediğini söylemiştin. İşte sana fırsat.” Avuçlarımı havaya kaldırdım. “Değerlendirecek misin, değerlendirmeyecek misin?”

“Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Bana dövüşmeyi öğretmek için mi?”

“Kendini savunmayı,” diyerek düzelttim onu.

“Bu çok aptalca.”

Mia uzaklaşmak için arkasını döndü.

“Aptalca mı?” diye sorunca Mia bana döndü. “Eminim Ethan seni yakalayıp bayılttığına da kendini aptal gibi hissetmişsindir. O kulübede günlerce bağlı kaldığında da. Şakacıdan bahsetmeme de gerek var mı, Mia? Güzel lakap bu arada, yumuşak kalıyor.”

“Yeter!”

“Nasıl hissettirdi? Çünkü sana bunu daha önce öğretmediğim için kendimi tam bir geri zekâlı gibi hissediyorum. Yanında olamadığım zamanlarda kendini koruman için gerekli tüm araçları sana vermemiş olmak her gün içimi parçalıyor. Vücundaki her yara izi seni hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyor. Bu sefer bunu yapmayacağım, Mia. Senin için savaşıyorum ama sen de kendin için savaşmalısın.” Mia beni göğsümden itti fakat pes etmedim. “Bana kızıyor musun, aşkım?”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü seni seviyorum.”

Bana vurmaya yeltendi ama bileğinden yakaladım, onu döndürdüm ve göğsümü kabartarak onu önüme doğru savurdum. “Üzerime gelirken hep sol ayağınla adım atıyorsun. Öngörülebilirsin ve yavaşsın.”

“Bu işte yokum.” Kolunu çekip uzaklaşırken kalçalarından tutup onu tekrar kendime çektim. Bunu isteyen bendim ve eğer dikkatli olmazsam, bana bir daha asla güvenmemesi için ona geçerli bir sebep vermiş olacaktım. Yine de bu riski almaya değerdi.

Kısa bir mücadeleden sonra bileklerini bir elimle sabitleyerek onu bir ağaca doğru ittim. Tüm ağırlığımı üzerine bastırdım

ve diğer avucumla ağzını kapattım. Gözyaşları elime değiyordu ama durmadım.

Şimdi olmazdı. Çoktan kapıyı aralamıştım. “Biri sana arkadan yaklaşırsa,” diye fısıldadım kulağına. “Diğer elini kullanıp yüzüme, gözlerime doğru saldır.”

Mia başparmağını geriye doğru atıp tırnağını gözümün altındaki yumuşak dokuya saplayınca ilk tepkim bir adım geri çekilip elimi ağzından çekmek oldu, böylece dönüp bana bakabildi. Buğulu kahverengi bakışlarının ardındaki kafa karışıklığını görebiliyordum.

Başımı salladım. “Devam edelim.”

Ona farklı senaryoları ve bunlardan nasıl kurtulacağını gösterdim. Her defasında Mia daha da cesur hareket etmeye başladı, gözlerindeki parıltı yavaş yavaş geri geliyordu. Bu kadar yakinken zihnimi bu göreve odaklamak çok zordu ama buna ihtiyacı vardı. Mia’nın karşısındakine karşılık verebileceğini, tek başına da yeterince güçlü olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Önüne geçip bir sonraki hamle için elimi boğazına doladım. Atkuyruğundan dökülen saç telleri yüzüne düşmüştü. Mia’nın boynundan nabzının hızlandığını hissettim, göğsü kısa nefeslerle yükselip alçalırken elimi sıkıca kavradı. Gözlerime kilitlediği bakışlarıyla beni zayıflattı ve kavrayışımı gevşettim. Bunu yapamazdım. Ona bu şekilde dokunmak yeterince zordu, onu bir spor salonuna götürmediğim için pişman oldum.

“Devam et,” diye bana meydan okudu.

“Devam edemem. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum.”

Mia elimi kaldırıp boğazına sardı. “Şimdi ne yapacağım?”

Bir nefes alıp diğer elimle burnumun kenarını sıktım.

Mia’nın gözleri yaşardı. “Ollie, sana güveniyorum,” diye fısıldadı. “Şimdi ne yapacağım?”

“Pekâlâ.” Avucumu yüzümde gezdirdim ve şapkamı düzelt-

tim. “Birkaç seçeneğin var. Öncelikle boğazında bir el hissedince insan hemen çenesini aşağı düşürmek ister. Karşıya olabildiğince az erişim alanı vermek gerek. Boştaki elinle bileğimi tutup aşağı çekebilirsin. Vücudunu bükebilir, dirseğini kullanarak karşıdakini senden uzaklaştırmak için kolunu aşağı yukarı savurabilirsin. Ya da dizini kaldırıp kasıklarına vurabilirsin. Ne yapacağın, saldırganın tek eliyle boğazını mı tuttuğuna, iki elini birden mi kullandığına ya da seni yere serip sermediğine bağlı.” Mia başını sallayınca konuşmaya devam ettim. “Devam et, içlerinden birini ya da hepsinin bir karşımını dene ama kasıklarına dokunma. Bir gün çocuğumuz olsun istiyorum. Üç tane, hatırladın mı?”

Mia dudağım ısırp minik parmaklarını bileğime doladı. Bileğimi aşağı çekeceğini düşündüğümde, vücudunu döndürerek beni şaşırttı ve dirseğini yukarı fırlatarak ön koluma bir darbe indirip ona öğrettiğim gibi aramızdaki tüm bağlantıyı kopardı.

Dizini kaldırınca onu hızla engelledim. “Kasıklara dokunma dedim,” diye homurdandım.

“O zaman bundan bahsetmemeliydin.” Sırıtarak ağaca yaslandı. “Hadi tekrar yapalım. Bebek gibi davranma. Benimle daha sert dövüşebileceğini biliyorum.”

Aptal gibi sıırttım, boynuna uzanmadan önce başımı salladım. Parmaklarımm altındaki teni yumuşacıktı, kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Gözlerim öpülmek için yalvaran dudaklarına takıldı. Mia acele edip bir hamle yapmazsa tüm kontrolümü kaybedecektim.

“Bir hamle yap, Mia.” Elimi boğazına doğru uzattım ve başparmağımın ucuyla çene çizgisini sıyrırken Mia yutkundu. Bu soğuk bahar günü farklıydı. Arzuyla yıkanmış güller gibi kokuyordu ve etrafımızı saran balonun içi, değişen ruh hallerimizle dolmuştu. Mia beni daha da yakınına çekmek için belimden tuttuğunda, sertleşen aletim kasıklarına baskı yapınca nefesi

titredi. Boştaki elimle, şapkamı geriye doğru ittim ve avucumu başının üzerindeki ağacın gövdesine dayadım. Parmaklarım tehlikeli bir şekilde boğazına dolanmış olsa da kontrolüm Mia'daydı.

Belki de bunun sebebi hassas bir meydan okuyuşla hareket etmesiydi. Burnum yanağını sıyrana ve dudaklarım tenine değene dek her nefes beni ona daha da yakınlaştırdı. Kolum titriyordu, bu noktada tek umudum sonunda pes edip beni öperek bana yeniden güç vermesiydi.

Fakat o, dizini kaldırıp karnımın alt tarafına indirerek ciğerlerimdeki bütün havayı kesti.

Darbe beni geriye doğru savurdu ve otomatik olarak yaprakların içine, ellerimle dizlerimin üzerine düştüm. "Mia," diye mırıldanıp sırtüstü yuvarlandım. "Bu da neydi böyle?"

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Sesi panik dolu çıkıyordu ve tepemde ileri geri gidip gelirken güneş ışınları bir görünüş bir kayboluyordu. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim, Ollie."

İnleyerek kolumu gözlerimin üzerine kapattım ve acının dinmesini bekledim.

Durumu tamamen yanlış anlamıştım.

"Mia Rose, kalbimi kırıyorsun."

Yanımda dizlerinin üzerine çöküp kolumu iterek yüzümden çekti.

Bakışlarını yüzümden karnıma doğru indirirken yüzünü bir korku kaplamıştı. Üzerimdekileri kaldırıp dudaklarını dövmeli karnıma gömdü. Kıkırdayarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum, sonra da başını kavrayıp onu görebileceğim kadar yukarı çektim. Yüzüne dökülen saç tellerini arkaya attım.

"Çok özür dilerim. Bana ne oldu ya da az önce ne oldu bilmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıp güldüm. "Bu yüzden de karnımı mı öpüyorsun?"

"Çaresiz kaldım." Omuz silkti.

Sırtıma başladım ve çenemi uzattım. “Ne kadar çaresiz?” Mia’nın üstdudağı ellerimin arasında kayboldu, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Kollarımı geriye attım, ona fena halde tutulmuştum. “Buraya gel.” Düşüncesizce yalvarmışım ama yüzündeki suçlu gülümsemeye karşı çok savunmasızdım.

Mia başını iki yana salladı ve sonunda dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi. Çok önemli bir andı, aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi atmaya başladı, gözkapaklarım kapandı ve tüm endişelerim aramızdaki mesafenin dışına aktı. Dilimi, onunkine temas edene kadar dudaklarının arasından geçirdiğimde aramızda merhametli, yavaş bir dans başladı. Bütün gücüm kollarımda toplanmıştı ve onu tamamen üstüme çektim, tatlı bir ağır çekimdeydim. Boğazından gelen küçük iniltieler yakıtım olmuştu ve beni kışkırtan tadı, kanıma havai fişeklerle dolu füzeler fırlatarak beni hayata döndürdü.

Kollarımın arasına gömüldüğünde kırılan parçalarını bir araya getirdim. Hep öyle yapardım. “Mia,” diyerek onu derin bir nefesle içime çektim, sesimi tanıyamıyordum. Bir elim ensesinde, diğeri kalçasındaydı. İçindeki boşluğu doldurmak için yanıp tutuşan yanıma sıkıca bastırıyor ve beni uçup gitmekten alıkoyuyordu...

Arkamızda birinin boğazını temizlediğini duyduk ve Mia hemen başını kaldırdı.

“Ollie,” diye fısıldadı ama ben hâlâ dudaklarının büyüsü altında idim. Koluma bir tokat indirdi. “Başımız belada.”

Kolumu onun sırtına dolayıp doğrularak arkama baktım. İki polis memuru başımızda dikiliyordu, onların arkasında da beş kişilik bir aile vardı.

“Ayağa kalkın,” dedi mavili adamlardan biri. “Bizimle geliyorsunuz.”

ON BEŞ

“Sihir, hapiste işlemez.”

OLIVER MASTERS

Mia

“Sakin ol, aşkım,” diye fısıldadı Ollie yanımda. “Bizi tutmalarını gerektirecek bir sebep yok. Yanlış bir şey yapmıyorduk.”

Kollarımı göğsümde bir kavuşturup bir açarak polis aracının yanında volta atıyordum. “Sakin olamam. Bir hafta içinde mahkemem görülecek. Ya bizi ahlaksızlıkla ya da doğayı tahrip etmek gibi saçma bir suçtan tutuklarsa?”

“Doğayı tahrip etmek mi? Neyden bahsettiğini anlamıyorum. Çok güzel bir öpücüktü.”

Ona döndüm. “Bu ciddi bir mesele, Ollie.”

Ollie başını arkaya doğru eğilmiş, gökyüzüne bakıyordu. Göz göze gelene dek bakışlarını yana kaydırdı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Kollarımı tekrar kavuşturdum ve ayağımla kaldırıma vurdum. “Bu kadar komik olan ne?”

Ollie omzunu kaldırdı, yüzü kibirli gülümsemesiyle parlıyordu. “Seni havalandırmadan çıkaramadığımız ve odamda yakalanmaktan korktuğun günü hatırlıyor musun? Sen akıl hastanesinden döndükten sonraki ilk geceydi. Ben delirmek üzereyken sen çok sakindin. Tüm bunlar şimdi bambaşka bir hayatmış gibi geliyor.”

Gülümsedim, anılar zihnime dolar dolmaz endişelerimi yakıp küle çevirdi. “Öyle.”

Ollie vücuduyla bana doğru dönüp parmaklarını polis arabasının tepesinde gezdirdi, sonra da siyah şapkasını tekrar başına geçirdi. “Her şey yoluna girecek, tamam mı? Konuşma işini bana bırak.”

İki memur sonunda konuşmayı bitirince içlerinden biri bize doğru geldi. Neredeyse elli yaşlarında görünüyordu ama saçına aklar düşse de fit görünümünden bir şey kaybetmemişti. Pilot modeli gözlüklerini çıkarıp üniformasının gömleğine takarken, “Şu anda neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?” diye sordu.

Ollie, “Evet,” dediği sırada ben, “Hayır,” dedim.

Ollie beni dürttü.

Polis kollarını kavuşturdu. “Orada ne yapıyordunuz?”

“Hiçbir şey,” dedik bir ağızdan, sonra da birbirimize baktık. Ona bir daha bakacak olursam beni güldürecekti ama durum hiç de komik değildi. Tutuklanabilirdik.

Polis bir ona bir bana bakıp durdu. “Pennsylvania eyaletinde halka açık alanda ahlaksızlık yapmanın tutuklanmaya sebep olacağını bilmiyor musunuz?”

Ollie, “Hayır,” derken ben, “Evet,” dedim.

Memur güldü, bizimle eğleniyordu ama sebebini anlayamamıştım. “Evli falan mısınız?”

“Nişanlıyız,” dedik aynı anda ve gözlerimi devirdim.

Polis kaşlarını kaldırdı. “Ah, ne harika. Önünüzde uzun bir

yol var.” Polis, kemerinde duran telsizin sesini kıstı. “Madem buralı değilsin,” dedi Ollie’yi işaret ederek. “Bu seferlik sadece uyaracağım. Bir dahakine bu tür eylemleri yatak odanıza saklayın.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Ollie nefesini verip elimi tuttu. “Yani gidebilir miyiz?”

“Evet, gidebilirsiniz,” dedi polis kıkırdarak.

Özgürlüğümüzün tadını çıkarırcasına yoldaki her virajdan, çukurdan, yokuştan ve eğimden geçtik. Ollie soldaki direksiyonu artık daha özgüvenli, cesur bir şekilde kullanıyordu. Akşam babamın evine dönmeyeceğim dışında nereye gittiğimize dair bir bilgim yoktu. Açık camlardan esen soğuk rüzgâr saçlarımı darmadağın ederken Ollie uzanıp elimi tuttu. Arkada *Ed Sheeran*’ın bir şarkısı çalıyor, göğüs kafesim akıldan çıkmayan bir ritimle titriyordu. O öpücükten ve sonrasında olacaklardan başka şey düşünemez olmuştuk. Elim kalçalarına doğru götürmeden önce dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

Tam olarak olmam gereken yerdeydim.

Geçtiğimiz hafta tam bir kasırgaydı. Hatta son iki yıl tam bir kasırgaydı. Ethan beni babamın kapısına bıraktığında başta çok üzülmüştüm. Dolor’dan önceki halime döneceğimi, son iki yılın uçup gittiğini sanmıştım. Herkes çekip gidince, beni terk edince saçma bir sebepten ötürü aradığımın Ethan olduğunu düşünmüştüm. Ethan, iki senedir dönüştüğüm kızı ve Ollie’nin anısını canlı tutmama yardımcı olabilirdi çünkü Dolor’a bağlıydı, oradandı. Fakat onca talihsizlik, kalp kırıklığı ve yalandan sonra hiç beklemediğim bir şey varsa Ollie’yi babamın kapısında görmektir.

Ethan beni buraya bıraktıktan sonraki sabah Ollie’nin mut-

fakta babamla konuştuğunu duymuş, korkup pencereden atlayarak kaçmıştım. Kafa karışıklığı ve kalp sızısı korkunç bir karışımdı, geçen haftaki tüm eylemlerimi kontrol eden de buydu.

Ancak Ollie hiçbir yere gitmedi. Her gün kapıma geldi. Bütün bir hafta boyunca kalbimi kaplayan simsiyah bulutları temizledi. Böyle bir aşk için söylenecek bir şey olmalıydı, sadece doğru kelimelerin ne olduğunu bilmiyordum. Ollie'ye sorabildim. Ne de olsa kelimeleri elektro gitardaki efsanevi bir nota dizisi gibi bir araya getirebiliyordu.

O öpücükten bahsetmeme gerek bile yoktu.

Daha önce de birçok yerde, birçok farklı koşulda öpüştüm olsak da son öpücüğü beni yeni yerlere, yepyeni başlangıçlara götürdü. Öyle bir şeydi ki, hem insanı sarsarak kendine getiriyor hem de mum ışıklarıyla aydınlatılmış bir zemine, sıcaklığını, coşkusunu ve her şeyin yoluna gireceğine dair vaatlerini akıtan bir galaksinin altına götürüyordu.

Ollie arabayı bir otoparka çekti, önündeki tabelada “Old Mill Oteli” yazıyordu. Ana yolun yukarısındaki bir tepede, dağın içine saplanmış bu eski su değirmenini gördüğümü hatırlıyordum. Daha önce defalarca kez önünden geçmiştim. Dikkatimi Ollie'ye ve kendini tutmak için sarf ettiği çabaya kaydırdım. Motoru durdurup karşıya bakmaya başladı. “Seni odama götürmeden önce bana hayır demek için üç saniyen var, Mia.”

Benim saniyelerimin onunkilerden daha kısa olup olmadığını merak ederek kafamda saymaya başladım.

Bir.

İki.

Hayır, onunki daha kısaydı.

Ollie arabadan inince ben de arkasından gittim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, ritmi kulaklarımdan parmak uçlarıma

kadar geliyordu. Olacakları biliyordum. Ollie duygularını ve ihtiyaçlarını alnına yazılmış gibi belli ediyordu. *Mia. Mia. Mia. Mia.* Kollarında, göğsünde, karnında...

Ollie beni çoktan açılmış kapıdan içeri çekerek, "Bud, Mia. Mia, Bud," diye hızlıca tanıştırdı. Bud mavi yeleği, mavi pantolonu ve dağınık, aklaşmış saçlarıyla gülümseyerek kapıyı tutuyordu. Ollie daracık merdivenin basamaklarını aceleyle tırmandı. Arzu, gözlerinden bir zehir gibi etrafa yayılıyordu ve çoktan kanıma bulaşmıştı.

Önünde durduğumuz kırmızı kapının boyası dökülmüştü, deliğin üzerindeki küçük çerçevede üç rakamı yazılıydı. Ollie elimi bırakıp cebinden çıkardığı anahtarı kilitte çevirdi. Elleri sabırsızlıktan titriyordu ve aramızdaki sessizlik, uzun bekleyişin ardından bir çığlığa dönüşmüştü. Birkaç saniye sonsuzluk gibi geldi. Sonunda kavuşmuştuk.

İçeri girer girmez, sırtımı kapıya dayadı ve dudaklarımız birbirine dolandı. Bu öpüşme, tüm acelemizi dışarıda bırakıyordu.

Ellerini kıyafetlerimin altından tenime değdirdi.

Dokunuşu yavaştı.

Kalbi patlayacakmış gibi çarparken dudakları boynumda gezindi.

Öpücükleri yavaştı.

İşte âşık olmak böyle hissettiriyordu.

Sıcacık elleriyle yüzümü kavrayıp bir kez daha dudaklarıma uzandı. Dillerimiz senkronize hareket ederken dudaklarımız birbirini emiyordu. İyice sertleşen aleti alev alev yanan tenime değdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. İnledim. Ollie daha da çaresizleşti, kalçalarını bacak arama sürterken avuç içlerini iki yanıma dayadı.

Kendini tutma.

Duam karşılık bulmuştu, pantolonumu hızla aşağı indirip

çıkardı. Parmağını bacak arama getirdiğinde sıırıslıklam olmuş-tum. “Lütfen,” dedim yalvararak. Beni kaldırıp duvara dayamasıyla bacaklarımı beline doladım. Klitorisim alt karın kaslarına doğru kayarken başım döndü. Acele etmezse bu sürtünme bile beni boşaltabilirdi.

Ollie sertleşen aletini çıkarıp bir eliyle kavradı ve bacaklarımı aralayıp içime girdi. Nefesini verirken gözlerini kapattı. Aramızdaki tuhaf bir aşk şarkısına dönüşmeden önce alınlarmızı birbirine yasladık.

Ten tene temas için zaman yoktu ama yalnızca birbirimize kenetlenmiş olmamız bile Ollie’nin dağılmış duygularını son sürat harekete geçirdi. Her vuruşunda kollarımda güvende hissettiğini kanıtlıyordu, ben de onunla güvende idim. Ellerimizi başlarımızın üzerinde birleştirip birbirimize temas ediyor, Ollie içimi doldurup daha önceden sık sık ziyaret ettiğimiz diyarlara uçup giderken her defasında ilk kezmiş gibi hislere kapılıyorduk.

Kalçaları benimkine yapışmış halde, bunun için yaratılmış kadar ustaca hareket ediyor, leğen kemiğini klitorisime doğru hareket ettiriyordu. Sürtünmeler adeta can simidiydi. *Benimle kal, Mia. Gözlerini aç ve bana bak, Mia. Beni hisset, beni duy, beni tat, beni uyandır, Mia.*

Evet, Oliver Masters sevişmek için yaratılmıştı ama ben de onun için yaratılmıştım.

Sanırım benden başka kimsenin şansı yoktu.

“Mia...” dedi Ollie nefes nefese ve adımı onun ağzından duymak beni zevkin doruğuna taşıdı. O daha derine temas ettikçe kasılıp titredim. Dudaklarımı öperken hem beni sabitlemek hem de birbirimize kenetlenmemizi sağlamak için parmaklarını kalçalarımın altına bastırdı. Parmaklarımla terli saçlarını iterken içime sıcak sıvısını pompaladı. Kısacık bir an sonra kalplerimiz dans için yalvarırken Ollie kollarımda eridi. Kalplerimiz kabarmış göğüslerimizin altında deli gibi atıyordu.

Yüzünü boynuma gömdü ve bir süre orada öylece kaldık. Üzerimizdeki giysiler aramızda taştan duvarlar varmış gibi hissettiriyordu ama yine de tek vücut olmuş, sonunda evimize dönmüştük.

“Az önce ne oldu öyle?” diye sordum.

“Sihir,” diye fısıldadı.

Bedenlerimiz tükenmişti, Ollie’yle yatağın üzerine uzanmış halde tavana bakıyorduk. Çantalarımızla eşyalarımızı arabada bırakmıştık, birbirimizden başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu ve ikimiz de sersem bir haldeydik.

“Yemin ederim ki bunu beklemiyordum. Olmasını umuyordum, evet ama lanet olsun... seni sadece öğle yemeğine çıkarmayı planlamıştım.” Güldü. “Sakın seni eve bırakmamı isteme, aşkım. Bu hafta benimle kal.” Başını bana doğru eğdi, gözlerindeki coşku hâlâ azalmamıştı. Ollie halinden memnundu, mutluydu, bu da beni mutlu ediyordu. “Bruce yok. Diane yok. Scott yok, Dolor yok. Sadece sen ve ben, mahkeme gününe kadar burada kalacağız. Ne dersin?”

“Bunu hak ediyoruz.” İçimden söylemem gerekiyordu ama çoktan ağzımdan kaçmıştı. Diane’le aramız düzelmişti. Sonunda birbirimizi boğazlamadan aynı odada oturmayı başarmıştık ve her ne kadar ben kurtuluşa yaklaşmış olsam da ne Diane’in ne de babamın evlerinde sebep olduğum gazabı unutabilmesi mümkündü. Yabancı çocukları gizlice eve sokmam, arabasını mahvetmem ve son on yıldaki tüm yıkıcı davranışlarım...

Ollie düşüncelerimi yarıda kesti. “Bunu kesinlikle hak ediyoruz.”

Ediyor muydum gerçekten? “Ama bu...”

İyice doğruldu. “Sakın söyleme, Mia. Aklından bile geçirme.”

“Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun.”

“Seni tanıyorum. Seni her bir cümleli kendim yazmışım gibi tanıyorum. “*Bu böyle devam etmeyecek,*” dedi Ollie alaycı bir şekilde. “Tüm bu çılgınlıkları, engelleri, fırlatılan her taşı önüme getir çünkü buna hazırım. Sen de hazırsın. Biliyorum. Ayrıca orada yaşananlar... Mia, hallettik. Başardık.”

O da hissetmişti. Tabii ki hissedecekti. Ollie her şeyi hissedirdi. İçimdeki bir endişeyi ben daha dile getirmeden söküp almak gibi bir yeteneği vardı. Kaşımı çatmadığımda bile canımın sıkıldığını anlardı. Gerçekten de sanki sayfalarını onun yazdığı bir kitaptım. “Peki sonra?”

“Artık plan yapmak yok. Bu çoktan denendi. İki yıl boyunca planlar yaptım ve nasıl sonuçlandığını gördün. Şiirlerim yayımlandı, Zeke’i evlat edinmeyi planladım. Bir ev aldım ve seninle evlenmeyi planladım. Seninle üçte buluşmayı planladım.” Başım salladı. “Artık geleceği düşünmüyorum. Şimdiye, şu ana bakıyorum.”

“Ev mi aldın?”

“Evet, aşkım. Sana bir ev aldım. Bir yuva. Bizim bir evimiz var, daima.”

Ollie’nin telefonu titredi. Bütün gün titreyip durmuştu ama bir kez bile kim olduğuna bakmak için telefonu eline almamıştı. Birkaç seçenek vardı. Muhtemelen Laurie, menajeri ya da işiyle ilgili bir şeydi. “Açacak mısın? Muhtemelen önemlidir.”

“Önemli olan sensin. Her kimse bekleyebilir.”

“Bütün gün arayıp durdular. Bari kim olduğuna bak.”

Ollie homurdanarak baş ve işaretparmağını cebine soktu. Bu açıdan ekrandaki yazıyı görme ihtimalim yoktu ama açıp açmayacağına karar verene kadar kendi içinde bir savaş verdiğini anlayabiliyordum.

“Önemli bir şey için olsa iyi olur,” dedi ters bir şekilde ve parmaklarıyla saçımı okşamaya devam etti. Sonra birden elini

çekerek yatakta iyice doğruldu. Bacaklarını yataktan sarkıtıp başını ellerinin arasına aldı. “Şu an verecek bir cevabım yok.”

Doğrulup dizlerimi göğsüme çektim. Ollie çenesini bük-tüğünde boynundaki damar belirginleşti. Konuşmanın muha-taplarından biriydim ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Ollie’nin tavrını bu kadar çabuk değiştiren kişiyi merak etmek sinirlerimi bozuyordu. Konuşan kişi erkekti ve bağırıp duruyordu ama ne dediğini anlayamadım. Konuşma bitince Ollie elindeki cihazı sıktı.

“Ne oldu? Neyin var?” diye sordum ama cevabı bilmek is-teyip istemediğimi bilmiyordum. Ollie parmaklarını saçlarının arasından geçirip avucunu yüzünde gezdirdi. Yukarı. Aşağı. Sonra başını eğip yüzümü inceledi. Gözlerindeki tereddüdü, bana söyleyip söylememe konusundaki kararsızlığı gördüm. “Söyle,” dedim homurdanarak.

Ollie

Mia’nın bakışları sertleşti ve adeta gözlerimi delip geçti. Kaçamıyordum. Onu bulmak için Links’e bulaştığımı söylesem hemen geri adım atıp onu babasına götürmemi isterdi. Ancak ona yalan da söyleyemezdim. Eve dönmemize karar vermesi için bir haftamız kalmıştı ve az önce aldığım telefonda sonra onu İngiltere’ye götürmek istemiyordum.

Fakat yalan söyleyemezdim.

Ben de her şeyi anlattım.

Odanın bordo zemininde volta atarken, “Ne sanıyordun ki?” diye bağırdı. Kollarını bir o yana bir bu yana savururken göz-yaşları içinde kalmıştı ve bugünün böyle geçmesini istemiyor-dum.

“Elim kolum bağlı duramazdım.”

“Boktan bir çeteye bulaşmışsın, Ollie! Ya büyük oynayacağım ya da hiç oynamayacağım diye mi düşündün?” İmalı bir şekilde güldü. “Sonunda kendin için bir şeyler yapmaya başlamıştın. O boktan hayatından, kardeşinden uzaklaşmıştın! Şimdi hepsini riske mi atıyorsun?”

Karşı konulamaz ölçüde haklı bir şey söylemeliydim ama yaptığım bir dereceye kadar anlaşılabilirdi. Evet, hepsini riske atmıştım. O yanımda olmadığı sürece hiçbir şeyin önemi olmadığını söyleyebilirdim ve bu yüzde yüz doğrudu. Mia kayıptı, onu bulmak için her şeyi riske atmıştım. Eğer geçmişe gidebilseydik yine aynısını yapardım. Ancak hiçbir şey söylemememin tek nedeni, tam tersi durumda onun hayallerinden vazgeçip hayatını riske atmasını ya da benim için tüm başarılarından vazgeçmesini asla istemeyecek olmamdı. Hayatına devam etmesini isterdim. Mia haklıydı ama ben de haklıydım.

Bir cevap beklercesine ellerini kaldırdı, gözleri nadir görülen sarımsı bir tona bürünmüştü. Gözündeki yaşlar ve hayal kırıklığı, onları daha da güzelleştirmişti ama bu nasıl olabilirdi bilmiyordum. “Bir şey söylemeyecek misin?”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Beni babama geri götür. Şu an yüzüne bakamıyorum bile.” Böyle demesine rağmen gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Üstelik sadece bakmakla kalmıyor, ne kadar karşı koymaya çalışsa da sevgi ve bağlılığını ifade ediyordu. Evet, çok öfkeliydi ama gözlerini gözlerime kilitlemişti. Onu geri götürmemi istediği için çoktan pişman olmuştu. Ne var ki, Mia fazla inatçıydı ve bu bazen ona zarar veriyordu. Fikri çoktan değişmiş olsa da sözünü geri almayacaktı.

“Tamam, istediğin buysa götürürüm.” *Seni bir kitap gibi okuyorum, aşkım.* Ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım. Yumruklarını sıkıyordu, uzanıp ellerini tutmak istedim. “Yine olsa yine aynısını yapardım.”

Dönüş yolunda ikimiz de konuşmadık. Evin olduğu caddeye girdiğimde Bruce'un işten erken döndüğünü, kamyonetinden indiğini gördük ama ona rağmen hiçbir şey söylemedi. Arabayı durdurup indim ve Bruce'la tokalaştım.

Bruce üzerine bir gömlek giymiş, omzuna da bir bilgisayar çantası takmıştı. Mia bir çocuk gibi yanımdan geçip giderken başımı sallayıp elimi uzattım.

"Ne yaptın?" diye sordu Bruce gülerek.

"Sadece sevdim. Belli ki aşırıya kaçmışım."

Belirsiz cevabım karşısında kafası karışan Bruce başını sallamakla yetindi. Ona müstakbel damadının kızını bulmak için bir çetenin ufak tefek pis işlerini yaptığını söyleyecek değildim. Düğünden sonra, belki.

"Neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Bir kez olsun evde başka bir erkeğin varlığı iyi hissettirirdi."

"Ev yemeği mi? Bunu yemeyeli.... ne kadar oldu onu bile hatırlamıyorum. Ne zaman geleyim?"

"Ah, ne kötü. Altıda gel. Bugün İtalyan gecesi ve Diane çok güzel lazanya yapar."

Lazanya İtalyanların değil, İngilizlerin bulduğu ve sahiplendiği bir yemektir ama şimdi eğitim öğretim zamanı değildi. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

ON ALTI

“Hem normal olup hem de onlara karşı gelemezsin.”

OLIVER MASTERS

Offie

Bud sandalyeden kalkıp, “Giyim zevkin berbat,” dedi kitabımı karıştırırken. “Aileyle akşam yemeği yerken takım elbise giyip kravat takardık.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Sanırım üzerinden çıkarmadığın o paçavralardan daha iyidir,” dedi ve dilini şaklattı. “Y kuşağı.”

“İşine bak, Bud.” Neden hâlâ burada durduğunu merak ederken botlarımı giydim.

Bud ayağa kalkıp mavi yeleğini düzeltti. “Beş saat erken geldim. Ama ne derler bilirsin... Zamanında gelersen geç kalırsın, erken gelersen zamanında gelersin. Aslında bunu kendim uydurdum. Otuz iki yıl önce bu işi bu sayede kazandım. Ha bir de büyüleyici gülümsemem sayesinde...”

“Konukları binadan çıkmaya ikna ettiğin için kovulmamana şaşırdım.”

“Birileri huysuzlanıyor.”

Nefesimi verip elimde botumun diğer tekiyle yatağa oturdum. “Mia’yı bulmak için kendimi büyük bir karmaşanın içine soktum ve şimdi bu, onu yeniden kaybetmeme sebep olacak diye korkuyorum.”

“Hapı yutmuşsun.”

“Yapma, Bud. Şaka yapmıyorum. Beş saniyeliğine ciddi olabilir misin? Bir değişiklik yapıp işe yarasan nasıl olur?” Genelde yaşlılarla böyle konuşmazdım ama Bud bir masal kahramanıyla *Bay Rogers* karışımı bir adamdı.

“Tavsiye mi istiyorsun? O zaman açıkça söylemeliydin. Benden tavsiye almalıydın. Evliliğim elli yıldan uzun sürdü, neden biliyor musun?” Ellerimi “*Devam et,*” dercesine kaldırdım. “Kadınların çoğu erkekten ilgi bekler ama joker kartı, eşit muamele ister. Ne olursa olsun ayrı ayrı savaşma. Birlikte savaşın. Onun adına kararlar verme, birlikte karar alın. Esaslı gangsterler olun, *Bonny ve Clyde** gibi. Hızlı sürüş, patlayan silahlar. İkiniz dünyaya karşı.” Başını sallayıp parmağını kaldırdı. “Evet, istediğinin bu olduğuna yüzde bir eminim.”

Kaşlarımı çattım. “Yüzde bir mi? Peki ya kalan yüzde doksan dokuzu?”

“Mia joker kartı gibi görünüyor. Sen kalan o yüzde doksan dokuzluk kısmına âşık olmazdın.”

Yemek odasının uzun bir süredir kullanılmadığı belliydi. Bruce bol bir kot ve tişört seçerek üzerine rahat bir şeyler giy-

* 1930’larda birlikte suç işleyen, hızlı araba sürmeleri ve tehlikeli yaşam tarzlarıyla efsaneleşmiş ünlü bir çift. (ç.n.)

mişti, bira içmeyi teklif etti. Yemeğin daha rahat geçmesi için kabul ettim. Evlerine gelmek, yerin iki metre altında bir tabutta kilitli kalmak gibiydi. Boğucu, saldırgan ve sinir bozucuydu. Üstelik henüz kimse konuşmamıştı. Aslında gerek de yoktu. Diane gözleriyle Mia ve beni süzüyordu. Her lokmamızı, yudumumuzu göz hapsine almış, ellerimizin nerede durduğunu kontrol ediyordu.

Bruce boğazını temizledi. “İngiltere’nin neresinde doğdun?”

“Londra’ya yaklaşık bir saat mesafede bir yerde ama artık orada yaşamıyorum.”

“Öyle mi? Şu an nerede yaşıyorsun?”

“Şu an mı? Old Mill Oteli.” Ortamı yumuşatmaya çalışarak güldüm ama benden başka gülen olmadı.

“Bizimle kal. Fazladan bir odamız varken boşa para harcam.”

“Bizimle falan kalmıyor,” diyerek karşı çıktı Diane. “Bana danışmadan insanları eve davet edemezsin.”

“Ben halimden memnunum. Buraya sizi rahatsız etmeye gelmedim. Mia için geldim.”

“Neyse, bir bira daha alacağım.” Bruce masadan kalktı. “İster misin?”

“Evet, lütfen.”

Diane, Bruce’a baktı. “Yeterince içmedin mi?”

Yemek gerçekten inanılmazdı. Henüz yirmi dakika olmuştu ama iletişime ve evliliğe dair bir danışmanlıkta öğrenebileceğimden fazlasını öğrenmiştim. Elimi masanın altından Mia’nın bacağına koydum, o da minik parmaklarıyla elimi tuttu. Bana kızmış olsa da bu işte birlikteydik, bundan şüphe duymamalıydım. Bud haklıydı.

Çoktan açtığı *Bud Light*’ı uzatarak, “Ne zamandır birliktesiniz? İki yıldır mı?” diye sordu Bruce.

“Evet, efendim.” Yerine oturmadan önce birlararımızı tokuş-turduk. Bruce o kadar da kötü bir adam değildi, sadece artık içinde mücadele edecek güç kalmamıştı.

“Öyleyse kaçma vaktin gelmiş,” dedi Diane kıkırdarak. “Kendine bir iyilik yap.”

Dizim sektiğinde Mia’ya baktım. Bakışlarını önünde duran lazanyaya kilitlemişti, ona kendini savunması için birkaç saniye verdim. Hiçbir şey demedi. Bruce’a baktım, o da sessizdi. Mia on yılı aşkın bir süredir bu tür zorbalıklara maruz kalıyordu, iyice arkama yaslandım. “Biliyor musun, Mia’yı da alıp buradan uzaklara kaçma fikri hiç de fena değil.”

Bruce bir kahkaha patlatınca Diane gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi gayet iyi anladın.”

“Ne ima ettiğinin farkındayım, sadece bu aptalca önerine katılmıyorum.”

Diane delici bakışlarla bana baktı. Mia ciddiye, kadın Dex Sullivan’dan daha kindardı ve o gözlerin ardında karanlık, gizli bir şey saklıydı. “Bu masada bir aptal varsa o da sensin, Oliver. Sana yalan söylemekten, seni kandırmaktan ve senden bir şeyler çalmaktan başka şey yapmayacak.” Bakışlarını Mia’ya kaydırıp yüzünü buruşturdu. “Ama bunun için önce arkadaşlarının yarısıyla yatması gerek.”

“Diane!” Bruce masaya vurunca bira devrildi.

Mia’yı tutup masadan kalktım ama Mia elimden kurtulup haykırdı. “Benden neden bu kadar nefret ediyorsun? Yaptığım şeyler için üzgünüm. Özür de diledim. Her gün çabalıyorum ama zamanı geri almak mümkün değil!”

“Ne yaptığını bilmek mi istiyorsun?” diye bağırdı Diane.

Bruce ayağa kalkıp kolundan tuttu. “Hayır, Diane. Bu kadar yeter.”

“Senin yüzünden bebeğimi kaybettim. Bebeğimi öldürdün! Bu evi cehenneme çevirdin. Senin yüzünden endişesiz, kaygı-

sız, panik yaşamadığımız bir gün geçmedi. İstedğim tek şeyi öldürdün, bunu asla değiştiremezsin.”

Mia yanımda donup kalırken Bruce başını eğdi. Diane ellerini yumruk yaptı, ağlamaya başlamıştı. Mia’ya bakmak için herkese sırtımı döndüm, ne diyeceğimi bilemiyordum. Elinden tutup onu çekmeye çalıştım ama o olacaklarla yüzleşmeye hazır biçimde karşılarında dikiliyordu.

Mia başını sallayarak, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. Babasına bakıp altdudağını ısırды. “Özür dilerim, ben... Öyle demek istememiştim. Bilmiyordum.”

“Kızdı. Kızım olacaktı. Her gün Tanrı’ya şu an bu evde neden kendi kızımın değil de senin olduğunu sorup duruyorum,” diye bağırdı Diane. “Geçmiş unutmaya çalıştım, her şeyi dene-dim. Adil değil. Burada olmayı değil, cehennemin dibini boyla-mayı hak ediyorsun.”

“Mia,” diyerek ona bakmak için döndüm ama elimden kurtulup masadan kaçtı ve merdivenleri çıktı.

Donup kalmıştım, onun peşinden mi gitsem, yoksa bu ikisi-ne hadlerini mi bildirsem bilemiyordum. Zihnim deli gibi çalışırken parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. “Bebeğini kaybettiğin için üzgünüm ama bu Mia’nın hatası değildi, bunu sen de biliyorsun! Bunu o istemedi!” Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken kollarımı kaldırdım. İkisi de bir şey söylemedi.

Diane ağlamaya başladı. Bruce bir eliyle şakaklarını ovdu, diğer eliyle karısının sırtına dokunurken zihnimdeki düşünceler iyice yoğunlaştı. Vücudum ısınmaya başlıyor, gözlerim yanı-yordu.

Sakinleşmeye çalışarak yemek odasında volta atıyordum ama sessizlik sadece hayal kırıklığına körüklüyordu. Ellerimi masanın üstüne vurup onlara baktım. “Şimdi bir değil, iki kızınızı kaybettiniz! Mia senin de kızın sayılır, on yıldan fazladır bu evde yaşıyor ve sen onu kendinden uzaklaştırmaktan başka

bir şey yapmadın. Sana ihtiyacı vardı! İkinize de ihtiyacı vardı! Mia bunca zamandır karşınızdaydı, birinin onu duyması için çığlık atıyordu.”

Nefesimi düzenleyip yüzümü koluma sildim. Ellerim titriyordu ve onlara başka bir şey daha söylemeden önce sakinleşmek için birkaç saniye bekledim. Yoksa sandalyeyi arkamdaki cam dolaba indirecektim. “Beni yemeğe davet ettiğin için teşekkür ederim, Bruce. Artık Mia’ya nasıl bir eş olmak istediğimi çok iyi biliyorum, taşaklı bir koca olacağım! Sana gelince, Diane.” Bakışlarımı ona çevirdim. “Saygısızlık etmek istemem ama bebeğin gitmiş olsa da Mia hâlâ burada. Bunun kıymetini bil.”

İkisi de şaşkın şaşkın bana baktı, ben de Mia’nın peşinden gidip odasına daldım. İçeri girer girmez karşımda açık bir pencere bulunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ancak sonra rüzgârda uçuşan kahverengi saçlarını gördüm.

Küçük pencereden tırmanıp arkasına oturdum ve bacaklarımı kiremitlerin üzerine uzattım. Bacaklarıma arasına yerleşince kollarımı göğsüne doladım.

Aynı gökyüzünün altında oturup bu anı hayal ettiğim çok olmuştu. Âşık, yerden yüksekte ve sevgilim kollarımda... Başka zaman olsa aya haykırıp, “Başardık!” derdim.

Başını göğsüme yaslayıp, “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Sırılsıklam yüzünü görmek için başımı eğdim, artık ağlamıyordu. “Hayır, ben özür dilerim.”

Göz göze gelince başını yana eğdi. “Neden?”

İşleri kolaylaştıramadığım için. Seni daha erken bulamadığım için. Lanet mahkeme tarihi yüzünden seni henüz buradan götüremediğim için. Bunun yerine başka bir cevap vermeye karar verdim. “Sanırım az önce babana pısırik dedim.”

Mia burnunu çekerek hafifçe güldü. “Birinin bunu söylemesi gerekiyordu.”

“Bana dön, aşkım.” Kollarımın arasında kıvrılarak bacaklarını benimkilerin üzerine itti. Mia’nın üzerinde bol, siyah bir kazakla deriye benzer bir tayt ve Noel çorapları vardı. Üşümüştü. Kalçalarını kendime yaklaştıırken ellerimi kazağın altına daldırıp vücudunun yanını kavradım. Bana göz kırptı, kızıl kahve gözleri büyüleyiciydi. “Şimdi gözlerini kapat.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kaşlarımı kaldırdım, Mia da yüzündeki saçları geriye attı, başını kaldırarak gözlerini kapattı.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Hiçbir yere gitmiyoruz, sadece bunu yapmak istedim.” Onu hafifçe öptüm, o da başını boynuma yaslayıp güldü.

Yıldızlı gökyüzünün altında bir süre böyle kaldık. Kollarımda uyuyana kadar Mia’nın sırtını okşarken İngiltere’de beni bekleyen tüm yükleri düşündüm. İlk ve tek önceliğim Mia’ydı ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmezssem, hayatımızın geri kalanında peşimizi bırakmayacaklardı.

Bir saat geçince onu uyandırıp odasına dönmesine yardım ettim. Yarı uykuluydu, *‘rüyasında gördüğü bir adam’* ve onun kendisini nasıl kurtardığı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Ona sadece gerçekse ona teşekkürlerimi iletmesini söyledim. Yatakta sızdı ve odadan çıkmadan önce onu alnından öptüm. Mia iki saniye içinde yeniden uykuya daldı.

Merdivenlerden inince Bruce’un arka verandada oturup ormana baktığını fark ettim. Birden onunla konuşabileceğimi düşündüm ve arka kapıyı iterek açtım. Bruce bir ateş çukurunun önünde sallanan bir sandalyede oturuyordu, ayaklarının dibinde bir bira soğutucu vardı. Başını geriye atmadan önce bana bakmak için döndü. “Otursana.”

Diane erken yatmış olmalıydı. Tereddüt etsem de yanındaki sandalyeye oturdum ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. Ateş yüzündeki kederli ifadeyi aydınlattı, eğilerek soğutucudan bir *Bud Light* daha alıp bana uzattı.

Hiçbir zaman bira içen biri olmamıştım ama adamı burada kendi başına içmeye bırakmamak için birayı aldım. “Bu gece olanlar için özür dilemek istiyorum ama gerçek şu ki dileyemem,” diyerek itirafta bulundum.

“Haklıydın.”

“Keşke olmasaydım.”

“Beni bu kadar etkileyen ne biliyor musun?” Bruce eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koyup başını eğdi. “Yirmi yaşındaki kızımın benden daha olgun bir ilişkisi var. Bu benim hakkımda ne söyler?”

“Kızının erkekten çok iyi anladığını.”

Bruce kıkırdadı, eğilip bira şişesini benimkine dokundurdu. “Sen iyi bir adamsın, Oliver.”

“Karın için üzgünüm,” dedim ateşe bakarak.

“Diane iyi niyetli.”

“Diane’den bahsetmiyorum. Mia’nın annesi, Jackie’den bahsediyorum. Ona olanlar için çok üzgünüm. Her gün yaşamaya çalışmak bir yana dursun, Mia’yı kaybetmeyi hayal bile edemem.” Kim bilir bu his yıllar boyunca ona ne kadar zarar vermişti. Bunu düşünmek bile beni üzüyordu.

“Jackie iyi bir kadındı, hayatımın aşkıydı. Sanırım Diane de bunun farkında. Mesele bebek olmasa, bu defa da ölen eşime duyduğum aşkın hiç bitmemesini sorun ederdi.” Birasından bir yudum alıp iç çekti. “O boşluğu hiçbir şey dolduramayacak. Ne Diane ne de lanet *Bud Light*. Elindekini kıymetini bilmek için onun ölmesini bekleme. Şimdi bil. Geriye dönüp baktığımda en mutlu olduğum zaman neydi, biliyor musun?” Bakışlarını şişenin sıyrılmış etiketinden bana kaydırdı. “Beş parasızdık,” dedi gülerek. “Mia o zamanlar daha iki yaşındaydı, beşiğinde yatıyordu ve elektriklerimiz kesikti. Jackie’yle Mia’yı oturma odasına taşıyıp şöminede ateş yaktık. Jackie komşunun internet şifresini kırdı, ardından kanepeye uzandık ve bilgisayar-

dan *Bitirim İkili* izledik.” Bir kahkaha daha atıp parmaklarını burnunun altında gezdirdi. “O boktan film beş saniyede bir donuyordu. Sanırım birlikte izlediğimiz en uzun filmdi ama hiç bitmesin istedim. Jackie kollarımda uyuyakaldı ve sonunda dizüstü bilgisayar kapandı, içerisi sessizliğe gömüldü. Tam o an, daha mutlu olmamın imkânsız olduğunu anladım. Kahretsin ki haklıymışım.”

Bahçe de sessizliğe gömülmüştü ve ben söylediklerini sindirmeye çalışırken önümüzde duran ateş çıtırdıyordu.

“Mia’yla evleniyorum.”

“Benden izin mi istiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Önceden haber veriyorum.” Saygı gereği izin istemem gerektiğini düşünmüştüm ama ne Bruce ne de Lynch ona babalık etmişti. Bruce başını sallayarak bir bira daha uzattı. “Bana içirmeye devam edersen kanepende uyumak zorunda kalacağım.”

“Lütfen, senin evde olduğunu bilsem daha rahat uyurdum. Bıçaklı, regl öncesi sendromu yaşayan bir manyağın beni uykumda deşmesinden korkuyorum.” Güldü. “Mia’yı kastetmiyorum.”

“O konuda sana yardım edemem.”

“Masada durumu gayet iyi ele aldın. Kimsenin Diane’le böyle konuştuğunu duymamıştım. Doğruca yatmaya gitti ve saat daha...” Bruce saatine baktı. “Kahretsin, saat daha sekiz buçukmuş. Yaşlanıyorum.”

Bruce’la saatlerce ateşin başında oturduk, konuştuk ve içtik. Yattığımızda saat gece yarısına geliyordu. Oturma odasının köşesinde duran sandıktan bana battaniye ve yastık verdi. Ona, bunu karısına karşı gelerek yaptığını söyleyince odasından çıkmayacağına ve güvende olacağıma dair güvence verdi. Ben de televizyonu açıp sesini kısarak *Friends* izlemeye başladım.

Gözlerimi açtığımda Mia tepemde durmuş beni sarsıyordu. “Hâlâ burada ne işin var?”

Henüz kendime gelemediğim için burnumun kenarını sıktım. “Baban beni sarhoş etti.”

Mia kıkırdayınca bakışlarımı çıplak bacaklarına kaydurdım, televizyondan gelen ışık karanlıkta buğday tenine yansıyor. Altına kısa bir şort geçirmiş, üzerine de SAVAŞMA SEVİŞ tişörtümü giymişti. “Neden uyandın?”

“Uyuyamıyorum. Hiç uyuyamadım. Bir bardak su içmeye geldim.”

Bir davet olarak yorganımı kaldırdım, Mia yanıma uzanınca yasemin kokusunu içime çektim. “*Friends* mi izliyorsun? Bu Ross ve Rachel’in ilişkilerine ara verdiği bölüm.”

“Zeke bundan nefret ediyordu.”

Mia güldü. “Zeke, *Friends*’i mi izliyordu?”

“Şaka mı yapıyorsun? Zeke, Amerikan dizilerine takıntılıydı. *The Office* ve *Friends* en sevdikleriydi. Sürekli bunları izliyordu.”

“Asıl soru şu... ara vermişler miydi?”

“Bu onların ilk hatasıydı. Aşk teknik bir şey gibi göremezsin. İkisi de haklıydı, ikisi de haksızdı. Hikâyenin sonu.”

Mia gülerek omuzlarını salladı, o esnada poposu bana süründü ve aletim kotumun içinde sertleşti. Babasının evinde olduğum için kendimi kontrol etmek zorundaydım ama çakırkeyifliğin verdiği hakla ellerim Mia’nın kalçasından yukarıya, şortunun altına doğru ilerleyip poposunu avuçladı. Mia kollarının arasında dönüp bana baktı. Yüzündeki kahkaha kaybolmuş, gözleri uzun kirpiklerinin altında ağırlaşmıştı. “Ollie,” dedi uyarırcasına.

“Ne?” Sırtarak kalçasını bacağımın üzerine kaldırdım.

“Seni babanın evinde becerecek halim yok, Mia. Bu hiç uygun olmaz.” Dudaklarında gergin bir gülümseme belirince başımı eğdim. “Neden gülüyorsun, aşkım?”

“Gerçek olduğun için mutluyum,” diye fısıldadı.

Biri sizi izlediğinde bunu hissediyordunuz. Gözlerim kapalıyken ruhum içimde dönüp duruyor, bilinçsiz beynime temas edip tenimi dürtüyor, kısacası beni uyandırmak ve üzerime dikilmiş gözlerle yüzleştirmek için her şeyi yapıyordu.

Gözkapaklarımı araladığımda Diane’in elinde bir fincan kahveyle Mia’yla ikimizin tepesinde dikildiğini, bize acı dolu bakışlar attığını gördüm. Kanepeden fırlamadan önce parçaları bir araya getirmem saniyelerimi aldı. Bakışlarını dövmeli göğsümün üzerinden kot pantolonuma kaydırды ve aşağı baktığımda aletimin dışarı çıkmak için savaş verdiğini gördüm.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Onunkiler de öyle.

Üstümü örtmek için kanepeden bir yastık kaptım.

O ana kadar hiç bu kadar utanmamıştım.

Boğazım kurudu, kelimeler boğazımda düğümlendi. Kadının beni öldürmek istiyormuş gibi bir hali vardı. Birden Bruce’un korkusuna hak verdim. “Çok özür dilerim. Geç saate kadar Bruce’la oturduk, kanepede yatabileceğimi söyledi. Otele alkollü gitmek istemedim.” O *orospu çocuğu* beni yüzüstü bırakmıştı. “Hemen gidiyorum.” Mia kanepede kımıldandı, minik bedeni battaniyenin altında kayboluyordu. Varlığına dair tek kanıt battaniyenin altından dökülen kahverengi bukleleriydi. Dönüp yerinden kımıldamayan Diane’e baktım. “Yapmadık,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Göründüğü gibi değil.”

“Aksi takdirde bu çok büyük saygısızlık olurdu. Beyaz kanepemde ilişkiye girmek...” Beyaz fincanı dudaklarına götürdü ve mutfığa doğru yürümek için arkasını döndü.

ON YEDİ

“Bir şeyler var bu
siyah, mini elbiseli kadında.
Gözleri nirvanaya çıkaran bir uçurum,
Gülümsemesi şeytani.
O karanlığı bıraksa da karanlık onu bırakmıyor.
Gece gündüze dönerken
Kayıtsızca parmak uçlarında yürüyen bir melek sanki.
Diğer kızlar gibi görünebilir
ama adını asla unutamazsın.”

OLIVER MASTERS

Mia

Diane mutfakta oturmuş, kahvaltı masasının yanındaki kemerli pencereden dışarıyı seyrediyordu. “Erkek arkadaşın gitti,” diye fısıldadı, sesi yorgun ve hissiz çıkmıştı. “Kahve yaptım.”

İçindeki kederin beni yerçekimi gibi aşağı çektiği mutfığa girdim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hâlâ erkendi ve kahvenin kokusu, yerçekiminin çatlaklarından sızarak beni bir girdap gibi içine çekti. Fincanlar kahve makinesinin yanındaki ahşap bir bardak standına asılıydı. Bir fincan alıp içine kahve, bolca krema ve şeker döktüm.

“Babanı seviyorum, Mia.” Hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu. “Seviyorum. Her zaman sevdim.”

“Bu konuşmanın nereye varacağını anlayabilecek durumda

değilim.” Saat çok erkendi ve söylediklerini idrak edecek durumda değildim.

Diane iç çekti, ne zaman bir şey söyleyecek olsa böyle yapardı. Tezgâha yaslanıp sarı saçlarının arkasına bakarken fincandan bir yudum aldım. Üzerinde peluş, pembe bir sabahlık vardı ve saçları dağınıktı.

“Karısını ve kızını aynı anda kaybetmiş bir adama âşık olmak kolay değil. Ben bir kadını, bu yüzden kırılan parçaların farkında olmam ve onları onarmam bekleniyor. Bir evi tekrar yuva haline getirmem gerekiyor. Kimseyle bağ kuramayan bir kızla bağ kurmam gerekiyor. Benimle evlenmek her şeyi düzeltmeliymiş gibi davranmam, düzeltmediğinde yaşadığım hayal kırıklığıyla başa çıkmam gerekiyor.”

“Kimse senden her şeyi düzeltmeni beklemiyordu.”

Başını iki yana sallayınca saçları da arkasında sallandı. “Ben düzeltemesem de bebeğin düzeltereğinden emindim. Hamile kalırsam etrafta küçük bir bebeğin olması bunu çözebilirdi. Ama şimdi görüyorum ki, üzerimdeki tüm baskıyı bebeğime yüklemişim. Belki de suçlu benim. Bunu sana neden anlattığımı da bilmiyorum çünkü hiçbir şey umurunda değil.”

Parmaklarımı elimde tuttuğum sıcak fincanın etrafına dola-dım. “Deniyorum. Dürüst olmam gerekirse, o zamanlar hamile olduğunu bilsem de muhtemelen umursamazdım. Ama şimdi bunu yapmaya çalışıyorum.”

“Bu şekilde mi?”

“Bu şekilde.” Tezgâhtan uzaklaşıp bir sandalye çektim ve yanına oturdum. “İkimiz de kendilerinden beklenenleri karşılayamayan iki kadınız, bunu hiç böyle düşündün mü? Benden hayatım boyunca hatırlamam, hissetmem, ilişki kurmam ve anlamam beklendi. Şimdi de tüm cevapları bulmuş olmam ve kim olduğumu bilmem bekleniyor. Her şeyi çözmenin imkânsız olduğunu anlamaya başlıyorum, belki işin güzelliği de budur.”

Diane bana doğru baktı, gözlerini kısmıştı. “Sen kimsin ve Mia Rose’a ne yaptın?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim nefesimi vererek ve ikimiz de bir kahkaha attık.

Diane’le günün tamamını birlikte geçirdik, yeni kıyafetler aldık, öğle yemeği yedik ve birbirimizi tanımaya çalıştık. Bu ikimiz için de yepyeni bir başlangıçtı ama on yıl boyunca ikimizin de kıldığı tüm parçaları onarmak zaman alacaktı. Önceki gece olanlar yaşanmalıydı, böylece hepimizin içinde biriken keder ve suçlamalar dışarı sızmanın bir yolunu bulmuştu. Gün bittiğinde aramızın büyük olasılıkla hiçbir zaman mükemmel olmayacağını kabul ettim. Hâlâ onun keçe gibi saçlarından, *Ralph Lauren* kıyafetlerinden ve burnundaki hızma yüzünden garson kıza hastalıklıymış gibi davranmasından nefret ediyordum ama biz, yıkımın ve aşkın bir araya getirdiği iki farklı insandık.

Diane babamı seviyordu, beni de sevmeyi öğreniyordu.

Günler bir kasırga gibi hızla geçti. Zamamın çoğunu babam ve Diane ile geçiriyordum, Ollie de bize karşı mesafesini koruyordu. Bundan nefret ediyordum ama onlarla zaman geçirmemi destekliyordu.

Mahkeme sabahı aynanın karşısına geçtiğimde üzerimde Diane’in seçtiği sade, kolsuz, siyah bir elbise vardı. Etek boyu dizüstüydü, yakası neredeyse boynuma kadar geliyordu. En son Dolor’dan önceki mahkemede elbise giymiştim, bu sefer işlerin lehime sonuçlanacağını umuyordum. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülmüştü, sadece allık ve rimelle hafif bir makyaj yapmıştım.

Merdivenlerin aşağısından, “Mia, hazır mısın?” diye seslendi babam.

Cevap vermedim.

“Mia Rose Jett!”

Gülümsedim. “İki dakikaya geliyorum!” Siyah topuklu ayakkabılarımdan başımı kaldırıp elbisemi düzelttim. Yargıcın ortadan kaybolduğum süreyi değişmediğime dair bir işaret olarak algılayacağından korkuyordum. *Ya canına tak ederse ve beni akıl hastanesine atarsa? Ya da hapishaneye?* Gülümsemem kayboldu, gerginlik uyuşmuş ayak parmaklarımdan boyuma doğru ilerlemeye başladı. Birden elbisenin yakası çok dar geldi, sıktı ve onu üzerimden atmak istedim. Yumruklarımı sıkarak nefes almaya çalıştığımda oda etrafımda dönmeye başladı.

Ardından ellerini vücudumda hissettim.

Başımı kaldığımda Ollie arkamda duruyordu, üzerinde siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek vardı. Sırıtiyordu, yemyeşil gözleri beni içine çekerken avuçlarını kollarımda gezdirdi. “Nefes al, aşkım. Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü bak,” dedi ve aynayı işaret etti. “Sadece benimle kalmadın, kendine de sahip çıktın. Bir kez bile pes etmedin. Ve eğer yanılmıyorsam, artık bana ihtiyacım yok.” Kaşlarını çattı ve sinsi sinsi sırıtarak göz kırptı. “Sanırım buradaki işim bitti.” Koluna bir tokat atınca Ollie gülerek alnını başımın arkasına dayadı.

“Ciddiyim,” diyerek kollarını bana doladı. “Kesinlikle nefes kesicisin.” Dudaklarını kulağımın kenarına değdirip beni olduğum yerde ileri geri sallarken içim titredi. “Seninle altı dakika yalnız kalmak istiyorum.”

“Altı mı?”

“Bir dakikası sana hayran olmak için. İki dakikası tadına bakmak, üç dakikası da sende kaybolmak için.”

“Sadece üç mü?”

“Dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun süre dayanabileceğimden şüpheliyim.”

Yargıç adımı söyleyince Ollie ayağa kalkıp avukatım yanımda olduğu halde kürsüye çıkmadan önce elimi tuttu. Avukat gençti, yaşı en fazla otuz beşti ve yandan taradığı kahverengi saçlarıyla ince bir fiziği vardı. Mahkeme salonuna girmeden önce bana sessiz kalmamı, yargıç bana doğrudan bir soru yöneltmediği müddetçe onun benim adıma konuşmasına izin vermemi tavsiye etmişti. Adı Roger’dı.

Her şey çok hızlı gelişti. Yargıç ve Roger hukuk jargonuyla konuşurken yanında donup kalmıştım, yargıcın el hareketlerine ve yüz ifadelerine odaklanmaya çalışıyordum. Her şeyi anladığımı zannederken yargıç tokmağını indirmiş, bizi dışarı çıkarmıştı.

Az önce neler olduğunu anlayamadan arkamı dönüp mahkeme salonundan çıktım. Ollie, Diane ve babam da kürsüden kalktı, yüzleri ifadesizdi. Sinirli bir şekilde Roger’ı yanımda sürüklerken, “Az önce ne oldu? Ne dedi? İşim bitti mi?” diye sordum. Kafamı çevirdiğimde Ollie yanıma gelmiş, babama bir şeyler fısıldıyordu. “Sonuç kötü, değil mi?”

Beşimiz de koridora çıkıp mahkeme salonunun kapısı arkamızdan kapanana kadar Roger beni duymazdan gelmeyi sürdürdü. “Pekâlâ,” dedi başını sallayarak. “İyi geçti.”

Dördüne de tek tek bakarak, “Ne kadar iyi? Özgür müyüm?” diye sordum.

Ollie bana doğru bir adım atıp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Artık özgürsün, aşkım. Her şey bitti.”

“Bana bunu yapma!” Topuklarımı fayansa vurdum. “Yüzünü gördüm, yargıç beni tekrar bir yerlere tıkacak gibi görünüyordu!”

“Sana her şeyin yolunda gideceğini söylemiştim. Sonuca hiç şaşırmadım.” Ollie alnımdan öpüp Roger’a dönerek onunla tokalaştı. “Mia’nın çifte vatandaşlığı hâlâ geçerli mi?”

“Evet, ülkeye istediği gibi girip çıkabilir. Sorun yok.”

“Teşekkürler Roger ama seni bir daha görmek istemiyorum,” dedi Ollie kıkırdayarak. Diğerleri de Roger’la tek tek tokalaştı. Kendimi hafiflemiş hissediyordum. Ollie tekrar bana dönüp uzun bir nefes verdi, gözleri parlıyordu. Onun da üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. “Hadi buradan gidelim.”

“Gidelim,” dedim başımı sallayarak.

Diane’le babam da bizimle öğle yemeğine geldiler, bugüne dek sorulmamış sorular aramızda görünmez varlığını sürdürüyordu. *Şimdi ne olacak? Ne zaman gideceğim? Daha doğrusu gidecek miyim?*

Babamın mutfakta yapmak istediği tadilatla ilgili konuşmasını dinlerken, Ollie masanın altından elini çıplak bacaklarıma kaydırды. Sadece parmaklarının bacaklarımin iç kısmında gezinip giderek yukarı çıkmasına odaklanabiliyordum...

“Ne dersin, Mia?” diye sordu babam.

Başımı kaldırıp ağırlaşmış gözkapaklarımı zorlayarak açmaya çalıştım. “Hı-hı.”

“Ben beyaz dolapları tercih ederim,” diyerek araya girdi Diane.

Kazağımı kucağıma doğru çektişirdim. “Evet, beyaz güzel olur.”

Parmak uçları iç çamaşıırıma ulaştığında Ollie başını bana doğru eğdi.

Başparmağıyla incecik kumaşın üzerinden kadınlığıma temas edince hafifçe inledim. “Mia, iyi misin?” diye sordu sırtarak.

“Hı-hı.”

Parmağını klitorisime doğru bastırdı. “Peki *senin* mutfağın ne renk olacak?”

“Benim neyim?”

“Surrey’deki mutfağın. Küçük ama istediğin buysa onu da beyaz yapabiliriz.” Parmağını çamaşırimdan içeri sokup merkeze bastırduğında, *Dr. Pepper*’ıma uzanıp pipeti ağzıma götürürken kalçalarımı sıktım. “Yoksa açık raf mı istersin?”

Kalçalarım titrerken kolayı püskürttüm.

“Mia!” diye haykırdı Diane ama ben Ollie’nin becerikli ve ince parmakları dışında bir şeye odaklanamıyordum. Hepimiz öğle yemeği için toplanmışken masanın altından benimle sevişiyordu.

“Affedersiniz. Sanırım telefonumu Ollie’nin arabasında unutmuşum.” Gözlerimi kendini beğenmiş bir halde sırttan Ollie’ye kaydırardım. “Bana altı dakika verin.”

Masadan kalktım, Ollie’nin de arkamdan geleceğini umarak topuklu ayakkabılarımla restoranın içinden geçip otoparka doğru aceleyle ilerledim. Öğlen saatleriydi ve boş otoparkta Ollie’nin *hatchback*’inin yanında volta atıyor, soğuk rüzgâr karşısında titriyordum. Ollie elleri ceplerinde, muzip bir gülümsemeyle bana doğru yürürken güneş tepede parlıyordu.

Yanımdan geçip ormana doğru yürüdü.

Ona döndüm. “Nereye gidiyorsun?”

Yüzünü bana döndü ama yolundan sapmadı. “Beş dakikamız kaldı. Sana hayran olacak zamanım yok. Acele et, bütün gün bekleyemem.”

Arkasından koşmaya başlamadan öne eğilip bir kahkaha attım.

Ağaçların arkasındaki bir araziye vardığımızda Ollie çoktan gömleğinin üst iki düğmesini açmıştı. Hızlı bir hareketle beni kucağına aldığı gibi çimenlerdeki çiçek yatağına yatırdı ve elbisemi yukarı kaldırıp bacaklarımı ayırdı. İç çamaşırimi yana çekerek ikimiz de aynı anda inlerken sıcak dilini sıırılsıklam olmuş merkezimde gezdirdi. “Bu bile beni boşaltmaya yetecek,”

diye fısıldadıktan sonra iki parmağını içime sokup kıvırdı. Diliyle klitorisimi tekrar tekrar okşarken kalçalarım yüzünün önünde kasılıyordu. Etrafımdaki çiçekleri avuçladım, vücudum beni patlama noktasına getirirken köklerinden kopardım.

Ollie elini çekip iyice sertleşmiş aletini pantolonundan çıkardı ve dilini girişimde gezdirirken aletini avuçladı. Başım geriye doğru savrulduğunda kalçalarımı kaldırdım, yeniden birleşmek için can atıyordum. Homurdanarak avuçlarını üzerime doğru kaydırды. “Bu gece benimsin. Bu gece asla ama asla acele etmeyeceğiz. İstedğim her şeyi yapacağım, Mia,” dedi tek nefeste. Başımı sallayıp dudaklarımız birleşene kadar onu tişörtünden tutarak kendime çektim ve sert bir hamlenin ardından Ollie dizlerinin üzerine çöktü. Aletini yavaşça çekip tekrar içime sokmadan önce titreyen dudaklarını dudaklarımda gezdirdi. “Tanrım, Mia. İçinde olmak harika bir his.”

Zihnim farklı bir gücün etkisindeyken, “Konuşmayı kes, Ollie,” diye bağırdım.

“Edepsiz şeyler de mi söylemeyeyim?” Gülümsedi ama kalçalarını bana işkence edercesine ileri geri sallıyor, yarattığımız vahşi melodiye ayak uyduruyordu. Tekrar içime girdiğinde inleyip başımı iki yana sallamaya çalıştım.

Ollie’nin parmakları kalçamdan aşağıya inip popomu kavradı ve daha da derinime nüfuz ederken diğer elinin başparmağıyla alnımı okşadı. Dillerimiz birbirine dolanıyor, kendi tadımı alıyordum. Dudaklarını kulaklarıma götürdü. Nefesi tenime değdiğinde içim kaskatı kesildi.

Her hareketine karşılık verirken, “Seni hissediyorum, Mia,” diye fısıldadı.

Sonunda doğrularak oturur pozisyona geldi. Gözleri ağırlaşmıştı, bakışlarını vücudumda gezdirip bağlantımızı sağlayan noktaya kadar indirdi. Parmaklarıyla kalçalarımı delercesine tutarken bacaklarımı iyice açtı ve diğer eliyle klitorisime bas-

tırmaya başladı. Uğultulu kızgın bir alev, şiddetle yanarak orgazmı tüm vücuduma dağıttı, klitorisim dokunuşlarının altında kasılıyordu. Bacaklarım titriyor, yeşil gözleriyle bana taparcasına bakışını izliyordum. Kendimden geçmiş bir halde sürüklenirken gözkapaklarım yoğunluğun etkisiyle titriyordu. Çok geçmeden Ollie beni bırakıp bu harika hissin peşine düştü.

Bedenim sakinleşmiş, dizlerim iki yana düşüp iyice gevşemişti. Ollie bacaklarımın içini, göbeğimi, hassas klitorisimi öptü. Etrafımızı saran kır çiçekleri tarlası sert rüzgârda dans ediyor, ruhumdaki yaraları onarıyordu. Beni bir kez daha doruk noktasına taşıırken sıcacık dili karşısında vücudum sarsıldı. Acımasız ve utanmaz bir bağımlı gibi dudaklarını üzerimde nazikçe hareket ettiriyordu, sonsuza dek zamanımız varmış gibi hissettim. Onun için zaman diye bir kavram mevcut değildi ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ollie

Tadı hâlâ dilimin ucundayken Mia'yla el ele restorana döndük. Masaya oturduğumuzda saçma yapışmış beyaz bir çiçeği alıp kocaman gülümserken gözümü Bruce ve Diane'den kaçırdım. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum.

“Telefonunu aldın mı?” diye sordu Diane bilmiş bir tonda.

“Sanırım evde unutmuşum,” dedi Mia elini sallayıp ve biz yokken gelen yiyeceklere baktı. “Ah, hepsi çok güzel görünüyor.”

Bruce hiçbir şey demezken, Diane gözlerini devirip çatalını lahana salatasına daldırdı.

Telefonum çalınca elimi cebime attım ve arayanın Travis olduğunu gördüm. Ona sadece acil durumlarda benimle iletişime geçmesini söylediğimden beri sesi çıkmıyordu ama bugün üçüncü kez arıyordu.

“Affedersiniz. Buna bakmam gerek,” dedim ve telefonu açarken masadan kalktım. “Alo?”

Kısa kısa nefesler alarak, “Ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum, nerelerdesin?” diye sordu Travis.

Camın yanına doğru yürürken, “Mia’nın bu sabah mahkemesi vardı,” diye açıkladım. “Neler oluyor? Her şey yolunda mı?”

“Hayır, Ollie. Hiçbir şey yolunda değil. Buradan kaçıp gidiyorum. Dex ortalıkta yok. Onu öldürdüler, Ollie. Sana ulaşmak için onu öldürdüler. Eğer geri dönmez ve ona istediğini vermezsen...”

“Bir dakika, kimden bahsediyorsun?” Bakışlarım, pencerenin diğer tarafında yemek yiyen Mia’yı bulana kadar etrafta dolaştı. “Dex kimi öldürdü?”

“Oscar’ı. Dün gece High Down’da vuruldu. Kardeşin öldü. İkinizin yakın olduğunu mu sanıyor bilmiyorum, Ollie ama bize mesaj verdi. İstedikleri an istedikleri kişiye ulaşabilirler. Ne yapacağım bilmiyorum. Adresini bilmiyorlar ama yine de Summer’ı da alıp annesinin yanına gideceğiz...” Söylediklerini idrak edemiyordum. Elim titredi ve Mia’ya bakarken gözlerim bulanıklaştı.

Kardeşim ölmüştü.

Oscar ölmüştü.

“Ollie, orada mısın? Ne dediğimi duyuyor musun?”

Başımı geriye atıp parmaklarımı şakaklarımda gezdirdim.

“Evet.” Başka bir şey söyleyemedim. Bir zamanlar sevdiğim ama sonradan nefret etmem gerektiğini öğrendiğim ve buna rağmen bir gün değişeceğini, değişmesine yardım edebileceğimi düşündüğüm kardeşim için yoğunlaşan duygularım bana ihanet ediyordu.

“Mia’yı orada bırak ve dönüp bu işi bitir. Dex’e istediğini ver.”

“Cenaze ne zaman?”

“Cenaze mi? Dalga mı geçiyorsun? Kardeşin adi herifin tekiydi. Cenazeyi hak etmiyor.”

“Hapis cezası -kavgası- bitti,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ölü bir adamı cezalandırma isteğinden vazgeç. Bu ancak onunla toprağa gömülmesi gereken nefreti büyütür. Bir kapanışı herkes hak eder.”

High Down Hapishanesi’ni aramak için Travis’in aramasını sonlandırdım.

Oscar’ı yarın gömmeyi planlıyorlardı. Yani bugün gitmem gerekiyordu.

Oscar, “Anne! Ne yaptın sen?!” diye bağıyor ve elindeki market poşetlerini düşürüp şok olmuş bir halde yanımıza koşuyor.

Annemin bütün vücudu titriyor, başını şiddetle iki yana sallayıp anlamadığım şeyler mırıldanıyor. Belki de ben de ağladığım, nefes nefese kaldığım için anlamıyorum.

Oscar beni onun kollarından alıp kucaklıyor. Yüzümü arayıp başımı ellerinin arasına alıyor. Parmaklarını terli saçlarımın arasından geçirerek, “Nefes al, Oliver,” diyor. “Buradayım. Geldim.” Yanağından süzülen gözyaşı dudağıma damlıyor. Oscar’ı hiç ağlarken görmemiştim ama bu büyüleyici bir an ve nasıl mümkün olabilir bilmiyorum. Ancak kafasını anneme çevirir çevirmez kahve gözleri kapkara oluyor. “Daha sekiz yaşında, anne! Sekiz!”

“Oscar,” diyor annem hıçkırıklarının arasından. “Özür dilerim. Ben ... Eve gel. Lütfen, ne olduğunu bilmiyorum. Buna daha fazla dayanamıyorum...”

Oscar beni yatağa yatırıyor, göz ucuyla baktığımda yanımdan fırlayıp annemin üzerine atladığını görüyorum. Yumruklar ve tehditler havada uçuşuyor. “Eğer ona bir şey olursa, beni

de kaybedersin. Beni sonsuza dek kaybedersin, seni adi orospu. Seni gebertmem gerek.” Onu duvara çarpıyor ve kadın bir köşeye kıvrılıyor.

Oscar yanıma gelip beni kollarının arasına alıyor. “Her şey düzelecek. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim,” diye fısıldıyor kulağıma. Annem odanın bir köşesinde ağlarken ilk kez sıcak yatağımda gözlerimdeki yaşları siliyor. Oscar artık on sekiz yaşında, büyüdü, güçlü ve güvende. Ağabeyim. “Gözlerini kapat, Oliver. Gözlerini kapat ve başka bir şey düşün. İstedğin her yere gidebilirsin, sadece gözlerini kapat ve hayal kur, kardeşim.”

Duygularımla temas kurmam ve onları geri püskürtmem biraz zaman aldı. Telefonu cebime koyarak restorana geri döndüm, masaya doğru yürüyüp sandalyeyi çektim ve oturdum. Bruce’la Diane sohbetlerine devam ediyor, hâlâ mutfak tezgâhı konusunda tartışıyordu. Önümdeki hamburgere baktım, otoparka çıktığım an iştahım kaybolmuştu.

Dizim masanın altında zıplarken Mia’nın parmakları bacağımda dolanıp elimi aradı. Sonra da minik parmaklarını benimkilere dolayarak, “Ne oldu?” diye fısıldadı. Dokunuşu kalp atışlarımı hızlandırıp bana güç verdi. Yine de gözlerinin içine bakamıyordum. Oscar ona eziyet etmiş, tecavüz etmeye çalışmıştı.

“Ollie?”

Başımı hızla ona çevirdim ve dudaklarımı şakaklarına bastırdım. Gözümü kapatıp derin bir nefes aldım.

“Anlaşıldı,” diyerek başını sallarken bacağımyı sıkıca tuttu. “Baba, gitmemiz gerek.”

“Tabii, olur.” Bruce bana bakıp çatalını masaya bıraktı. “Her şey yolunda mı?”

Elimi cebime atarak cüzdanımı çıkardım ve masanın üze-

rine biraz para koydum. Çok mu fazlaydı, yoksa çok mu azdı bilmiyordum, başım dönüyordu. Sandalyelerimizden kalktık. “Yoluna girecek. Her şey için ikinize de teşekkür ederim.”

Bruce ayağa kalktığında gözlerimdeki bakışı fark etti. “Seninle tanıştığıma çok memnunum, Oliver. Kızıma benden daha iyi bakacağını biliyorum.”

Hızlı ama sorunsuz bir şekilde vedalaştıktan sonra otoparka doğru ilerledik. Tek amacım kendimi kaybetmeden, bir şeyi ya da birini yumruklamadan arabaya ulaşmaktı. Benim yüzümdendi. Pisliğin teki olsa da Oscar benim yüzümden ölmüştü. Kanı benim ellerimdeydi.

“Ollie!” Mia kolumdan tutup beni çekti. “Ollie, yavaşla. Ne oldu? Anlat.”

Elini avucuma alarak yürümeye devam ettim. Mia’yı babasına götürmeliydim. Ona tekrar veda etmek zorundaydım ve bunu yapmayı hiç ama hiç istemiyordum.

“Ollie!” Arabaya bindiğimizde elini avucumdan çekti. “Sen bana nereye gittiğimizi söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

“Seni babana götürüyorum.” Kelimeler boğazımda düğümlendi, beni boğan gözyaşlarıyla birlikte sel olup aktı. Kalplerimizin etrafında bir kafes olması boşuna değildi. Farklı bir ritimde atan vahşi kalplere çok daha güçlü kafesler gerekiyordu. Benimkinin ritmi tamamen farklıydı. Kalbim kanımı, tamamen farklı bir melodiye göre pompalıyordu. “Geri dönmem gerek, Mia ama sen burada kalmalısın.”

“Saçmalık!”

Omuzlarını kavrayıp ona doğru eğildim. Topuklu ayakkabıları boyunu uzatmıştı, alışık olmadığım bir uzunluktaydı. “Oscar dün gece ölmüş. Bana ulaşmak için onu öldürmüşler. Geri dönmem gerek. Sensiz olamasam da sana bir zarar gelmesine izin veremem. Sen benim her şeyimsin, Mia. Bunu benim için yap, lütfen.”

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Sakın beni bırakıp gitmeyi aklımdan geçirme.” Mia elleriyle yüzümü kavrayıp beni sertçe öptü, içimdeki karmakarışık kilidi açtı. O öpücüğün içine gömüldüm, bedenlerimizin birleşip bir olmasını diledim. Ruhunun sonsuza kadar benimkinin içinde, güvende kalmasını diledim.

Alnımı alnına dayayıp başının arkasından tutarak, “Ne yapacağım bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Ben de seninle geliyorum.”

Esaslı gangsterler, Bonnie ve Clyde. Hızlı sürüş, patlayan silahlar. İkinciz dünyaya karşı. Benim joker kartım, benim yüzde birimdi. Alnına bir öpücük kondurdum, Bud’ın birlikte savaşmamız gerektiği konusunda haklı olduğunu biliyordum. “Arabaya bin, aşkım. Evimize gidiyoruz.”

ON SEKİZ

“Karanlık, her şeyi pervasızca tüketerek bize yaklaşıyor,
Ama birlikteyiz ve bu gece uyuyabilecek.
Sessiz nefesler alacağız, kalplerimiz kendi ritminde atacak.
Çünkü çok seviliyor, hem de cömertçe.
Ayrışan ruhlar ahenkle hareket eder ve hikâyeler birleşir.
Yıldızlar hizalanır ve kader sürece dahil olur.
İçindeki korkuları öldürüyorum; kutsal kelimelerim kılıç
kadar keskin.
Çünkü çok seviliyor, söze gerek yok.
Başını bana yaslar, bedenlerimiz yorganın altında kaybolur.
Bir şairin silahı ninnisidir,
Gün doğana kadar yanımdayım.
Çünkü çok seviliyor, hem de sonsuza dek.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ollie takside yanımda oturmuş, parmaklarını zıplayıp duran dizine vuruyordu. İngiltere’de saat öğlen üçtü ve daha arabasını almak için havaalanına gidememişken ilk anlaşmazlığımızı yaşamıştık.

“Bana neden hâlâ kızgın olduğunu anlamıyorum. Arkamı kolladın, sonra da uçağa biner binmez bu hale geldik.” Elimi ileri geri sallayarak aramızdaki mesafeyi işaret ettim. Benden daha fazla uzaklaşamazdı, gözünü dışarı dikmişti.

“Elbette arkanı kollayacağım, Mia. Her zaman kollarım. Ama hatalıydın.”

“Anlamıyorum.” Gümrükteki herif saçma sapan sorular sorarak tam bir pislik gibi davranmıştı. Tamam, iğneleyici konuşmuş ve sapkın sorularına gerektiği cevapları vermemiş olabilirdim ama yine de bunu yapmaya hakkı yoktu. “Madem hatalıydım neden beni savundun?”

Ollie yavaşça nefes alıp parmaklarını esnetti, sonra da nefesini hızla verdi. “Haklı ya da haksız olman fark etmez, bir başkasının karşısında seni sonuna dek savunurum ama kapalı kapılar ardına geçtiğimiz an, ne kadar saçmaladığımı yüzüne söylerim. Uçağı kaçırabilirdik. Bizim için bekletmek zorunda değillerdi. Ayrıca adamın sorduğu şey şey onunla...” dedi Ollie ve parmağını şıklattı. “O kurşun benzeri şeyle ne yaptığındı.”

“O bir vibratör, Ollie.”

“Ama ‘bomba’ dedin.”

“*Bombaydı*, dedim.” *Bilerek.*

Ollie’nin gözleri ona hakaret etmişim gibi kısıldı. “Ayrıca sırt çantanda neden vibratör taşıyorsun ki?”

“Acele etmemi söyledin. Ben de kutumdan bir şeyler alıp sırt çantama tıktırdım.” Fotoğraf makinemi, filmlerimi ve resimlerimi de almıştım.

Ollie avucunu uzatıp parmaklarını salladı. “Bana ver.”

“Neden?”

“Çünkü artık ihtiyacın yok.”

“Ya sen dışarıda bir işle meşgulsen ve benim rahatlamam gerekiyorsa?”

Ollie dikiz aynasına bakınca taksi şoförü meraklı bakışlarını önüne çevirdi. “Ne zamandan beri ihtiyaçlarını karşılamıyorum?” Ollie kaşlarını kaldırdı. Haklıydı, parmaklarını yeniden oynattı. Mızızızlanarak sırt çantamı kucağıma aldım ve fermuarı açıp elimi ön gözüne soktum. Gri kurşunumu Ollie’nin

avucuna bıraktım. Eliyle camı indirerek kurşunu akşam üstü trafiğinin ortasına fırlattı. “Lanet bir vibratör.” Başını iki yana salladı ve olanlara inanamıyormuş gibi güldü. “Dilimle onun etrafında daireler çizerim.”

“Az önce bir otostopçuyu çok mutlu ettin,” diye belirttim. “Bahse girerim, birisi onu alıp Wilson adını verecek ve sonsuza dek saklayacak.”

“Birinin çöpü diğerinin hazinesidir,” diye mırıldandı Ollie. Kızdığı zaman çok sevimli oluyordu. Dizlerini zıplatıyor, parmaklarıyla ritim tutuyor ve başını sallıyordu. Arka koltukta iyice yanma sokulup, elimi gergin bacaklarında gezdirdim. Pantolonunun ince kumaşından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Dönüp bana baktığında gözlerim affedici bakışlarıyla buluştu. “Gel buraya,” dedi nefesini vererek, ardından kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti.

İki saat sonra diğer havaalanına vardık. Ollie şoföre yüksek bir meblağ ödedi ama arabasını bıraktığı havaalanına daha erken saatte bir uçuş bulmamız imkânsızdı.

Üzeri toz olmuş siyah arabasının kaputuna dokunarak, “Sence nasıl?” diye sordu.

Omzuma astığım sırt çantamla bir müddet duraksayıp başımı eğdim. “O... eski.”

Ollie kaputa sevgiyle dokunup arabanın yan aynasına, “Onu dinleme, tatlım. Öyle demek istemedi,” diye fısıldadı. Ollie arka kapıyı açıp çantalarımızı içeri atarken, gülümseyerek gözlerimi devirdim ve arabaya doğru bir adım attım. “Hapishaneye gelmek zorunda değilsin, Mia. Kendim hallederim. Sana bir oda ayarlarım, biraz dinlenirsin.” Ollie ellerini kalçalarımın gezdirirken arabaya yaslandı ve beni iki yana açtığı bacaklarının arasına çekti. Yorgundum. Yorgundu. Fakat ikimiz de bunu belli etmiyorduk. “Oscar sana çok kötü davrandı. Bu konuda senden bir beklentim yok.”

Oscar bana gerçekten de korkunç davranmıştı. Bana ilaç vermiş, beni dövmüştü. Hatta neredeyse bana tecavüz edecekti ama Ollie'nin kardeşiydi ve ihtiyacı varsa yanında olacaktım çünkü biz böyle yapardık. Ne olursa olsun birbirimizin yanındaydık. Bakışlarımı gözlerine sabitledim, kaşlarını çattı. Benden bir cevap bekliyordu. “Ne yapmamı istiyorsan onu yapacağım.”

Ollie'nin gamzesi belirginleşti, elbisemin üzerine geçirdiğim *sweatshirt*'ün kenarından çekip beni kendine yaklaştırdı. Çok sık sayılmazdım ama moda hiçbir zaman umurumda olmamıştı. “Üzerindekileri çıkar,” diye fısıldadı. “Güzel bir banyo yap, oda servisinden yemek söyle ve iyice dinlen. Yapmanı istediğim şey bu.”

“O zaman öyle yapacağım.”

Ollie

Mia'yı *Holiday Otel*'e bırakmayı hiç mi hiç istememiştim ama benimle gelmesi, özellikle de Links peşime birilerini takmışsa güvenli olmazdı. Dex Sullivan, iznim olmadan Mia'ya bulaşamazdı. Bir yerlerde olduğunu, beni izlediğini biliyordum. Dex geleceğini biliyordu.

Üzerimi değiştirecek vaktim yoktu, hâlâ aynı beyaz gömleği ve pantolonu giyiyordum. Hissettiğim yorgunluk gözlerimin üzerinde ağırlık oluşturunuyordu. Arabayı High Down Hapishanesinin otoparkına çekmiştim. Kaloriferler yanıyor, ben dışarı çıkacak cesareti toplamayı beklerken camlar buğulanıyordu. Yağmur damlaları kaputa dövercesine çarpıyor, bir dizi siyah şemsiye uzaktaki çimlerde bir tabutun arkasında ilerliyordu.

Eklemlerim bembeyaz olana kadar parmaklarımı direksiyonun etrafına sardım. Oscar'ın cesedini alıp uygun bir şekilde

dışarıdaki bir mezarlığa defnedecek imkânlarım vardı ama o çoktan yatağını hazırlamıştı ve artık uyku vakti gelmişti. Bir zamanlar Oscar beni annemin elinden kurtarmış, korumuş, bana göz kulak olmuştu. O olmasa muhtemelen ölmüş olacaktım. Bu yüzden ona hem varlığımı hem de bir kapanışı borçluydum.

Motoru kapattım, sıcacık arabadan inip hapishanenin ıssız mezarlığında toplanan kalabalığa doğru yürüdüm. Kenarda durdum. Yağmur saçlarımın ucundan, burnumun kenarından ve kirpiklerimden damlıyordu. Beyaz gömleğim soğuk tenime yapıştı, rahip birkaç şey söylerken başımı eğdim. Yağmur kelimelerini bastırıyordu.

Mezarlığın etrafına toplananların çoğu High Down çalışanları ve gardiyanlarıydı ama rahip dağılmalarını söylediğinde, gözüme eğik bir şemsiyenin altındaki karman çorman sarı saçlar ilişti. Kadını teselli eden kişi Dex Sullivan'dı.

Gözlerimi onlardan ayırıp ayaklarıma yürümelerini emrettim ama ikili bana doğru yaklaşırken ayaklarım zemine yapışıp kaldı.

“Oliver,” dedi kadın şaşkın bir halde.

Başımı kaldırıp yağmurun altında gözlerimi kıstım. “Anne.”

Şiş ve kızarmış gözlerindeki kasvetli bakışları bana odaklandı. Yılların ona çok iyi davrandığı söylenemezdi, titreyen parmaklarıyla destek almak için Dex'in trençkotuna tutundu.

“Sen ne cüretle buraya gelirsin?” diyerek tersledi beni, yıpranmış saçlarının kırık uçları rüzgârda uçuşuyordu. Yanında sessizce dikilip kaşlarını samimiyetsizce çatarak yüz ifadesini gölgeleyen Dex'in yanında ufacık görünüyordu. “Çok küstahsın.”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, anne.”

Sıktığı dişleri ve yanağından akan gözyaşlarının arasından, “Sakın bunu yapma. Oğlumu daha yeni toprağa vermemişim gibi davranma,” diyerek homurdandı. Dex kolunu beline dola-

yıp onu kendine çekti. Oscar'ın ölümüne sebep olan adama bu kadar kolay yaslanması karşısında dudak büktüm. Dex büyük olasılıkla hâlâ onu beceriyordu, beni kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. “Biliyor musun, onun yerinde sen olmalıydın. Keşke sen ölseydin, Oliver,” diye haykırdı, ilk çocuğunun yasını tutuyordu. Anlayabildiği çocuğunun. Arasında bir bağ kurabildiği, en az kendisi kadar hasta olan ve bu yüzden ona kendisini kötü hissettirmeyen oğlunun.

“İkimiz de senin için zaten ölü olduğumu biliyoruz. Eski yaraları deşmeyelim.” Anneme Oscar'ı öldürtenin Dex olduğunu söylemenin bana bir faydası olmayacaktı. Hem bana inanmazdı. Dex de anneme Beyaz Tilki'den bahsetmezdi. Kimseye söylemezdi çünkü bütün para onun olsun istiyordu ve ona bu parayı vermenin yolunu bulduğum an bu işlerle bir alakam kalmayacaktı.

Dex parmaklarının onun beline dolayarak, “Hadi, Becky,” dedi ve onu yanımdan uzaklaştırdı. “Bu saçmalıkları dinlemeyi hak etmiyorsun.”

İkili beni buz gibi yağmurun ortasında sıırıslıklam titrerken bırakıp uzaklaştı. İçimdeki çocuk annesinin gidişini seyrederken gözümünden bir damla yaş süzüldü. Yıllarımı, hayatıma kas- teden birçok teşebbüsünden sonra bile onu körü körüne severek geçirmiştim. Annemin sevgisine hiç özlem duymadığımı ya da onun bağımlılık ve hastalık batağına saplanışını görmenin beni içten içe yaralamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Birçok kitap okuyup büyürken yaşadığı semptomları gözlemle- miştim. Bunlar bir çeşit çoklu kişilik bozukluğuna yol açmıştı ama beni hiç dinlememiş, yardım almayı reddetmişti. Tek sığı- nağı eroini.

Station wagon'a döndüğümde kontağı çevirip bulunduğum yerden ayrılırken yumruğumu direksiyona defalarca kez vur- dum. Gözlerim ön camdan dikiz aynasına kaydığında henüz

birkaç kilometre ilerlemiştim ve arkamdaki aracın beni çok yakından takip ettiğini gördüm. Geçmesine izin vermek için yolu açtım ama geçmedi. Başka bir araba yanımdan geçerken önüme kırıp beni durdurdu. Arabadan indim, şiddetli yağmur sırtıma vuruyordu. Arkamda park etmiş arabaya doğru yürürken ellerimi havaya kaldırdım. Arabadan iki adam inince tepemde kopan fırtınaya küfrettim.

İçlerinden biri Dex'ti. "Yakalayın onu."

Arkamdan bir şey hızla kafama çarptı ve yere kapaklandım, yüzümün yan tarafı çakıl taşlarına gömüldü. Ayağa kalkmaya çalışırken çizmeli bir adam karnıma bir tekme indirdiğinde ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Gözlerim buz gibi yağmurun altında kısıldı, ayak bileğinden yakaladığım adamı kıç üstü yere serdikten sonra üzerine çıktım. İlk yumruğumu indirmeme fırsat kalmadan omurgama bir darbe daha yedim ve geçici olarak etkisiz hale geldim.

Gürleyen göğün altında, "Seni uyarmıştım, Oliver," diye bağırdı Dex. Ayağa kalkmaya çalışarak dört ayak üzerine geldim. Başımı kaldırdığımda gökyüzünü aydınlatan şimşekler Dex'in hain sırtışını aydınlatıyordu. Karnıma yediğim bir tekmeyle sırtüstü kaldırıma yığıldım. Darbeler ve yumruklar birbiri ardına üzerime iniyordu. İki ya da üç kişilerdi, ne tarafa dönersem döneyim ellerinden kurtulamıyordum.

Sonunda gittiler. Arabaların yolun kenarından ayrıldığını, uçuşan çakılların yüzüme çarptığını duydum ama kımıldamıyordum. Şiddetli yağmurun altında kanlar içinde kalmış tir tir titriyor, donmuş halde öylece yatıyordum. Kan ağzımdan süzülüp çakıl taşlarının arasındaki birikintiye, yağmur sularına karışırken bakışlarımı sabit bir noktaya dikmiştim.

Otele nasıl döndüğümü hatırlamıyordum ama bu bir mucizeden başka bir şey değildi, kurtarıcı bir lütufla karşılaşmıştım.

Ben kapıda şaşkın şaşkın dikilirken, “*Aman Tanrım,*” diye bağırdı Mia ve battaniyesini üstünden atarak kanepeden fırlayıp yanıma geldi. Ağzıma dokunduğunda gözleri yaşarmıştı. Beni bu halde görmesinden nefret ederek başımı yana çevirdim. Kendimi koruyamamıştım. Onu nasıl koruyacaktım? Yüzünde acı dolu bir ifadeyle gömleğimin düğmelerini açarken sesi de elleri de panik içindeydi, umarsızca ağlıyordu. “Üzerindekileri çıkar. Titriyorsun. Hasta olacaksın.” Gömleğimi omuzlarımdan sıyırmadan önce düğmeleri hızla açtı. Titreyen bedenime dokunan elleri sıcacıktı. “Bırak da seni hastaneye götürüyim. Hastaneye gitmen gerek.”

Bileğinden yakaladım. “Olmaz, Mia. Gidemeyiz. Sorular sorarlar, tutanak tutarlar.”

“Seni öldürebilirlerdi!” diye haykırdı.

“Dex beni öldürmeyecek. Parasını alana kadar yapmaz.” Yüzümü buruşturup elimi göğüs kafesime koydum. Tüm vücudum ağrıyordu, soğuktan titriyordum. İçim dışım morarıp ezilmişti.

Mia sessizce kemerimi çözerek elimden tuttu ve beni banyoya götürmeden önce pantolonumun düğmelerini açtı.

Kapı aralığında duraksadım, suyu açmak için eğildiğinde kendimi sabitlemek için pervaza yaslandım. “Seni duşa sokacağım,” diye mırıldandı Mia. Kızgındı, onu suçlayamazdım. Annemi görmenin beni sersemletmesine izin vermiştim.

Televizyondan gelen sesler banyodan akan suyun sesiyle yarışıyordu, Mia’nın izlediği bir suç programı hâlâ arkada oynuyordu. Dönüp bana yaklaştı, saçlarını başının tepesinde toplamıştı. İnce saç tutamları yüzüne düşmüştü, kemerimi çıkarırken, “Seninle ilgilenmeme izin verir misin?” diye sordu.

Başımı sallamayı başardım ve üzerimdekileri çıkarmasına

izin verdim. Islak giysiler ayaklarımın dibine düşene kadar pantolonumla *boxer*'ımı bacaklarımdan aşağı yuvarladı.

Küvete girdiğimde suyun sıcaklığıyla yaralarım yandı ama titremelerim yavaşça azaldı ve bir noktada tamamen kayboldu. Mia küvetin kenarına yaslanıp yere oturdu. "Şu anda sana çok kızgıyım," dedi azarlayan bir ses tonuyla, patlamış dudağımın üzerine bir el havlusu bastırıyordu. Yanağından bir damla yaş daha süzüldü ve ben onu böyle görmeye dayanamayarak gözlerimi kapattım.

"İyi olacağım," diye fısıldadım iki büklüm olarak. Konuşmak şöyle dursun, nefes almak bile acı veriyordu. Mia elini çekip başını küvetin üzerine dayadığı kollarına yasladı. Daha önce birçok kez yıkıldığını, duvarları ve aynaları yumrukladığını, en kötü halini dışa vurduğunu görmüştüm ama benim yüzümden bu kadar yenildiğine ilk defa tanık oluyordum. Elimi kaldırıp parmaklarımı boynuna dolayarak saçlarını okşadım. "Söz veriyorum. İyi olacağım. Her şey yoluna girecek."

Başım kaldırdı, çenesini kolundan ayırmamıştı. "Seni kaybedemem."

"Beni kaybettiğin falan yok."

"Söz ver."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye tekrarladım. "Söz."

Mia yaralarımı sarıp yatağa girmeme yardım etti. Başıma çok daha kötüler gelmişti ama bana yardım ettiğinde kendini iyi hissediyordu.

Komodinin üzerinde duran kitabımı görünce nereden aldığını sordum.

"Yakınlarda bir kitapçı var." Omuz silkerek diğer odadan çıktı, ıslak kıyafetlerimi yerden aldıktan sonra banyoda gözden kayboldu. Sesi arkasından geliyordu. "Ben de gidip Oliver Masters'ın ilk şiir kitabını aldım."

"Ah, öyle mi?" Gülümsedim. Ona bir miktar para bırakmış-

tım ve kitabın ne kadar tuttuğunu biliyordum. “Sana bir kopyasını verebilirdim, aşkım.”

Mia kıyafetleri temizlemekle meşgul bir halde yeniden yatak odasında belirdi. “Sana destek olmak için almak istedim. Ama otele dönene kadar kendi kitabın için para ödediğini fark etmedim çünkü para zaten benim değildi.”

“Senin,” diyerek düzelttim ve onu daha iyi görebilmek için yana dönerken yüzümü buruşturdum.

Kaşlarını çattı. “Ne?”

“İnşa ettiğim her şeyi geleceğimiz için yaptım. Benim olduğu kadar senin de geleceğin.”

“Öyle söyleme,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hepsi senin sıkı çalışmanın sonucu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.”

Mia yatağın diğer tarafına dolaşıp büyük boy yatakta yanına yattı. Bana dokunmamaya özen gösteriyordu, oysa ben dokunsun istiyordum. Doğrulamaya çalıştım ama sırtımda bir ağrı hissettim. İnleyerek kendimi yeniden yatağa bıraktım. “Şiirleri okudun mu, Mia?” Gözleri benimkilere kilitlenirken beyaz dişlerini altdudağına gömdü. Yavaşça başını iki yana sallayınca diğer elimi içimi delip geçen sızıya rağmen çenesinde ve boynunda gezdirmek için ona doğru uzattım. “Sana olan aşkımı bu sayfalara akıttım. Yazıyorum çünkü sana olan duygularımı kontrol edemiyorum, yayımlıyorum çünkü tüm dünyanın bizimki gibi bir aşkın var olduğunu bilmesini istiyorum.” Nefesi titrerken başparmağımı altdudağında gezdirdim. “İnsanlara bir umut, inanacak bir şey veriyor. Aramaktan asla vazgeçmeyecekleri bir şey.”

“Şiirleri bana okur musun? Yani istersen tabii.”

Gülümsedim. “Yapmayı tercih edeceğim başka hiçbir şey yok.”

Mia yatakta kıvrılarak dönüp komodinden kitabı alırken

üzerine geçirdiği bol tişörtümün altından poposu göründü. Yumuşak bacaklarını hemen bacaklarıma doladı, yanıma uzandığı anda yasemin kokusu duyularıma doldu. Bir anlığına bu anı pekiştirmek ve son iki yılda yaşadığımız anıları canlandırmak için gözlerimi kapattım. Links bana istediği her şeyi yapabilirdi ama Mia'nın yanına, evime döndüğüm sürece her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini biliyordum.

Kitabın ithaf sayfasını açtım.

“Bir şairin ninnisi,” dedim ve ardından şiirin geri kalanını okumaya devam ederken elini göğsümde hafifçe gezdiriyor, kalbim elinin altında hızla atıyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı Mia boynuma doğru.

“Konuşmak yok, aşkım. Yorum yapmaya devam edersen bu kitabı asla bitiremeyiz,” dediğimde yoğun kirpiklerinin arasından başını kaldırıp bana baktı, ben de bir sonraki sayfaya geçmeden önce sııttım.

Ben dokununca Ollie uykusunda mırıldandı, yüzüne baktığımda kirpiklerinin titrediğini ve dudaklarının bir iniltiyle birbirinden ayrıldığını gördüm. Elimi yüzüne doğru hareket ettirmeden önce sakinleşmesini bekledim, parmak uçlarımin altında hissettiğim hafif bir tüy izini takip ederek elimi aşağıya doğru ilerlettim.

Dün gece cırılçıplak uzanmıştık. Bedenlerimiz birbirine dolanmış, kalplerimiz bağlanmış ve ruhlarımız iç içe geçmişti. Onunla aşk, işte böyle bir şeydi.

Aleti ellerimin altındaydı, sertleşmiş ve sımsıcaktı. İçimden gelen bir gülümsemeyle yorganın altına, bacaklarının arasına sokuldum. Dilimi aleti boyunca gezdirdiğimde, bacak kaslarının avuçlarımin altında sertleştiğini hissettim. “Yüce Tanrım,” dedi boğuk bir sesle. Dilimin ucuyla zevk suyunu daireler çizerek yaladıktan sonra aletini tamamen ağzıma aldım.

Ollie kalçasını öne doğru itti ve ben onu yavaşça emerken parmaklarını saçlarıma doladı. Dilimle hassas noktasını okşadım. Dizlerini yukarı çekmeden önce lacivert beyaz desenli yorganı üzerimden attı. Yeşil gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım.

Aletini boğazımın derinliklerine götürdüğümde Ollie’nin başı yastığa düştü. “Biraz daha devam edersen boşalacağım.”

Dudaklarımla gerilmiş tenini okşarken, “Amaç da bu zaten,” diye fısıldadım.

Ollie yalvaran bakışlarla bana dönüp saçlarımy yüzümden çekti ve parmağıyla altdudağımy okşadı. Burunlarımız birbirine değene kadar ona yaklaştım, üzerine oturduğum sert aleti santim santim içimi dolduruyordu. Kadınlığım, aletini sımsıkı sarıp sert bir ritimle sürtünürken parmaklarımız birbirine dolandı. Ellerini benimkilerden ayırdı, parmak uçlarını vücudumun kıvrımlarında ve kalçalarımda gezdirdi. Sonunda avuçlarıyla popomu kavrayarak her sürtünmeme karşılık vermeye başladı.

Patlamak üzereydim, kendimle savaşmak için dudağımı ısır-
dım ama bacaklarım kontrolsüzce titreyerek beni ele veriyordu.

Ollie kalçalarımı kavrayıp vücudundaki her kas dövmeli te-
ninin altında gerilene dek beni kendine sabitledi ve sonunda
patladı. “Kimse bedenimi senin gibi kontrol edemez,” diye eği-
lip saçlarıma doğru fısıldadı. “Beni delirtiyorsun, aşkım.”

Başımı boynunun kıvrımına gömüp gülümsedim. “Bu arada
günaydın.”

Popomdan yukarı doğru çıkardığı ellerini sırtımdaki yara
izlerinde gezdirdi. “Sabahları boş yere sevmediğimi biliyor-
dum.” Burnunu bir kez daha burnuma değdirdi, üzerinden kal-
kıp yanma yattım.

“Ollie?”

“Efendim?”

“Neden şu an yaşadıklarımız fırtına öncesi sessizlik gibi ge-
liyor?”

Ollie yan dönüp dudaklarını yaladı. Ağzını açtı ama bir şey
söylemeden kapattı. Derin düşüncelere dalmıştı. “Sana söyle-
mek üzere olduğum şey hiç hoşuna gitmeyecek.”

Üç dakika sonra...

“Mezarlık mı?” diye sordum, ses tonum iyice tizleşmişti ve
anlattığı şeyin etkisinden çıkmaya çalışıyordum. İki kez anlat-
tırmıştım çünkü doğru duyduğumdan emin olmak istemiştim.
“Parayı lanet bir mezarlığa mı gömdün?”

“Evet.” Başını salladı, ciddiye.

“Şunu bir netleştirelim. Kardeşinin fuhuş çetesindeki tüm
mal varlığını çaldın ve George bilmem kimin mezarının yanına
gömdün çünkü...”

“‘Ölüm geldiğinde bizi pişman eden şefkatimiz değil, katı-
lığımız olacaktır,’ George Eliot,” dedi ama bu yorum konuyu
netleştirmeye hiç de yardımcı olmamıştı.

“Bay Eliot’ın etrafını kaplayan toprağa fuhuş parası gömülmesini istediğini hiç sanmıyorum.”

“Öncelikle George Eliot bir kadındı ve bir efsaneydi. İkincisi, bence bu ironiyi eğlenceli bulurdu.

Gözlerimi devirdim. “Çok şairane, Ollie.”

“Teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek. “Bu gece parayı almak için Highgate Mezarlığına girmemiz gerekiyor.”

“Sonra ne yapacaksın? Parayı Dex’e mi teslim edeceksin?”

“Plan bu.”

“Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Aşağı yukarı kırk üç bin. Ama Dex tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyor. Yarisını ona vereceğim, diğer yarisını da Brad Burn’ün ailesine bırakacağım. Kalanını da çocuklarıyla karısına vereceğim. Babasız kalıp sıkıntı çekmeyi hak etmiyorlar.”

“Çok fazla para gömmüştün.”

“Viskinin ve kinimin etkisindeydim. Arabayla mezar taşı arasında bir yerlerde yaklaşık bin pound daha kaybettiğimi düşünüyorum,” dedi omuz silkerek. “En iyi günlerim sayılmazdı.”

Başımı iki yana sallarken sırtıyordum.

Ollie vücudumun yan tarafını okşadı. “Ne?”

“Bir şey yok.”

“Söyle.”

“Parayı öbür tarafa götüremezsin derler ya. Onlara günlerini gösterdin.”

Ollie başını geriye attığında dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı.

“Aslında... Bana söylediğine sevindim. Yani beni meseleye dahil etmene. Bütün sırlarını mezara götüremezsin.”

“Ah, yine başladık.”

Tek kaşımı kaldırarak, “Ne?” diye sordum. “Kendi kuyumu mu kazıyorum?”

Ollie'nin gülümsemesi bulaşıcıydı, kahkahaları arasında başını iki yana sallamaya çalıştı.

“Bu pisliğin içine gömülmüş durumdayız,” dedim gülerek. “Bütün gün devam edebilirim.”

“Sen et.” Popoma bir tokat attı. “Ben duş alacağım. Geliyor musun?”

“Yine içime mi gömüleceksin?” Ollie dönüp yataktan çıktı ama arkasından o pürüzsüz, bronzlaşmış poposuna bakarken hâlâ güldüğünü hissediyordum.

Banyodan fayanslara çarpan suyun sesi geldi ve Ollie kapı aralığından başını uzattı. “Beş saniye içinde burada olmazsan seni *mezara* götürecek bir tehlike altında olacaksın.”

Araba arnavutkaldırımlı bir kulübenin önünde durunca yüzünde gururlu bir gülümseme beliren Ollie'ye baktım. “Evine hoş geldin, aşkım.”

“Ollie...” diye fısıldadım, gözlerimi bu büyüleyici küçük evden alamıyordum.

Kucağıma uzanıp elimi tuttu ve dudaklarını parmak eklemelerimin üzerinde gezdirdi. “Hadi ama. Uzun zamandır bu anı bekliyordum.” Ollie motoru kapatınca arabadan indik. Gözlerimi evin her detayında, üzerine bronz bir plaket kazınacak boş kapıda, derenin üzerindeki minik köprüde, kulübenin minyatür bir kopyası olan posta kutusunda gezdirdim. Sarmaşıklar evin ön cephesine dikey olarak tırmanıyor, gri beyaz taş yüzeye tutunuyorlardı. Giriş kapısı kavisliydi ve antika tokmağın etrafı yontulmuştu. Çantalarımızı arabanın içinde bırakmıştık, içeri önce benim girmemi istedi. “Bu...Ben...”

“Şaşkına mı döndün?” diye tamamladı Ollie cümlemi.

“Evet, Ollie,” dedim gülerek. “Lanet derecede şaşkına dön-

düm. Böyle evler kitaplarda olur. Peri masallarında. Gerçek dünyaya ait değildir.”

“Bu gerçek, ayrıca senin.” Kapı gıcırdarak açıldı ve o konuşmaya devam ederken birlikte içeri girdik. “Benim de ilk gelişim, Travis etrafı biraz dağıtmış olabilir, kusuruna bakma. Ben yokken Summer’la burada kaldılar. Ama artık gittiler, şimdi sadece biz varız...” Ollie konuşmaya devam ediyordu ama evdeki nostaljik havayı içime çekerken onu zar zor dinleyebiliyordum. Küçük bir oturma odasına girdik, iki yanımızda da kalm ahşap kirişler vardı ve duvara yaslanmış büyük, deri bir kanepede şömineye doğru bakıyordu. Köşede eski bir piyano duruyordu. “Önüne bak!” Ollie beni dirseğimden tutup ilerletti.

Oturma bölümünden geçip parke zeminde ilerleyerek arka tarafa, iskelesi olan göl manzaralı mutfığa doğru yürüdük. Küçüktü ve açık rafları vardı. Parmaklarımı raflarda gezdirirken Ollie’nin Pennsylvania’da mutfak dolaplarıyla ilgili düşüncelerimi sorduğunu hatırladım. Ciddi olduğunu bilmiyordum.

“Sadece iki yatak odası ve iki banyo var. Daha küçük, aramızda daha az duvara sahip bir yerin ideal olduğunu düşündüm. Hiçbir zaman çok şeye gereksinim duymadım, Mia. Ben basit bir adamım.”

“Buna bayıldım.”

“Henüz en iyi kısmı görmedin.”

“Dahası da mı var?”

Ollie elimi tutup beni ebeveyn odasına götürdü. Oturma odasındaki şömine yatak odasıyla ortak kullanılıyordu ve tuğlalar gömme kitap raflarıyla çevrelenmişti. Tüm detaylar eşsiz, el yapımı ve ilginçti. Peşinden gidince arka pencerenin önünde ayaklı bir küvetin olduğu, pervazında saksı bitkileri sıralanmış beyaz bir banyoya girdim.

“İşte buna bayılacaksın,” dedi heyecanla ve beni odadan çıkarıp yığın yığın kitaplarla dolu, dar bir merdivene doğru gö-

türdü. “Bunları görmezden gel. Kitap siparişi verdim ama düzen konusunda takıntılıyım. Travis’e kendim yerleştireceğimi söyledim.”

Son basamağa geldiğimizde fotoğraflarımla ilgilenmem için karanlık odanın da bulunduğu bir tavan arasma çıktık. Gözlerim yaşardı. “Bu gerçek olamaz,” dedim titreyen sesimle. “Ollie, bu gerçek olamaz.”

“Gerçek,” dedi Ollie gülümseyerek, gözleri parlıyordu. “Bütün övgüleri ben hak etmiyorum. Travis’e yaptırdım. Dürüst olmak gerekirse, seni sağ salim bulana kadar buraya adımımı bile atmadım.”

“Senin de mi ilk gelişin?”

“Evet. Travis iyi iş çıkarmış, değil mi?”

“Buna inanamıyorum,” deyip durdum. Her şey gözümün önündeydi ama nedense bir türlü inanamıyordum. Çok uzun zamandır kendimi sonunda kabul görmüş ve yuvamda hissedeceğim bir yere layık görmemiştim. Üstelik benim zıttım, olduğumdan çok farklı ve beni cesaretlendirmekten ya da en iyi halime dönüşmem için beni zorlamaktan bir an olsun vazgeçmeyen bir adama layık olduğumu hiç düşünmemiştim.

Mutfağın arka kapısından geçip bahçeye çıkana kadar kendime hâkim oldum. Bahçemizin ortasında bir ateş çukuru duruyordu ve amavutkaldırım taşları zeminle harmanlanarak taş bir veranda ve limana giden bir patika gibi görünüyordu. “Yaz aylarında bu bahçenin her yeri çiçeklerle dolacak. Henüz hangileri olduğundan emin değilim ama sanırım yakında göreceğiz.”

Arka kapının hemen dışında iki sandalye duruyordu. Ollie bir sandalyenin üzerine oturup beni kucağına çekerek uzun bir nefes verdi. Bir süre sessizce oturduk, çenesini omuzuma koymuştu.

Sandalyede hafifçe sallanırken, “Ne düşünüyorsun bakalım? Burası evimiz olsun ister misin?” diye sordu Ollie, su manzarası bakışlarımızı kendine çekiyordu.

Kuşlar bir o ağaca bir bu ağaca uçuşurken ötüyordu. “Mükemmel bir yer,” dedim ona daha da sokularak.

“Mia?”

“Efendim?”

“Sen ve ben, sonsuza dek,” diye fısıldadı ve elini pantolonunun cebine sokup aramızdaki küçük bir kutuyu havaya kaldırdı. “Bu yüzüğü televizyonda kulübedeki yangını gördükten hemen sonra küçük kasabadan aldım. Biliyordum, *Tanrım*, bana seslendiğini biliyordum. Belki de nerede olursak olalım, ruhlarımız hâlâ birbiriyle konuşuyor. Bu seslerin en tatlısı ve ben müziğimizden bir an olsun şüphe etmedim.” Ollie kutuyu açıp içinden yüzüğü çıkardı. “O zamandan beri bu yüzüğü saklıyordum, parmağına takmak için bu fırsatı bekliyordum.”

Ollie elimi avucunun içine alıp yüzüğü taktı. Yüzüğe baktıkten nutkum tutuldu, yanağımdan bir damla yaş akıp gitti. Yüzük pembe altındı ve sade bir tasarımdı, ortasında daha büyük bir pırlanta, etrafında da küçük taşlar vardı. Mükemmeldi. “Çok güzel.” Başımı ona doğru çevirdim, savunmasız yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Alnımı alnına değdirdiğimde, o da dudaklarıma yönelmeden önce burnunu burnuma değdirdi. “Seni seviyorum, Mia,” diye fısıldadı. Dudaklarımız telaşsız, ateşli bir öpücükle birbirine kilitlendikten sonra duygular ikimizi de ele geçirdi ve dudaklarımızın ayrılmasıyla yüzümü boynuna gömdüm.

Ollie

“Bu tam bir seri suç kiti. Siyah kıyafetler, kürek, eldivenler ve el feneri.” Mia kollarını göğsünde kavuşturup arabaya

yaslanarak güldü, gecenin karanlığında pırlanta yüzüğü ısıll ısıll parlıyordu. “Kendimi yalnızca hatalı bir davranışı desteklemek için gelmişim gibi işe yaramaz hissediyorum.”

“El fenerini sen tutuyorsun ya,” diye işaret ettim bagajı kapatarak.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu, Londra’ya yaklaşık bir saatlik mesafedeydik. Dartmouth Park Hill’e döndüm ve şirket ofislerinin bir arada olduğu, önceki gelişimde park ettiğim yeri bulana kadar arabayı sürdüm. Hemen diğer tarafta George Eliot ve kırk üç bin pound yatıyordu, belki bin eksik ya da bin fazlaydı. Tepemizde ay bulanık, gri göğü biri pençelerini geçirmiş gibi görünen kabarık bulutların arasından aydınlatıyordu. “İşte geldik.”

Hızlı ve görünmez olmalıydık. Mia yeni aldığı siyah kot pantolonu, siyah uzun kollu gömleği, siyah şişme yeleği ve başına taktığı siyah beresiyle peşimden gelirken arabadan atlayıp arkaya dolandım. Ben de onunla aynı görünüyordum, şişme yeleği çıkarmıştım ve bagajdan ihtiyacım olan eşyaların olduğu spor çantasını alırken ikimizin de adrenalini tavan yapmıştı. Epey uzamış ağaçların olduğu ormandan geçip duvara doğru kısa bir mesafe kat ettik. Mia’nın postal giymesine memnundum. Çantayı sırtıma atıp ona bir öpücük verdim. “Hazır mısın?”

“Hiç olamayacağım kadar.”

Duvara vardığımızda, el fenerini taş boyunca tutması için onu yönlendirdim. “Buralarda bir yerde bir kapı olmalı. Molozların arasına karışmış.” Duvar boyunca yürürken ayaklarımız çamura battı ve elimle taşa dokunarak ahşap kapıyı aradım.

Mia birkaç adım önümde alçak sesle, “Sanırım burası,” diye seslendi. “Öylece açayım mı? Burada olduğunu nereden biliyordun?”

Sırıttım. “Tüm sırlarımı veremem.”

“Mezara mı götüreceksin?”

“Evet.” Başparmağımı kapı koluna değdirip açılana dek ittim. Bir patika görene kadar kalın bir çalı tabakasından geçtik. Mezarlığa son günlerin ve geri döndürülemez bir geçmişin yoğun kokusu sinmişti. Gotik bir Viktorya dönemi ürkütücülüğü, gölgelikli ağaçlarla dağınık mezar taşlarının yoğun bitki örtüsü içine karışmış bizi somutlaştırıyor ve tekinsiz bir zamana geri götürüyordu. Ay, Mia’nın solgun yüzünden yansıyarak üzerimize düşerken, buraya en son geldiğimde de olduğu gibi tüylerimi diken diken etti. Başımı öne doğru sallayıp daha sağlam bir zemine ayak basana kadar çamurda nefes nefese ilerledik. Gece yarısının sert rüzgârları saçlarını adeta delip geçiyordu ama mezara gelmek üzereydik.

George Eliot’ın solmuş mezar taşının önünde durdum. Gravüre ikinci kez hayranlıkla bakarak okudum. “*Varlıklarıyla daha iyi hale gelen zihinlerde yaşam bulan ölümsüz ölümlerden.*”

Uzun gri taşla bakarak, “Mary Ann Cross,” diye ekledi Mia.

“Çalışmaları ciddiye alınsın diye kendine bir erkek ismini takma ad yapmış.”

“Çok... üzücü.”

Omuz silkip çantayı yere bırakınca bir gümbürtüyle yere çakıldı. “O zamanlar her şey farklıydı.”

Küreğin ucuyla mezarın yanındaki kirlili toprağı deldim ve Mia’nın el feneri siyah plastik torbayı aydınlatana kadar yaklaşık iki metre kazdım. Mia yakındaki bir mezar taşının üzerinde duruyordu, bakışlarımı onunla göz göze gelene dek kaldırdım. “Bingo.”

El fenerini dişlerinin arasına alarak yanıma çömeldi, ben plastiği yırtıp içinden bir avuç dolusu bantlanmış kâğıt para çıkarırken çantayı açık tutmama yardım etti. Mayıs ayında bir gün için gece fazla soğuktu, 7 dereceden daha düşüktü ve nefesimiz havada buhar yapıyordu. İyice paranoyaklaşan Mia, gözleriyle etrafı taradı.

Çantanın içini tıka basa doldururken, “Korkuyor musun, aşkım?” diye sordum.

“Hayır.”

Fermuarı kapattım. “Emin misin?” Burası özellikle de gece-
nin bir yarısı ürkütücü bir yerdi. Geçen sefer buraya tek başıma
gelme cesaretini gösterebilmek için birkaç kadehten yardım al-
mam gerekmişti ama bunu asla ona itiraf edemezdim.

Başını eğdi. “Ben korkmam, özellikle de hayaletlerden.”

“Ben olsam bunu yüksek sesle söylemezdim, duyguları in-
cinir.”

Mia gözlerini kocaman açınca güldüm, o da omzumu itti.

Lanet olsun, etrafı ölümle çevriliyken bile öyle güzeldi ki.
Adeta kışın solmuş bir güldü.

Ayağa kalkmadan önce çantanın kenarlarını kontrol edip
çukuru tekrar doldurdum. Hızlıca oradan uzaklaşarak ormanın
içinde kaybolduk. Dönüş yolunda ay bize çok yardımcı olmadı,
el fenerinden gelen cılız ışığa ve yön duyguma güvendim. Açık
bıraktığımız kapıyı bulmak bir saatten fazla sürdü ama şimdi
kapı kapanmıştı ve hava geçirmiyordu. “Sıçtık.”

“Sıçtık deme,” diye arkamdan fısıldadı Mia.

“Siktir,” dedim nefes nefese ve kolu tekrar oynatmaya ça-
lıştım.

“Ne var?”

“Rüzgâr kapatmış olmalı.”

“Öyleyse aç.”

“Açamıyorum.” Çantayı yere bırakıp kapıyı açmayı tekrar
denerken avucumu kaldıraç olarak taş duvarın üzerine koydum.

“Ollie...”

“Ciddiyim, Mia. Bu lanet şey sıkıştı.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Biliyordum işte! Oraya gidip ka-
dının ruhunu kızdırdın.” Yanımda oflayıp puflamaya başladı.

“Şimdi ne yapacağız?”

“B planı.”

“Neymiş o?”

“Kamp yapmak.”

“Yani bugün bana dünya tatlısı evimizi gezdiriyorsun fakat gecemi mezarlıkta geçiriyorum.” Mia inledi ama zifiri karanlıkta onu artık göremiyordum. “Ayrıca tuvaletim geldi.”

“Tutman gerekecek, aşkım. Kutsal topraklara işlemek yasa dışıdır.” Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

“Ama ölmüş ünlü bir romancının yanına kırk üç bin pound gömmekte bir sakınca yok, öyle mi?” diye fısıldadı Mia ama resmen bağırıyordu. Görmesem de ellerini havada salladığından emindim ve yüz ifadesini hayal edebiliyordum. “Şu anda yaptığımız herhangi bir şey yasal mı, Ollie?”

Ses tonu başımın belada olduğunu anlatmaya yetmişti. “Pekâlâ, haklısın.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirip etrafımda dönmeye başladım. “Çömel ve işe, prenses.”

“Burada mı?”

“Mezarda yapacağına burada yapman daha iyi.”

El fenerini yüzüme tuttu. “Tamam ama bakma.”

“Mia, kendi elimi bile zor görüyorum.”

“Kulaklarını tıka.”

Kıkırdayarak dönüp başımı eğerken, “*Belki de bizi kurtarması için Travis’i aramalıyım,*” diye düşündüm ama cepte telefonumu arabada bıraktığımı hatırladım. Mia kot pantolonunun içinde kıpırdanırken bir ağaç dalı devrildi. Başımı çevirdim. Tepemde bir baykuş ötüyordu. Şakacı gece bizden yana değildi. “Mia, işin bitti mi?” Boğucu bitki örtüsünden çıkıp ayın altına dönmeye hazırdım.

Bir dal daha kırılınca tekrar başımı çevirdim.

“Mia?”

Sessizlik adeta çığlık atıyor, bana oyunlar oynuyordu. El fenerini bulmak için ormanı taradım.

“Kahretsin, Mia. Cevap ver bana!” O an bir el omzumu kavradı ve olduğum yerde dönünce Mia’nın yüzüne tuttuğu fenerle kıkırdayarak arkamdan atladığını gördüm. “Tanrım,” dedim nefesimi vererek ve delicesine çarpan kalbimi sıkıca kavradım. “Hiç komik değil. Hiç komik değilsin.”

“Sorun ne, Ollie? Korktun mu?” Güldü.

Başımı iki yana sallayıp çantayı yerden aldım.

Mia’yı arkama alıp sık çalılıkların arasından daha yüksek bir yere doğru yürüdük. Burada üç saatten fazla kalmış olamazdık, bu da gündoğumuna yaklaşık iki saat kaldığını gösteriyordu. Çantayı en yakındaki mezar taşına atarak oturdum ve sırtımı taşla yaslayarak ona baktım.

Rüzgâr sakinleşmemişti ama ona karşı daha şiddetli esiyor, dalgalı çikolata rengi saç tellerini çatlamış, pembe dudaklarına yapıştırıyordu. Yine de rüzgâr onun dengesini bozmamıştı; sanki rüzgârı o çağırmış, doğa da talebine uymuştu. Havanın gücü düşen yaprakları yerden kaldırıyor, etrafımızda uçurup saçlarına konduruyordu.

Bir gece büyüydü.

Dizlerimi kaldırıp başımı geriye attım, o konuşurken büyülenmiş gibiydim. Dudaklarının hareketi, ayın ona iltifatı beni ele geçirmişti. Siyah kotu kalçalarını öyle sıkı sarıyordu ki sanki derisini yırtacaktı. Ayın altında onu cırılçıplak bırakmamak için bakışlarımı çevirmek zorunda kaldım. Muhtemelen zaten cehenneme gidiyorduk ve onu bir mezarlıkta becermek, elimize tek yön bir bilet tutuşturacaktı.

Ayrıca Mia, aceleye getirilmeyi hak etmeyen bir kızdı. Sanat eseriymiş. *Da Vinci*’yi hak eden bir tuvaldi. Fakat karşısında öyle güçsüzdüm ki çoktan kendimden geçmiştim: Paranın yanında sakladığım mataraya uzandım, biraz içkiye ihtiyacım

vardı. Parlak bir fikirdi doğrusu, Mia yakınlardayken yoğunlaşan coşkulu hormonları yatıştırmama yardımcı oluyordu. Kapağı açtım ve içimi yakmasına izin verdim.

Mia başını eğip gözlerini kıstı. “Beni dinliyor musun?”

“Dürüst olmak gerekirse, hayır. Bunca seksapelin arasında hiçbir şey duyamıyorum.”

Mia’nın omuzları gevşedi ve gülümsemeye başladı. Bacaklarımın arasındaki boşluğu işaret ettim. “Gel otur.” Bana şüpheyle bakıp elimdeki şişeyi kaptı. Olduğu yerde dönerek antika şişeden bir yudum aldı, sonra önümde durup akan damlayı yakalamak için başparmağını ağzının köşesine götürdü. Kar tanesi gibi bacaklarımın arasına süzüldü ve ellerini kalçalarımına sabitleyerek başını göğsüme yasladı.

Uykuya dalması uzun sürmedi. Tıpkı güneşin doğumuyla gökyüzü ve gölgelikler arasındaki mücadelesi gibiydi. Biraz daha oyalanmak istedim, onu uyandırıp eşyalarımızı toplamaya başlamadan önce beş dakika daha kollarımda kalmasına izin verdim. Mia uykulu bir halde arkamdan geldi, çalılardan geçip gizli kapıya doğru yürüdü.

Taş duvara ulaştığımızda, duvardan gözlerimi ayırmadım ve sonunda gizli kapımın önüne geldiğimizde açık olduğunu gördüm.

Şaşkın şaşkın bakan Mia’ya döndüm. “Sıkıştığını söylediğini sanıyordum.”

“Öyleydi.”

YİRMİ

“Gece yarısı olup da
Karanlık çöktüğünde,
Özgürüz
Vahşi şeylerle koşup
Maskelerimizi düşürmekte.
Voodoo büyüsü gibi Fransız öpücüğü,
Şaşırtıcı doğrusu,
Bu kadar yanlış bir şeyin tadı,
Nasıl böyle kutsal gelir?”

OLIVER MASTERS

Oliver

Mia'yı bırakmak istemiyordum. Onu bırakıp gitmekten nefret ediyordum ama konu Dex Sullivan olunca sınırı çizmek zorundaydım. Mia'yı ondan uzak tutmam gerekiyordu. Dex adını biliyordu, bu da onu bir kutuya koyup kilitlemek ve güvende olmasını sağlamak için yatağımın altına itmek istemem için yeterliydi. Elbette bu kadar abartmamıştım ama Mia'nın kendini ateşin ortasına atmak gibi bir huyu vardı. Dex, Dolor'a benzermezdi.

Gözünü kırpmadan bir cinayet işleyebilirdi.

Bu yüzden onu kasabanın nalbur dükkânına götürüp boya ve malzeme seçmesini söylemiştim. Evin beyaz duvarlarından nefret ediyordu. Ona bir akıl hastanesini hatırlattığından bahsetmişti. Bunu neden düşünememiştim ki?

Mia, *Nature's Cure* adında yosun yeşili bir renk seçmişti. Ben de onu mobilyaların ortada toplandığı ve üzerinin muşambayla kaplandığı oturma odasında tek başına bırakmıştım. Söz konusu yeteneklerse, özgeçmişinde boyayla ilgili tek bir satır bile yoktu. Parmakları sadece piyano tuşlarına, kameraya ve tenime dokunmak üzere yaratılmıştı.

Rötuş için her ihtimale karşı Londra'daki bir boyacının numarasını bulmuştum.

Arabayı Grays South'ta yer alan Links mülküne sürdüm ve kaldırımın kenarına park ettim. Yanlarına gittiğimde Adrian öndeki basamaklarda oturmuş sigara içiyordu. Başını kaldırıncı gözleri parlayarak ayağa fırlayıp beni selamladı. Ellerimiz birleşince yumruğunu sırtıma vurdu. "Oliver, bambaşka biri gibi görünüyorsun. Nerelerdeydin, dostum?"

Adrian'ın dudağı patlamış ve şişmişti, sağ gözünün altında da bir kesik vardı. "Buralardaydım. Yüzüne ne oldu senin?"

Basamağın kenarına bıraktığı sigarayı kapıp ağzına götürdü. "Hiç."

"Öyle görünmüyor ama," dedim. Adrian elini cebine atıp bana bir sigara uzattı. "Bıraktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir anda mı?"

"Evet." Omzunu kavradım. "Diğerleri nasıl? Beladan uzak duruyorlar mı?"

"Öyle de denebilir."

Onu endişelendiren James'ti. Adrian dürüst bir oğlandı ve kafası iyi çalışıyordu. Reggi beyin hücrelerini çoktan yakmıştı ama Dex'in James hakkındaki fikirleri Oscar'ın benimle ilgili düşüncelerinin aynısıydı. Onun için bir projeydi. Mükemmel bir suçluya dönüştürülmek ve şekillendirilmek için yalvaran ıslak bir beton levha gibiydi. Ne yazık ki, herkesin kahramanı olmam imkânsızdı.

"Dex gittiğin için çok kızgın," diyerek Adrian beni uyarınca

o an kafama dank etti. Dex onu benim yüzümden mi bu hale getirmişti?"

"Paramı ödüyorum ve burada işim bitiyor."

"Öylece çekip gidemezsin."

"Hiçbir zaman kalmayacaktım, Adrian. Dex'le bir anlaşma yaptık. Ben de kendi payıma düşeni yapıyorum."

Köhne eve girdiğimde Dex Sullivan geleceğimden haberdardı. Ona daha önce mesaj atmış, Beyaz Tilki'den elde ettiğim geliri, yeni bir imparatorluk kurmasına yetecek kadar nakit parayı ona burada vereceğimi söylemiştim. Tek isteği buydu.

Dex Sullivan kral olmak istiyordu.

Ancak kral özentisi hiçbir yerde yoktu.

"Jakuzide," dedi James arka odadan çıkarak. Yüzüme bakmamıştı, buzdolabından bir bira alıp arka kapıdan çıktı. Ben de peşinden gittim.

Dex kollarını iki yana açmış, başını küvete yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Boğazımı temizleyince kafasını kaldırdı. Sinsi bakışlarını üzerime dikti. "Sonunda yolu bulmuşsun, Oliver."

"Fazla seçenek bırakmadın," dedim hafif alaycı bir tonda.

Bir parmağını kaldırıp eline doladığı sarı saçı yukarı kaldırmadan önce suyun altında bir şeyi sıktı. Sarışın kadın kolunun altına girerken dönüp bana baktı. *Annem*.

Başımı çevirdim. "Anne, git buradan."

"Konuşacağımız her şeyi onun önünde konuşabiliriz."

"Oğlunu nasıl öldürdüğün gibi mi?"

Annem başını çevirdiği an Dex güldü. "Ben öyle bir şey yapmadım. İkimiz de en iyi arkadaşımıza asla zarar vermeyeceğimi biliyoruz."

"Paketini içeriye bırakacağım. İşimiz bitti, artık sana hiçbir şey borçlu değilim." Gitmek için arkama döndüm.

Dex, “Mia Jett,” diye arkamdan seslendi ve ben donakaldım.

Arkamı dönerek omuzlarımı geriye doğru esnettim. “Az önce ne dedin sen?”

“Bana *Beyaz Tilki*’yi vadetmiştin.”

“Sana *Beyaz Tilki*’den geriye ne kaldıysa verdim.”

Dex gözlerini kıstı. “Hayır, bana verdiğin şey boktan bir meblağ. Eskiden bu bölgeyi kontrol eden fuhuş çetesinin aynısını istiyorum, bana borçlu olduğun çeteyi. Londra’nın doğusunda şimdi kim hüküm sürüyor, biliyor musun? Siktiğimin Links’i. Şu an yanında çalıştığım adamın artık rakibim olması ne büyük şans, değil mi?” Kaşlarını kaldırıncaya konuşmaya devam etti. “Anlaşmamız *Beyaz Tilki*’ydi, ona sahip olmamın tek yolu da Links’in patronunu öldürmen. Ghost’u öldürmek zorundasın.”

Dex aklını kaçırmıştı. Ghost dokunulmazdı. Onun kim olduğu bile bilinmiyordu, takma adı da bu yüzden seçilmişti. Kimliği yıllardır gizliydi. “İstediğin şey imkânsız.”

“Yapar mısın diye sormuyorum. Vur emri veriyorum.”

“Delirdin mi sen? Bunu yapacağımı da nerden çıkardın? Senin için adam mı öldüreceğim?”

Dex üç parmağını kaldırdı. “Mia. Rose. Jett.” Gülümsedi. “Onun için adam öldürürsün, değil mi? Yanılmıyorsam çoktan öldürmüşsün bile.”

“Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Annen Dolor’a gittiğinden bahsedince biraz araştırma yaptım ve sevgiline saldıran bir kızı kalemle boynundan bıçakladığına dair bir rapor buldum. Bravo, bebek Oscar. Ama böylece yumuşak karnına ulaşmış oldum.”

Çenesini eğip gözlerini suya dikmiş halde duran anneme baktım. “Seni öldürüp paydos ederim.”

“Ama yapmayacaksın.”

“Öyle mi? Beni ne durduracak?”

“Beni öldürmek kızı korumaz da ondan,” dedi Dex ve kıs kıs güldü, sanki beni tanıyordu. “Bana bir şey olursa, kafasının arkasına bir kurşun sıkmak için bekleyen bir adamım var. Kızı bulmam uzun sürmez. Kalbinin sesini dinle, yeter.” Bu tehdit karşısında kanım dondu ve düşüncesi bile mideme kramplar girmesine sebep oldu. “Hadi ama. Bu kadar somurtma, Oliver. Her şey düzelecek.”

Giderek artan öfkem yüzünden ellerim titriyordu. Söz konusu Mia olunca çok zayıftım, onun için yapabileceklerimi belli etmemek amacıyla kollarımı göğsümde kavuşturdum. Başka birini öldürecek kumaş bende yoktu. Cinayet Ethan’ın işiydi. Benim değil. “Yapacağım. Ghost’u öldüreceğim,” diyerek yalan söyledim, zaman kazanmaya çalışıyordum.

“Yapacağını biliyorum, burada sana yardım edecek bir arkadaşım da var. Hediye olsun, bunu Ghost’a ulaşmanın bir yolu olarak düşün. Seninle çalışacağını öğrenince sevindi. Sanırım kendine bir hayran buldun.” Dex bir ıslık çaldı, arkamdaki kapı açıldı ve saniyeler sonra kolumun yan tarafını kavrayan parmak uçlarını hissettim.

Birden sarı saçlar etrafıma dağılıp görüş alanımı kapattı. Leigh. “Ne işin var senin burada?” diye fısıldadım. Bu senaryo için fazla masumdu.

Dex gülerek, “Leigh bakire olduğunu iddia ediyor,” deyince bir hışımla ona döndüm. “Ciddiyim. Doğrusu ben de inanamadım. Söylentilere göre Ghost genç ve güzel bakirelerden hoşlanıyormuş.”

“O daha çocuk,” diye homurdandım.

“Ben on yedi yaşındayım,” diyerek bana karşı çıktı Leigh.

Ona dönüp omuzlarından tuttum. “Bu çok saçma. Kendini neyin içine soktuğunun farkında değilsin.”

Dex araya girdi. “Sakin ol, Oliver. Takas gerçekleşmeden Ghost’u öldüreceksin. Leigh güvende olacak ama onu kontrol etmen gerek.”

“Neyi kontrol edecekmişim?”

Dex avucunu küvetin kenarından kaldırdı. “Bekaretini tabii ki.”

“Yok artık.”

“Ya sen yaparsın ya da James’e yaptırırım ama James ileri gidebilir. Güven bana bebek O, bekaretin bozulmasını istemezsin. O seni Ghost’a götürecek en kolay yol. Kızla ya da kızsız, Ghost’u ortadan kaldırmak zorundasın.”

Leigh’in bileğinden tutarak onu içeri çekip kapıyı arkamdan kapattım. “Ne yaptığımı sanıyorsun sen?”

Leigh elini kolumun üzerine koydu ve içten bakışlarını gözlerime kilitledi. “Sana yardım etmek istiyorum.”

“Tecavüze uğrayabilir ya da ölebilirsin. Bu insanların neler yapabileceğini bilmiyorsun. Bu kaosa nasıl dahil oldun sen?”

Leigh hakarete uğramış gibiydi, kolunu indirdi. “Seni arıyordum! Seni en son burada görmüştüm, Dex de ona yardım edersem geri döneceğine söz vermişti. Döndün. Geri döndün.”

James belinde bir silahla kapıdan içeri girerken, “Kızın bekaretini kontrol et, Oliver,” diye seslendi.

Bakışlarımı James’e çevirdim. “Şimdi de onun fahişesi mi oldun?”

Oğlan beni görmezden gelerek tezgâhın üzerinde duran bir hapı önüme itti, sonra da açtığı birayı göğsüme vurdu. “Al, gece ihtiyacın olacak.” Seçeneklerimi gözden geçirdim, yok denecek kadar azdı. Hapı ağzıma attım ve birayla yuttum. James yanımdan ayrılmadan omzuma bir tokat attı, ben de elimin tersiyle ağzımı sildim.

Leigh’e döndüm. “Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. “Sana dokunmama izin vere-

cek misin? Seni bu karmaşanın içine sürüklememe izin verecek misin? Hayatını riske atmama? Bunların hepsini ne diye yapıyorsun?”

“Sana güveniyorum. Bana bir şey olmasına izin vermezsin.”

Banyoya girdik, kapıyı arkamdan kilitledim ve telefonumu çıkarıp Google’ın arama motorunu açtım. “Altındakini çıkar,” diye buyurdum ve telefonuma, soracağımı hiç düşünmediğim bir soru yazmaya başladım. Bunu Mia’ya nasıl açıklayacağımı merak ediyordum. “*Günün nasıl geçti?*” “*Harikaydı, bebeğim. Bir kızlık zarı kontrol etmem gerekti, seninki nasıldı?*”

Gözlerim bulanıklaşmaya başladığında iki parmak testini okuyordum. Arkamı dönüp telefonumdan başımı kaldırdığımda, Leigh’in karşımda utangaç bir şekilde çırlıçıplak durduğunu gördüm. Sertleşmiş, pembe meme uçlarıyla arsız memeleri ve bir genç kızın toy vücut hatlarıyla bana bakıyordu. “Bunu yapmak zorunda değildin,” diyerek bacaklarımı sıktım, sonra da başımı öne eğdim. “Her neyse, yaklaş.” Telefonumu cebime geri soktum.

Leigh bir adım öne çıkarak başını göğsüme yaklaştırdı. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordum ve onu belinden tutup lavabonun üzerine yatırdım. Gencecik vücuduna bakarken başımı iki yana salladım. “Lanet olsun, yapamam.” Geri çekilip burunumun kenarlarını sıktım. Bu birçok açıdan yanlıştı. Öncelikle Mia meselesi vardı. Yasal olarak sorun yoktu ama sadece 17 yaşındaydı. Ayrıca bakireydi. Elimi cebime atıp, “Bir telefon görüşmesi yapmam gerek,” diye mırıldandım.

Mia’yı aradım ve ikinci çalışta telefonu açtı. “Picasso, buyurun.”

“Başım belada.”

“Sorun ne?”

Öncelikle, çıplak bir kız karşımda bana bakıyordu. “Bitmedi, Mia.” Kelimeler ağızımdan dökülür dökülmez çığlık atmak

istedim. “Lanet olsun, burada bir kız var. Bakire olduğu için onu kullanmak istiyorlar.”

Banyonun köşesinden, “Leigh,” diye seslendi bakire, ben de gözlerimi kıstım.

“Dex ne yapmanı istiyor?” diye sordu Mia.

“Gurur duymayacağın şeyler.”

Mia iç çekti. “Ne olursa olsun seni affederim. Sadece yapman gerekeni yap ve eve tek parça halinde dön.”

Telefonu avucumun içinde sıktım ve yüzümü kıyafetime silerek döndüm.

“Şu anda bir çeşit uyuşturucu etkisindeyim.” Mia’ya yalan söylemeyecektim. “İçinde bulunduğum şartlarda kendime güvenmiyorum.”

“Ollie, bilmek istemiyorum. Unutma, bunların hiçbir anlamı yok.”

Derin bir nefes aldım. “Seni seviyorum,” dedim nefesimi vererek.

“Biliyorum ama yüzüme söylemeni tercih ederim.”

“Yakında görüşürüz.” Telefonu kapatıp cebime koydum ve bakışlarımı önümde boylu boyunca uzanmış çıplak bedene diktim. Leigh, özgürlüğe yaklaşmak için kazanmam gereken bir başka savaştı. Bir fetihti.

Leigh başını eğdi, endişeli bakıyordu. “Canım yanacak mı?”

“Sana zarar vermeyeceğim,” diye söz verdim.

“İyi hissettirecek mi?”

“Leigh, konuşmaya devam edersen konsantre olamayacağım.”

“Canım yanacak diye korkuyorum. Hiç değilse iyi hissettirmeye çalış, Oliver.” Leigh koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı. “Kibar ol ve iyi hissetmemi sağla. Lütfen.”

“Tamam,” dedim onu lavabonun kenarına doğru çekerek. “Ama büyük olasılıkla Ghost da aynısını yapacaktır. Yani seni

kontrol etmek isteyecektir.” Ellerimi iki yanına koyup göz göze gelene dek başımı kaldırdım. “Daha önce dokunan oldu mu?”

Leigh başını iki yana salladı, sarı saçları dolgun göğüslerinin üzerine dökülmüştü. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama masumiyetinin kafamı karıştırmadığını inkâr edemezdim. Büyük olasılıkla haplar yüzünden böyle düşünüyordum. Ona nefes almasını söyleyerek telkinde bulundum, bacaklarını açtım ve parmak uçlarımı bacaklarının iç kısımlarında gezdirerek onu rahatlattım, böylece ona saldırmak üzereymişim gibi hissettirmedim.

“İyi görünüyor mu?” diye sordu Leigh. “Çok farklıymış gibi bakıp duruyorsun.”

Farklıydı. “İyi.” Bakmam gereken şey bu değildi ama içinde bulunduğumuz durum gereği bunu yapmam gerekiyordu. Ellerimi bacaklarında gezdirmeye devam ederken daha iyi görebilmek için bacaklarını biraz daha ayırarak dokunuşlarımın onu rahatlatmasını sağladım.

Dudağını ısırdı. “Hoşuma gitti.”

“Lütfen, bunu konuşmadan yapalım.”

Leigh omuz silkti. “Bundan hoşlanmadığının farkındayım. Yani benden. Sadece bana dokunan ilk kişinin beni umursamasını istemiştim. Sorun değil. Parmaklarını içime sokup bu işi bitirebilirsin.”

Kendine değer vermiyordu, bu da ona acımama sebep oldu. Bunu hak etmiyordu. “Bunu yapmayacağım.” İki parmağımla dudaklarını ayırıp başparmağımı ağzımda ıslatarak klitorisinin üzerinde gezdirdim. Yaptıklarım son derece gereksizdi ama ona kendini iyi hissettirirsem vicdan azabımı azaltabilirdim. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, bastırdım ve daireler çizmeye başladım.

O sırada birisi kapıyı yumrukladı ve Leigh geri çekilerek bacaklarını kapattı. “Sonuç ne, Masters?” diye bağırdı Dex, ben

de başımı öne eğip, “Defol git,” diye karşılık verdim. Başım dönüyordu ve uyuşturucunun etkisindeydim. İçerisi ısınmaya başlayınca üzerimdekini çıkardım. Leigh’in üzerine eğilerek gerilmiş kalçalarını tekrar ayırdım. “Rahatlamalısın.” Başımı eğdim, onu baştan rahatlatmak zorunda kalacağımı biliyordum. “Şu anda burada sadece ikimiz varmışız gibi düşün.” Tezgâhın üzerinde o kadar küçük duruyordu ki, kalçalarını kavrayıp ayırdım ve bana bacak arasını açtı. “Bir de başka bir yerde olduğumuzu.” Parmak ucumu girişine bastırdım. “Hoşlandığın biri olduğumu farz et, tamam mı?”

Leigh kalçalarını öne doğru kaydırды.

“İşte böyle.” Onu sabit tutmak için bir avucumu leğen kemiğinin üzerine koydum ve bir parmağımla dış dudaklarını kenara çekerek girişine ulaşmaya çalıştım. “Heyecanlanma, yoksa canın yanar.” Gülümsedim, o da koyu renk gözlerini benimkilerle dikerek geriye doğru eğilip kalçalarını bana doğru kaydırды. Kokusu Mia’nınkinden çok farklıydı, kendi kızımı özlemiştim. Mia’nın sıcaklığını, tadını ve içindeyken bana hissettirdiklerini özlemiştim. Midem bulandı, parmağımı dapdar kadınlığından içeri ittim. Leigh haykırınca avucumu klitorisinin üzerine koydum. Dikkatini dağıtmak için parmağımı yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım. O kadar acıttığını sanmıyordum ama bilemezdim. “Bir parmağımı daha sokmam gerekecek ve hâlâ yeterince ıslak değilsin.”

“Acıyor.”

“Özür dilerim, nazik olmaya çalışıyorum.” *Şu halime bak.*

“Yala beni,” dedi.

“Hayır,” dedim alaycı bir şekilde gülerek. Sonra başımı eğip bacak arasına tükürdüm. “Kızımı öptüğüm dudaklarımla seni yalamam.” Elimi kadınlığında gezdirip kıvrımları tükürüğümle ıslattım. Leigh inleyerek elime sürtünüyor, yaptığım şey hoşuna gidiyordu. Kız benimle oynuyordu.

“Daha önce hiç boşalmamıştım, Oliver. Lütfen, eminim ağzını üzerimde hissetmek çok iyi hissettirir.”

“Öyle, Mia’ya sorabilirsin.” Başparmağımı klitorisine bastırarak girişini nazikçe okşadım, parmağımı ileri geri hareket ettirdim. Leigh kıvrılırken bacakları kontrolsüzce titriyordu ama kafam güzel olmasma rağmen kontrolü elden bırakmadım. Leigh çok dardı ve rahatlaması için hem kızlık zarını bulmam hem de bunu onu kırmadan yapmam gerekiyordu. Kalçalarını geriye doğru savurdu, orgazma yaklaştıkça dizlerini kapatıyordu. Geri çekildim, kalçalarını kavrayarak merkezini pelvisime değdirip bacaklarını aşağı doğru ittim. “Kıpırdama,” diye homurdandım, sonra iki parmağımı tekrar içeri soktum ve yavaşça daha derine bastırdım. İşte oradaydı, zarına dokundum. Parmaklarımı hızla geri çektim ve ellerimi lavabonun üzerindeki açık bacaklarımın arasına koydum. “İyi haber. Bakiresin.”

“İşimi bitirmeyecek misin?”

Başımı öne eğdim. “Hayır.”

Ellerimi lavaboda yıkarken Mia’yı kastederek, “Çok şanslı,” dedi Leigh.

“Şanslı olan benim.” Ellerimi pantolonuma sürterek kuruladım ve bacaklarını kapattım. “Bacaklarını kapalı tut ve o çocukların seni becermesine izin verme.” Artık bu genç kıza karşı bir çeşit bağlılık hissediyordum, masumiyetinin bozulmasına izin vermemem gerekiyordu.

“Beni bırakıp gidecek misin?”

“Giyin, Leigh.” *Sweatshirt*’ümü yerden kaptım ve onu orada bırakıp Dex’i bulmak için dışarı çıktım.

Korumalarıyla mutfaktaydı.

“Ee?” diye sordu sırtarak.

“Bakire.”

Elimi tuttu ve parmaklarımı burnuna götürdü. “Siktir, gerçekten yapmışsın.” Elim geri çektim. “Belli belirsiz ama nefis bir koku.”

“Sakın ona dokunayım deme.”

“Onu boşalttın mı, Oliver? Sakın bana onu burada, bir ev dolusu azgın herifin arasında çaresiz bıraktığını söyleme.”

“Ben gidiyorum. Para arabanda.”

“Ghost’un sağ kolunu arıyorum ve ona satılık bir bakirem olduğunu söylüyorum. Geri dönmesi birkaç ay sürer. Senin görevin o zamana kadar kızın bakire kalmasını sağlamak ve bir daha ortadan kaybolmamak. Telefonunu yanından ayırma.”

Eve dönmem bir saat değil, tam üç saatimi almıştı. Takip edilmediğimden emin olmalıydım. Burası Mia’nın bildiği tek yuvaydı ve kimsenin bunu elinden almasına izin vermeyecektim.

Evimize girdiğimde beni şöminede yanan ateş ve oturma odasının sakinleştirici yosun yeşili renkli duvarları karşıladı. Tüm mobilyalar eski haline dönmüştü, etrafa bakarken şaşır-dım. İki haftadan biraz fazla bir süredir bu evdeydik ve Mia şöminenin üzerine Dolor’dan kalma birkaç çerçeveli polaroid resim koymuştu. Ortada onunla çekindiğimiz ilk fotoğrafımız vardı. Onun iki yanında Mia, Zeke ve benim, bir de Jake’le Mia’nın fotoğrafı duruyordu. Piyanonun tuşları açıktaydı, Ze-ke’i kaybettiğimiz günden beri nihayet tekrar çaldığını görmek içimi rahatlatmıştı.

Anahtarlarımı sehpadaki ahşap tepsiye bırakarak, “Mia,” diye seslendim. *Sweatshirt*’ümü çıkarıp yatak odamıza gitmeden önce mutfığa göz attım.

Duşa girmişti, ben de ona katılmak için soyundum.

Aralık duran banyo kapısından yatak odasındaki sesimi duymuş olacaktı ki, “Ollie?” diye seslendi.

Çırılçıplak olunca banyo kapısını sonuna kadar açtım, buhar yüzüme çarptı. “Evet, aşkım. Benim.”

“Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?” diye sordu, ben de perdeyi açıp içeri girdim. “Ayrıca sence nasıl?”

Onu tepeden tırnağa süzdüm. Kirpiklerinden ve burnunun ucundan su akıyor, buğday teninde köpükler geziniyordu. Yeşil boyalar ıslak saçlarına ve yanağma bulaşmıştı. “Mükemmellik.” Burnumu burnuna değdirdim, bu korkunç geceyi üzerimden atana kadar ona dokunmak istemiyordum.

Gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı. “Boyanın rengini diyorum.”

“Ah, o mu?” Lifi üzerine düş jeli sıkıp vücudumu hızlıca yıkadım. Sonra da omuz silktim. “Eh.” Mia omzumu itince onu kucakladım. “Şaka yapıyorum, aşkım. Bayıldım.”

Mia parmak uçlarına kalkıp beni suyun altında öptü. “Eve döndüğün için teşekkür ederim.”

“Mia,” dedim gülerek. “Neden sana bir iyilik yapmışım gibi teşekkür ediyorsun?”

Omzunu kaldırdı. “Çünkü yaptın.”

YIRMİBİR

“Onu deli et.”

OLIVER MASTERS

Mia

Birleşik Krallık’a döneli bir aydan fazla olmuştu ve Ollie de ben de çoğunlukla kabuğumuza çekilmiştik. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye, evimizi bir yuvaya dönüştürmeye çalışıyorduk. Yakında bir imza günü daha olacaktı ve onun yanında olup okurlarıyla buluşmasım seyredeceğim için çok heyecanlıydım.

Kısa bir yürüyüşün ardından nihayet Travis ve Summer’la buluşacağım Surrey’ye ulaştım. Yazları güneş ancak akşam dokuzdan sonra batardı. Bulutlar genellikle geri çekilerek güneşin üzerimizde parlamasına izin verirdi. Ya çok az yağmur yağdırır ya da hiç yağdırmazdı. Binaların çoğu tuğladan ya da kaldırım taşlarından yapılmış, ahşaplar beyaz veya yeşil detaylarla süslenmişti. Kiremitle örülmüş çatıların hepsinin tepesinden bacalar sarkıyordu. Cadde üzerindeki dükkânların çatlakların-

da beyaz çiçekler filizlenmişti. Şirin mağazaların içlerine göz atınca büyüleyici biblolarla, el oyması süslerle ve sıcacık bir yuva hissiyle karşılaştım. Gözlerimi kapattım, yağmurun altında çiçek gibi kokan temiz havayı içime çekerken Ollie'nin elini tuttum. "Burayı çok seviyorum."

"Burası senin evin, Mia. Sen burada doğdun." Bu yorumu bana hemen Lynch'i hatırlattı. Geri döndüğümü bilip bilmediğini ya da beni görmek isteyip istemediğini merak ettim. Ollie yaya geçidinde durunca onunla birlikte tarzını da hayran hayran inceledim. Avcı yeşili pantolonu, bol beyaz tişörtü ve fötr şapkasıyla hiçbir şeyi umursamıyor gibi giyinmişti.

Arnavutkaldırımli caddeden diğer tarafa geçerken gri, pamuklu elbisemin sandaletli ayaklarıma takılan alt kısmını yukarı topladım. Bugün hava on sekiz derece civarıydı ama rüzgâr esmeye başlayınca deri ceketime sarındım.

"Durup kahve içmek ister misin?" diye sordu Ollie, üşüdüğümü fark etmişti. "Gelmek üzereyiz ama köşede bir kahveci var."

"Böyle iyiyim." Gülümsedim, o da başımın yan tarafını öptü.

Bar konseptindeki restorana geldik ve çardak altında bir yer bulduk.

Seçme şansımız olsaydı dışarıda otururduk. Ollie duygusal yoğunluğu nedeniyle kapalı alanlarda zorlanıyor, diğer insanlara çok yakın olmak kaygılarını tetikliyordu. Geçtiğimiz ay boyunca hem ona dair hem de insanların hareketlerinin onu fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak nasıl etkileyebileceği hakkında giderek daha fazla bilgi sahibi olmuştum. Burada geçirdiğimiz iki haftanın ardından, birlikte ve ayrı ayrı olarak psikoloğa gitmeye karar vermiştik. İkimizin de sevdiği bir psikolog bulmak için birkaç deneme yaptık ama sonunda Doktor Conway'in yönlendirmesiyle Londra'da bir tane bulabildik.

Doktor Conway aşırı duyarlılık konusunda bilgili birini bulmak için herkesi aramış, her ihtimale karşı psikologla telefonda ön görüşme yapmıştı.

Cinayetle ilgili kötü düşüncelerimi danışmana açıkça itiraf etmiştim. Ölüme dair çılgınca rüyalarımın ve geçmişimi hatırladığımdan beri peşimi hiç bırakmayışından Ollie'ye söz etmemiştim. Ethan durumu anlayışla karşılamıştı ama Ollie kafamın içindeki hastalıklı sanrıları bir gün öğrenecek miydi? Tek bir tehdidin bile bende birini parçalara ayırma ve ayağımın dibinde kan kaybından ölmesini yüzümde bir gülümsemeyle izleme arzusu uyandırdığını anlayabilecek miydi? Ya da o yokken bu hastalıklı düşüncelerin geceleri beni nasıl uykusuz bıraktığını, şairin ninnisiyle beni yatıştırabilecek tek kişinin o olduğunu?

Ollie, Travis ve Summer'ı görür görmez sandalyesinden kalktı. Ben de aynısını yaptım.

Gülümseyerek bana baktı. "Mia."

Sarılmak için bana doğru eğilerek, "Zamanı gelmişti," dedi Travis. "Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum, Mia."

"Onu öldüğüme ikna etmeye çalıştığını duydum. Benden vazgeçmesini istemişsin."

Travis kaşlarını çatarak Ollie'ye bir bakış fırlattı. Summer alay ettiğimi fark edip güldü ve ardından, "Mia'yı şimdiden sevdim," diyerek sarılmak için bana doğru yaklaştı.

"Patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun!" Ben de ona sarılmaya çalıştım ama kocaman göbeği yüzünden çok kolay olmadı. "Ne kadar kaldı?"

"Dört hafta daha var. 21 Temmuz'da doğuracağım ve gayet hazırım," dedi mızızlanarak. Vücudunu saran şal desenli bluzunun üzerinden karnını ovuşturuyordu. Summer'ın altın sarısı saçları ve iri, pasparlak mavi gözleri vardı. Solgun teni lacivert gömleğinin içinde parlıyordu. Şemsiyesini yere bırakıp oturdu.

“Ah, şuna bak, Oliver! Hâlâ yapmadın mı?” Summer elimi tutup yüzüğüme baktı. “Sözümü geri alıyorum!” dedi ve Travis’e dönerek onu azarladı. “Alçak herif, senin bebeğini doğuracağım. Mia çoktan yüzüğü takmış!”

Avuçlarını havaya kaldırıp, “Kendimi savunmam gerekirse, ona neredeyse yedi ay önce evlenme teklif etmesi gerektiğini söylemiştim,” dedi Ollie.

Travis başını salladı. “Sağ ol, Oliver. Çok yardımı dokundu.”

“Nasıl yaptın?” diye sordu Summer.

Ollie kaşlarını kaldırdı. “Neyi?”

“Evlenme teklifini. Bu hikâyelere bayılırım.”

Ollie gözlerini bana diktiğinde, aklıma Dolor’da piyanonun başındaki halim ve Ollie’nin içimde olduğu an gelince kalçalarımı sıktım.

Travis’in omzuna dokunarak, “Bu arkadaşşa ipucu vermeyeceğim,” dedi Ollie. “Kendi kendine düşünmek zorunda.”

Akşam kahkahalar, içkiler ve güzel yemeklerle geçti. Birkaç saat sonra, bebek doğmadan önce tekrar buluşmak için sözleşerek vedalaştık.

Evimize dönerken Ollie beni küçük bir kitapçının yanında çay, öğütülmüş kahve ve etiketlerinde kitaplardan alıntılarının yer aldığı şarap şişeleri satan bir dükkâna götürdü. Sepeti hamur işleri ve kahvelerle doldurup bir şişe roze şarap seçti. Etiketini okudu. “*Aşk, kaybettiğimiz yarımızı özlemektir*, Milan Kundera. İşte bu! Bana okuduğum bir kitabı hatırlatıyor.”

“*Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği* olabilir mi?” Gülerek kitabın adının yazdığı etikete dokundum.

“Hayır, ruh eşleri hakkında okuduğum başka bir kitap,” dedi gülümseyerek. “Sana okumam gerek. Birkaç kadeh şaraptan sonra tabii.” Şişeyi sallayıp sepete yerleştirdi.

Yolun yarısında gökyüzü adeta delindi ve yağmur bastırdı. Evimizin kapısına gelip köprüden geçerek sıırılsıklam halde gi-

riş kapısına ulaşana dek koştuk. Ben banyoyu hazırlarken Ollie poşeti mutfığa bırakıp küvetin giderine bir tıkaç taktı ve banyo tuzlarını serpti. Büyük olasılıkla yine Leigh arıyordu. Haftada en az bir kez deli gibi arıyor, Ollie'ye kendisini kurtarması için yalvarıyordu. Başta birkaç kez Ollie ona yardım eli uzatmıştı ama ikinciden sonra canına tak etmişti ve telefonlarını açmama başlamıştı.

Ollie üzerinde *boxer*'ı, fötr şapkası ve elinde şarap şişesiyle banyoya girdiğinde elbisemi üzerimden attım. "Kötü haber, şişeden içmek zorundayız. Şarap kadehi almayı hep unutuyorum."

Üzerindekilere gülerek suyu kapattım, Ollie şarabı ayaklı küvetin yanındaki ahşap taburenin üzerine koymadan önce siyah iç çamaşırımı çıkarıp suya girdim.

"İşte böyle," diyerek başını hevesle salladı ve *boxer*'ını çıkarıp arkamdan suya girdi.

Birlikte şarabın hepsini bitirmiştik, parmak uçlarımız buruşurken sıcak suyun içinde oturmaya devam ediyorduk. Ollie fötr şapkasını hâlâ çıkarmamıştı, bu yüzden onunla dalga geçtim. "Ama havalı duruyor," dedi ve beni kalçalarımдан tutarak merkezim sertleşmiş aletine temas edene kadar kucağına çekti. Sırtımı dikleştirip başımı geriye attım, Ollie ellerini göğsümün ortasından aşağıya doğru indirdi.

Dudakları memelerime uzandı ama şapka daha ileri gitmesini engelledi. Kıkırdayarak öne doğru eğildim, alnım çenesine çarptı. Küvetin kenarına doğru sarkarken bir kahkaha patlattım. Kenarlardan su sıçırıyordu, kendime hâkim olmaya çalıştım ama Ollie'nin kaşları çatılınca daha fazla gülmeye başladım. Sonunda gözlerim yaşardı ve nefesim kesildi. "Çıkar şu şapkayı, Ollie," dedim sıçrayan suların arasından.

Bakışları donuklaştı. Sarhoştı. Sarhoş Ollie'yi severdim. "Çıkarmak istemiyorum."

Başımı eğip şapkanın kenarına hafifçe vurdum ve avucum göğsünün üzerine değdiğinde sustum. Ollie'nin aleti iyice sertleşmişti, öne doğru eğilip dudaklarımı boynuna bastırdım. Kalp atışlarını dilimin altında hissederken kalçalarımı çaresizce üzerinde yuvarlıyordum.

Parmaklarıyla kalçalarımı tutarken, “Harika hissettiriyor,” diye fısıldadı ve başını eğerek boynunu iyice açtı. “Durma.”

Dudaklarımı önce boynunun bir yanında, sonra çenesinde ve diğer tarafında gezdirdim. Dövmeli teninin her santimi parmak uçlarıma temas etmek için yalvarıyordu, tenini hafifçe ısırtıp emdim. Kasıklarına kadar tüm kasları gerildi.

Çenesinden sonra dudaklarını öperek dudaklarının kenarında kalan şarabın tadına baktım. Teninden sarhoş olmuş halde dilimden önce başparmağımı dudaklarında gezdirdim. Ollie başımın arkasını kavrayıp dudaklarımı yakaladı ve dilini içeri kaydırarak beni vahşice öpmeye başladı. Coşkulu ancak kuvvetli biçimde uzuvlarımız aynı hizaya gelene dek beni kaldırdığında aletini içime aldım. Ollie küvetin kenarını kavradı, bir elinin parmak eklemleri bembeyaz olurken diğer eliyle saçlarımı tuttu. Göğüslerimiz çarpıştı ve birbirimizin içinde kaybolduk, birbirimize temas ederken kendimizi sarhoşluğun verdiği baş dönmesinin kollarına bıraktık.

Sonunda Ollie beni fötr şapkasıyla küvetten çıkardı ve sırlıklam bir halde yatağa kadar tökezleyerek taşırken gülüştük.

Gece boyunca seviştik, biraz atıştırmak ve ateş yakmak için ara verip gün doğana kadar sevişmeye devam ettik... çünkü günlerden çarşambaydı. Çarşamba geceleri sevişmek, öpüşmek ve şeker kaplı kruvasan yemekle geçmeliydi. Ölünce uyurduk.

Sabah beşte, güneşin doğuşunu izlemek için arka veranda da battaniyelerimizi üzerimize çekmiş halde oturuyorduk. İçki sarhoşluğumuz geçse de birbirimizin sarhoşu olmaya devam ediyorduk.

“Seni tanıdığımndan beri hep gün doğmadan önce uyanırdın. Ama şimdi sabahları seven benim, uykuyu seven sen. Neden gündeğümünde uyanıp sonrasında birkaç saat daha uyumaya devam ediyorsun?” Ollie işaretparmağıyla burnuma dokundu. “Mia Rose’un gizemlerinden biri daha.”

Bir an için düşündüm, anlaması için nasıl en doğru şekilde açıklayabileceğimi düşündüm.

“Çok uzun sürmüyor,” dedim nefes alarak, sonra da gökyüzüne baktım. “Güneşin ufuk çizgisinin üzerine çıktığı ama ayın hâlâ görünür olduğu, karanlık ve aydınlığın bir arada var olabildiği o ufacık an. Bana umudu, bu dünyada yalnız ya da kayıp olmadığımı hatırlatıyor. Güneş ve ay gibi sadece saniyenin çok küçük bir bölümünde bir araya gelen iki varlık arasında bile her şeyin mümkün olduğunu müjdeliyor. O ufacık an boyunca, birlikte gökyüzünde çok güzel bir şey yaratabiliyorlar. Onlar gibi olabileceğimi umuyorum. O kadar da kötü sayılmam, belki ben de hayatımda güzel bir şeyler yaparım.”

Gökyüzünü oluşturan pembeler, maviler ve mor renklerin, pastel bir şafağın canlı bir yağlıboya tablosunun altında sarılıyorduk. Yukarıyı işaret ettim. “Bak, Ollie. Ne kadar güzel.”

Ollie bakışlarını bana kaydırdı. “Bakıyorum, aşkım.”

Yüzümü ona dönünce dudaklarıma yapıştı, her zamankinden daha uzun öpüştük. Gökyüzüne bakarken hiçbir şey söylemedi ve güneşin, sedef gibi parlayan ayın yanında doğuşunu izledik. Alev gibi turuncu ışıkları, geceyi kaplayan griliğe karışıyor, ay solup da yıldızlar toza dönene dek karanlığı bir suluboya gibi dağıtarak azaltıyordu.

“Böyle anları kelimelerle anlatmak imkânsızdır ama denemekten asla vazgeçmeyeceğim,” diye fısıldadı Ollie.

Her sabah mutfağın yanındaki kullanılmayan odanın önünden geçiyordum. Şu an içeride bir masa, bir masaüstü bilgisayar, bir yazıcı ve devasa bir dağınıklık vardı. Fakat Ollie defterine bahçede ya da evin değişik yerlerinde bir şeyler karalamayı tercih ediyordu. Aklına birkaç fikir geldikçe defterini beline sıkıştırıyor, kalemelerini de ya kulağının arkasına ya dudaklarının arasına sıkıştırıyor veya cebine sokuyordu.

Bu sabah Ollie, Laurie'yle erkenden bir toplantıya gitmeden önce kahve demleyip yatağıma da bir fincan getirmiş ve toplantıdan sonra da Leigh'in kendini becertmediğinden emin olmak için onu kontrole gideceğini söylemişti.

Ben de ilk birkaç saatimi üst kattaki karanlık odamda finıklı kahvemi yudumlayarak geçirdim. Pahalı ekipmanlarla donatılmış bu oda, karartılmış pencereleriyle benim yalnızlığımdı.

Başlarda sadece bahçede fotoğraf çekiyordum, haziran ayının sonlarında gül fidanları ve çeşitli çiçekler açmıştı. Ancak bir gün patika yolda Cora ile tanıştım. Kömür karası saçları olan, en fazla sekiz dokuz yaşlarında, sarı yağmur çizmeleriyle su birikintilerinin içine atlamayı seven küçük bir kızdı. Annesi Bayan Morrigan ne zaman yağmur yağsa ön bahçede çalışır, bana çiçeklere nasıl bakmam gerektiği konusunda birkaç ipucu verirdi. Ollie'nin çalışmak için evden ayrıldığı günlerde Cora ile ikisi gelip bana bahçe işlerini öğretiyorlardı.

Çiçek çeşitliliği arttıkça fotoğraflarım da geliyordu. İnsanlar kısa sürede en sevdiğim ilham perileri olmaya başladı. Cora'nın annesi hastaydı ve Bayan Morrigan ne zaman kötü bir gün geçirse, ki bu çok sık olurdu, Cora'yı kasabaya götürürdüm. Ben kaş çatmalar, öpücükler ve gülümsemeler gibi doğal anları çekerken birlikte insanları gözlemler, insanlardaki nezaketin ne kadar güzel görüldüğüne objektiften şahit olurduk.

Fakat bugün Cora'nın babasını ziyaret etmesi gerekiyordu,

ben de ona kendi biyolojik babamı da ziyaret edeceğime dair söz verdim. Dokuz yaşındaki bir çocuğa sırlarımı dökmek kolaydı ama Cora'nın tavsiyeleri her zaman çok basit oluyordu. "Sadece git ve gör."

Dolor'ı tekrar ziyaret edeceğim için gergindim. Sabahın geri kalanını Doktor Conway için bahçemizden mor frezyalar, pembe güllerle beyaz zambaklardan oluşan bir demet hazırlayarak geçirdim ve çıkarken de yanıma bir fincan kahve aldım. Kollarımda çiçeklerle kapımızın önünde bekleyen taksiye bindim. Ne söyleyeceğimi de görüşmenin nasıl sonlanacağını da bilmiyordum ama kendime Cora'nın sözlerini hatırlatıp durdum. *"Olabilecek en kötü şeyi düşün, sonra da en iyisini. Çoğu zaman, ikisinin ortasındaki olur."*

Bunu ona babasının söylediğini, hayatın endişelenmek için çok kısa olduğunu ve endişelerin insana kaşlarını çattırdığını anlatmıştı.

Taksi Dolor'ın demir kapılarından içeri girdiği an burada geçirdiğim zamanın anıları beni kamçıladı. Bayat tütün kokan taksinin şoför koltuğundan, "Geldik, tatlım," dedi yaşlı adam, başına yün bir şoför kasketi geçirmişti. Girişteki yuvarlak yolu dolaşarak kapının önünde durdu. Ücreti ödeyip taksiden indim. Bol, soluk renk bir *boyfriend* kot pantolon, taba rengi, deri bir *loafer* ve düz beyaz bir tişört giymiştim. *"Keşke tulumu ya da elbiseyi giyseydim,"* diye düşünerek merdivenlerden çıktım. Kararımı çok kez değiştirmiştım ama artık dönüş yoktu.

Bir nefes alıp kapıyı açtım.

"Doktor Conway'i ve Lynch'i görmeye geldim." Neredeyse kekeleyecektim ama yeni güvenlik görevlisi beni tepeden tırnağa süzerken soğukkanlılığımı korudum.

"Eşyalarınızı bandın üzerine koyun ve dedektörden geçin. Kollar yanda," dedi elindeki copu sallayarak.

Dediğini yaptım, yeniden rehin alınma düşüncesiyle aklım

bana ihanet ederken kalbim deli gibi atıyordu. Böyle bir şey yapabilirler miydi? Öne doğru bir adım atınca elindeki metal dedektörünü vücudumun yanlarında gezdirdi, kalçalarımnda fazla oyalandı. “Telefonum,” dedim. “Ziyaretçiyim, hasta değil.”

Güvenlik görevlisi copunu bırakıp elindeki panoya baktı. “Bugünkü listede adınızı göremiyorum.”

“Beklenmedik bir durum, farkındayım ama Lynch beni görmek isteyecektir.”

“Hı-hı.”

“Kızının burada olduğunu söyleyin.”

Kağıtlardan başını kaldırıp duvardaki ahizeye uzandı. Derin ve boğuk bir tonda tek taraflı bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapatıp bana döndü. “Size eşlik edecek birini bekliyoruz.”

“Ben götürürüm,” dedi tok, gür bir ses. Tam o esnada, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bir adam öne çıktı. “Sonunda muhteşem Mia’yla tanışabildik.” Güldü, gözleri parlıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Tanışıyor muyuz?”

“Jinx, Oliver’in bir arkadaşıyım.”

İrikıyım adam Lynch’in ofisine giderken yol boyunca bana eşlik etti, epey konuşkandı ama dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Çiçekleri öyle sıkı tutuyordum ki, yapraklarını koparmaya başlamıştım. Yaklaştığımızda Jinx kapıyı açmadan önce tıkladı.

Lynch hemen ayağa kalkıp oturmamı işaret etmeden önce ona teşekkür etti.

Oturamayacak kadar gergindim.

Masanın etrafından dolaşıp kenarına otururken, “Bana çiçek mi getirdin?” diye sordu. Bakışlarımı üzerinde gezdirerek onda kendime dair bir şeyler bulmaya çalıştım. Şeytani düşüncelerimi ondan mı almıştım? Acaba onun da karanlık bir yanı var mıydı? Bu adamla daha önce defalarca karşı karşıya gelmiş, ona bağırılmış, meydan okumuş, ağlamıştım. Benimle aynı yorğun, kahverengi bakışları vardı.

“Bunlar Doktor Conway için.”

“Ah, tabii.” Beni daha önce bir kez gönderdiği Looney Bin’e bakan büyük pencereye yaklaşırken başını salladı. “Doktor Conway burada değil.”

“Ah.” Yerimde kıpırdandım.

“Bayan Jett,” dedi boğazını temizleyerek. “Mia, ne oldu? Nerelerdeydin?”

“Bir şey yok, iyiydim.” Bugüne kadar Ethan’a verdiğim sözü ve onun sırrını tutmuştum. Belki Ethan’a hiçbir şey borçlu değildim ama yaşadığımız onca şeye rağmen hâlâ benim arkadaşımdı, belki de dünyada onu anlayan tek kişi bendim. “Beni aramadığını düşününce umursamana şaşırdım.”

Lynch başını eğip yavaşça iki yana salladı. “Bu yaptığın hiç adil değil.”

“Ben buradayken iki yıl boyunca bu sırm benden saklamak adil miydi?” Lynch’in babam olduğunu söylemek için çok fırsatı vardı ama söylememişti. “Neden en son ben öğrendim?”

“Çünkü sana kızım olarak değil, bir hasta olarak davranmak zorundaydım. Söylemeyi planlamıştım. Tahliye gününde söyleyecektim ama ben fırsat bulamadan çekip gittin.”

Uzun, derin bir nefes aldım. “Artık buradayım.” Öfkeli olmaktan yorulmuştum. Çok uzun zamandır herkese öfkeliydim. İçimde bastırılmış bir sürü suçlama, öfke ve yas tutuyordum. Bir kez olsun her şeyi unutmak, bu duyguların dönüştüğüm insanı lekelemesini engellemek istiyordum.

“Mia, bu anı bekliyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunların hepsi benim için çok yeni.”

“Benim için de öyle.”

Parmaklarını masasının üzerine vurup gergin bir şekilde koltuğuna kuruldu. “Peki bundan sonra nasıl ilerleyeceğiz?”

“Yavaştan almak iyi olabilir. Belki bana annemle nasıl tanıştığını anlattırın.”

Lynch gülümsedi. “Bunu çok isterim.”

Oliver

“Oliver,” dedi Dex gülerek. “Seninki burada, gelip göz kulak olsan iyi olur.”

“Benimki falan değil,” diyerek çıkıştım Dex’e, zaten yola çıkmıştım çünkü Leigh bana mesaj atıp onu kurtarmam için yalvarmıştı. James’in iç çamaşırını yırttığını ve onu bir masanın üzerinde dans ettirdiğini söylemişti.

Saat sabahın ikisiydi ve müziğin bas sesi gümbür gümbür dışarı geliyordu ama bu saatte devam eden tek parti buradaki değildi. Bu sokak her gün başka bir partiye ev sahipliği yapıyordu. Boş bira şişeleri ön merdivenlere doluşmuştu, kapıdan adımımı atar atmaz yüzüme kokuşmuş sigara ve cinsellik kokuşu çarptı.

Reggi, “Oliver!” diye haykırınca kalabalık da adımı tekrarladı. Onu görmezden geldim ve kalabalığı tarayıp Leigh’i aradım. O benim Ghost’a gidiş biletimdi ve onsuz ne buluşmayı ne de özgürlüğümüzü elde edebilirdim. Tek seçeneğim Ghost’u öldürmektir.

Dapdar, kırmızı straplez elbisesiyle Leigh mutfak adasının üstünde salınıyordu. Elinde şişeyle müziğin ritmine hipnotize olmuş gibi dans ederken, adamlardan biri onun ayak bileğinden tutmuş elbisesinin altına bakıyordu. Sarı saçlarını tepeden toplamıştı. Kırmızı *stiletto*’larıyla ara sıra tökezlerken dudaklarının kenarına kırmızı ruj bulaşmıştı. Adamın kıyafetini arkasından kavrayıp geriye çektim. “Bırak kızı.”

Adam bana sarhoş bir gülümseme sunarken kızın kırmızı dantelli iç çamaşırını parmaklarının arasında salladı.

“Ne halt ettin sen?” Adamın yüzüne bir yumruk atıp onu masanın gerisine düşürdüğümde kalabalık ikiye ayrıldı.

“Sakin ol, Oliver,” dedi Dex omzumu tutarak. “Birkaç yudum al, partideyiz.”

“Kıza hâkim olman gerek,” dedim, sonra da Leigh’i bacaklarından tutup onu mutfak masasından indirdim. “Bir işim var, bir sevgilim var. Her an burada olamam.” Leigh bacaklarını belime doladı, beni bırakmıyordu.

“Haklısın,” dedi gülümseyerek ve beni işaret etti. “Tabii işin var. Ghost geberene kadar da sahibin benim. Bizim gibi insanların ilişkisi olmaz. Kızı bırak, unut.”

Unutmak mı? İmkânsızdı. Mia Rose adeta içime akmış, ruhumun her zerresine işlemişti. Bir kitabı okumadan bırakamayacağını bilmiyor muydu? Eğer bir şansım olsa onu sil baştan bulur, ilk kez okuyormuş gibi tekrar tekrar okumak isterdim.

“Seni dinlemek zorunda değilim.” Leigh’in kıcına vurup onu aşağı indirdim. “Hadi gel, gidiyoruz.”

Leigh beni daha sıkı kavrayarak bacaklarını belime, kollarını da boynuma doladı. Onu burada bırakmamam için yalvarırken adeta bana yapışmıştı. Elbisesi sıyrılmış, çıplak poposunu ortaya çıkarmıştı ve yanından geçen her erkek onu daha iyi görebilmek için etrafımızda dolanıyordu. Kızı evden çıkarıp arabama bindirdim, cılız kollarını boynumdan ayırarak koltuğa yönelttim. Boynuma atılmaya çalışıp sızlandı.

“Seni bırakmıyorum, Leigh. Seni evine götürüyorum,” diyerek onu rahatlattım. Başını kaldırıp etrafa bakınca dışarı çıktığımızı fark etti. Vücudu aşağı doğru kaydı ve koltuğa yerleşti. Koşarak diğer tarafa dolaşıp sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım. “Nerede yaşıyorsun?”

Leigh cevap vermedi, ona döndüğümde çoktan sızmıştı. Başımı koltuğa yaslayıp inledim.

YİRMİ İKİ

“Aç onu bir kitap gibi
Ve omurgasını çatlat,
çünkü istemiyor
hayran olunmak.
Can atıyor
yok edilmek, kışkırtılmak
ve bu lanet olası dünyayı değiştirmek için.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Mia, Hyde Park'a doğru yürürken pazardan aldığı eski bir çerçevenin içine koyduğu Summer'ın fotoğrafına hayranlıkla baktı. “Umarım beğenir.”

Geçen hafta Mia, Summer için bir doğum çekimi yapmıştı ve Summer doğumdan önce bir kez daha görüşmek istediğimizden Londra'nın arazilerinde her yıl düzenlenen British Summer Time festivalinde buluşacaktık.

Mia'nın elini tuttum, on iki çili gülümsemenin etkisiyle hareketlendi. “Bayılacak.” Mia'nın saçları onunla tanıştığım gün olduğu gibi kısaydı, omuzlarını biraz geçiyordu. Ben *station wagon* arabamızı otoparka çekerken, çerçeveye koyduğu resmi bacaklarının arasına sıkıştırdığı hediye paketine geri soktu. “Hazır mısın?”

Rüzgâr, bir elektro gitarın sesini kulağımıza taşıyor, Summer'la el ele tutuşup çimlerin üzerine yalınayak düşerken Mia'nın buklelerini dalgalandırıyordu. Travis'le ben çimlerde bir örtünün üzerine oturduk, kızlar önümüzde dans ederken *Pearl Jam* metrelerce ilerideki sahnede çalıyordu. Travis kulağımın dibinde konuşurken gözlerimi Mia'dan ayırmadım ama tek duyduğum, müziğe rağmen onun kahkahasıydı. Siyah bir tulum giymiş ve benim fötr şapkamı başına geçirmişti, dönerken kollarını havaya kaldırdı.

Bana ters ters bakıp, "Dünyadan Ollie'ye," dedi Travis. "Hâlâ balayını atlatamadın, değil mi?"

Dirseklerimin üzerine yaslanıp, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordum. Mia bana döndü, yüzünü büyüleyici bir gülümseme kaplamıştı. El salladı, ben de ona el salladım.

"İlk yıl hakkında öyle denir ya."

"Bu sonbahar iki yıl olacak."

"Lanet olsun, boku yedim desene." Travis içini çekti, öne doğru eğilip kollarını dizlerinin üzerine indirdi. Su şişesinin kapağını kapatıp, "Sırrın ne?" diye sordu.

Mia'yla her şey çok kolaydı. "İlk ipucu," diye omzunu sıvazladım ve *Last Kiss* çalmaya başladığında ayağa kalktım. "Kızın yalnız dans etmesine asla izin verme, dostum."

Mia'ya yaklaştım, elini tutup etrafında döndürdüm. Pembe ojeli ayaklarıyla onu kollarıma alana kadar çimlerin üzerinde ritme uygun şekilde dans etti. Gömleğimi kavradığında, geçen yıl olanlarla ilgili bir yere temas eden sözleri söylerken yüzüne bakmak için şapkayı geriye ittim. Ne kadar ilerlediğimizin ve hayatta kalanlar olarak nasıl bir cehennemden çıktığımızın kanıtıydı bu.

Mia başını geriye düşürdü. "Sarıl bana sevgilim, sadece bi-

raz daha,” diyerek şarkıya eşlik etti. Grubun bildiğim tek şarkısı bitene kadar birlikte dansa devam ettik. Battaniyenin üzerine oturmadan önce onu bir, iki kez öptüm.

Mia ve Summer dans etmeye devam ederken Travis omzunu omzuma dayadı. “Böyle dans etmeye devam ederlerse benimki doğuracak.”

Kıkırdadım ve şişedeki suyumı bitirip bacaklarımı uzattım.

Üzerimizde kara bir bulut belirip güneşimizi engelledi, kafamı kaldırdığımda Leigh’in yaşlı gözleri ve titreyen elleriyle bana baktığını gördüm. Üzerine kısa bir kot etekle göbeği açık bir tişört giymişti. Uzun, sarı saçlarını örmüştü. Sırtımı dikleştirip doğruldum. “Burada ne işin var senin?” Konuşurken boğazım düğümlenmişti. Boğazımı temizleyip dansını yavaşlatarak bize bakan Mia’ya bir bakış attım. “Burada olamazsın.”

Alaycı bir tavırla, “Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedi Leigh.

“Şimdi de beni mi takip ediyorsun?” Ayağa kalkarken kaşlarımı kaldırdım. Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum ama artan öfkem ve arka plandaki müzik sesi düşünüldüğünde bunu başarmak zordu.

“Telefonlarıma cevap verseydin buna gerek kalmazdı.” Gözünden bir damla yaş süzüldü. “Beni bırakıp gittin. Günler önce bir motel odasında iç çamaşırım bile olmadan, nerede olduğumu bilmez halde uyandım.”

“Vay canına. Sana dokunduğumu mu düşünüyorsun?” diyerek çıkıştım ve yüzüne bakmak için eğildim. Parmağımı ona doğrultmamak için kendi göğsüme bastırdım. “Sana elimi bile sürmedim.”

Travis, omzuma dokunup beni geri çekti. “Sakin ol, dostum. Meseleyi başka yerde halledelim.”

“Böyle olmaz, Leigh. Öylece dibimde beliremezsin. Burada olduğumu nereden biliyordun?”

“Summer bir gönderi paylaşmış. Telefonlarımı açmadın. Benimle ilgileneceğine söz vermiştin ama beni bir motele bırakıp gittin.” Yanağından bir damla yaş daha süzüldü. “Korktum, yapayalnızdım. Bana göz kulak olacağına söz vermiştin.”

Zaten onunla ilgilenmişim. Sarhoştı, bu yüzden onu güvenli bir yere götürmüş, uyandığında taksiye binmesi için de ona fazlasıyla para vermişim. Böylece Mia'nın yanına dönebilecektim. Endişeye kapılarak elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Bunları sonra konuşuruz, gitmen gerek.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Olur, Oliver. Burada yüzlerce adam var, eminim içlerinden biri beni seve seve evime bırakır.”

“Saçmalama.”

“Senin için çok şey feda ettiğimi unutuyorsun. Bu işte hiçbir kazancı olmayan, buna rağmen her şeyi kaybedecek kişi benim. *Sana* yardım ediyorum ve karşılaştığım muameleye bak.”

Omuzlarım kavradım, çenem iyice gerilmişti ve göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Seni içine düştüğün durumdan kurtarmak için ne işim olsa bırakıp yanma gelmedim mi?” Gözlelerinden yaşlar süzülürken kendimi tutamayıp bağırdım. “Benden ne halt istiyorsun?”

Travis beni geri çekip kaşlarını çatarak bana baktı. Beni tanıyamıyor gibiydi. Bana kötü adammışım gibi bakıyordu. Ellerini omuzlarımdan ittim. “Mia'yı eve götürürüm, sen kızla ilgilen.”

Leigh'in yanından geçip on beş adım ileride duran Mia'ya doğru ilerledim. Ellerini ellerimin arasına aldım, parmakları arasında küçük kalmıştı ve fötr şapkasının altından endişeli gözlerle bana bakıyordu. Leigh'den ve yaptıklarından haberdar olduğundan, “Bu o kız mı?” diye sordu Mia.

“Evet, aşkım.” Şapkasını geriye itip çenesini tuttum. “Özür dilerim.”

“Sorun değil.” Elimi sıktı. “Sonra eve dönecek misin?”

Başımı sallayarak yüzünü ellerimin arasına aldım ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Onu öperken bu gece eve sağ salim dönmeyi iple çekeceğimi ona hissettirdim.

Bir saatlik araba yolculuğu esnasında nihayet Leigh'i sakinleştirebildim. Büyük, Viktorya stili evlerin olduğu lüks mahalleden geçerken, “Bu tarafta, solda,” diyerek beni evine doğru yönlendirdi. Buraya bir kez daha geldiğimin farkındaydı. Daire şeklindeki bir yola girdiğimizde ev, aylar önce Mia'yı bulmak için her yolu denediğim tahliye gününün gecesinde Jinx'le konuşmak için geldiğim yerin aynısıydı.

“Parti senin miydi?”

Saç örgüsünün ucunu parmağında döndürürken, “Üvey kardeşimin,” diye cevap verdi. “Burada onunla ve zalim üvey annemle yaşıyorum. Sanırım modern Külkedisi sayılıyım, babamla aram bozuk.”

Vitesi park konumuna getirdim. “Bak, öylece olduğum yere gelip benden ne yapıyorsam bırakıp seninle ilgilenmemi bekleyemezsin. Hayatta işler böyle yürümez. Her istediğini elde edemezsin.”

“Gayet farkındayım.”

“Hiç sanmıyorum.” Yirmili yaşlarında bir adam ön kapıdan geldiğinde koltukta geriye yaslandım. Parmağında bir sürü anahtarı döndürerek merdivenlerden indi. Üzerine sporcu atleti ve şort giymişti. “Bu kim?”

“Samuel, sapık üvey kardeşim,” dedi iç çekerek. “Bıraktığın için teşekkürler.”

Eve döndüğümde kapıdan içeri adımımı atar atmaz mutfaktan gelen tabak sesleri ve ev yemeğinin kokusu beni ele geçirdi.

Oturma odasındaki pikaptan gelen akustik gitarın yumuşak tınıları evi doldurmuştu. İçeri doğru ilerlerken ceplerimi boşalttım ve anahtarları, telefonumla cüzdanımı mutfığa girmeden sehpanın üzerine bıraktım. Mia'mın üzerinde hâlâ mini, siyah tulumu vardı. Yalınayaktı, fırından bir güveç kabı çıkarmakla meşguldü. Omzumu mutfığa açılan kemere dayayıp ona baktım.

Tabaktan çıkan buharın üzerinde bir bez parçasını sallarken kalçalarını ritme uygun biçimde sallıyordu.

Yemek pişirmişti. Mia Rose yemek pişirmişti ve bundan çok etkilenmiştim. Buraya taşındığımızdan beri dışarıdan siparişlerle idare ediyorduk. Eliyle saçlarını toplayıp tek tarafından sarkıtırken eserini hayranlıkla seyrediyordu. Başını eğdiğinde, arkasından arsız bir gülümsemeyle avucunu dayadığı kalçasına yaslanmasını izledim.

“Evlen benimle,” diye arkasından fısıldadım.

Mia sıçrayıp arkasına döndü. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde nefes verirken elini göğsüne koydu. Korkusu gülümsemeye dönüştü, sonra başını iki yana salladı. “Zaten evleniyorum, seni şapşal.”

Onu kalçalarından tuttum, havaya kaldırıp tezgâhın üzerine koydum. “Bundan sonraki yaşamımız için soruyorum.” Bacaklarının arasına eğilince kollarını omuzlarımdan sarkıttı. “Çünkü her zaman seni seçeceğim. Her şeyin ötesinde, her yaşamda seni seçeceğim.”

Mia gözlerini kıstı. “Suçlu mu hissediyorsun yoksa?”

“Evet, seni orada bırakmamalıydım.”

“Ben çocuk değilim, Ollie. Sana âşık olan başka bir kızla başa çıkabilirim.”

Avuçlarımı tulumunun ince kumaşının altına inene kadar pürüzsüz kalçalarında gezdirdim. Kesik kesik nefeslerle, “Yemek pişirdim,” diye ekledi.

“Farkındayım.” Parmaklarımı ince çamaşırının altına doğru kıvırdım ve iç çamaşırı giymediğini fark ettim. “Bunu neye borçluyuz?”

“Birazdan misafirlerimiz gelecek.”

“Güzel kokuyor, aşkım.” Pamuklu şortunun ortasını bacaklarının arasından kavrayıp sıkıştırdım ve kadınlığına baskı yapacak şekilde çektim. Gözkapakları düştüğünde başımı aşağı eğerek, bacaklarının arasındaki pürüzsüzlüğü görmek için ince kumaşı kenara çektim. Gözlerim üzerindeyken merkezindeki seğirme dizlerimin bağını çözdü. Hayatımın geri kalanını, dudaklarımı ve dilimi üzerinde gezdirerek geçirmek istiyordum. “Ne kadar vaktim var?” Mutfak dışında evdeki her odayı kullanmıştık.

“Bilmiyorum,” diyebildi zar zor, beni bacaklarının arasında tutuyordu. “Yirmi dakika.”

Parmaklarımı Mia’nın ayak bileklerine dolayıp ayaklarını tezgâhın kenarına koydum. Ardından açtığı bacaklarına doğru eğilirken ellerimi bacaklarının iç kısımlarına doğru ittim. “Hmm, yirmi dakikam varmış.” Bu sürenin her bir saniyesini orgazmını izleyerek geçirmek istiyordum.

Pikaptaki parça değişince boynuna bir öpücük kondurdum ve ellerim yavaşça tulumunun altından geçerek çıplak göğüslerini buldu. Mia başını yana çevirirken ellerini omuzlarımdan çektiğinde başparmaklarımla meme uçlarına dokundum. Dilimin ucunda hissettiğim kalp atışları beni kışkırtıyor, teşvik ediyordu.

“Bebeğim,” diye fısıldadım, ona karşı koyamıyordum. Ellerimi aşağıya indirip girişine kadar ilerledim. İki elimle kalçalarını sıkıca kavradıktan sonra başparmaklarımı üzerinde gezdirdim. Girişine ve klitorisine baskı yaptım. Mia irkildi, klitorisini sahiplenici bir şekilde dudaklarımın arasına alıp ikimiz de zevkin doruğuna çıkmadan önce burnumla kulağını okşadım.

Öpüşmemizi yarıda keserek, “Aman Tanrım,” dedi yavaşça,

başını geriye düşürdü. Gözlerim güzel yüzü ve onu okşayan ellerim arasında gidip geliyordu. “Seninle tekrar, tekrar ve tekrar evleneceğim...”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ayaklarım yerden kesilmiş, biraz da sendeleyerek onun sonunu avucumda tutuyordum. Çok güzeldi ve onunla birlikte böyle sarhoş edici bir mutluluğu yaşayabileceğimi hiç bilmiyordum.

İki parmağımla dudaklarını birbirinden ayırdım. Ortaya çıkan pespembe, küçücük klitorisinin büyüüne kapıldım. Bakışlarımı her inlemesine, kirpiklerinin titremesine ve kalçalarının kasılmasına odakladım.

Bakışlarımı yüzüne kaydırınca göz göze geldik.

Bir kez daha bacaklarının arasına götürmeden önce dudaklarımı yaladım. Dilimi klitorisinden girişine kadar aşağı yukarı hareket ettirirken bacakları titredi. İnlemelerinin şifresini biliyordum, saçlarımı sıkıp inleyene dek dilimle onu Fransız öpücüğü veriyormuş gibi okşadım. Mutfaktaki ilk maceramızda iyice sertleşen klitorisi dilime çarparken hızla boşaldı.

Kızım bir yağmur gibi üzerime yağdı. Dilimi girişinde gezdirerek onun kendine has, arzuladığım tadını içime çekerken diğer elimle aletimi çıkarıp okşamaya başladım. Çoktan sertleşmiştim.

Kafamı kaldırdığımda Mia yüzümü tutup dilini çenemde ve dudaklarımda gezdirdi. Benim gibi o da tadını beğenmişti.

Aletimin ucunu girişine bastırdım, kasılmaları bitmemiştir. Yavaşça içine girdim ve kalçalarını aşağıda sabit tutabilmek için kavradım. Tek vücut olduğumuzda bakışlarımız birbirine kenetlendi. Muhteşem bir histi.

Çaresizce yüzümü kavrayarak, “Ollie,” diye inlediğinde avucunu öptüm. Duvarları aletimi sımsıkı sararken vücudumdaki tüm kan bu bölgeye hücum etti, her darbeme karşılık veriyordu. “Bununla baş edemiyorum.”

“Devam et, aşkım.” Hâlâ zevkin doruğundaydı, başparmağımı yeniden klitorisinin üzerinde gezdirerek hazzını artırdım. “Hepsi senin için.” Her derine gidişimde nasıl eriyip bittiğini görmek için bakışlarımı yüzüne çevirdim. Güzel dudakları aralandı, sıcacık teni kızarmıştı ve ağırlaşan gözlerle bana bakıyordu. Kollarımda kendini nasıl kaybettiğini gördükçe daha fazla dayanamadım, kendimi kontrol etmek için avuçlarımı tezgâha dayadım ve sürtünmelerim sert darbelere dönüştü.

Öyle kuvvetli tutmaya başladım ki, aniden lanet olası raf duvardan koptu.

Bir anlığına duraksadım. Ünitenin tamamı çökmüş, tüm tabaklar yere saçılmıştı. Kocaman açtığım gözlerle Mia’ya baktım, o da bana aynı şekilde bakıyordu.

“Boş ver. Devam edelim,” diye inledi ve boynumun arkasından tutup beni kendine yaklaştırarak dudaklarıma yapıştı.

Birbirimize muhtaçmışız gibi öpüşmeye başladık. Parmaklarımı kalçalarına bastırdım ve Mia bir kez daha boşalana kadar birkaç sert, derin darbeyle içine girip çıktım. O zevkin doruğuna ulaştığında ben de daha fazla dayanamadım.

Başını boynuma gömdü, ikimiz de kısa kısa nefesler alıyorduk.

Mia boynuma doğru, “Az önce ne oldu öyle?” diye fısıldadı.

Kıkırdadım. “Sanırım öldük ve cennete gittik, aşkım.”

“Asla dönmek istemiyorum,” dedi boynumdan uzaklaşırken, gözlerimin içine bakıyordu.

“Öyleyse dönmeyiz. Sonsuza kadar burada kalırsınız, olmaz mı? Tüm bu karmaşanın canı cehenneme.”

Kızarmış yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. “İyi dene-meydi ama sen temizleyeceksin.”

Cora zeki bir kızdı, yemek boyunca bizi güldürdü. Mia'nın lahana ve patatesle yaptığı etli güvecin harika olduğundan emindim ama ne yazık ki mahvolmuştu. Mia mutfakta deli gibi temizlik yaparken ben de on dakika içinde en yakın restorana gidip yemek almıştım. Döndüğümde yemeği yarattığımız tahribattan kurtulan bir başka kaba aldık. Bayan Morrigan yemeğin lezzetine övgüler yağdırınca Mia'ya göz kırptım. "İlk kez yemek yaptım, evi yakmamama şaşırdım," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Şarap kadehimi dudaklarıma götürürken kıkırdayıp, "Nereyse yakacaktın," diye mırıldandım.

"Mutfağı yeniden düzenledikten sonra asla içinden çıkmak istemeyeceksiniz. Çok güzel olacak," dedi Bayan Morrigan ve güveçten bir çatal daha aldı.

Şarap şişesini bahçeye taşıdık. Mia, Cora'yı mutfak için bir demet seçmesine yardım etmeye ikna ederken biz de Bayan Morrigan'la sallanan sandalyelerimize kurulduk. Son birkaç gündür hava bize nazik davranıyordu. Bir tek gün ortasında, güneşin altında yağmur çiseliyordu. Cora bir demet pembe gül toplayıp Mia'nın taşıdığı teneke kovaya koyuyordu.

Bayan Morrigan onlara dönüp gülümsedi. "Mia onunla çok iyi anlaşıyor." Onun saçları da kızıninki gibi siyahtı ama o kısacık kestirmiş, arkadan toplamıştı. Hafif bir esinti olunca üşüyüp kalın atkısını kemikli omuzlarına çekti. "Temiz bir kalbi var, Oliver. Kaybetmesine izin verme."

Kalbim deli gibi attı. Sonunda biri Mia'yı benim gözümünden görebilmişti. Bakışlarımı yeniden Mia'ya çevirdim. Saçlarını tepede toplamıştı ve kolsuz elbisesi boynuyla belirgin köprücükkemiklerini açıkta bırakıyordu. "Asla."

Telefonum titreyince elimi siyah kotumun cebine daldırıp mesajı açtım.

Dex: *Bu gece 23:00'te benim evde ol.*

Mesaja cevap yazdım. *Meşgulüm.*

Dex: *Mia'yı da getirebilirsin. Onunla tanışmayı çok isterim.*

Çenemi sıktım ve hemen cevap gönderdim. *Aman ne komik.*

Bir fotoğraf gönderdi. Mia üzerinde yırtık bir kotla ve göbeği açık bir tişörtleydi. Yüzünde pilot model gözlükleri vardı ve elindeki market poşetiyle karşıdan karşıya geçiyordu. Geçen hafta çekilmiş olmalıydı, bu da Dex'in onu takip ettirdiğini, benim ise içimi kaplayan öfkeden gözümün döndüğünü ve önümü göremez hale geldiğimi gösteriyordu.

Dex: *Gece görüşürüz.*

Arabayı kaldırımın kenarında çalışır halde bırakıp dışarı fırlayarak, kanlar içinde yerde yatan Adrian ve James'e doğru koştum. Yanlarına gittiğimde James gelip çenesine bir yumruk daha indirdi. Aralarına girdim ve tutmak için avuçlarımı James'in göğsüne vurdum. "Derdin ne, dostum? Sakin ol!"

Arkama döndüğümde Adrian'ın parmaklarını burnunun altına götürdüğünü gördüm, dengesini yeniden sağlamıştı.

Parmağıyla Adrian'ı göstererek, "Önce o başlattı!" diye bağırды James.

İkisinin de üstü kan içindeydi ama ikisinde de bu kadar kanayacak bir yara yoktu. Geri çekilip onlara döndüm, kalbim boğazımda atıyordu. "Ne oldu?"

İki eliyle ensesini kavrayarak, "Başarısız bir anlaşma," dedi

Adrian. “Reggi, dostum. Gitti. Hepsi senin suçun.” Yeniden James’e doğru atıldı.

Araya girip Adrian’ın omuzlarını kavradım. Öfkeden gözüm dönmüştü ve deli gibi atan kalbimin sesinden başka bir şey duyamıyordum. “Hayır, hayır. Olamaz. Bana düşündüğüm şey olmadığını söyle.” Lekeli kıyafetini kavrayıp alnımı alnına dayadım. “Ölmedi de.”

“Öldü,” diye onayladı James arkamdan. Adrian’ı itip ellerimi saçlarımın arasından geçirerek başımı iki yana salladım. “Bilmiyordum, gerçekten. Tanrının cezası BOG’larla uğraşıyorduk. Bizi alt ettiler.”

“İşi sen ayarladın!” diye bağırdı Adrian. “İnkâr etme, James. Gemiyi ilk sen terk edecektin!”

“Hayır, dostum. İşlerin böyle olmaması gerekiyordu.”

Kollarımı iki yana kaldırdım. “Ödün kopuyor, değil mi? Dex gidiyor, seni yanında götürmeyeceğinden korkuyorsun.” James gerilmişti, Ghost öldüğünde kendine sığınacak bir yer bulmak için düşmanla işbirliği yapmıştı. Neticede Links, sonunda paslı ve işe yaramaz bir metal yığınının ibaret olacaktı. “Kovuldun.”

“Sen beni kovamazsın,” dedi James bir kahkaha patlatarak. “Bu senin vereceğin bir karar değil.”

Bir an bile düşünmeden Adrian’ın silahını arkasından çekip aldım. Belinde olduğunu biliyordum ve James’e doğrultmadan önce horozunu kaldırdım. “Benim vereceğim bir karar. Bura-ya kadar.” Artık James’e güvenemezdik. Sadakatini avucunun içine almış ve BOG’la anlaşma yapar yapmaz bir kâğıt gibi buruşturup atmıştı. Adrian’ı korkunun pençesinde kül oluşuna se-yirci kalamayacak kadar önemsiyordum. Çaresizliği de bazılarımızın ne kadar ileri gidebileceğini de iyi biliyordum. Bu riski göze alamazdım. “Uza, James. Ve eğer seni bir daha buralarda göreceğim olursam bir an bile tereddüt etmem.”

James bir bana bir ona baktıktan sonra ceketini çimlerin üzerinden aldı. “Arkanı kolla, A.” Başını kaldırıp bir adım geri çekildi. “Hiç değilse Links düştüğünde benim arkam sağlam olacak.”

James başını iki yana sallayıp arkasını döndü ve bizden uzaklaştı.

Adrian’la eve girdiğimizde Dex mutfakta oturmuş, dudaklarının arasına bir esrar rulosu yerleştirmiş halde para sayıyordu. Bir parmağını kaldırıp yaladıktan sonra pis para yığınınını düzeltti, ardından paraları tezgâhın üzerine vurup etrafına bir bant sardı. “Fotoğraflara göz atıp bana ne düşündüğünüzü söyleyin.” Telefonunu tezgâhta bize doğru kaydırды.

Bu gece adamlarından biri ölmesine rağmen Dex’in sakin tavırları öfkemi daha da harladı. Telefonu tezgâhtan kaptım ve önüme Leigh’in sayısız çıplak fotoğrafı çıktı. Cibinlikli bir yatakta pembe bir yorganın üzerinde uzanmış, parmağını dişlerinin arasına götürmüş ve üstsüz halde çekilen bir dizi fotoğraf arasında gezindim. Sonuncusunda dört ayak üstünde duruyordu, kaşlarını çatarak başını arkaya çevirmişti. “Bunları kim çekmiş?”

“Bilmem. Çok iyi, değil mi? Randevuyu teyit etmesi için aradaki adama göndereceğim. Leigh harika bir hatun.” Ben yumruğumu sıkarken telefonu elimden kaptı ve dudaklarının arasından üflediği duman ekrana doğru dağıldığı sırada kızın fotoğraflarına hayran hayran baktı. “Keşke takas için el değmemiş olması gerekmeseydi. Bu bakirenin bacaklarının arasına bana çok para getirecek.” Parmağı ekranın üzerinde gezinirken ona baktığımda hasta herifin gülümsediğini gördüm.

“Tam olarak takas sayılmaz,” diye hatırlattım ona. “Ghost’u kızı teslim etmeden öldüreceğim.”

“Doğru.” Ekran kararınca Dex telefonu kilitleyip cebine koydu.

“Dex...” diyerek çıkıştım. “Plan tam olarak ne?” Benden gizlediği bir şey vardı ve oraya körü körüne gidecek olmaktan hoşlanmıyordum.

“Şimdilik bilmen gereken tek bir şey var.” Esrarı iki parmağının arasına alıp önümde tutmadan önce uzun bir nefes daha çekti. “İşi mahvetme, Oliver. Tek şansın var.”

YİRMİ ÜÇ

“Gel ucuz roze şarap içip sarhoş olalım,
Sonra da en karanlık sırlarımızı açalım
Ve en iyi hatalarımızın bir çalma listesini yapalım.
Adsız sansız
Ama ikimizin de bir kuş kadar özgür olduğu,
Bu büyümlü karanlıkta,
Beni delicesine öp.”

OLIVER MASTERS

Mia

Lehman bebek 7 Ağustos'ta, yani iki hafta gecikmeli doğmuştu, doğumu beklerken Ollie'nin kucağında uyuyakalmıştım. Doğumda bazı komplikasyonlar gelişmiş, Summer son anda sezaryen için acil bir ameliyata alınmıştı. Neyse ki, yorucu bir on altı saatin ardından Summer oğlunu kucağına almıştı ve biz de yatağın başında dikiliyorduk.

Yorgun ama mutlu mavi gözleriyle bana bakıp, “Kucağına almak ister misin?” diye sordu Summer.

“Ah, hayır. Alamam.” Daha önce hiç bebek tutmamıştım ve elimin değdiği şeyi mahvederdim. “Emin ol, çocuğunu tutmamı istemezsin.”

“Bak,” diyerek Oliver araya girdi, küçük Turner'ı Summer'ın kucağından aldı. Bebek minicikti ve Ollie'nin güçlü

kollarının arasına kurulmuştu. Turner parmağını kavrayıp kocaman gözleriyle ona bakmaya başladığında bu manzara içimi cız ettirdi. Bana doğru dönüp, “Zor değil, aşkım,” dedi. Sonunda baskılara boyun eğip kolumu uzattım, Ollie de bebeği kollarıma bıraktı. “Gördün mü? Adeta bunun için yaratılmışsın,” dedi saçlarımı geriye atarak.

Nutkum tutulmuş bir halde işaretparmağımla Turner’ın yumuşacık kolunu okşadım. “İkinizin eseri,” diye fısıldadım hayret ederek. “Doğruymuş. Aşk gerçekten de bu dünyaya hayat veren şey.”

“Doğruymuş. Sürekli birlikte olan çiftler sonunda birbirleri gibi konuşmaya başlıyor.” Travis güldü, ben de Turner’ı dikkatle Summer’ın kucağına yatırdım.

Taze üç kişilik aileyle vedalaştıktan sonra Ollie’yle el ele arabaya doğru yürüdük. Benim için arabanın kapısını açtığında, yolcu koltuğuna yerleşip yanaklarıma süzülen yaşları hızlıca sildim. Belki de Summer’ın kasılmalarının başlamasından bu yana geçen kırk sekiz saat boyunca uykusuz kaldığımdandı, belki de yorgunluk içimdeki iyiyi ortaya çıkarıyordu. Dürüst olmam gerekirse asıl sebep, Ollie’nin Turner’a bakarken gözlerinin parlamasıydı ve bu hissi ona asla tattıramayacağımı bilmemdi.

“Mia, ağlıyorsun.” Ollie motoru çalıştırmadan önce bana dönüp elimi tuttu. “Neden ağlıyorsun? Neyin var?”

Gözlerimi ovuşturdum, ardından derin bir nefes almadan önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. “Sanırım çok yorul-
dum.”

“Hayır. Benden kaçma, ne olduğunu anlat.” Elini enseme uzattı ve nazikçe sıktıktan sonra sırtımdan aşağı indirdi. “Bebek yüzünden mi?”

“Sadece ikimiz bir hayat kursaydık mutlu olur muydun? Hayatımızın geri kalanında sadece sen ve ben olsak, bebezsiz...”

Bunu konuşmak bizim için her zaman kolay olmuştu. Geleceğimize, neler istediğimize dair konuşur, ona kaç çocuk borçlu olduğuma dair anlaşmalar yapar ve şakalaşırdık. Fakat ona bir çocuk veremeyeceğim aklımın ucundan geçmemişti.

“Fikrini mi değiştirdin, Mia? Çocuğumuz olsun istemiyor musun?”

Yüzüne baktığımda donup kalmıştı. Dudaklarını aralamış, gözünü bile kırpmadan midesine yiyeceği yumruğu bekliyordu. “İstiyorum ama yapamam.” Yanağımdaki yaşları sildim. “Çocuğum olmuyor, Ollie. Dolor’dan çıktığımızdan beri doğum kontrol hapi kullanmadım. Bu amaçla deneme yapmadık ama engellemedik de. Aylarca korunmasız seviştik ve hiçbir şey ol...”

“Mia,” diye araya girdi Ollie. “Saçmalıyorsun. Anlayamıyorum. Ne demek istiyorsun?”

“Bunun, yaptıklarımın cezası olduğunu söylüyorum.” *Kafamdan geçen hastalıklı düşüncelerin cezası.* “Bunu biliyorum. Henüz hamile kalmadım, kalacağımı da düşünmüyorum. Hamile kalabileceğimi sanmıyorum, Ollie.”

Ollie başını çevirdi, kafasındaki düşünceler onu yiyip bitiriyordu ve ne söyleyeceğini duymak istiyordum. Kafasının içine girmek istiyordum ama sonra istemediğimi fark ettim. Dehşete kapılmıştım.

“Emin misin?” diye sordu, sesinin böyle kısık ve mesafeli olduğu çok az an olmuştu.

Gözlerimde daha fazla yaş birikti, başımı salladığımda hepsi birden akıp gitti. “Özür dilerim.”

Ollie arabadan indi ve yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken, arabanın önünden dolanıp yanıma gelmesini seyrettim. Koltuğumun yanına eğildi ve kucağımdaki ellerimi avuçlarının içine aldı. “Dinle beni. Sen ve ben, sonsuza dek. Hatırladın mı?” Başımı salladım. Ollie elimi sıktı, derin bir nefes alıp yavaşça

verdi. “Seninle olmak bana yeter de artar bile. Sen her zaman fazlasıyla yeterlisin. Eğer sonunda sadece seninle ben kalacaksak, yetmişimize kadar gençliğimizi korumamız ve herkesi utandırmamız gerekecek. Herkesin içinde öpüşür, sokaklarda dans eder, kitap kulübü toplantılarında masanın altından iki ihtiyar âşık gibi birbirimizin ayağına dokunuruz. Sen ve ben, sonsuza dek.”

Gülümsedim. “Sonsuza dek.”

“Gel buraya.” Beni arabadan indirip sıkıca kucakladı.

Ayaklarımı kucağına uzatmış halde dışarıda oturuyorduk. “Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şeyi söyle,” dedi Ollie, ardından şarabını yudumladı. Başparmağıyla çoraplı topuklarımı ovuyordu. “Bana hiç söylemediğin bir şey.”

Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle, “Bütün sırlarımı biliyorsun,” dedim ama suçluluk duygusu beni ve cinayet odaklı düşüncelerimi huzursuz etti. Belki de Ollie beni gerçekten tanıyordu, ben de onu... ama içinden atmak istediği bir şey de olabilirdi. Eğilip dirseğimi sandalyenin koluna dayadım ve şarap kadehimi havada salladım. Kapıyı aralamıştı, daha fazla içimde tutamadım. “Tamam, söyleyeceğim. Dayımı vurduğumda ölümünü izlemek hoşuma gitmişti. Son nefesinde orada olmakla, yaşayıp yaşamayacağının kontrolünün elimde olmasıyla ilgiliydi. Yıllarca bana yaşattığı tüm acı ve utanç... uçup gitmişti adeta. O kanın içinde yatmak, geceler boyu süren işkencelerin ardından ölümünün verdiği huzurla uykuya dalmak istedim.” Ollie karşımdan bana baktı, elinin ayaklarımın üzerinde durduğunu fark etmemiştim. “Hayatı benim ellerimdeydi, ben de canını aldım ve şimdi düşündüğümde bunun hoşuma gittiğini fark ediyorum. Bunu tekrar yapmayı da düşündüm.” Arkama

yaslanıp şarabımdan bir yudum daha aldım. Tepki vermesini bekliyordum. En karanlık sırrım buydu ve kendime bile itiraf etmem çok uzun zaman almıştı. “Sıra sende.”

Ollie elini tekrar hareket ettirerek başparmağını ayağımın ortasına bastırdı. Boğazını temizlemeden önce şaraptan bir yudum daha aldı ve bakışlarını ayaklarıma çevirdi. “Leigh’i parmakladığımda ona başka şeyler de yapmayı hayal etmemek için kendimi zor tuttum. Tadının seninki gibi olup olmadığını merak ettim. Aletimin onun için de senin için sertleştiği gibi sertleşip sertleşmeyeceğini merak ettim. Aynı hissedip hissetmeyeceğimi düşündüm.” Şarabının geri kalanını içmeden önce hızla bana baktı. “Ama sonra ilaçların etkisi geçti ve bundan rahatsız oldum. Çünkü sensiz ben yokum. Asla aynı olmaz.”

Güldüm. “Yani, bir erkek gibi davrandın?”

“Hey, ben sana gülmedim. Bunu yüksek sesle söylemek benim için çok zordu.”

“Özür dilerim, haklısın. İyi ama Ollie, bu bana çok normal geliyor.”

“Normal değil. Kendimi kontrol edebiliyorum. Hiçbir kadın beni senin gibi tahrik edemez. Ama bir şekilde kafam iyiye, vahşi bir canavar düşüncelerimi kontrol ediyormuş gibi oluyor. Dex ve Leigh olayında beni sonsuza dek bırakıp gitmene sebep olacak bir şey yapacağım diye ödüm kopuyor. O zaman kendime derin bir mezar kazıp içinde sensiz yatmak zorunda kalırım.”

“Seni George Eliot’ın yanına gömerim,” dedim kayıtsızca. “Mezar taşına, *“Burada, vahşi horozuna teslim olup kana susamış karısı tarafından öldürülen Oliver Masters yatıyor... Tire, şair,”* yazarım.”

Ollie parmağını havaya kaldırdı. “Şair kısmını unutma.”

“Seni asla ama asla bırakmam, Ollie,” deyip endişesini giderdim. “Bu hayatın gerçeği bazı hatalar yapmak ve onlardan ders çıkarıp büyümek. Ben de hatalar yapmak, seninle büyümek istiyorum.”

Ollie şarap kadehini havaya kaldırdı. “Sırları dökmeye, hatalar yapmaya ve şaraplı dudaklarla öpüşmeye.”

Birbirimizi alkışladık, öpüştük ve az önce yaptığımız konuşma tamamen normalmiş gibi arkamıza yaslandık.

Fakat birkaç saniye geçtikten sonra Ollie başını kaldırıp şefkatli bakışlarını bana yönelterek, “Mia?” diye fısıldadı. Bir yandan da ayağıma masaj yapmaya devam ediyordu. “Biliyorum, aşkım. Hep biliyordum, aklımdan geçenler hakkında benimle konuşmaktan çekinme. Ne kadar karanlık olurlarsa olsunlar buradayım.”

Saatler ilerlerken Ollie bize pankek yaptı. Düğmesi açık siyah, yırtık kotuyla üstsüz bir şekilde *The Beatles* şarkıları söylüyordu. İlerleyen saatlerde şarabın yerini kahve aldı ve sonunda bu an, benim için gerçeğe dönüştü. Uzattığım tabağa iki pankek devirdi. “Saatin kaç olduğunu farkında mısın, aşkım?”

“Sabahın üçü.”

Göz kırpıp spatulayı bana doğrulttu. “Sana burada olacağımızı söylemiştim, değil mi?”

Ollie

Çok takıntım yoktu ama kitapçıların tarihi beni kendine bir mıknatıs gibi çekiyordu. Bu yüzden bir zamanlar dünyanın en büyük kitapçısı olan *Foyles*’den telefon geldiğinde ve beni imza gününe davet ettiklerinde yataktan fırlamış, bu esnada da Mia’yı uyandırmıştım. Aradıklarında saat sabahın onuydu ve bir saat boyunca yatağın üzerinde zıplayarak kutlama yaptık,

ardından aceleyle giyindim. Böylece ona *Foyles*'i gösterebilecek, kitapçıya giden yol boyunca tarihiyle ilgili bilgi bombardımanı yapabilecektim. İmza gününe daha birkaç hafta vardı ama orayı görmesi gerekiyordu.

Bu telefon iki hafta önce gelmişti. Mia'yla tuğladan yapılmış vitrinin önünden geçtiğimiz günden sonra şimdi ellerinde kitaplarıyla yağmurdan kaçıp şemsiyelerin altında hevesle imzamı bekleyen okurların oluşturduğu uzun kuyrukla karşı karşıyaydım. Travis kaldırıma yanaşıp, "*Foyles*, ha," dedi vitesi park konumuna getirerek. "Gerçekten şahane bir yer."

"Rafların toplam uzunluğu elli kilometre uzunluğunda. Eskiden dünyanın en büyük kitapçısıydı." Mia'ya anlattığım bilgileri bir kez de Travis'e anlattım, kendime hâkim olamıyordum. "1903 yılında iki kardeş çıktıkları bu yolda geldikleri noktaya bak. Koca bir yüzyılı aşkın bir süre sonra işler ne hale geldi. Güya William Foyles, dünya savaşı sırasında bombalardan korunmak için çatıyı *Kavgam*'ın kopyalarıyla kaplamış. Cadde-nin tam karşısına düşen bir bomba büyük bir krater oluşturmuş. Köprü onanılırken William işçileri sandviç ve zencefilli birayla beslemiş, köprü bittiğinde ise adını Foyle Köprüsü koymuşlar. Ne güzel, değil mi? Nezaket çok büyük bir etki yaratabilir, tarihte iz bırakabilir ve değişim sağlayabilir." Gözlerimi tuğla vitrinden, önünde bekleyen kalabalıktan ayırıp Travis'in dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatıldığını gördüm. "Ne? Çok ilginç bir hikâye."

"Sinir bozucu. Söylesene, ansiklopedileri tarih kitaplarından önce mi sonra mı yalayıp yuttun?"

Dinleyicimi görmezden gelip kaşlarımı oynattım ve arabanın kapısını açtım. "Her neyse, dostum. Mia bu zırvaları şeker gibi yiyor."

Foyles'in içi *Daunt Books*'un tam tersiydi. Dört katlı, temiz ve modern çizgilere sahipti. Bembeyaz duvarları ve cam kor-

kuluklarıyla bu geniş binada, kitaplar hem odak noktası hem de tek renk unsuru olarak toplamda 37.000 metrekarelik bir alana yayılıyordu. Masam zemin katına, “Kitapseverler, hepiniz hoş geldiniz. Etrafınız dostlarınızla çevrili,” yazısının altına yerleştirilmişti. Laurie ve Travis’le masayı hazırladıktan sonra *Foyles* çalışanlarından biri, yağmurun altında bekleyenleri içeri aldı.

İkinci imza günümdü ancak bu deneyimi Mia’yla yaşayamadık. Burada olamadığı için çok üzgündü fakat Cora’nın annesi dün kötü bir gün geçirmişti ve hastanedeydi. Mia da bütün gece onlarla kalmıştı. Bu sabah bana mesaj atarak Cora’yı eve getireceğini, böylece ikisinin de biraz uyuyabileceğini söylemişti. Ben de daha birçok etkinlik fırsatı çıkacağını söyleyerek onu rahatlatmıştım.

Travis sıradakileri tek tek yanıma alırken saatlerce tüm kitapları imzaladım, gülümsedim ve okurlarla fotoğraf çektirdim ama sıranın yarısı bittiğinde duygusal bir çöküntü yaşadım.

Laurie kitapçının içindeki kafeden aldığı çayı önüme koyduğunda parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, yavaş yavaş kendimi kaybettiğimin farkındaydım. Gözlerini kaplayan siyah çerçeveli gözlüklerini düzelterip kulağıma doğru eğildi. “Sadece bir saatin kaldı, sonra işin bitecek.”

Başka bir kız masaya yaklaşırken başımı sallayarak kendimi gülümsemeye zorladım.

Destekleri ve varlıkları için son derece minnettar olmama rağmen bu aşırı heyecan yükü sinirlerimi sınıyor, enerjimi çalıyordu. Bu kadarı bile saç çizgimi terletti ve görüşümün bana meydan okumasına yetti. Sonraki kitabı imzalamadan önce çayımın bir yudum aldım ve alnımı gömleğimin koluna bastırdım.

Sıradaki kişi kitabımı masanın üzerine fırlatıp iri elleriyle masanın kenarını kavrayarak eğildi. “Konuşmamız gerek.”

Kafamı çayımın kaldırdığımda karşımda Ethan Scott’ı gördüm.

Kızıl saçlarıyla alanımı ihlal ederken çenem gerildi.

İlk hissettiğim şey öfkeydi. Yakıcı bir dalga tenime yayıldı ve tamamen kontrolümü kaybettim. Links'e bulaşıp bu karmaşanın içinde olmamın tek sebebi olan Ethan. Leigh Meselesi. Dex Sullivan. Kardeşimin ölümü. Hepsi Mia'yı ondan geri alabilmek içindi. Mia'nın bir zamanlar beni, ilişkimizi ve hatta kendisini sorgulamasının nedeni de oydu. Cehennem ateşinden geçmiş, eskisinden daha yaralı şekilde geri dönmüştü. Uğursuz bakışları parmaklarımın seğirmesine, zihnimin karanlığa gömülmesine sebep oldu.

Masayı devirdim. Çay döküldü ve birkaç el kolumdan tuttu. Beni geri çekmeye çalışırlarken ona doğru atıldım. "Seni geberteceğim!" diye haykırdım. Yakasına yapışıp onu sıraya doğru geri geri sürükledim.

Dehşete kapılan kalabalık dağılmaya başladı. Bir yerlerden çığlıklar duyuluyordu ama benim tek odak noktam Ethan'ın beni itmeye çalışmasındaydı. İkimiz de yere yığıldık ve o an acı dolu anılar zihnime saldırdı. Mia'yı beklediğim, aradığım günler... Deli gibi içkiye saldırdığım ve ağladığım günler... Göğsümdeki acı verici, yakıcı sızı... Onsuz bir hayatın nasıl olacağına hatırlatıyordu. Kendime hâkim olamayarak yumruğumu elmacıkkemiğinin üzerine indirdim. Kanı yüzüme sıçradığında Travis iki kolumdan tutup beni kendine çekti.

Soğuk bir rüzgâr yüzüme çarptı ve ara sokakta Scott'la karşı karşıya geldik. Parmak eklemlerimi ovuşturdum, yağmura tutarak yarayı dudaklarımın arasına aldım. Scott başını geriye düşürdü, yağmur damlaları morarmış ve kanamış yüzüne düşerken ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Sonunda başını eğip bana bakarak, "Özür dilerim," dedi Scott.

Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum *Foyles*'in beni artık hoş karşılamayacağı çok açıktı. Başımı tuğlaya değene kadar eğdim, bu defa duygularıma hâkim olamadığım için kendime daha çok kızgındım.

“Böyle olsun istememiştim,” diye devam etti Ethan. “Aşırı tepki gösterip kızı kaçırdım. Kılma bile zarar vermedim. Sadece korktum ve onu kaçırdım. Hepsi bu. Yaptığım şeyin farkına varınca da onu geri bıraktım.”

İronik bir kahkaha attım. “Onu geri bıraktın, ha?” dedim başımı sallayarak. “Sağ ol, dostum. Ama Mia kahrolası bir nesne değil. Şu an nefes alıyor olmanın tek nedeni, Mia’ya seni bertmeyeceğime dair söz vermiş olmam.”

Ellerim titriyordu, verdiğim sözü her an bozabilirdim. “Seninle mi?”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Başka nerede olacaktı ki?” Kibirli görünmek istememiştim ama Mia ve ben birbirimize aittik. Tüm dünyanın bunu neden görüp bir an önce kabullenemediğini anlamıyordum. Çılgılığım bu dünyayı sarssın, aşkın her zaman kazandığını ve kazanacağını haykırsın istiyordum. Hiçbir şey bizi ayıramazdı. Eğer Scott onu benden koparmak için geri döndüyse, bu yaptığı son hata olacaktı.

“Unut gitsin, haklısın.”

“Burada ne işin var, Scott?”

“Bruce’un evine geri döndüm ama orada yoktu. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Mia’yı da yanında göremeyince... Doğrusu ne düşündüm bilmiyorum. Belki beni seçerdi. Belki de gitmesine izin vermem hataydı. Onu berbat biçimde terk ettim. Bilmiyorum işte, sadece onu son bir kez görüp sana söyleyece...”

“Sana asla güvenmem,” dedim hızla.

Travis’in arabası sokağın sonunda durdu ve kulağımda birkaç korna sesi yankılandı.

Scott arkasına bakarak ayağa kalktı, giysileri yağmurdan sırlıklam olmuştu. “Bilmen gerektiğini düşündüm, Tommy’yi kaçırıyorum,” dedi ve ona bakakaldım. “Ölmeden önce Tommy’yi kurtarmak için elinden geleni yapacağına dair Zeke’e söz verdiğini biliyorum. Oğlanı serbest bırakacağım. Livy için. Zeke için. Kefaret için...” diye devam etti. Avucumu ıslak yüzümde gezdirip ellerimi kalça kemiklerimin üzerine indirdim. Ne benden ne istediğini ne de bu konuşmanın nereye varacağını anlamıştım. “Senden yardım istemiyorum. Sadece onunla ilgilen, Masters. Mia bu dünyadaki dehşetten çok daha iyisini hak ediyor ve ona bunu bir tek sen verebilirsin. Zeke’e verdiğin sözü tutacak, Tommy’yi hapisten çıkaracağım.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Scott elini morarmış yüzüne bastırarak güldü. “Değiştirmesini beklemiyordum.”

Fakat değişmişti.

Arkamda Ethan Scott’la arabama doğru yürürken üzerimden varlığından haberdar olmadığım bir yük kalktı. Artık onu öldürmek istemiyordum. Zeke’in ölümünden beri ağırlığını taşıdığım bu son meseleyi de halledeceğinden emindim. Yağmur yüzüme çarparken derin bir nefes aldım.

YİRMİ DÖRT

“...”

OLIVER MASTERS

Ethan

Havadaki ağırlık, gece yağacak yağmurun göstergesiydi. Alaycı bir fırtına tehdidi, yıkımın ürpertici kokusunu hafifçe kaynatıyordu. Buna bir önsezi diyebilir miydiniz? Belki de evren kimsenin, özellikle de Mia’nın katlanmaması gereken bir kaderi gün yüzüne çıkarıyordu.

Çaresiz bakışlarımı evin içine diktim. Mia piyanonun başındaydı ve tanıdık bir melodi aramızda süzülüyordu. Kahverengi saçlarını başının üzerinde üstünkörü toplamış, üzerine de beyaz bir tişörtle kareli bir şort giymişti. Ollie bir elinde kupa, diğerinde bir kitapla salonda volta atıyordu. Ahmak, gözlerini bir an olsun Mia’dan ayırmıyordu. Sonra geniş kanepeye kurulup kitabını açtı.

Günler önce gitmem gerekiyordu ama onun iyi olduğunu

gözlerimle görmeliydim. Mia'yı takıntı haline getirdiğimden değildi. Masters onun güçlü zihnini tatmin edip eğlendirmek, sıkıntının dipsiz kuyularına sürüklenmesini engellemek için fazla nazik bir adamdı.

Bunu çok iyi biliyordum çünkü Mia'yla aynıydık. Evlilik, bebek, iş ve rutinlerden oluşan bir hayat için tasarlanmamıştık, bunlar bizi memnun etmezdi. Onun vahşi zihnini özgür bırakabilecek, içinde yanıp tutuşan arzularını besleyebilecek tek kişi olsam da Masters'ı seçmişti.

Ollie bir şeyler söyledi ama duyamadım. Mia ona döndü, gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Ayağa kalkıp Masters'a doğru yürüdü ve elini tuttu. Sonra görüş alanımdan kayboldular. Işıklar sönene dek onları bir sürüngen gibi izlerken aradan ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Ürperdim.

Onu benim gibi beceremeyeceğine bahse girerdim. Kina-yeyle kendi kendime güldüm, bomboş sokakta tek dinleyicim posta kutularıydı. Komikti çünkü aklıma gelen tek şey Masters'ın berbat bir ön sevişme sırasında Mia'nın bedenini yönetmekte zorlandığıydı. Komikti çünkü o şu an Mia'nın yanında olma şansına sahipken ben hâlâ dışarıda, buz gibi soğukta dikiliyordum.

Kahkaha atmayı bırakıp arabama doğru bir kilometre kadar yürüdüm. Mia iyiydi, bunu bilmek bana yeterdi. Ön kapıdan içeri dalıp onu öylece babasının kapısına bıraktığıma pişman olduğumu söylememek için kendimi zor tuttum. Ancak ikimiz de kararımızı çoktan vermiştik.

Arabama bindiğimde dikiz aynasındaki görüntüme baktım.

Foyles'de Masters beni şaşırtmıştı. Etrafını saran hayranlarının arasında güvende olacağımı düşünmüştüm. Herkesin içinde bana vahşice saldıracağı aklımın ucundan geçmemişti. Belki de başından beri o pısnığı hafife almıştım ama etkili yumruklarıyla yüzümü dağıtmasına izin verdiğim ikinci ve son sefer

olacaktı. Bana ait olan bir şeyi çalsa muhtemelen onu öldürür, bunu yaparken de ne bir iğneye ne de kendini asma kılıfına sığınırdım. Onu parçalara ayırıp vahşi hayvanlara yem olacağı New Forest Milli Parkı'na atardım.

Ancak Mia onu seçmişti, ben de seçimine saygı duymak zorundaydım.

Mia hiçbir zaman benim olmamıştı.

Yani Masters güvendeydi.

Güçlü bağlantıları olan yakın dostum Dean motele dönerken beni aradı. Son birkaç haftadır ikimiz Tommy'nin kaçıışı için gerekli düzenlemeleri yapmakla meşguldük. Onu oradan çıkarmadan hayatıma devam etmemin bir yolu yoktu. Bunu zaten bir kez denemiştım. Mia'yı Bruce'a bırakıp eyaletin diğer ucuna varır varmaz göklerden gelen bir ses beni huzursuz etmişti. Zeke'in Dolor'da bana bakışını hiç unutmamıştım ve o günden beri o eziyet edici bakışlarını karanlık ruhumun en derinlerinde hissediyordum. Sormasına ya da dile getirmesine gerek yoktu, o da Tommy de tek şanslarının ben olduğumu biliyorlardı. İçimdeki canavar yok olmadan önce yapmam gereken son şey, kız kardeşimin aşkı Tommy'yi oradan kurtarmaktı.

Böylece ben de özgür kalacaktım.

"Bu kasabayı görmelisin, dostum. *The Hills Have Eyes* filminin oyuncularını buradan kaptıklarına eminim," dedi Dean.

"Filmi izlemedim," diyerek kestirip attım. Hiç televizyon seyretmezdim, beni sıkıyordu.

"Her neyse, Luke bizi buraya getirdi. Kardeşim aklını kaçırmış."

Dean kim oldukları, ne yaptıkları konusunda hâlâ muğlak konuşuyordu ama ben daima konuşmalarıyla ve verdiği bilgi kırıntılarıyla idare etmenin bir yolunu bulmuştum. Onun içini dökmeye ihtiyacı vardı, benim de dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. "Ne kadar zamanımız kaldı, dostum?" Dean'ın Tom-

my'yi kaçırmak için buraya gelmesi gerekiyordu. Üstelik Mia ve Masters'la aynı kasabada olmak beni deli ediyordu. Fikrimi değiştirip onu kaçırmak istiyordum. Onu görmek bir tek kaosa ve mücadeleye duyduğum hasreti özlememe sebep oluyordu. Kuklamın, yatağımın sıcak yanmın hasretini çekiyordum.

Dean, telefonun diğer ucunda ağır ağır iç çekti. "Luke'a bağlı." Aile her şeyden önce gelirdi, Dean'ın ailesine bağlılığı adeta bir dine dönüşmüştü. Bu görevi daha kolay atlatmama yardımı dokunmayacak olsa hepsini kendi başıma hallederdim ama ona ihtiyacım vardı ve canavarımın yaşam süresi, kardeşinin insafına kalmıştı. *Şeref*e. "Bana altı ay ver. Uzun geldiğinin farkındayım ama bana güven, dostum. Altı ay sonra bir gece uçuşuyla yanına geliyor olacağım. O zamana dek kendine oyalanacak bir şeyler bul."

İnlememi bastırarak beni görebilecekmiş gibi başımı salladım. "Altı ay, tamamdır. Sana güveniyorum, dostum. Eğer altı ay içinde burada olmazsan hapisten kurtarman gerekenlerin sayısı ikiye çıkacak."

"Altı ay. Tatilden sonra kontrol için seni ararım. Belaya bulaşma."

Telefon kapandı, Dean'ın bana postaladığı hayali isim ve kimlikle kiraladığım daireye girerken kucağıma düştü.

Ben O. Verbich.

Herifin mizah anlayışı yadsınamazdı ve nihayet önümde plan yapabileceğim bir zaman çizelgesi mevcuttu.

Fakat bu gece, Masters'ın keyfine bakan tek kişi olmasına izin vermeyecektim.

Mia bir yıldan uzun bir süre boyunca kafamı o kadar meşgul etmişti ki, onu gördüğüm günden bu yana hiçbir kadına elimi sürmemiştim. Bu gece ve bundan sonraki her gün için bu uzun, soğuk kış mevsimi boyunca beni ısıtacak, Mia'yı aklımdan silip atacak iki şey vardı. Sek rom ve bir fahişe.

Altı ay içinde Mia Rose Jett, benim için uzak bir anıdan ibaret olacaktı.

Altı ay içinde Dean yanıma gelecek, sonunda Tommy'yi özgür bırakabilecektik.

Altı ay içinde canavar içimden çekip gitmiş olacaktı.

YİRMİ BEŞ

“Âşıklar ayaklarını galaksilere daldırır ve
bilinmeyene koşar,
Çünkü hayalperestler yıldızların arasındadır
Ve ruh eşleri, maceralara aşkla bağlıdır.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ekim ayının soğuk rüzgârı tüm şiddetiyle eserken Cora'nın küçük eli benimkini kavradı. Ayçiçeği desenli parlak, sarı elbisesi ve bileklerine gelen kovboy çizmeleriyle annesinin mezarı başında duruyordu. Şimdilerde hava iyice soğumaya başlamıştı ama ayçiçeği desenli elbisesi Cora için çok önemliydi. Bayan Morrigan'ın arkadaşlarıyla ailesi bir süre önce mezarlıktan ayrılmıştı fakat Cora veda etmeye hazır değildi.

Başımı kaldırdığımda Ollie'nin büyükannenin ellerini tuttuğunu gördüm ama bu mesafeden ne konuştuklarını duyamıyordum.

Yakında Cora büyükannesiyle İrlanda'ya gitmek zorunda kalacaktı. Buraya döndüğümünden beri edindiğim ilk arkadaşşıma veda etmek benim için çok zor olsa da güçlü durmalı ve ona

önündeki yeni maceraları hatırlatmalıydım. Yeni bir ülke görecek, yeni arkadaşlar edinecek, yeni çiçekler görecek ve yeni su birikintilerinin üzerinden atlayacaktı. “Sadece bedeni burada, Cora. Nerede olursan ol ruhu seninle. Bu bir veda değil.”

“Annem öldüğü için kendimi daha iyi hissedeyim diye böyle söylüyorsun,” diye fısıldadı Cora. “Ben aptal değilim. Bunun ne demek olduğunu biliyorum, babam da öldü.”

Göğüs hizamda olmasına rağmen fiziksel olarak kendini daha yakın hissetmesi için çömelip siyah, dantel elbisemi kalçalarımın altında topladım. “Öyleyse senin iki koruyucu meleğin var, Cora. Şu anda seni izliyorlar ve senin görevin, tekrar bir araya gelene kadar onlara görebilecekleri en iyi ve en güzel hayatı yaşamak.”

“Senin koruyucu meleğin var mı?”

Gülümseyerek başımı salladım. “İrlanda’da kalelerin, yüksek tepelerin ve nadir bulunan soluk mor çiçek tarlaları olduğunu duydum...”

“İrlanda’da yağmur yağıyor mu?”

“Yağıyor.”

“Oliver gibi hikâyeler anlatanlar var mı?”

Seçtiği kelimelere gülmeden edemedim. “Her yerde hikâye anlatanlar vardır, merak etme. Orada da bulacaksın.”

Cora gökyüzüne bakıp gözlerini kapattı, siyah saçları hafif çilli yüzüne yapışırken anne ve babasıyla sözsüz bir iletişim kurdu. Belki veda ediyordu, belki de dua. O an bir rüzgâr esti ve kollarında tuttuğu çiçek demetinden kopan yapraklar saçlarının arasına girdi. Hem masum hem de güçlü bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Büyükannenin Cora’nın eşyalarını arabaya taşımasına yardım ettikten sonra evimizin girişinde onlarla vedalaştık. Cora pencereye üfleyip küçük parmağıyla bir kalp ve çiçek çizdi. Ollie kolunu omzuma attı, ikisine el sallarken beni kendine çekti.

Cora burnunu cama dayayıp el sallayarak uzaklaşmadan önce eski arabanın egzoz borusundan bir duman tüttü.

İkimiz de arabanın arkasından bakarken, “Cebelitarık’a gidelim,” dedim. “On-on-yirmi-yirmi.” Bu sözü vereli neredeyse bir yıl olmuştu ama o zamanlar bu bir sözden çok daha fazlasıydı. Gelecekti. Planlarımızdı. Sen ve ben. Sonsuza dek.

Ollie bana doğru döndü ve kolunu omzumdan çekti. Yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. “Vay canına, ciddisin,” dedi dudaklarını aralayarak.

“Gayet ciddiym. Hadi gidelim. Hemen, şimdi, Ollie. Artık hayatımızı yaşamamız gerektiğini hatırlamamız için başka kimin ölmesi gerekiyor? Öylece çıkıp gidelim. Hiçbir plan yapmadan. Bir valizle Cebelitarık’a gidip evlenelim. On-on-yirmi-yirmi, Ollie. Hazırım, hem de çok.” Onunla evlenmeye hazırdım. Mia Masters olmaya hazırdım. İlk yılımızda Dolor’da ona bunu söylediğimden beri özgürlüğün buz gibi dalgalarını arzulayan okyanusu nihayet ayaklarımın altında hissetmeye hazırdım.

Pasparlak, yeşil gözlerinin altında yüzüne bir gülümseme yayılırken gamzeleri derinleşti. Dolor’da kahvaltı ederken yemekhanenin diğer ucunda, sınıfları değiştirirken koridorun sonunda ve gecenin bir yarısı odasında beni dans ederken izlerken yüzünde gördüğüm gülümsemenin aynısıydı. Yaşadığımız onca ölümün ve içinden geçtiğimiz karanlığın ortasında paramparça olmuş hayatlarımızı ışılatan onun gülümsemesiydi. Duvarları yıkmış, umuda tutunmuş ve bizi umutsuzluğun pençesinden çekip çıkarmıştı. Gülümsemesi yetmezmiş gibi bir de beni öpmüştü.

Kıyafetlerimizi büyük bir bavula tıktırırken yolculuk planımızı yaptık ve Portsmouth Limanı’ndan İspanya’ya giden bir

feribota binmeye karar verdik. Geri kalanını inince halledecektik, ikimiz de mutluluktan sarhoş olduğumuzdan net düşünemiyorduk.

Siyah, dantel elbisemi çıkarıp seyahat için daha rahat bir şeyler giyerken, “Pasaportları unutma,” diye seslendim. Ollie elinde belgelerimizle yatak odamızın kapısından içeri girdi ve elindekileri bavulun üzerine koydu. Üzerine çoktan gri eşofmanıyla siyah *sweatshirt*’ünü giymiş, kahverengi saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Ben yırtık, yüksek belli bir kot pantolonun içine girmeye çalışırken gözleri bacaklarıma takıldı. “Hayır, olmaz. Ne düşündüğünü görebiliyorum ama zamanımız yok. Feribot iki saat içinde kalkacak.”

“Zevk için her zaman zaman vardır.”

“Ama senin ayarın yok,” dedim. O esnada gözlerim eşofmanındaki kabarıklığa kaydı ve Ollie tahrik olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Kaşlarını kaldırıp, “Hoşuna giden bir şey mi gördün, aşkım?” diye sordu.

Sutyenimi çıkarıp kafasının üzerine fırlattım, Ollie de onu havada yakalayıp arkasına atmadan önce beni kucağına alıp yatağın üzerine yatırdı. Boynuma sokulup, “Altı dakika,” diye fısıldadı, aleti göbeğime değiyordu. Kollarımı başımın üzerine itti ve dilini çoktan sertleşmiş meme ucumda gezdirdi. “Sadece altı dakikaya ihtiyacım var.” Elleriyle iki mememi de avuçladıktan sonra yavaş yavaş aşağıya indi. “Bir dakikası sana hayran olmak, iki dakikası tadına bakmak, üç dakikası da içinde kaybolmak için. Sadece altı dakika.”

Ancak Ollie yirmi bir dakika harcadı.

Portsmouth Limanı’na bir saatte ulaştık. İspanya’nın Bilbao kentine giden lacivert *Brittany Ferry* logolu beyaz feribota son anda yetiştik. Daha önce hiç gemiye binmemiştim ve geminin

içindeki yepyeni dünyayla karşılaştığımda gözlerim bayram etti. Alt katta camla kaplı, uçsuz bucaksız mavi okyanus manzaralı yürüyüş yolları vardı. Kafamı nereye çevirsem mağazalar, yemek alanları, barlar ve eğlence yerleri görüyordum ancak buradaki otuz altı saatimize her şeyi sığdırmamız imkânsızdı.

İki tek kişilik yatağın olduğu odamıza vardığımızda bavulumuzun çoktan getirildiğini fark ettik. “Endişelenme, aşkım. Nasılsa uyumayacağız.”

O an biri arkamdan, “Bok püsür!” diye bağırdı ve bu kelime karşısında ağzım açık kaldı. Kalbim boğazımda atıyordu, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ollie kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatarak başıyla arkamı işaret etti. “Ben de düğün ne zaman diyordum. Baş nedime olacaktım, unuttun mu? Söylemiştim...”

Arkamı dönüp, “Jake,” diye bağırdım. Bir elini kapının pervazına koymuş, her zamanki gibi bir şeyler saçmıyordu. Liam da elleri valizlerle dolu bir halde arkasına doğru eğilmiş, nefes nefese kalmıştı. “Nasıl ol... Ne zaman... Nereden...”

Birbirimize sıkıca sarıldık, Jake ayaklarımı yerden kesip beni kucakladı. “Ollie mesaj attı, zamanın geldiğini söyledi. Sence baş nedime olma görevimi kaçırır mıydım?”

“Ollie’ye gidelim diyeli sadece üç saat oldu!” Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını küçük odadaki masaya dayamış halde duran Ollie’ye döndüm. Gözümden yaşlar akıyordu. “Sana söyleyeli ancak üç saat oldu! Bunu nasıl başardın?”

Ollie cevap olarak sadece omuzlarını kaldırmakla yetindi.

Jake yumruğunu havaya kaldırdı. “Baş nedime benim, millet!”

On iki on üç derecelik havada Biscay Körfezi’nden sert rüzgârlar esmeye başladı ve dördümüz de teknenin kış tarafında

toplandık. Gün batımı gökyüzü adeta alev alarak günü bir savaş alanında rastlanacak renklere bürüdü. Sanki Bayan Morri-gan'ın cenazesıyla Cora'ya veda edişimizden bu yana aradan bir sonsuzluk kadar zaman geçmişti. Kasvetli günü atlatmıştık ve gece çökmek üzereydi. Gözden kaybolmak üzere olan güneşin yansıması masmavi körfeze yansıyorak suyun üzerinde yıldızlar oluşturmuştu. Ollie bana daha sıkı sarıldı.

Akşam yemeği saati geçmişti, şimdi baharatlı ve elmalı sıcak içkilerimizi yudumluyorduk. Tarçınlı ılık viski boğazımdan aşağı süzülürken ekim ayının soğuk rüzgârlarına karşı içimi ısıtıyordu.

“Buna hâlâ inanamıyorum,” dedi Jake başını iki yana sallayarak. “Lynch nasıl baban olabilir?”

“Hayret bir şey, Şeytan'ın kızım becermişim,” diye mırıldandı Liam. O da Jake gibi saçlarını kısacık kestirmişti. “Günah işlediğim için beni affet, Tanrım.”

“Hatırlatıp durma, dostum,” diye homurdandı Ollie.

Ollie'nin uzun gövdesine yaslanıp, “Lynch o kadar da kötü biri değil,” dedim. “Artık haftada bir Shere Village'da öğle yemeği yiyoruz. İnce bir mizah anlayışı olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Her neyse, Lynch'ten yeterince söz ettik. Siz neler yaptınız?”

Jake ve Liam birbirlerine bakıp gülümsedi. Liam avucunu Jake'in kolunda gezdirirken Jake bana döndü. “Tatilden önce birlikte yaşamaya başlıyoruz.”

“Ah, Jake, bu harika.” Boştaki elini tutup sıktım. “Nereye taşıınıyorsunuz?”

“Liam Manchesterlı, ben de Windsorlıyım, bu yüzden son altı aydır uzun mesafe bizi öldürdü. Londra'da veya başka bir yerde, nerede iş bulursak oraya gideceğiz.” Jake mavi gözleri parıldayan Liam'a bir bakış attı. “Liam bir teknoloji şirketinde çalışıyor ama ofis değiştirebileceğini düşünüyor. Ben de okula döndüm, yarı zamanlı çalışıyorum.”

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken birbirlerine gülüm-sediklerini fark edince, “Ne okulu?” diye sordum.

“Öğretmenlik diploması almak istiyorum.”

Gecenin geri kalanını içkileri birbiri ardına yuvarlayıp sohbet ederek geçirdik. Sonunda sohbet duruldu, dördümüz de havuzun kenarındaki şezlonglara kıvrıldık. Üzerimizdeki simsiyah gökyüzüyle galaksilerin altmda yastıklara ve battaniyelere sarındık. Ollie’yle birbirimize sarılıp yıldızları seyre daldık. Başımı sıcacık boynuna yaslayarak, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Jake için. Liam konusunda o kadar mutlu olduğumu söyleyemem ama sanırım artık ayrılmaz ikililer.”

Ollie sessizce gülümserken göğsü kabardı. “Jake’siz bir şeyler eksik olurdu.” Dudaklarıyla başıma bir öpücük kondururken yüzümü avucunun içine aldı, sonra da başını göğsüne çevirdi. “Gün doğumlarının özel bir yanı olduğunu söylüyorsun ama bana da gece yarısı gökyüzüne bakmak aynı şeyi düşündürüyor. Işıklar söndüğünde, dünya içini açıyor. Sessiz. Huzurlu.” Ollie’nin içini bir ürperti kapladı ve uzun bir nefes verdi. “Bu kadar muhteşem olduğunda bilinmeyen o kadar da korkutucu değil.”

“Aklından ne geçiyor?”

“Diyorum ki düğünden sonra, Dex’le de işim bitince dünyayı dolaşalım. Bu esnada ben şiirlerimi toparlayıp ikinci kitabımı hazırlarım, sen de fotoğraf çekersin. El birliğiyle dünyayı gezebiliriz. Sen ve ben. Ne dersin, aşkım? Bir maceraya hazır mısın?” Ses tonundaki heyecan, bir merak akımı gibi içime süzüldü.

Evimize, Lynch’e ya da son beş ayda kurduğumuz hayata dair hiçbir şey sormadım. Seyahat; hayatın her kesiminden insanla tanışmak ve bu dünyanın sunduğu harikaları deneyimlemek her zaman Ollie’nin hayali olmuştu. Ben de onun gözlerindeki her bir gülümsemeyi ve kıvılcımı yakalamaktan başka bir şey istemiyordum. “Uzun zamandır hazırım.”

Tek gözümü zar zor açtığımda, üzerinde şişme montu ve kafasında sıkıca tuttuğu örgü beresiyle küçük bir çocuğun tepemizde dikildiğini gördüm. Yüzünü buruşturarak, “Anne!” diye bağırdı, sonra da Ollie ve beni gösterdi. “Ölmüşler mi?”

Annesi, geminin arka tarafından, “Zeke, canım, bu iki muhabbet kuşunu rahat bırak, olur mu?” diye seslendi ve çocuğun adını duyunca kalbim deli gibi atmaya başladı.

Çocuk annesini görmezden geldi, güneş üzerimize vururken bize bir adım daha yaklaşarak sabahın erken saatlerinin sert deniz rüzgârlarına karşı savaştı. “Âşık mısınız?” diye sordu hevesle ve boğazımda bir yumru oluştu. Bedenimi ele geçiren şok dalgasını atlatmaya çalışarak başımı salladım. “Sonsuza dek sürecek mi peki? Çünkü annem iki kişi birlikte uyuduğunda aşkın sonsuza dek süreceğini söyler.”

Başımı kaldırıp Ollie’ye baktım. Battaniyesini yüzünün yarısına kadar çekmiş, kımıldamadan uyuyordu.

“Eee?”

Hava aydınlanmıştı, duygularımı bastırmaya çalışıyordum ama ağlamama ramak kalmıştı. “Aşk sonsuza dek sürer,” diyerek onu onayladım ve zihnini rahatlattım. “Sonsuza dek var olacağız.”

Çocuk gülümsedi, sonra da bana sırtım dönüp koşarak annesinin yanına gitti. “Ölmemişler, anne! Birbirlerine âşıklar, hem de sonsuza dek!”

“Ah, ne güzel, tatlım,” dedi annesi ve bana el salladı.

Ben de ona el sallayıp battaniyenin altına kıvrıldım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ürperen tenimdeki tüyler diken diken olmuştu. Beklenmedik bir gülümsemeyle denize bakmaya başladım.

Ollie bana imkânsıza, açıklanamayan şeylere inanmayı öğretmişti. Onunlayken sihrin varlığına inanıyordum. Bunu sadece bir tesadüf olarak görebilirdim ama Zeke’in varlığını

iliklerime kadar hissettiğimden bunun tesadüften başka her şey olabileceğinden emindim. Zeke ziyaretime gelmişti ve belki de bu, evleniyor oluşumuzu Cennet'in en güzel yerinden izleyeceğini bana haber verme biçimiydi.

Ollie kıpırdanmaya başladı, uyandığında inleyerek nefes alıyordu. “Gündoğumunu kaçırdın mı?”

“Evet ama elimde daha iyisi var.”

Ollie

Otuz altı saatlik deniz yolculuğundan sonra tekrar karaya ayak basmaya hazırdım. Sabah altı sularında İspanya'nın Bilbao kentine yanaşan gemiden indiğimizde hava hâlâ karanlıktı. Jake sözünü tutmuştu ve Mia'yla gece boyunca uyanık kalıp içkileri birbiri ardına içerken küçük düğünün detaylarını planlamışlardı. Şimdi ikisi de Liam'la arkamızda ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Jake mızızlanıyor, Mia da fötr şapkamın altında ne kadar kötü hissettiğini gizleyerek sessizce bize ayak uyduruyordu.

Bavulu arkamda sürüklerken sırt çantasının iplerini ayarlamak için duraksadım. “Hadi, tatlım. Sadece birkaç adım sonra dumanı üstündeki kahvenize kavuşacaksınız.”

Mia homurdanarak beni hâlâ hayatta olduğundan haberdar etti. Arkama dönüp baktığımda karman çorman kahverengi saçlarını, bol, yırtık kot pantolonunu ve postallarını gördüm.

Limandaki büfeye vardığımızda, Mia ile Jake en yakın boş masaya otururken biz de Liam'la dört kahve aldık. Hava hâlâ karanlıktı ve herkes yarı uykuluydu. Homurdanıp duran Jake'in önüne kahvesini koyarken, “İspanya'dayız, millet,” diye bağırdım. “Uyanma zamanı.”

“Senden nefret ediyorum, Jake,” dedi Mia ve kıkırdayarak ona da bir kahve uzattım.

“Bugün 7 Ekim. Cebelitarık’a varıp on-on-yirmi-yirmide evlenmek için üç günümüz var. Trenle gidebiliriz, ki bu on üç saat sürer. Diğer seçenek de araba kiralamak, o da hiç durmadan gittiğimiz takdirde on saatimizi alır,” dedim. “Ben arabadan yanayım, belki biraz sıkışırız ama daha özgür oluruz.”

Liam fincanını ağzına götürdü. “Araba kulağa güzel geliyor.”

Elimi saçının altından geçirip ensesine masaj yaparken “Mia?” dedim.

“Araba iyi fikir.”

“Güneş doğmak üzere,” dedim ve telefonumun ekranına tıklayıp saati kontrol ettim. “İki saate doğacak. Yola çıkmadan önce kahvaltı edip biraz etrafı gezebiliriz.”

Enterprise şirketi sekizde açılacaktı, bu yüzden Casco Viejo’ya gitmek için bir taksiye bindik ve şoförden bizi kahvaltı için en sevdiği yere bırakmasını istedim. İspanyolcam biraz paslanmıştı, adam da İngilizceyi yeni öğrenmeye başlamıştı ama bir şekilde anlaşmayı başardık. Ben şoförle sohbet ederken üç yol arkadaşım arka koltukta uyuyakaldı. Kalabalık yerlerde olmadığı sürece yabancılarla konuşmak benim için her zaman zahmetsizdi. Bunun gibi samimi ortamlarda, önde Antonio’yla ben ve yeni bir macera, arkada da uykulu kafalar varken başarıyı yakalayabiliyordum.

Casco Viejo’ya yirmi beş dakika kala Antonio’nun yedi çocuğu ve on beş torunuyla birlikte altmış dördüncü yaş gününü kutladığını, bir diğer torununun da yolda olduğunu öğrendim. Hayatı boyunca İspanya’da yaşamış, Madrid’de doğmuş ve bir hevesle Bilbao’ya taşınmıştı. Panama şapkasının altında koru renk gözleri, aralarında beyazların olduğu gür kaşları vardı. Sabah saat yedi sularında, gülümsemesiyle şehrin dar sokaklarını güneşten önce aydınlatıyordu.

Antonio, taksiyi bir Belçika pastanesinin önüne çekerken, “El Tilo de Mami Lou,” diyerek mekânın adını duyurdu. Sonra da gür kaşlarını oynattı. “Perfecto, para la dama con un paladar dulce, eh?”

Ona nişanlığının tatlıya düşkün olduğunu söylemiştim, yaşlı adam da bizi bunun için en ideal yere getirmişti. “Perfecto, gracias, Antonio.” Feribotta bozdurduğum parayla ücreti ödeyip ona bir de bahşiş bıraktım.

Siyah beyaz kare döşemelerden oluşan pastaneye adımımızı atar atmaz Mia’nın gözleri parladı. Önümüzdeki cam vitrinde kekler, pastalar, hamur işleriyle özel ekmekler sıralanmıştı. Şirin fırının içi, bistro masaları ve sandalyeleriyle barok tarzını yansıtıyordu. İkimize de birer top krem şanti ve tarçınla süslenmiş *cappuccino*, iki adet dışı şeker kaplı kruvasan sipariş ettim. Mia, sabahın karanlığında spot ışıklarıyla aydınlatılan güzel Arriaga Tiyatrosu’nun karşısında yer alan pastanenin dışında oturacak yer bulmadan önce siparişimize bir dilim çikolatalı balkabaklı kek ekledi.

Kruvasandan bir ısırık aldıktan sonra, “Aman Tanrım,” diye inledi. “Buna çok ihtiyacım varmış.”

“Ah, sonunda uyandı.” Güldüm ve *cappuccino*’mdan bir yudum aldım. Mia da başını sallayıp bir ısırık daha aldı.

Yaklaşık kırk saniye sonra kruvasanı bitmişti ve Liam tuvaleti kullanmak için masadan ayrılırken, Mia çoktan parmaklarındaki erimiş çikolata parçalarını yalamaya başlamıştı.

Bir saat boyunca Bilbao Halici’nin yanındaki Riverwalk’ta bir aşağı bir yukarı yürüdük ve güneş tarihi binaların üzerinde yükseldiğinde durduk. Göğün değişen renkleri, soluk pembe-ler, mavilerle sarılar suya yansıyor. Kanalın etrafına dizilmiş lambalar günün ilk ışıklarıyla teker teker sönüyordu. Yeni bir

* Tatlı sever bayanlar için mükemmel, değil mi? (ç.n.)

** Mükemmel, teşekkürler, Antonio. (ç.n.)

gün, yeni bir maceraydı. Mia'yı kollarımın arasına alıp korkuluklara yasladım, kıvrıkcık saçları fötr şapkasının altından omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde ona çok yakışan umursamaz bir gülümsemeyle gözlerini kapattığını görünce bakışlarımı aşağı indirdim ve dudaklarımla kulağının kenarını sıyırarak ona doğru eğildim. Sabah esintisine karışan güzelliği nefesimi kesti, birden ne söyleyeceğimi unuttum.

Mia'nın kahverengi gözlerindeki şaşkınlığın verdiği parıltıyla dördümüz Casco Viejo'nun ortaçağdan kalma yedi sokağında gezinmeye başladık. Boynuna astığı fotoğraf makinesiyle bir sürü fotoğraf çekti. Art Deco tarzı binanın içinde yerel çiftçilerin kurduğu bir pazar olan Mercado de la Ribera'ya gelince bir öğle yemeği molası verdik. Açık havadaki pazarın üzerine tavandan doğal ışık giriyor, tüccarlarla müşteriler narin çiçeklerle bezenmiş iç mekânın yanında sohbet edip pazarlık yaparken aydınlık döşemelerden yansıyor. Çok fazla kalmadık, bir sonraki varış noktamıza doğru yola çıkmadan ve yakındaki bir *Enterprise*'den siyah bir *station wagon* araç kiralamadan önce yarım güne çok şey sığdırdık.

Neredeyse bir saat daha erken varmamızı sağlayan başka bir yol olmasa rağmen, bizi Madrid'e götüren yolu seçtik. Dikiz aynasından Mia ve Jake'e baktım, *Enterprise*'den çıktıktan kısa bir süre sonra uyuyakalmışlardı. Yanımda oturan Liam'a dönüp, "Madrid'e kadar uyuyacaklar," dedim. Liam camını indirmiş, önümüzdeki işlek yolu seyretmekle meşguldü.

Evlenmeye giderken yanımda Liam'ın olması aklımın ucundan dahi geçmezdi. Dolor'da geçirdiğimiz süre boyunca ikimiz de birbirimizden çok hoşlanmamıştık. Ben ona bir tokat atıp onu inkâr ettiği gerçeklere uyandırdığımda nihayet yeni bir sayfa açıp arkadaş olmayı başarmıştık. Liam, Jake'i önemsiyordu, Jake de Mia'nın en yakınlarından biriydi. Bu yüzden ikisini böyle bir günde habersiz bırakamazdım. Bir zamanlar

nişanlımı becermiş olsa da köprüünün altından çok sular akmıştı. Bu eski alışkanlıklarının bir sonucuydu... Yanına gidip gözünü gerçeklere açtığımda eski olan ne varsa zor da olsa ölmüştü. Ondaki ışığı daima hissetmişim, yolumu aydınlatıyordu.

Aklımı okumuş gibi, “Kimin aklına gelirdi ki?” diye mırıldandı Liam. “Oliver Masters’ın Dolor’ın dokunulmaz Tanrısı olduğu, ondan nefret ettiğim günler çok eskide kalmış gibi.”

Bir kahkaha patlattım. “Dokunulmaz Tanrı mı?”

“İnsanlar seni dinliyor, sana saygı duyuyordu. Bizler suçluların ve bağımlıların dünyasına hapsolmuştuk ama sen...” Başını iki yana salladı. “Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Hayır, dostum. Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Liam yolcu koltuğuna gömülmeden önce Jake’e baktı. “Jake de dahil olmak üzere birçok insana ilham verdin. Sürekli senden bahsediyor.” Sanki biraz abartmıştı. “Onunla konuşan ve onu olduğu gibi kabul eden ilk kişinin sen olduğunu söyleyip duruyor. İlk birlikte olduğumuzda seni kıskanmıştım, bunu şimdi itiraf edebiliyorum. Ama sen olmasaydın Jake ne okula dönüp öğretmenlik yapacak ne de babasına karşı gelecekti. Seni örnek alıyordu, dostum. Senin Mia’ya, Zeke’e, Bria’ya, Maddie’ye nasıl davrandığını görüp cesaretleterek sayende hayata yeni bir pencereden bakmayı başardı. Dolor gibi bir yerde olumlu bir değişim yaratabildin ve bu hâlâ beni büyülüyor.”

“Nezaket insana uzun yol kat ettirebilir.”

“Elbette nezaket de etkili ama sen gerçekten şefkatlisin. İçinde insanlara ve hayata dair bir kıvılcım var. Sen iyi bir adamsın, Ollie. Jake için daha iyi biri olmak istememe neden oluyorsun.”

“Bu hiç bitmeyen bir yolculuk.” Kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım için hemen konuyu değiştirdim. “Bazı

anlar gelecek ve hayat bir şekilde yaşanacak ama kimse mükemmel değil. Hepimiz bu yolculukta herkesin bizim gibi düşünmesini, yürümesini ve konuşmasını bekliyoruz. Ancak toplum olarak tam da burada yanılıyoruz çünkü asıl işe yarayan şey farklı olmak. Bireysellik kucaklanmalı. Yani Jake işleri berbat ederse, ona sırtını dönmekte bu kadar acele etme, ya da tam tersi. Birbirinizi seçin. İşte sana günün Ollie Dersi.”

Liam güldü. “Teşekkürler, dostum.”

Sonrasında sohbet keyifli bir şekilde aktı ve beş saat sonra Madrid’e ulaştık.

İspanya’da akşam yemeği saat dokuzdan önce yenmiyordu ve hem depoyu doldurmak için hem de yolculuk boyunca uyuyan iki serseri üzerlerini değiştirebilsin diye bir benzin istasyonunda durduk. Mia cipe döndüğünde üzerine tenini delip geçecek kadar dar, yırtık, koyu renk bir kot pantolon, beli gelişigüzel bir şekilde kotun içine sokulmuş gri bir tişört, deri ceket ve postal giymişti. Pompanın tetiğine basmadan önce kalbim duracak gibi oldu, benzin depodan taşıp ayakkabılarıma döküldü. Jake elinde bir poşetle arka koltuğa geçip ağzına şeker atarken bir kahkaha attı. Pompayı yerine götürürken, “Bu kız beni her seferinde serseme çeviriyor,” diye mırıldandım Liam’a.

YİRMİ ALTI

“Gece henüz gençken, coşku da tazeyken
Eski dostlarla kadeh kaldıran dünün çocuğuyum ben;
Ve eğer öleceksem bu gece,
İçimi gülümseyerek kesip açın
ve bir öpücükle yaşamıma son verin.”

OLIVER MASTERS

Mia

Jake arka koltukta pencereyi açıp, “MERHABA, MADRID!” diye bağırdı ve yumruğunu şehirdeki binaların tepelerine doğru kaldırdı. “Bu şehir hiç uyumuyor gibi kokuyor!”

Ollie’ye döndüm. “O nasıl bir kokuymuş öyle?”

Ollie işlek ve dar bir sokaktan sola dönerken Jake pencereden indi. “Lağım, soğan ve sarımsak kokusu.” Derin bir nefes aldı. “Evet evet, sanki biri İtalya’nın ortasına New York’u bırakıp kaçmış.”

“Sen ne New York’a gittin ne de İtalya’ya,” dedi Liam gülererek.

“Ama öyle olduğunu duydum!”

Birlikte Cacao Restobar’dan içeri girdik. Vintage ampuller tavandan ağaç gövdelerine sarılı biçimde sarkıyordu ve duvar-

lar tuğlalarla kaplıydı. Restoranın diğer tarafında mağara izlenimi yaratılmıştı. Demir çubuklarla kaplı pencerenin önünde şehre bakan bir masaya oturduk. Parmağımla pencereye dokundum. “Bu bana Dolor’ı hatırlatıyor.”

Liam gözlerini devirdi. “Dolor’ı sikeyim.”

Ollie aramızda biraz İspanyolca bilen tek kişi olarak beni şaşırttı, ona güvenmemiz konusunda ısrar ettikten sonra içkileri ve yemekleri sipariş etti.

“Çok etkileyiciydi,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “İspanyolcayı nereden biliyorsun?” diye sordum.

Ollie dudaklarını birbirine bastırırken gülümsememek için kendini tuttu. “Dillerini öğrenmeden dünyayı dolaşıp insanlarla nasıl konuşabilirim ki?”

Liam masaya doğru eğildi, söyledikleri ilgisini çekmişti. “Kaç dil biliyorsun?”

“Uzun zaman önce kendi kendime öğrenmeye başladım, oradan buradan biraz biliyorum işte. Çoğu da birbirine benziyor, bir tanesinde ustalaşınca gerisi kolay. İspanyolca, İtalyanca, Yunanca, Fransızca... Anlayabiliyorum ama sık konuşmadığım için konuşmam paslanmış.”

Liam’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve parmaklarını başının üzerine indirip bomba sesi çıkararak aklının uçtuğunu anlatmaya çalıştı.

İçkilerimiz meyve ve çiçek garnitürleriyle süslenmiş olarak masamıza geldi. Ollie su bardağını kaldırıncı hepimiz Madrid’e, arkadaşlığımıza ve Ollie’nin İspanyolca konuşma becerilerine kadeh kaldırdık.

Geleneksel lezzetlerden *tapas** ve *pinchos*** yedikten sonra

* Domates, peynir, zeytin, mantar, deniz ürünleri, yumurta gibi çok çeşitli malzemelerle hazırlanabilen küçük porsiyon atıştırmalık. (ç.n)

** Deniz ürünleri, gurme peynirler, baharatlı soslar, turşular, zeytin gibi zengin içeliklerin baget ekmeği üzerine kürdanla konularak hazırlanan küçük porsiyon atıştırmalık. (ç.n.)

rengârenk Cava Baja caddesinde üzerimizi örten renkli pankartların ve kumaşların arasında yürüdük. Halk gitarlarının tellerini tıngırdatıyor, davul çalıyordu. Arka sokaklarda biriken kalabalık hipnotik ritimler çalıyor, insanlar etrafımızda geziniyor, dans ederek gecenin tadını çıkarıyorlardı.

Liam müziğin sesini bastırmaya çalışarak, “İç gitsin, dostum,” dedi Ollie’ye. “Bu gece burada bir otel buluruz. Bu senin tatilin. Keyfine bak.”

Ollie bana dönüp başını iki yana salladı.

“Tanrı aşkına, Ollie.” Elini tutarak onu en yakındaki bara çektim ve rahatlaması için ona bir *mojito** söyledim.

Bir saat sonra Ollie’nin gamzelerinin arasına kalıcı bir gülümseme kazındı. Siyah kot pantolonu, uzun kollu gri gömleği ve kendi deyimiyle parlak, beyaz spor ayakkabılarıyla arkamda dans ediyordu. Elleriyle vücudumun yanlarına dokunuyor, kalçalarımı kavrayıp popomu kendine yaklaştırıyordu. Hareketlerimize nüfuz eden müziğin ritmi coşkulu sokakta yankılanıyordu. Ollie sanki bir uzantımmış gibi her sallanışıma ve salınışıma ayak uyduruyordu. Nefes alış verişlerimiz yavaşladı, vücutlarımız ter içinde kalırken alnını alnıma değdirdi, ben de kollarında döndüm. Keyfimiz dorukta ve coşkumuz hâlâ tazeyken ona doğru döndüğümde Ollie dudaklarını yaladı. “Ah, lanet olsun, aşkım.”

Kıkırdayıp sendeleyerek otelin içinden geçtik ve asansöre binerek cam bir köprünün Madrid’in üzerinde uzandığı çatı katındaki bara çıktık. Buz gibi içecekler ellerimizi dondururken üç yüz altmış derecelik manzaraya hayran kaldık. Ekim ayının sert rüzgârları dört bir yandan üzerimize esiyor, saçlarım çılginca savruluyordu. Liam, “Aşağıya bakmayın,” der demez

* Kûba kökenli, ferahlatıcı kokteyl. (ç.n)

hepimiz onun talimatıyla cam köprüden aşağıya baktık. İnsanlar, arabalar ve ışıklar sanki dünya tersine dönmüş gibi ayaklarımızın altında kayıyor, yıldızlar aşağıdan pırıl pırıl parlıyordu.

“İnanılmaz,” diye fısıldadım. “Dünya ayaklarımızın altında.”

Liam kollarını Jake’e doladı. Jake’in masmavi gözlerini hiç bu kadar büyülenmiş görmemiştim ama sebebi manzara değildi. Liam’ın gözlerinin içine bakıyordu. Bu gece, şimdiye kadar ki en beğendiğim manzara olmuştu.

Madrid’deki tek gecemizde, bu manzarayı kendimize ait kıldık.

Ertesi sabah hepimiz aynı otel odasında sızlanarak uyandık. Liam banyo zeminindeki tuvaletin yanında uyuyakalırken, Jake odadaki diğer büyük boy yatakta rahatça yatmıştı. Bir saat boyunca hepimiz sırayla duşa girip çıktık, bu esnada Liam ve Jake komik bir şekilde birbirlerini görmezden geldiler.

Jake’le cipi almaya gittiğimizde Liam resepsiyonda Ollie’nin yanında kaldı. Jake arabayı otelin girişine çekince Ollie ve Liam’ın gelmesini beklerken, “Onunla konuşmalısın. Onu banyoda bıraktığın için sana kızgın,” diye açıkladım.

“Her şey yoluna girer. Böyle şeyler hep oluyor, sanırım bu ona zevk veriyor. Liam bundan tahrik olmuştur. Cebelitarık’a vardığımızda düzelir,” dedi Jake ama ben kaşlarımı çatıp gözlerimi kısarak ona baktım. “Ne? İnanmıyor musun? Bizim olayımız bu. Sırf birbirimizin hâlâ umurunda olduğumuzdan emin olmak ve öfke dolu seks için bir nedenimiz olsun diye aptalca şeyler yüzünden kavga ediyoruz.”

“Öfkeli seks gerçekten bir şey mi?”

“Elbette.”

Jake, Liam’ın yanına arka koltuğa geçerken Ollie de elinde iki kahveyle sürücü koltuğuna geçti ve sonraki beş saat boyunca sessizce Cebelitarık’a doğru ilerledik.

Ayaklarımı gösterge paneline uzatıp pencereyi yarıya kadar açtım. Pencereden gelen huzurlu esinti tenime değerken Ollie elini bacağımın üzerine koymuştu. İspanya'yı boydan boya geçiyor, uzun zamandır kafamızda kurduğumuz bir hayali gerçekleştirmeye adım adım yaklaşıyorduk. Her geçen kilometrede manzara beni esir alıyor, elimi pencerenin dışına uzatıp rüzgârı hissederken ılık güneş yüzüme vuruyordu.

Ollie radyoyu açtı, yerine getirilmeyen vaatler sustu ve bana baktı. Gözleri büyüleyici gülümsemesiyle parlıyordu. İçimizdeki çocuk dünyayı yepyeni gözlerle görüyordu ve hiçbir beklentimiz yoktu. Tek ilham perimiz bu uçsuz bucaksız yoldu, özgürlüğü kovalıyorduk.

Onunla tüm dünyayı gezdiğimizi hayal edebiliyordum. Bu düşünce bile içimi heyecanla doldurdu ve hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi dört açtım.

Öğlen saatlerinde hedefimize vardık. Cebelitarık'ın dev hilal şeklindeki kayası yarımadanın kenarında duruyordu. Ollie arabayı kristal mavisi suların ve beyaz kumlu plajın önüne çekti. Cipten atlayıp kimseyi beklemeden kıyıya koştum.

"Mia, ayakkabılarını çıkar!" diye bağırdı Ollie arkamdan kahkaha atarak.

Kıyıya inerken, parmaklarımla botlarımı ve çoraplarımı itip çıkarmadan önce bağcıklarımı çözmek için eğildim, bu noktaya kadar arkamda ayak izlerimi bırakmıştım. Boğazım duygu yoğunluğundan düğüm düğüm oldu. Gözlerimin gerisinde yaşlar birikirken, iki yıl öncesine dair bir anı beni ele geçirdi.

Ben göğsüne yatmışken Ollie parmaklarını buklelerimin arasında gezdirerek, "Buradan çıktığında yapacağın ilk şey ne olacak?" diye soruyor.

Düşünmeme bile gerek yok. "Ayak parmaklarımı suya sokacağım. Peki ya sen?"

Ollie çabucak, "Seni bulacağım... ardından seni okyanusa götüreceğim," deyiveriyor, o beni göremese de gülümsüyorum. "Seninle bir hayat istiyorum, Mia. Daha fazlasını hiç istemiştim. Önümüzdeki iki yılı atlatabileceğimizi düşünüyor musun? Sence başarabilecek miyiz?"

İç çekiyorum. "Tanrım, umarım."

Nefes alış verişi aniden tekliyor. "Seni kaybedemem," diye fısıldıyor.

"Kaybetmeyeceksin."

Koşarken kumlar uçuşmaya başladı ve çıplak ayaklarım buz gibi sulara girip bir dalga ayak bileklerime çarpana kadar durmadım. Gözkapaklarım kapanmış, dışarı süzülmemesi gereken yaşları tutuyordu.

Ardından parmaklarımız birbirine dolanırken Ollie göğsünü sırtıma yasladı. "Şimdi, aşkım," diye arkamdan fısıldadı kulağıma. "Şimdi gözlerini aç."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve gözyaşlarım delice akmaya başladı. Her biri buraya gelene dek yaşadıklarımızı temsil ediyordu. Karanlığı. İşkenceyi. Ölümü. Ollie kollarını bana dolarken gözyaşlarım teker teker yanaklarımdan süzüldü. Ayaklarımdan arasından süzülen deniz, bana bu dünyanın Dolor'dan da geçmişimizdeki acılardan da çok daha büyük olduğunu hatırlatıyordu. Keşfedilmemiş anlar, ayak basılmamış topraklar, önümüzde akıp giden uçsuz bucaksız bir yol... Evet, bu noktaya gelmiştik ama ne nereden geldiğimizi unutabilirdik ne de yol boyunca tanıştıklarımızı.

10 Ekim 2020'ydi.

10-10-20-20.

Her şey Jake'in kontrolü altındaydı. Bunu kendi kendime kaç kez tekrarlarsam tekrarlayayım, vücudumda akan kana karşı duran sinirlerimi yatıştıramıyordum. Dün Jake'le elbise alışverişine çıkarken Ollie ve Liam bir yerlerde oyalanmışlardı. Gömlekle kot pantolonun yeterli olduğunu söylediğimde Jake, "Elbise giymek zorundasın, Mia! Bu kadar ilkellik fazla!" diyerek bana çıkışmıştı. Nikah için aşırıya kaçmadığımı umarak ve yanlarına gittiğimizde Ollie'yi nasıl kıyafetler içinde bulacağımdan bihaber olsam da bir elbise satın aldım.

Jake saçlarımla oynarken aynadaki yansıma baktım, baş nedime rolünü bambaşka bir seviyeye çıkarmıştı. Makyaj malzemeleri ve kullandığı aletlerin arasında kalmıştım. Şifoniyeğin üzerinde bir yerlerde duran telefonumdan müzik sesi gelirken, "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Şşt... Sanatçının dikkatini dağıtıyorsun," dedi başımın üzerini okşayarak.

"Sanatçı biraz abartı oldu."

Jake sandalyeyi döndürerek beni aynadan uzaklaştırdı. "Artık bakmak yok. Son halini işim bittiğinde göreceksin."

Ben mızızlanırken otel odasının kapısı çalındı.

Jake saç maşasını şifoniyeğin üzerine bırakıp, "Hiçbir yere kıyıldama!" dedi parmağını sallayarak. Kapıya gitmeden önce "Ve sakın aynaya bakma!" diye ekledi. Kapıyı açar açmaz bir çığlık atıp odaya döndü. "Anlaşıldı, kendime çok yanlış bir adam seçmişim!" diye bağırdı ve kollarında jüt kumaşın içinde, pembe kurdelelere sarılı ahşap çubuklara tutturulmuş, origami gülleriyle dolu bir buket tutuyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Her an yanaklarıma doğru süzülüp makyajımı bozabilecek olan mutluluk gözyaşlarımı bastırmak zorunda kaldım.

Jake gülleri inceleyip, "Bunlar hangi kitaptan?" diye sordu.

Güçlkle nefes alarak buketten bir gül kopardım ve gözüme Ollie'nin şiiri çarptı. "Bizim kitaptan. Aşk hikâyemizi anlatıyor."

Jake bana bir not uzattı ve okur okumaz gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Mia,

Ne düşündüğünü biliyorum ama hayır... Bu bizim aşk hikâyemiz değil...

Görüşüm bulanıklaştıkça kıkırdadım.

Bu seninle tanıştığım günden beri kaleme aldığım tüm şiirler. Bana öyle büyük bir sevgi ve yaşam coşkusu veriyorsun ki, kalbim asla hepsini kucaklayamaz. Bu yüzden sevgimi kağıtlara akıtıyorum, buna tutkulu aşk diyebiliriz. Ya da şiirsel. Ama bu bizim aşk hikâyemiz değil çünkü sana olan aşkımın sonu yok. Sen ve ben, zamanın başlangıcında kök saldık. Her sabah o küçük, ilahi anlarda seyredip onlar kadar büyüleyici olmayı umduğun o iki varlığı, ayı ve güneşi aşarak yükselmeye devam ediyoruz. Fakat anlamadığın bir şey var. İçinde çoktan öyle muazzam bir ışık ve güzellik gömülü ki, galaksileri önünde diz çöktürüyor, kıskançlıktan yıldızların ışığını söndürüyorsun.

Sen benim gündeğümumsun, aşkım.

Bunu sana şimdiden söylüyorum çünkü ilerleyen saatlerde seni gördüğümde dilimin tutulmasından korkuyorum. Son birkaç ayımı sana verdiğim tüm sözleri yerine getirmekle geçirdim, böylece sonraki cümleleri yazarken bunların da gerçekleşeceğine inanasın. Seninle geçirdiğim her saniyeye layık bir adam olacağıma söz veriyorum. Gülümsemelerine, zaferlerine, öpücüklerine ve evet, hatta gözyaşlarına bile layık olacağım. İçimdeki hayalperestin bir daha asla uyumak istememesini sağladığın için teşekkür ederim...

Sonsuza dek,

Ollie

Titrek dudaklarımdan uzun bir nefes verdim, daha fazla dayanamadım. Onu görmek zorundaydım. Görüşmeyeli on iki saatten biraz fazla olmuştu ve Jake yüreğimin dayanmayacağı kurallar koyuyordu.

“Hayır, hayır, olmaz... Dur!” Jake kollarını iki yana açarak direndi. “Mia Rose, emeğimi *mahvedemeyeceksin!*” Jake homurdanarak kutudan mendil üstüne mendil çıkarırken ellerimi yüzüme götürüp gözyaşlarımı sildim. “Biliyordum. O mektubu görür görmez anlamıştım...” diye homurdanmaya devam ederken mendili gözümün altına yavaşça dokundurdu. “İşte bu kadar! Artık mutluluk gözyaşı dökmek yasak. Bir saat içinde onu göreceksin. O zaman istediğin kadar ağlayabilirsin.”

Bir saatten daha uzun bir sürenin ardından Jake’le otel odasındaki dolabın boy aynasının önünde duruyorduk, Jake son dokunuşları yaptı.

Yalınayak halının üzerinde sabırsızlanırken, “Beni bekliyor, Jake,” diyerek sızlandım. “Gayet iyi oldu.”

Elbise bohem ve kumsal partilerine uygun bir modeldi, yere kadar uzanan dantel detayları vardı. Jake’in bir saatten fazla zamanını alan saçımı on dakikada yapabilirdim, buklelerimin maşayla belirginleştirilmiş dalgaları yüzüme dökülüyordu. Ancak yaptığı makyaj gerçekten çok etkileyiciydi. Malzemeleri nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Jake, elmacık kemiklerimi koyulaştıran malzemeler kullanmış ve dudağıma gül pembesi bir ruj sürüp koyu renk bir göz makyajı yapmıştı. Sürdüğü hafif allığın altında çillerim ıslık ıslık parlıyordu.

Ben eserine hayranlıkla bakarken, “Son bir şey kaldı,” deyip Jake ortadan kayboldu ve birkaç saniye içinde arkamda belirdi. “İşte bu kadar.” Başıma çiçekten bir taç taktı. “Mükemmel oldu.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Şaşkınlık, hissettiklerimin yanında hafif kalırdı. Ağzım açık kalmıştı. “Böyle görünece-

ğimi, hatta bembeyaz bir elbise giyeceğimi bile hayal etmezdim. Evleniyorum. Bu psikopat kız evleniyor.” Kendi etrafımda döndüm ve saçmalamaya başladım. “Bunu hak etmiyorum, Zeke. Onu hak etmiyorum. Bu kadarı çok fazla.”

Jake gülümseyerek kollarını kavuşturdu.

“Neden gülüyorsun? Komik olan ne?”

Avuçlarını omuzlarıma koydu. “Az önce bana Zeke dedin.”

Başımı salladım. “Hayır, demedim.”

“Evet, dedin.”

Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm, odada volta atarken bir yandan da daireler çizerek başıma masaj yaptım. “Bu defa sahiden aklımı kaybediyorum.”

“Mia, beni dinle. Bana Zeke demen varlığını yanında hissettiğin anlamına geliyor. O burada, Oliver Masters’la evlendiğinizi görmeye geldi. Zeke’i hayal kırıklığına uğratmak istiyor musun?”

“Öyle mi düşünüyorsun? Burada mı?”

“Tabii ki burada. Seninle koridorda o yürüyecek.”

Olivia

Mia gecikmişti ama sebebi Jake olabilirdi. Liam beni sakinleştirmek için beş dakikada bir bana bunu söylese de işe yaramıyordu. Altı ay öncesinde olanlar, Dolor’ın kapısında benimle buluşmasını beklerken yaşadıklarım aklımdan gitmiyor, bana eziyet ediyordu.

Üçümüz Cebelitarık Kayası’nın eteklerinde, beyaz kumların üzerinde öylece bekliyorduk, okyanus şahidimizdi. Sandalyeler yoktu, müzik yoktu, aile yoktu. Sadece Liam, Christy ve ben vardık, Mia’yla Jake’in gelişini bekliyorduk. Christy kısa, sarı saçları olan, usturuplu, pembe bir elbise giymiş ni-

kah memurumuzdu. Buralı değildi, öğrenmişim çünkü kafamı dağıtmak için ona kendisiyle ilgili bir dizi soru sormuştum. O da dört yıl önce tam bu noktada evlenmiş, sonrasında Cebelitarık'tan hiç ayrılmamıştı. Akşam güneşi tepedeyken bir kemerin altında duruyorduk. “Burası *John Lennon*’ın evlendiği yer.”

“Öyle mi?” Bunu zaten biliyordum. *Tanrım*, duymuştum ama aklım başka bir yerdeydi... Her neredeyse, aklım *Mia*’daydı.

Neredesin aşkım?

Yazdığım mektubun onu korkutmuş olabileceğini düşünürken yakamı ve haki pantolonumu düzelttim. Ancak bu düşünce aklıma gelir gelmez hafif bir rüzgâr esti ve tüm şüphelerimi alıp götürdü. Son iki yılı kafamda canlandırdım, dudaklarımız birbirine kavuşmadan bile önce ona nasıl âşık olduğumu hatırladım. Başımı geriye düşürüp güneşe baktım, ekim ayının serin rüzgârına karşı, “Teşekkür ederim, kardeşim,” dedim ve gözlerimi kapattım. Tam o an Liam omzuma dokundu.

Başımı öne eğdim ve... *Mia*’yı gördüm. *Oradaydı.*

Tam.

Karşımda.

İşte benim kızım, sonsuzluğum.

Ellerim titremeye başladı.

Mia karşımda, bir metre ileride dururken duygularımı bastırmak için burnumun kemerini sıktım. Ona doğru koşmak istesem de kıpırdayamıyordum. Ona ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istedim fakat gülümsemekten vazgeçip konuşamıyordum. Elimden, onu daha iyi görebilmek için titreyen avuçlarımı yüzüme götürüp gözyaşlarımı silmekten fazlası gelmiyordu. Gerçekti, buradaydı.

Mia kalbimi durduran gülümsemesiyle bana doğru yürüdüğünde tüm dünya sustu. *Christy* çoktan konuşmaya başlamıştı ama boğazımda atan kalbimin gümbürtüsünden başka bir şey

duyamıyordum. Jake arkasındaydı, yanıma geldiğini fark etmemiştim bile. Karşımda bir tek Mia duruyor, tüm duyularımı alt ediyordu.

Ellerinden tutup kendime doğru çektim. Kahverengi gözlerinde kaybolarak, “Merhaba, aşkım,” diye fısıldadım.

“Merhaba,” diye fısıldadı. Bir bana bir Christy’ye bakıyordu.

Christy söyleyecek bir şeyimiz olup olmadığını sordu ama ağzımdan çıkan tek şey, “Merhaba”ydı. Böyle olacağını biliyordum. Mia daima şairin ıstırap yüklü kalemını durdurur, kelimeleri yıldızlara dönüştürüp göğü aydınlatırdı.

Mia beni şaşırtarak, “Ben bir şey söyleyeceğim,” deyince Christy başını sallayarak ona söz verdi ve o an, bu kadar zayıf olduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Mia, parlak gözleriyle gülümseyerek, “Bugün bana bir mektup yazdın,” dedi. “Ama ben bir konuşma yapmayı planlamıyordum çünkü senin kelimelerle aran hep çok iyiydi ve hislerini çok iyi açıklıyorsun. Başarabilir miyim bilmiyorum ama...” Şu an burada yalnızca ikimiz varmışız gibi hissetmesini sağlayarak elini sıktım, devam etmeden önce gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. “Mektubun bana her sabah izlediğim gün doğumlarını ve aydınlıkla karanlığın bir arada var olup gökyüzünde güzel bir manzara meydana getirdiği o kutsal anı hatırlattı. Ben her zaman karanlıktım ama sen her zaman ışıktın, Ollie ve birlikte aşkımız rengârenk bir ışık yayıyor. Sen benim en güzel kutsal anlarımsın ve hayatımın sonuna kadar seninle kalacağıma söz veriyorum.”

Mia gözyaşlarını silmek için elini uzattığında avucunu öptüm.

Christy nikâha devam etti ve yeminlerimizi ettik.

Mia, “Evet,” dedi. Yanaklarından yaşların süzüldüğü yüzünü ellerimin arasına alıp delicesine dudaklarını öptüğümde kalbimde bir patlama oldu. Dudaklarında özgürlüğün ve okya-

nusun tadı vardı, öpücüğün içine daldım. Dudaklarımız su gibi birbirinin arasında akıp gidiyordu. Dillerimiz yavaşça birbirine dolandı ve kalplerimiz delicesine atarken bu öpücük içimizdeki tüm gezegenleri çarpıştırdı. Beni alıp götürmesini, sonsuza dek bu duyguların içinde yaşamayı istedim. Etrafımızdaki alkışlar kesildi ve gözlerimi açtığımda alınlarımız birbirine değdi. “Seni seviyorum, bebeğim.”

Bal rengi gözleri parlarken gülümsedi. “Seni seviyorum.”

YIRMİ YEDİ

“Sen benim en büyük ters köşemsin,
Ve bana hayatın ölümcül rutinine asla kapılmamam
gerektiğini hatırlatıyorsun.
Üstelik ilk defa hiç mi hiç korkmuyorum.”

OLIVER MASTERS

Oliver

Mia’yı kapıya kadar omzumda taşımakta ısrar ettim. Son birkaç saatimiz Liam ve Jake’le kutlama yapmakla, dans etmekle ve içmekle geçmişti.

Mia çok sarhoştı. Ya da belki de sarhoş olan bendim. Artık farkı ayırt edemiyordum.

Törenden sonra olanlar hafızamda bulanıktı.

Mia arkamdan, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. Kolumla kalçasının arkasını tutarken otel odasının yarısında durdum. Mia gece yarısı okyanusta dans etmiş, kumların dantellerin arasına dolduğu elbisesinin altını ıslatmıştı. “Ne oldu?”

Kıçıma bir şaplak atıp, “Hiç fotoğrafımız yok!” diye bağırdı.

“Var, aşkım,” dedim gülerek, sonra banyoya doğru yürüme-

ye devam ettim. “Dans ettiğin, içkileri birbiri ardına yuvarladığın anlar kayıt altında. Masanın üstüne çıkmandan bahsetmiyorum bile.” Balkon kapılarının ardına kadar açık olduğunu, odaya kadehlerin yerleştirildiğini ve dışarıdaki terasta bir kova buzun içinde bir şişe şampanya konduğunu fark ettim. Odada güzel bir müzik çalıyordu ve yatağın üzerine gül yaprakları serpilmişti. Rock Hotel epey gösterişli bir oda hazırlamıştı, büyük olasılıkla Jake’in planıydı.

Mia kollarımda irkildi. “Öyle bir şey yapmadım.”

“Yaptın.”

Şaşırtıcı bir şekilde onu düşürmeden banyoya kadar götürdüm ve aynanın önünde durdum. Sendeliyordum ama bakışlarım, aynaya yansıyan poposuna takılı kalmıştı. Mia kollarımda kıpırdandı, kahkahaları sırtımda yankılanıyordu.

Daha iyi görebilmek için elbisesini yukarı çektim, beyaz dantel iç çamaşırı bacak arasına yapışmıştı. Bir nefes verip, “Tanrı aşkına, Mia,” dedim ve boştaki elimi kalçalarında gezdirip mükemmel kıcını avuçladım. Aletim sertleşirken arzum, içine girmeyi arzuladığım yere hücum etti. Arkadan görünüşü bakışlarımı ele geçirerek içimdeki hayvani dürtüleri alevlendirdi.

Ellerimi vücudunda gezdirirken, “Ollie,” diye inledi, parmaklarım beyaz dantelinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyordu.

“Kıpırdama, aşkım. Sadece seni seyretmek istiyorum.” Bir elimle çamaşırını kenara çektim. Gördüğüm manzara karşısında dudaklarım aralandı, hayalarım sertleşti. Ciğerlerim oksijenle dolup taşarken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Tabii ki beni dinlemedi; ben onu okşadıkça o da poposunu parmaklarıma bastırıyor, daha fazlasını istiyordu. Damarlarımda dolaşan likör iki parmağımı ağzıma sokma isteği uyandırdı, sonra girişinde daireler çizdim ve bunu yaparken aynadan yan-

sımayı izledim. Daracık girişini okşadıktan sonra parmaklarımı içine soktum, başparmağımı da küçük klitorisinin üzerinde gezdirdim. Mia'nın bacakları titrerken parmaklarımı bükttüm. Tenim alev aldı ve kasıklarım yanmaya başladı. "Beni ne hale getirdiğinden haberin yok. Sen çok...Tanrım, Mia." Duşa girmekten vazgeçip onu yatağa atmak için hızla içeri geçtim. Ona tam şimdi ihtiyacım vardı. Gelinliğiyle bembeyaz çarşafların üzerine uzanmıştı, ben de başında durmuş onu seyrediyordum.

İncecik bedenini saran elbisenin göğüs kısmı açıktı, gözlerimi karımın her santiminde gezdirdim. Mia kollarını çiçek tacının üzerine kaldırdı ve kaşlarını çatmadan önce başını balkona çevirdi. "Ollie..."

Bakışları boğazımı düğümledi. "Efendim," dedim yutkunmaya çalışarak.

Gözleri tekrar bana kaydı. "Dışarıda bir maymun var."

"Ne?" Doğru duyduğumdan emin olamayınca güldüm. Acaba içtiğim *shot*'ların sayısı kafamı mı karıştırıyordu?

Balkonu işaret etti. "Şu anda bir maymun bana bakıyor."

Arkama baktım ve kahverengi bir maymunun terasın korkuluklarının üzerinde oturmuş bize baktığını gördüm. "Tamamen haklısın." Ona döndüm. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Bakışları maymunla benim aramda gidip geliyordu. "Bana bakarken soyunamıyorum, Ollie. Çok tuhaf bir his."

Küçük maymunun ne geceyi mahvetmesine ne de Mia'nın soyunmasına engel olmasına izin verebilirdim. Terasa doğru yürüdüm ve Mia arkamdan kıkırdarken ellerimi ona doğru sallayıp, "Defol git!" diye bağırdım. Maymun bir diğer balkona kaçmadan önce bir kez daha Mia'ya baktı.

Odaya döndüğümde yatağın ayak ucunda narin bir gülümsemeyle duran Mia'yla göz göze geldik. Elbisesinin askısı bir omzunu açıkta bırakıyordu, bakışları adeta onu soymam için

yalvarıyordu. Birkaç adım ilerleyip Mia'nın başına dikildim ve kendimi onun büyüüne bıraktım. Onda kaybolmuştum. Ne dizlerimin üzerine çöküp çökmeyeceğimi ne de elbiseyi yırtıp yırtmayacağımı kestirebiliyordum. Büyüsü bana tüm sınırları aştıracaktır, beni güçsüz kılabilirdi.

Parmaklarımı askıların üzerinden geçirip arkaya attım ve elbisenin fermuarını açtım. Elbise vücudundan aşağı kayarak ayaklarının dibine düştü. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Karşımda çırılçıplaktı, parmak uçlarımı köprücük kemiğinden kollarına kadar uzanan hatlarda gezdirdim. Parmak uçlarım her yerine dokunmak için can atarken bu kadının her zerresine duyduğum özlemde boğuluyordum.

Mia şefkat dolu gözlerle bana baktı, buğday tenindeki tüyler diken diken olmuştu. Yanaklarına allık sürmüştü ve gözleri parlıyordu. Dudakları coşkuluydu, eğilip onu öptüm. Çoktan kendimi kaybetmiştim.

Onu yatağa doğru geri geri götürürken Mia kollarımı kavradı. Oturmadan önce dizlerinin arkası yatağın kenarına çarptı ve dudaklarım bir çığlığa dönüşürken dokunuşlarım bir fısıltı gibi vücudunda hareket ediyordu. Göğsüm, kafesinden kurtulup onunla uçmaya hazır haldeki kalbim yüzünden alev almıştı. Hissettiğim duyguların yoğunluğu ellerimi titretti. Mia geri çekilip, "Düşünmeyi bırak," diye fısıldadı. Parmaklarını kemerime geçirdi. "Bırak da benimle seviş, Ollie."

Kemerimle düğmelerimi çözdükten sonra fermuarımı açtı. Sızlayan aletimi çıkarıp dilini etrafında gezdirirken müziğin yumuşak ritmiyle parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve zihnim sonunda sustu. Ben kendimden geçerken göğsüm sıkıştı, artan baskı yüzünden öne doğru eğildim. Boynunu büküp beni farklı açılardan fethetmeye başladığında kontrolümü yitirmek üzereydim. Gözleri gözlerime değdiği anda geri çekilmekte zorlandım.

Yine de çekildim... çünkü aramızdaki bağı daha çok ihtiyacım vardı.

Onu sırtüstü yatağı yatırıp aletimi bacaklarının arasında gezdirerek gövdesine uzandım. Mia tırnaklarını sırtımda dolaştırıyordu, nefesim dudaklarımdan önce boynuna çarptı. Göğüslerimiz birbirine sürtünürken avuç içimi uyluklarına kaydırıp bacaklarını belime doladım.

Sonra da yavaşça içine, en derinine girdim. O yüzümü tutarken dudaklarımı ıslatıp onu öpmeye başladım. Birlikte zevkin doruğına tırmandık, yıldızlara daldık, zamanı aştık ve çarşafaların arasında vahşi bir tutulma yaşayıp üstyıldızımıza uçtuk. Ay ışığı terastan üzerimize düşüyor, teninde gölgeler oluştuyordu ama bu bile, onun da söylediğı gibi aramızdaki alevlerin rengini soluklaştıramıyordu.

Bedenlerimiz kaygandı. Onun dudaklarında benim adım, benim dudaklarımda onun tadı vardı. Vücutlarımızla birlikte yeryüzü de titredi. Günah işliyor ama bir yandan da tapınıyorduk. Öfkeyle savaşırsak da bir masumiyetin içindeydik, bütün gece alevimiz bir an olsun sönmedi. Birbirimize bir din gibi tekrar ve tekrar taptık.

Başını göğsüme yasladığında, kalbim yanağının altında deli gibi çarparken yıldızlara uzanmak, sonsuza dek orada yaşamak istedim. Böyle anları bedenime dövme olarak yaptıırırdım, böylece ben her zaman güzelliğı yanımda taşıırdım, o da bana hissettirdiklerine bakıp hayran olabilirdi.

Doğruydı, böyle anlar bir ömür boyu yaşanmalıydı ama bir yandan da göğsümün içinde bana en kötüsünün daha yaşanmadığını hatırlatan ufak bir sızı vardı. Mia kollarımda uyuyakaldı ama ben uyanıktım, gündoğumum gözlerini kapattıktan sonra içimdeki şeytanlarla savaştım. Hâlâ öldürmem gereken bir adam ve aşmam gereken bir sorun vardı. Ghost ve Dex. Ona sonsuza dek söz vermişim ama geçmişimin talihsiz kararları hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Mia

Cebelitarık'ı keşfetmek için Liam ve Jake'ten ayrılmıştık. Hava mükemmeldi, yirmi derece civarıydı. Kot şortumla krem rengi bluzumu giymiş, Ollie'nin bana Madrid'den aldığı hasır şapkamı takmıştım. Kahve almak için odadan çıkmadan önce fotoğraf makinemi de yanıma aldım. Hiçbir zaman uzun uzun kahvaltı yapan bir çift olmamıştık, birkaç pastane mamulü bizim için yeterliydi. Ancak akşam yemeği yerine kahvaltı yaptığımız akşamların sayısı hayli çoktu. Ollie'nin çikolatalı krepleri kısa sürede favorim olmuştu.

Bir gün önce evlendiğimiz beyaz kumlu plajın 435 metre yukarısında yer alan Cebelitarık'ın En Yüksek Noktası'na çıkmak için dik merdivenlerde zorlu bir yürüyüşe başladık. Rüzgârın neredeyse bizi uçuracağı bataklığın üzerinde dururken başka bir turistten fotoğrafımızı çekmesini rica ettik. Buradan bakıldığında Cebelitarık Boğazı boyunca Afrika'nın kıyı şeridini görmek mümkündü.

Rüzgârın uğultusunda, “Şu uzaktaki dağları görüyor musun?” diye sordu Ollie. Manzara onu büyülemişti. Başımı sallayınca devam etti. “Orası Fas.”

Aşağıya indik, öğle yemeği için kasabaya gitmeden önce Aziz Michaels Mağarası'nı ve Büyük Kuşatma Tünelleri'ni keşfettik. *Fideos al horno* isimli, süslü bir makarnadan başka bir şey olmayan yemeklerimizi yerken ona çektiğim tüm fotoğrafları gösterdim. “Şuna bak!” diye haykırdım.

Ollie'nin ağzı doluydu. “Harika,” dedi başını sallayarak. “Bunları bir sonraki şiir kitabıma koyacağım.”

O yanımdayken yüzümden eksik olmayan gülümsemem yanaklarımı ısıtırken makinemi masaya bıraktım. “Ollie, sırf seninle evlendim diye böyle söylemek zorunda değilsin.”

“Ama hepsi gerçekten çok iyi. Bir sonraki kitabım, şiirlerim ve senin fotoğraflarından oluşacak. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.” Ollie bir sonraki lokmasını ağzına atarken maymunun biri yanımıza yaklaşıp fotoğraf makinemi kaptı ve kasabaya doğru kaçmaya başlayınca çığlığı bastım. Ollie çatalını bıraktı, sandalyeden fırlayarak tekinsiz hırsızın peşinden gitti.

Ollie’nin peşinden gitmek için sırt çantamızı yerden kaptım. Aramızda beş metreden fazla bir mesafe varken, “Ollie, yapma, seni ısıtır!” diye bağırdım.

Ben yetişene kadar Ollie maymunu köşeye kısırmıştı ve etrafım kalabalık bir grup sarmıştı. Küçük maymun minik elleriyle kamerayı incelerken o da yere çömeldi. Kararlı bir şekilde, “Kamerayı bana ver, dostum,” deyince kollarımı göğsümde kavuşturup kahkahalarımı bastırdım.

Etraftakilerden biri maymunu işaret ederek, “Isırır,” dedi. Tam “Sana söylemiştim,” demek üzereyken bir başkası araya girdi. “Hayır, o İngiliz. Bir şey yapmaz.”

Ollie kalabalığı susturmak için arkasını döndüğünde iki kişi Cebelitarık’ın İngiliz kontrolünde olmasına dair konuşup duruyordu. Sonunda herkes sustu ve Ollie, elini maymuna uzattı. “Ver şunu.”

Kadın kendi kendine, “İstedin diye verecek hali yok,” diye mırıldandı.

Ollie ve maymun bakışmaya başladı, eli havadaydı ve kalabalık nefesi kesilmiş halde bekliyordu. Birkaç dakika süren gerginliğin ardından maymun kamerayı taş patikaya bıraktı. Ollie de kamerayı alıp ayağa kalktı, maymun başka bir yöne doğru gitti. Muhtemelen bir gece önceki maymundu. Gözlerindeki bakışı tanımıştım. Bizimle uğraşıyordu.

Kalabalık tezahüratlar yaparken Ollie makinenin ipini boynuma astı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Adam gözlerini devirip elini havaya kaldırdı. “Söylemiş-tim,” dedi yanında duran karısına. “Çünkü adam İngiliz.”

İlerleyen saatlerde otelde Liam ve Jake’le buluşup çok ihtiyacımız olan uzun bir uykuya daldık. Cebelitarık’taki son gecemizdi ve geceyi ayak parmaklarımızı kuma batırmış halde sahilde oturarak geçirdik. Gün batımı pırıl pırıl suyu pembe mor renge boyarken sağ tarafımız devasa bir uçurumdu. Ben Ollie’nin maymunla macerasını anlatırken Jake yakınlardaki bir otelden gelen müziğin ritmiyle kumların üzerinde tek başına dans etmeye başladı.

Büyük bir hayranlıkla Jake’i seyrederken, “Ah, evet. Turist rehberimiz bugün bundan bahsetmişti,” dedi Liam. “Efsaneye göre bu maymunlar, beklenmedik bir saldırı anında İngilizleri uyarıp Fransız ve İspanyolların Cebelitarık’ı ele geçirmesini engellemiş. Yani maymunlar olduğu sürece İngilizler de var olacakmış. Aralarında sözsüz bir bağlantı var.” Kaşlarını kaldırdı. “Çok havalı, değil mi?”

Yanımda oturan Ollie’ye dönüp baktım. “Ah, şimdi anlaşıldı.”

Jake nefes nefese kalmış bir halde, “Yani maymun kameranı öylece geri mi verdi?” diye sordu.

Omuzlarımı kaldırdım. “Daha çok ayağının dibine bıraktı diyelim.”

“Hırsız velet,” diye mırıldandı Ollie.

Geldiğimiz yolu geri dönerek evimize doğru yola koyulduk ancak bu kez yeni evli çift arka koltukta sarmaş dolaş otururken sürücü koltuğuna Liam geçmişti. Dördümüz, Biscay Körfezi üzerinden Birleşik Krallık’a giden ilk feribota binmeden önce İspanya’da son bir gece daha geçirmek zorundaydık. Uçakla da dönebilirdik ama Ollie’nin arabasını limanda bırakmıştık ve bu

yolculuğu sorun etmedik. Ollie de ben de macera için yaratılmıştık, tek evimiz birbirimizdi.

Ollie arabayı evimizin önüne çektiğinde yorgunluktan ölmek üzereydik, arabadan inmek için bir hamle yapınca elini kalçama koydu. “Mia, dur,” deyince dönüp ona baktım. “Şu an ne düşündüğünün farkındayım. Bu arabadan indiğimiz an gerçek dünyaya dönmüş olacağız. Links, Dex ve Leigh...”

“Ollie...”

“Hayır, bir saniye beni dinle.” Parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Ne olursa olsun, bunu atlatacağız. Ne kadar mesafe kattığımızı baksana! Bizim çok büyük bir gücümüz var, aşkım. Buna kimse karşı koyamaz. Yanımda olduğun sürece hiçbir şeyden korkmuyorum, peki ya sen?” Dudağımı ısırdım, yavaşça başımı sallarken Ollie ellerini saçlarımda gezdirip uçlarına dokundu. “Bizi bu işten kurtaracağım, Mia,” dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum, kendimi de bu lanet karmaşadan kurtaracağım.”

Eski arabadan indiğimizde hava sıcaklığı gece on derecenin altına düşmüştü. Yine de hakkını vermeliydim, bu külüstür şimdiye dek kilometrelerce yolu sorunsuzca tepmişti. Ollie bagajdan bavulları aldı ve isimsiz evimizin kapısından içeri girdim.

Ön kapıdan içeri adımımızı atar atmaz uzun bir nefesle, “Evim güzel evim,” diye içini çekti ama tüm dikkatim oturma odamıza bırakılan hediyedeydi.

Sehparamızın üzerinde eski bir cam vazoda bir düzine pembe gül duruyordu, vazoya gidip çiçekleri elime aldım. “Ah, Ollie, çok güzeller. Bunları Travis mi bıraktı?”

Ona döndüğümde Ollie’nin başının arkasını kaşındığını gördüm. “Hiç sanmıyorum.”

Şimdi Gözlerini Aç

Kaşlarımı kaldırdım. “Nasıl yani?”

“Mia, çok yorgunum. Gerçekten hatırlamıyorum ama tam da benim yapacağım bir şey.”

Gülerek çiçeklerde bir not ya da kart var mı diye baktım. Vazoyu yeniden sehpayaya koymadan önce, “Not yok,” dedim. Ollie esnedi. “Pekâlâ Romeo, hadi seni yatıralım.”

“Sabah Travis’i ararım.”

YİRMİ SEKİZ

“Kaos mu peşimi bırakmıyor,
yoksa ben mi onun bağımlısı oldum?”

OLIVER MASTERS

Oliver

Cadılar Bayramı geçmişti ama bir iş için Dex’le buluşmak üzere Thurrock’a doğru yola koyulduğumda, Surrey sokaklarında ürkütücü bir hava vardı. Seyahatler ve yeni şiir kitabının hazırlıkları esnasında Dex’in aramalarının çoğunu yanıtsız bırakmıştım.

Böyle yapmaya devam edemezdim ve Dex’in öncelik listesindeki yeri beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Bir grup adam Jack’s Pub’daki barın etrafında toplanmıştı, gözüm donuk bakışlarıyla yüzünde bir tebessüm olan Adrian’a takıldı. Dex ve diğer iki adamı Adrian’ı itip kakıyordu. Neler olduğunu anlamak için çoğu benden kısa olan adamların başına dikildim.

İçlerinden biri, Smith beni fark edince omzumu sıktı. “Sonunda yüzünü görebildik.”

“Meşguldüm,” dedim, sesim kayıtsız çıkıyordu çünkü yapmayı tercih edeceğim milyonlarca başka şey vardı.

Dex bar taburesinden kalkınca adamlar bir adım geri çekildi. “Düğün nasıldı?” diye sordu çok bilmiş bir şekilde sırıtarak. *Lanet olsun, biliyordu.* Bana kalsa ve koşullar tamamen farklı olsa, Mia Rose’un karım olduğunu tüm dünyaya duyururdum. Bir gülümsemeyle altı paket *Red Bull* içerek en yüksek dağa tırmanır ve ikimizin yüzünü, üstünde bu cümlelerle bir kayaya kazırdım. Ancak bu haber, yalnızca Dex’in Mia’ya olan aşkının büyüklüğünü anlamasına yaramıştı. Böylece her defasında bana işini yaptıracak bir koz daha bulmuştu. Uğursuz bakışları da bu düşüncemi doğruluyordu. “Ah, bu arkadaşımız evlenmiş.” Elini omzuma atıp bana döndü. “Cebelitarık’ta olan Cebelitarık’ta kalır.”

Smith önüme bir kadeh koydu, ben de içkiyi alıp kafama diktim. “Onun gibi bir şey.”

Adrian sandalyesinden kalkıp içkisini başının üzerine kaldırdı. “Sonlara ve yeni başlangıçlara,” diye bağırdı, eğleniyor-muş gibi görünse de bakışlarından keder akıyordu. Belli ki dostumuz Reggi’nin ölümünü atlatamamıştı. Haftalardır yoktum, James de saf değiştirdiği için kovulduktan sonra Adrian acısıyla tek başına baş etmek zorunda kalmıştı.

İçime çektiğim bir sonraki nefeste suçluluk duygusu içime doldu, ciğerlerimden geçerek kalbime yerleşti. Adrian’ı kenara çektim, hâlâ donuk bakışlar atıyordu. Konuşabilecek kadar ayık olmasını umarak, “Nasılsın, dostum?” diye sordum.

“Siktir git,” diyerek çıkıştı ve kolunu çekti. “Kardeşlikten, güvenden konuşup duruyorsun ama diğerlerinden hiçbir farkın yok. O yüzden seni de yeni karını da sikeyim!”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz çenesini sıkıca kavradım ve başını yana çevirip kulağına eğildim. “Şu anda acı çektiğinin farkındayım. Acını anlıyorum ama karım hakkında bir daha

atıp tutarsan, çektiğin bu acı, sana yapacaklarımın yanında mutluluk kalır.”

Adrian’ın başını geriye doğru itip onu bıraktım ve diğerlerinin yanına döndüm. Dex gözünü bana dikmişti, içkileri birbiri ardına yuvarlarken halinden memnun görünüyordu. Bir içki daha istemek için elimi kaldırmadan önce kıyafetimi düzelttim. Adrian sarhoştı, James de gitmişti. Yani bir başımaydım, gece daha yeni başlamıştı ve önümde yapılması gereken bir iş vardı.

Yaklaşık bir saat sonra Adrian’ı arabama kadar taşıdım ve arka koltukta sızmasına izin verdim. Dex’le planları gözden geçirmeye başladık. “Esas sorun Ghost’un randevu vermemesi. Saat ve adresi öğrenir öğrenmez seni arayacağım ama o lanet telefonunu açman gerek.” Dex parmağını bana doğru kaldırdı. “Sorun çıkacak mı?”

“Hayır.” Bu işin bitmesini ben de en az onun kadar istiyordum ve Ghost ölmedikçe bunun mümkün olmadığını anlamıştım.

Dex bardağını barın üzerine koydu. “Bundan daha fazla güvence gerek.”

Eğilip gözlerimi kıstım. “Senin varlığından zevk aldığımı mı sanıyorsun? Sana katlanamıyorum. Güven bana, bu işte hiçbir sorun çıkmayacak. Telefonu açacak, o piçi gebertecek ve sana sonsuza dek veda edeceğim. Bana kalsa bu iş aylar önce biterdi.”

“Buna benzer saldırılarda plan gerekir. Ghost’un yalnız olmayacağını biliyorsun. İçeri girip ateş ettiğin an bir adım bile atamadan adamları seni öldürür. Sen amatörsün, Oliver. Bu yüzden başın belaya girdi.”

Mia’nın beni kaybetme düşüncesi göğsümü delip geçti. Çekeceği acıyı ve ıstırabı düşünmek korkularımı besledi. Bir ay önce ona korkmadığımı söylemiştim ama yalandı. Ödüm kopuyordu. “Öyleyse neden bu iş için beni seçtin?” Başımı diğer adamlara doğru salladım. “Neden onlar değil de ben?”

“Çok basit. Plan patlarsa seni harcamak daha kolay,” dedi Dex alay ederek. “Ayrıca senin için yaptıklarımı da unutma. Sonuçlarına katlanacaksın.”

“Bana hâlâ planından bahsetmedin,” diye belirttim.

“Üzerinde çalışıyorum.”

Adrian bu gece işi üstlenecek durumda olmadığından onu Links'in evine bırakıp Dex ve Smith'le BOG'un bölgesine doğru yola koyuldum. Dex kasıtlı olarak hamleler yapıyor, rakiplerini bir bir ortadan kaldırıyordu. Ghost öldüğünde BOG, Londra'nın doğu yakasında sorun çıkarmaya devam edecekti. Anladığım kadarıyla Links cephesinde Dex'in sinsi planlarını yakın çevresi dışında bilen yoktu. Maalesef bu yakın çevreye ben de dahildim.

Hatta fitili ben ateşlemiştim.

Mia'yı bulmak için yaptığım çaresiz anlaşıma, Dex'e Links'i ele geçirmek ve altına bir kibrit çakmak için ihtiyaç duyduğu tüm araçları veren, bu göze çarpmayan oyununun ilk hamlesiydi.

Dex'in talimatıyla farları söndürdüm ve arabayı şehrin diğer tarafındaki terk edilmiş bir depoya çektim. Şarjörler doldurulup ilk mermi atıldı, arabaya yasadışı silahlarıyla uğraşan suçluların uğursuz melodileri dolmuştu. Ritim, MGK'nın şarkılarından daha iyiydi. Dex bana döndü. “Sen silahsız mı giriyorsun, bebek O?”

“Bir kurşunum var, onu da Ghost için saklıyorum.”

Dex kıkırdayıp arka koltuktaki Smith'e döndü. “Pekâlâ, basit bir yakalayıp götürme olayı.” Siyah bezleri kucağımıza fırlattı. “Adamı eve götürüp sorgulayacağız. O binada şu an bir anlaşma yapılıyor ve öncesinde değil, sonrasında almak işime gelir. Diğer tarafın haberi olmamalı.”

“Kulağa kolay geliyor,” dedi Smith.

“Kaynaklarım James’in antrenman için yanında olabileceğini söylüyor. Bu da bize engel çıkarabilir. Öyle olursa ikisini ayırmak zorundayız. Oliver, sen tam burada devreye giriyorsun. James işimize yaramaz. Çok yeni ve hiçbir şey bilmiyor. Alıcılar gittikten sonra sen James’ten kurtul, biz de BOG’u alacağız,” diye ekledi Dex.

“James’i ne yapacağım?” Bu gece kimseyi, özellikle de James’i öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Reggi onun yüzünden ölmüş olabilirdi ama zaten vicdanımı rahatsız eden yeterince şey vardı ve cebimdeki kurşunun sahibi belliydi.

Dex kara kaşlarını çattı. “Ne yaparsan yap. İster öldür ister bayılt ister becer. Çabuk olup bir an önce arabaya dön yeter.”

Üçümüz arabadan indik ve binanın etrafını sardık. Dex ve Smith yandan girerken ben arka tarafı kullandım. Bir duvarın arkasına gizlenip köşeden baktığımda, James’in de aralarında bulunduğu dört adamın bir uyuşturucu anlaşmasının tam ortasında olduğunu gördüm. Siyah maskeyi başıma geçirip kapüşonumu kaldırdım, yan kapıdaki pencereden Dex’i görebiliyordum, bekliyordu.

Dördü boş deponun içinde fısıldayarak sohbet ederken geçen zaman bir sonsuzluk kadar uzak geldi. Yüzümü gizleyen siyah örtünün içinde ter birikirken endişeli avuçlarımı kıyafetimin ön kısmına sildim. Bu noktada hangi yöne gideceklerine dair bir ipucumuz olmadığından sabırsızlanarak ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım.

Sonunda adamların işi bitti. Alıcılardan ikisi ön taraftan çıktı, bir kolunun altına büyük olasılıkla uyuşturucuyla dolu büyük bir çanta sıkıştırmıştı. James depoyu tararken diğer BOG bir şeyler söyledi ve benim beklediğim kapıya yürümeden önce parayı saydı. Dex’in onu neden daha sonra yakalamak istediği belliydi, böylece kirli parayı da cebe indirecekti.

Başımı geriye çekip duvara iyice yapıştım, ardından duvarlarda ayak sesi yankılandı. İşaret gelmişti. James'in hiç beklemediği bir tarafa doğru yürüdüm ve maskeyle yüzünü gizleyen Dex, peşinde olduğumuz adamı kontrol altına almaya çalışırken James'in arkasında belirdim. Smith silahım ona doğrultmuştu, James tabancasına davranmıştı ama Smith onu yakaladığından şu an etkisiz haldeydi. Arkadan yaklaşarak silahı elinden aldım ve Smith'e kaydırdım.

James bana dönünce arkadan uzanıp boğazını sıktım ve diğerleri yakaladıkları adamla dışarı çıkarken onu koridora doğru sürükledim. James başından beri benden daha güçlüydü, bana direndi ama kolunu arkasına kıvrarak kilitledim. Tek hamlede kırabilirdim.

Kapının kapandığını duyunca diğerlerinin depodan çıktığını ve arabaya doğru yola koyulduğunu anladım. Fazla zamanım yoktu. Sırtımı duvara dayayıp James'in sırtı göğsüme gelecek şekilde aşağı kaydım. İkimiz de yerdeyken mücadeleyi sürdürdü ama kontrol bendeydi ve bu işi bitirmek istiyordum. James tüm ağırlığını üzerime verince ciğerlerim ezildi, zor nefes almaya başladım. Derin bir nefes almak için mücadele ederken işimin bitmesini bekledim. Tutuşumu sıkılaştırıp bayılmadan önceki saniyeleri saydım.

"Oliver," diye inledi, boştaki eliyle koluma vuruyordu.

Kimliğim ifşa olduğunda duygusal olarak durumdan soyutlanmak için gözlerimi kapattım. James adamlarımdan biriydi, onu ben eğitmiştim. Korkularını ve zayıflıklarını itiraf ettiği sarhoş anlarında yanındaydım. Eskiden beni örnek alırdı. Şimdiyse burada durmuş bir elimle boynunu sıkıca kavırıyor, diğer elimle de kolunu arkada tutuyordum. Üzerimdeki baskısını hafifletmek için onu yana çevirdim, böylece nefesim düzene girdi. "Benimle mücadele etmeyi bırak. Böylece işler senin için daha kolay olur."

“Adrian’ı öldürecek.”

Boğuk sesini zar zor anlayabildim ve tutuşumu gevşettim.

“Ne diyorsun sen?”

“Dex,” dedi nefesi düzene girince. “Adrian da ben de çok fazla şey biliyoruz. Dex bizi yanında götürmeyi hiç planlamadı. Ghost’un işini bitirdiğinde... Adrian ölecek. Her şeyi duydum, dostum. Başka seçeneğim yoktu ama... Adrian hâlâ kendini kurtarabilir.”

Dex’e de oğlanlara da Oscar’a da “*Hedefini tanı, her zaman on adım önde olmalısın,*” deyip duruyordum ama on adım önde falan değildim, epey geriye düşmüştüm ve her şey kafama dank edince olanları ancak şimdi yakalayabilmişim. James’i bıraktım.

Dex başından beri üç oğlumu öldürmeyi planlamıştı. Adrian, James ve Reggi’nin hiç şansı yoktu.

İçimde bir kasırga koptu, ayağa kalkıp duvara bir yumruk indirdim. Duvara tekrar tekrar vurmaya başladım, elim yaralandı ama hiçbir şey hissetmiyordum. James beni ittiğinde arkamı dönüp öfkemi ona kusmadan önce sırtımı duvara dayadım ve kafasına indirdiğim sert bir yumrukla James’i yere serdim. Dev vücudu gümbürtüyle zemine çarptı.

Depodan çıkıp arabaya dönmeden önce sakinleşmek için birkaç dakika bekledim.

Ön koltuğa kurulduğumda Dex direksiyonda arkasına yaslanmış, para destelerini karıştırmakla meşguldü. “Neden bu kadar geciktin?” diye mırıldandı ve arkamı döndüğümde BOG’un başına geçirilmiş siyah bir çuvalla Smith’in yanında oturduğunu gördüm. Kucağına da silah dayanmıştı.

“James güçlüdür, bana kök söktürdü,” dedim kayıtsızca, ardından ellerimi durumuna bakmak için önüme uzattım. Arkamda sağ kolu ve tehlikeli bir uyuşturucu satıcısı varken onunla yüzleşmenin zamanı değildi. Smith de pekâlâ öldürülecekler

listesinde olabilirdi ya da belki de zirveye yanında bir tek onu götürmek istiyordu.

Links'in evine dönerken yol boyunca bir şey söylemedim ve pencereden dışarıya bakarken kendi planımı tasarladım. Reggie'yi kurtaramamıştım ve James taraf değiştirmek gibi düşüncesiz bir karar vermişti. Kendini kurtarmıştı ama Adrian ne olacaktı? Şu an tek seçeneğim, Ghost'un ipini çekmeden Adrian'ı elinden kurtarmaktı.

Ev en başından beri çöplük gibiydi ancak son gelişimden bu yana pislik iyice artmıştı. Boş şişelerle sipariş edilen yemeklerin çöpleri masaları ve tezgâhları doldurmuştu. Fotoğraflar asılması gereken duvarlar eskisinden daha fazla delik deşikti.

Dex, BOG'u bir sandalyenin üzerine oturtup bağladı. BOG'un kaçmayacağından emin olduktan sonra bana döndü. "Artık gidebilirsin, bebek O. Ben hallederim."

Buzdolabından bir şişe su çıkardım, kapağını açtım ve kaşlarımı kaldırarak bir yudum aldım. "Olmaz. Senin için de uygunsa kalıyorum." Dex, BOG'dan ayrıntıları öğrenmeyi planlıyordu ve benim de bir şeyleri öğrenme vaktim gelmişti. Bileğimi çevirip şişenin dibini ona doğrulttum. "Sen işine bak."

Yarım saat boyunca Dex bilgi almak için adama işkence ederek patronlarının, yani BOG'un liderinin isimlerini, yerlerini ve ilişkilerini sorarken yüzümü buruşturdum. Dex işin başında kimin olduğunu öğrenmek istiyordu, yürek burkan çığlıklar benim midemi bulandırırken Dex'in hastalıklı, tehditkâr gülümsemesi bu işten zevk aldığım ortaya koyuyordu. Adam acıdan bayıldığında, Leigh yanında annemle kapıdan girdi.

Başımı geriye düşürdüm ve tezgâhın üzerinde viskinin yanında duran suyuma uzandım. İkiisiyle başa çıkmak için daha ağır bir şeye ihtiyacım olacaktı ama şu an tek dileğim Mia'yla

olmak ve eve ayık dönmekti. Leigh gülümseyerek bana yaklaşıırken Dex, kışına bir şaplak atıp annemi selamladı. Ben de gitmek için bar taburesinden kalktım.

Leigh elimi avucunun içine alıp, "Aman Tanrım, eline ne oldu?" diye sordu. Kan çoktan kurumuştı ve kolumda dayanılmaz bir acı hissetmeden parmaklarımı hareket ettiremiyordum. Kırılmamıştı. Paramparçaydı.

Elimi çektim. "İyiyim."

Dex lavaboda ellerini yıkayıp bize baktı. "BOG konuşmuyor."

"İnsanlarla aramın iyi olduğunu söylerler. İstersen bir de ben denerim."

Annem mutfağa yaklaştı ve kolunu Dex'in beline sardı. Dex, bakışlarını bana kilitlemeden önce anneme gülümsedi. Sonra maskesi anında düştü ve yüzünü buz gibi bir ifade aldı. "Bir süre dışarıda kalacak. Sen git, karını bekletme."

Annem hızla bana dönerken Leigh'in nefesi kesildi.

Leigh kaşlarını çatarak, "Onunla evlendin mi?" diye sordu.

Dirseğimi masanın üzerine koyunca acı parmak uçlarımdan omzuma sıçradı. "Elbette onunla evlendim," dedim yüzüm acıdan buruşurken.

"Evet," diye kıkırdadı Dex. "Ve bu büyük bir sorun çünkü bağlılık yemini etmen gereken tek kişi benim."

"Oliver?" diye sordu annem, sesi kısık ve temkinli çıkıyordu. Yüreğim sıkıştı. "Evlendin mi?"

Mia elimi tutarken, "Mesele söylediği şey değil, söyleme şekliydi, Mia," dedim. Lavabo tezgâhının üstüne oturmuş, kolumu kendine doğru çekmişti. Ben de bacaklarının arasında duruyordum. "Dört yıl, Mia. Kahrolası dört yıl boyunca bir

kez bile ziyaretime gelmedi. Oscar ve Brad’le olan meselede aleyhime tanıklık etti. Cenazede beni gördüğünde yüzüme bakmadı ama evlendiğimi öğrenir öğrenmez...” Başımı salladım. “Umursuyormuş gibiydi.”

Mia yavaşça elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerime birer öpücük kondurdu. “Şimdi daha iyi oldu.”

Yüzündeki gülümseme şaşkınlığımı giderdi. “Teşekkür ederim.”

“Sonra ne oldu?”

Nefesim kesildi, omuzlarımı kaldırdım. “Hiçbir şey söylemeden gitti.” Sağlam elimi Mia’nın yanındaki tezgâhın kenarına yasladım. “Gerçeklikle bağını uzun zaman önce kopardığını biliyorsun. Paranoyak ve halüsinasyonlar görüyor. Neredeyse ikimizi de öldürecekti. Ondan sadece madde kullanmayı bırakıp yardım almasını istemiştım. Ama Mia... bu gece gözlerinde gördüğüm o bakış...”

“Sence bırakmış mı?”

Elimi tezgâhtan çekip başımın arkasını kaşıdım. “Bilmiyorum. Belki Oscar’ın ölümü gözünü açmıştır. Belki ben yine o altı yaşındaki çocuk gibi safım ve umutlanıyorumdur. Emin olamıyorum ama ona güvenemiyorum da.” Onu her görüşüm benim için büyük bir eziyetti. Annem birçok kez beni öldürmeye çalışmıştı ve bunlar asla zihnimden silinemeyecek anılardı. Annem defalarca umutsuz, tedavisi olmayan, gelecekte asla hayatımızda olmasını istemediğimiz kötü bir hastalık gibi olduğunu kanıtlamıştı.

Fakat o bakışı...

Mia sağlam elime uzanıp beni kendine doğru çekti. “Oscar’ı Dex’in öldürdüğünü hâlâ bilmiyor, değil mi? Onunla görüşmesi çok garip.”

“Sana Dex ve Oscar’ın çocukluk arkadaşı olduklarını söylemişim ya. Dex ve annem onun gençliğinden beri birlikte. Yanılmıyorsam Dex’in ilk ilişkisi annemleydi.”

“Ne?”

Başımı salladım. “Evet, adamın ona karşı bir zaafı var, ya da tam tersi. Ona oğlunu Dex’in öldürdüğünü söylesem bile bana inanmazdı.”

Geçmişim beni kısıktırak yakalamış, değer verdiğim her şeyi kanlar içinde bırakmıştı ve şu an yapılacak tek akıllıca şey, Mia’yı tüm bunlardan daha da uzaklaştırmaktı. Ancak daha önce de söylediğim gibi, aşk hepimizi aptala çeviriyordu. Mia’nın sadık ruhuyla benimki birbirine köklenmişti, bunca şey yaşanırken aklımı kaçırmamamın tek sebebi oydu. Elimden tutup bana güç veriyordu ve zar zor ayakta kalıyordum.

YIRMİ DOKUZ

“Ruhunun derinliklerinden kanatlanıp
Göğsünü delip geçmediyse,
Ve tünemediyse yanına
kalbinin yaralarını sarmak için,
Buna aşk denmez.”

OLIVER MASTERS

Mia

Hiçbir zaman parlak fikirler üreten biri olmamıştım. Tecrübe ettiğime göre girişimlerim çoğunlukla ya kelepçelerle ya akşamdan kalmalıkla ya da sert bir sevişmenin ardından maruz kaldığım sevgisiz bakışlarla sonuçlanırdı. Şükran Günü yemeğine ev sahipliği yapma fikrimin de evimizi alevler içinde bırakmakla sonuçlanmayacağını umuyordum.

Ollie ancak gece yarısından sonra eve dönebilecekti ve yedi kişilik -artı bir bebek- akşam yemeği hazırlamak için sadece bu gecem vardı. Lynch, Jake, Liam, Travis, Summer ve bebekleri Turner akşam bizimle olacaktı. Ollie bir antikacıda dokuz ayaklı ahşap bir masayı yarı fiyatına bulmuş, son birkaç gününü de ahşabı eski cazibesine kavuşturmak için harcamıştı. Yarın

evimizde Şükran Günü yemeği yiyecektik ve yemeklerin ya da yemeksizliğin sorumlusu bendim.

İngiltere'ye geldiğimden beri bir şeye ihtiyacım olduğunda kasabanın merkezine sadece taksiyle ya da bisikletimle gidiyordum. Burada araba kullanmayı öğrenmemekte kararlıyım, bu da Ollie'yi çıldırtmıştı. Fakat dürüst olmak gerekirse, direksiyonun sağda olması beni çok korkutuyordu. Bir kez kullanmayı denemiştım ama çok sevgili arabasıyla bir çukura girmiştim. Arabayı çamurun içinden yola çıkarmak için üç kişinin ve bir pikabın yardımı gerekmişti. Sonra Ollie bana bir sepetiyle zili olan mor bir bisiklet almıştı ve bir şaka olarak başlayan bu macera, beni en güvenilir aracıma kavuşturmuştu.

Ancak bisikletle marketten aldığım yiyecekleri taşımam imkânsızdı. Bu yüzden Ollie arabayı bana bırakmıştı. Şimdi kapının önünde durmuş, kararlı bir şekilde eski, paslı *station wagon* arabaya bakarken anahtarları parmağımın etrafında döndürüyordum.

Kıl payı kurtulduğum birkaç -tamam, *birçok*- kaza, korna sesleri ve yoldan geçen diğer arabaların yaptığı el kolların ardından merkeze tek parça halinde varmayı başardım. Kara bulutlar dağılınca ben de arka koltuktan şemsiyeyi kaptığım gibi dışarı çıktım ve yağmurda koşmaya başladım. Kasım ayının sonuna gelirken hava acımasızdı. Saçakların altına sığındım, şemsiyemi kapatıp *Sperry* botlarımdan akan yağmur damlalarını silkelerken insanlar arnavutkaldırımly yolda koşuşturuyor ve aceleyle arabalarına biniyordu.

İçeri girdiğimde kapıdaki zil çaldı, bir market arabası alırken kasiyer tezgâhın arkasından bana el salladı. Kuzey Amerikalılar buranın halkını Pleasantville'deki iyilik perilerine benzetiyordu. Ben de sürekli gülümsemekten, bu havadan sudan konuşmalara ayak uydurmak zorunda kalmaktan yorulmuşum.

Rafların arasında gezinip listemdeki ürünleri bir bir arabama

koyarken bir paket *Mini Cheddars* atıştırıyordum, o sırada birini tanıdığım iki kişiye çarptım.

Leigh hemen, “Merhaba, Mia,” dedi. Onu sadece bir kez görmüş olmama rağmen, Ollie’nin zamanının çoğunu çalan bu kızın yüzünü asla unutmamıştım. Ancak onu bu kadar yakından görünce yirmisinden fazla olmadığını hemen anladım. Siyah, şişme bir montun içine krem rengi saten bir atlet giymiş, altına da siyah bir tayt geçirmişti. Yanında yaşlı bir kadın vardı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi.

Yanındaki kadın bakışlarını yumuşattı. “Demek Oliver’ın Mia’sı sensin?”

“Hayır, karıştırdınız,” diyerek yalan söyledim ve arabamla etraflarından dolaşmaya çalıştım ama Leigh arabamı ucundan tutup kendi önüne çekti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Nefesimi verip, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum.

“Ben Oliver’ın annesiyim,” dedi yaşlı kadın ve beni tepeden tırnağa süzdükten sonra gözlerime baktı. Yüzündeki kararsız ifade birden endişeye dönüşürken gözleri yaşardı. “Ben... sadece tanışmak istedim. Kendine iyi bak, Mia,” dedi ve avuçlarını havaya kaldırmış olan Leigh’e döndü. “Hadi, gidiyoruz,” dedi başını sallayarak.

Bir şey söylememe fırsat kalmadan Oliver’ın annesi Leigh’i kolundan tuttu ve kız fısıldayarak ona çıkışırken onu diğer yöne çekti. Birlikte koridorda gözden kaybolduklarında az önce olanların şokuyla orada öylece kalakaldım.

Şoku atlattıktan sonra marketten çıktım, sağ salim bir şekilde eve ulaştım ve gecenin geri kalanını markette yaşananları zihnimde tekrarlayarak geçirdim. Şöminenin üzerindeki televizyonda *Ted Bundy*’nin belgeseli açıldı ama son yirmi dakikadır dikkatimi ekrana veremiyordum. Yaşananları ve Ollie’nin annesinin neden yanımdan koşarak ayrıldığını düşünmekle

meşguldüm. Düşünmemeye çalışsam da verdiği tepki aklımdan çıkmıyordu.

Birinin beni takip ettiğine dair bir hisse kapılınca tüylerim diken diken oldu. Kahvem buz gibi olmuştu, bardağı eğilip masaya koyduktan sonra battaniyeyi kucağıma kadar çekerek pencereden dışarı baktım. Beyaz perdelerimiz camları kısmen kapatıyordu, tek görebildiğim gecenin zifiri karanlığıydı. Koltuğun kolçağından telefonumu aldım ve yola çıkıp çıkmadığını sormak için Ollie'ye bir mesaj gönderdim.

Ollie beni evde çok yalnız bırakmazdı ama geçtiğimiz ay boyunca Dex ve Links işleri yüzünden haftada bir akşam dışarı çıkması gerekmişti. İşlerine dair nadiren ayrıntı verir, bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Ben de son birkaç ayda bilmemenin daha iyi olduğuna karar vermiştim.

Neyse ki, çok geçmeden Ollie pişmanlık içinde kapıdan girecekti. Birkaç hafta önce beni bu kanepeye yatırmış, hissettiği tüm utancı ve suçluluğu içime boşaltmış, gecenin geri kalanını defterine yazarak geçirmişti. Çoğu akşam benimle yavaş bir tempoda sevişir, içindeki vahşiliği kâğıda dökerdi ama böyle gecelerde, o evden döndüğünde tam aksini yapardı.

Ollie'nin binlerce kayıp ruhun yükünü sırtladığını, binlerce meleğin yüreğini taşıdığını ve bastırdığı duygularından kurtulmanın tek yolunun benden geçtiğini bildiğimden buna aldırımıyordum.

Tam o esnada üzerinde siyah bir eşofman, *sweatshirt* ve onun üzerine geçirdiği kot ceketiyile darmadağın bir halde içeri girdi. Elmacıkkemiklerindeki ezikler renk değiştirmişti ve elindeki sargıları çıkarmıştı. Kışın soğuk havası dudaklarını çatlatmıştı. Başını kaldırıp bilgi deryasının, hayallerin ve aşk hikâyeleriyle dolu kitapların yuvası olan yeşil gözlerini benimkilerle buluşturdu ve o an, gecenin kör karanlığında güneş doğmuş gibi hissettirdi. Zihnimde çığlık atan düşünceler fısıltılara

dönüştüğünde Ollie gardım indirdi. Yanıma, güvenli alanına döndüğünü biliyordu.

Evimizi tarçınla elma kokusu sarmıştı. Ollie arka bahçede Lynch, Travis ve Liam’la ateşin başında dururken ben de fırından son turtayı çıkarmakla meşguldüm. Summer arkamda, dokuz ayaklı masanın önündeki kanepede Turner’ı emzirirken bir yandan sıcacık turtayı elimde soğutmaya çalışıyor, bir yandan da dışarıdaki dört adamı hayranlıkla seyrediyordum. Ollie yer açmak için mobilyalarını duvara doğru itmişti ve Şükran Günü’nden sonra yeniden dışarıya koyacaktı.

Şöminedeki ateşten çıtırtılar geliyordu, piyanomun üzerindeki hoparlörlerden çalan kısık müzik eşliğinde Jake’le masayı hazırlamaya başladık. Tabakları yerleştirdikten sonra, “İtiraf etmeliyim ki iki yıl boyunca Lynch’ten ödüm koptu, Mia,” dedi Jake iç çekerek. “Gerçekten korkudan altıma yapabilirdim. Şu an çok gerginim ve yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum.”

Gülerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Kendin gibi ol.”

“Ben de tam olarak bundan korkuyorum. Ya turtayı bitirmeme kızar ya da gey olduğum için beni suçlayıp üst kattaki karanlık odana kilitlerse?”

Gözlerimi devirdim. “O zaman sana bir soru. Gerçekten sinir bozucu bir gey nasıl davranır?”

Jake’in omuzları çöktü ve gözleri kısıldı. “Nasıl?”

“Kıçından ayrılmaz.”

Summer koltuktan kıkırdadı.

“Peki ya, Mia?” dedi Jake beni işaret ederek. “Komedyen mizah anlayışını içine pompaladığında sen de gülmüş müydün?”

“Tamam, güzel cevap. Ama odada bir bebek var...”

Summer ayağa kalkıp Turner’ı kanepenin yanındaki portatif oyun parkına yatırdı. “Şakalaşmalar olmazsa Şükran Günü’nün ne anlamı kalır ki? Çocukları çağırayım mı?”

Kusursuz Şükran Günü sofrasına hızlı bir bakış attım. Hindi, soslar, iç pilav, patates püresi, güveçte yeşil fasulye ve yaban mersini festival desenli bir masa örtüsünün üzerine yerleştirilmişti. Mumlar yakılmış, bardaklar doldurulmuştu. “Evet, her şey hazır.”

Jake masanın etrafında dolaşp kolunu omzuma attı. “İyi iş çıkardın.”

“Önce bir tadına bak,” dedim gülerek. Görüldüğü kadar lezzetli olduğunu umuyordum.

Herkes içeri gelince bakışları şaheserimin üzerinde gezinen diğer üç adam aynı anda *ooh* ve *aah* sesleri çıkardı. Hepimiz masanın etrafında yerlerimizi aldık ve ziyafetten önce şarap kadehlerimizi kaldırdık.

Lynch masanın diğer ucundan, “Birkaç şey söylemek istiyorum,” diyerek araya girdi. Ollie’nin avuç içi kalçamın üzerindeyken kadehimi indirdim. “Öncelikle Mia ve Oliver’a beni davet ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Ev yapımı bir Şükran Günü yemeği yemeyeli yirmi yıldan fazla oldu. Ayrıca, Mia...” Lynch boğazını temizledi. “Uzun bir yol kat ettik, gidecek çok yolumuz olmasına rağmen bu kadar kısa sürede dönüştüğün kişi beni çok gururlandırıyor. Bana hayatınızın bir parçası olma şansı verdiğin için teşekkür ederim. Kadehimi Mia ve Oliver’a kaldırıyorum.”

Ailem, “Mia ve Oliver’a,” dedi hep bir ağızdan ve göz kamaştırıcı gülümsemeler eşliğinde kadehlerimizi tokuşturduk.

Ollie kalçalarımı sıkarak bana doğru eğildi, ben de ona yaklaştım. Burnunu burnuma değdirmeden önce dudaklarımız kısa bir süreliğine buluştu, sonra da elini havaya kaldırıp masanın

etrafındaki hevesli gözlere baktı. Her zamanki dalgalı, dağınık saçları, siyah pantolonu ve gri kazağıyla hep olduğu gibi yakışıklı görünüyordu. “Gömülün, millet.” Gözünün altındaki şişlik ve morluk renk değiştirse de ruhu zedelenmemişti.

Yemekler elden ele dolaştırıldı, tabaklar dolunca herkes yemeğe gömüldü.

Neyse ki, yemekler fena olmamıştı ve kimseyi zehirlemedim. Sonraki bir saat boyunca İspanya gezimizde başımıza gelenleri anlatıp güldük. Lynch’in Dolor’daki ilk günlerine dair çılgın hikâyelerini ve Travis’le Summer’dan evde yeni doğmuş bir bebekle yaşamının nasıl bir tecrübe olduğunu dinledik.

“Peki sırada ne var?” Liam bir bana bir Ollie’ye bakıyordu.

Bu odada Ollie’nin Links’le olan ilişkisini Travis, Summer, Ollie ve ben dışında bilen yoktu. Diğerleri Ollie’nin Dolor’dan çıktığı günden beri yaşadığı çifte hayattan, bulaştığı suç faaliyetlerinden ve o bu bataktan kurtulana kadar geleceğimizle dünyayı dolaşmak üzerine kurulu planlarımızı askıya aldığımızdan habersizlerdi.

Ollie’yle göz göze geldiğimizde dudaklarında çocuksu bir tebessüm belirdi. “Hiçbir fikrim yok, dostum. Ama sırada ne varsa hazırız.”

Sıcak suyun üzerinde baloncuklar süzülüyor, banyomuzu dolduran gül ve bergamot kokusu her nefeste içimize işliyordu. Ahşap taburesinin üzerine oturup duş başlığıyla saçımdaki sabunu durularken, “Şükran Günü iyi geçti,” dedi Ollie. “Yemekler fena değildi, o zaman neden surat asıyorsun?”

Elimi suyun üzerinde gezdirip baloncukları topladım, sonra da avucumdan üfledim. Birkaç tanesi patlarken geri kalanı, ben söyleyeceklerimi düşünürken fayansa yapışana kadar uçtu.

“Bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sanki her şeyin altüst olması an meselesi. Links olayları...” Başımı iki yana sallayıp ellerimi suyun altına soktum. “Unutma, bana söz verdin, Ollie.”

Ollie duş bağığını kapattı ve eğilmeden önce kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. “Beni kaybetmeyeceksin, sevgilim. Her şey yoluna girecek.”

“Nereden biliyorsun?” Gözlerimiz birbirine ilk kenetlendiği andan beri sanki ona bu soruyu soruyordum.

Gülümsedi. “Biliyorum işte.” O da bana hep aynı cevabı veriyordu.”

“Ollie...”

Ollie dirseğini dizinin üzerine koyarken işaretparmağını dudağının üstüne koydu. Gözlerindeki hayalperest bakışların büyüüne kapılıp sustum. Parmağının ucunu göğsüme dayadığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Hatırladın mı?”

Başımı salladım. “Hatırladım.”

Çok küçük bir hareketti ama dünyalara bedeldi.

Küvetten çıktım. Ollie yatak odasındaki kitaplıktan bir roman alıp yatakta yanıma gelmeden önce kurulanmam için vücuduma bir havlu sardı.

Kitabı açar açmaz meleksi sesi kafamda dönüp duran korku dolu düşünceleri susturdu. Beni sakinleştirip kötülükleri defetti ve dehşetin, iblislerle canavarların hoş karşılanmadığı yerlere, uzak dünyalara götürdü.

Pencerenin hemen kenarındaki kapının çarpma sesiyle uyanıldığında saat sabahın ikisiydi. Kollarında arkamı döndüğümde

Ollie yan yatmış, dudakları hafif aralık bir halde uyuyordu. Rüzgâr uğuldadı, kapı bir kez daha çaldı ve ön kapımızın önünde ayak sesleri ürkütücü notalar çıkararak ilerlemeye başladı.

Omzunu sarsarak, “Ollie,” diye fısıldadım. “Uyan.”

Ay ışığının altında gözlerimin içine bakmadan önce gözlerini yavaşça kırptırdı. “Ne oldu?”

“Sanırım dışarıda biri var.”

“O zaman git bak, Bayan *Ben-hiçbir-şeyden-korkmam*.”

“Artık Bayan Masters oldum ve teşekkürler, almayayım. Sen bak.”

Yeniden çarpma ve ayak sesleri duyulunca Ollie yataktan kalkıp yatağın altına uzanarak silahını aldı. Önce silaha, sonra da ayağa kalkıp eşofmanlarını ve *sweatshirt*’ünü giyerken yüzünün takındığı gergin ifadeye baktım. Ollie küçük silahını arkasına saklayıp komodinden bir el feneri aldı. Işığı açmaya çalıştı ama elektrikler kesikti. “Burada kal ve sakın kımıldama.”

“Silahla ne işin var?”

“Hemen döneceğim,” dedi beni duymazdan gelerek. “Telefon yakınında olsun.”

Ollie yatak odamızdan çıktığında, karanlıkta otururken ön kapının kapanma sesini duydum. Etrafı aydınlatan tek kaynak ay ışığıydı, gözlerimi kitaplığın üzerindeki saate dikmişim. Her saniye çok uzun ve acı vericiydi, kalp atışlarım zamanın donuk ritmine itaat etmeyi reddediyordu. Sekiz yaşımdan beri korkmayı bırakmışım ama Ollie’yle tanıştığım an her şey değişmişti. Korkak bir kız değil, daima korkulan bir kız olmuş-tum fakat kaybedecek bir şeyim olduğu an dehşet beni de ele geçirmişti.

Kafamın içindeki o cılız, ıstırap verici ses bana en kötü senaryoları fısıldıyordu ve Ollie kapıda belirdiğinde ön kapının kapandığını bile duymamışım. “Dışarıda hiçbir şey yok,” diyerek fenerini komodinin üzerine koydu.

Rahatlayarak nefes verdim. “Özür dilerim. Bahçede ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirim.”

Ollie nemli *sweatshirt*’ünü çıkardı ve silahını yatağın altına geri koydu. Ellerini yatağın üstüne dayayıp bana baktı. “Dışarı-sı berbat. Yağmurdan olabilir, tatlım. *The Office* izleyelim mi? Elektrikler kesik ama dizüstü bilgisayarı bağlayıp ceptelefonu-mun internetini kullanabilirim.”

Başımı salladım, Ollie de gülümsedi. Birlikte yatağın bü-yük, kabarık yorganını ve birkaç yastığı oturma odamıza ta-şıdık. Dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerine kurduğunda Ollie oynatma tuşuna bastı, başını kanepenin arkasına yaslayıp bir kahkaha patlattığında çoktan yorganın içine gömülmüştük.

Dizi daha yeni başlamıştı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Bu anı daha önce yaşamış gibi oldum.” Ollie başını kaldır-dı ve gözlerimin içine baktı, gülümsemesi bulaşıcıydı. “Ame-rika’dayken Bruce bana o, annen ve sen, üçünüzün bir anısını anlatmıştı. Bu çok tuhaf bir tesadüf...” Başını iki yana salladı ve başımı göğsüne yaslayana dek beni kendine çekti. “Seninle yaşadığımız bu an, Mia. Ben dünyanın en mutlu adamıyım ve bunu bilmeden uykuya dalmanı istemiyorum.”

Bana hikâyenin ne olduğunu anlatmadı, ben de ona başka bir gün sormaya karar verip üstüne düşmedim. Birbirimize do-landık ve ellerimizi birbirimizin vücudunda dolaştırarak yağ-murun sesi bilgisayarın, ağır ağır alıp verdiğimiz nefeslerimizle iniltilerin sesine karışırken fırtınalı gecenin geri kalanını geçir-dik.

OTUZ

“İşte yine buradayız
benim ürkütücü gölgem,
solmuş bir gülün
bitkin kalıntısı
ve bir mezar taşının dokunuşuyla
bana bakıyorsun.
İşte buradayız,
Tatlı deliliğim.
İçime gir
Ve ver bana
Umutsuzca arzuladığım huzuru.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Mia, Leigh ve annem arasında yaşananları yok saymamıştım, sadece iki haftadır Leigh'den hesap sormak için doğru anın gelmesini bekliyordum. Bir haftadır Links'in evine uğramamıştı ama Dex'in verdiği partiye gelir gelmez, kalabalığın ve dumanın içinde gözlerim onu hemen buldu. Hoparlördeki şarkının güçlü ritmi kulağımın dibinde yankılanırken Leigh'in eteğinin kalçalarından yukarı kıvrıldığını, gözleri parlarken kanepede oturan bir herifin göğsüne uzandığını gördüm. Adamın bir eli göğüslerinde, diğeri de bacaklarının arasındaydı. Başımı kaldırdım, karşılarında duran keş herif dudaklarının arasında bir esrar tutuyordu ve gözünü bu gösteriden alamıyordu.

Öfkeden deliye döndüm. Leigh'i saçlarından tutup adamın kucağından çekerek kalabalığın arasından koridora sürükledim. Onu öne doğru itip yanağını duvara dayadım. Leigh sızlandı, sarhoştı ve zar zor ayakta duruyordu.

Müzik sesinin arasında kulağına, "Senin derdin ne?" diye bağırdım ama cümle kuramıyor, anlamsız kelimeler mırıldanıyordu. Daha fazla dayanamayıp duvardan yere kaydı, ben de onu kucağıma alıp banyoya taşıdım. Kendinden geçmişti ve öfkem yerini paniğe bırakmış, tüm sinirlerim gerilmişti. Telaşla onu küvete soktum, duşu açarak cansız bedenine soğuk su tuttum.

Kendinden geçmişti, dizlerimin üzerine çöküp yanağını okşadım. "Hadi Leigh," diye bağırdım, çaresizliğe kapılmıştım. Leigh'i yan yatırdım ve vücudu sarsılana kadar parmağımı boğazına soktum. Bir yandan kendime hâkim olmaya, bir yandan da parmaklarımla saçlarını geriye itmeye çalışırken sonunda kusup öne doğru atıldı.

Midesini tamamen boşaltınca soğuk suyun altında gözlerini kapatıp ağlamaya başladı. Kendimi yere bıraktım ve bir kolumla onu tutmaya devam ederken, başımı boştaki kolumun üzerine dayadım. "Neden kendine hep bunu yapıyorsun?" diye sordum. Nefesimi verirken başımı kaldırıp avucumu yüzümde gezdirdim. "Buna devam edemezsin. Yardıma ihtiyacın var."

Leigh ellerimin altında titreyince ayağa kalktım ve kirli kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim. Küvetin içinde çırılçıplak duruyordu. Gözlerimi kaçırarak suyu ılıklaştırdım. "Saçındaki-leri yıkaman gerekecek. Sana arabamdan temiz kıyafetler getireyim."

Leigh'nin dişleri takırdadı. "Teşekkür ederim, Oliver."

"Sorun değil," diye mırıldandım ve çıkmadan önce banyo kapısını kilitledim. Buraya asıl geliş sebebim Leigh'le yüzleşmek ve Adrian'la konuşmaktı ama bir partiyle karşılaşp onu

bir kez daha kurtarmayı beklemiyordum. Banyoya dönmeden önce Mia'ya hızlıca bir mesaj göndererek yine o gecelerden birinde olduğumu söyledim. Banyo kapısına hafifçe vurduğumda Leigh kapıyı açtı ve ben olduğumdan emin olmak için başını uzattı.

Ona birkaç kıyafet uzattım. “Al, giyin. Sonra da seni eve götürüyorum.”

Mia

Ollie'nin hayal kırıklığı yaratan mesajından sonra karanlık odama giden merdivenleri çıkmadan önce kendime bir kahve yaptım ve Ollie'nin ahşap basamakların üzerine yığıldığı kitaplarının üzerinden atladım. İsmimin kulaktan kulağa yayılmasıyla oluşturduğum müşteri listeme ek olarak bir mücevher markasının reklamı için bir modelin fotoğraflarını çekmek gibi büyük bir iş fırsatı yakalamıştım. Dergide yayınlanan fotoğraflarımla büyükler ligine resmi bir adım atmıştım. Binlerce insan sanatımı görecekti ve daha fazla heyecanlanamazdım.

Evde birçok favori mekânım vardı ama açık ara en sevdiğim yer karanlık odaydı. Ollie'ye piyanomu oraya taşıması için yalvardıktan sonra isteğimi reddedip bana bir org almıştı. Onu da pencerenin altına, dizüstü bilgisayarımın yanına kurmuştu. İlham her yerden gelebilirdi ve ne zaman fotoğraflarımı düzenleme, tasarım ve banyo işlemlerine ara vermek istesem sandalyemi klavyenin yanına çekip kendimi parmaklarımın arasından akan notalara bırakıyordum.

Ollie dışında kimsenin buraya girme izni yoktu. Odaya adım attığımda, en sevdiğim fotoğrafların negatifleri duvardan duvara dizilmişti, çoğu da ona aitti. Ollie benim en sevdiğim ilham perimdi. Bu odada o yokken onun her bir parçasını hayran

hayran seyredebiliyordum. Gülüşü. Hafif şaşı bakışları. Vücudunun kıvrımları ve o farkında değilken yakaladığım tüm samimi anlar. Hepsini burada kırabilir, yırtabilir, değiştirebilir, filtreleyebilirdim...ama Ollie'yi asla.

Odanın duvarları simsiyahtı, bundan vitray pencerenin üzerindeki karartma perdelerinin de etkisi vardı. Duvarın karşısında bir çalışma masası, yıkama tankı, bekletme tankı ve baskı yıkama aleti vardı. Diğer tarafta da son birkaç aydır topladığım ağır ekipmanlar yer alıyordu.

Karanlıkta arka planda dizüstü bilgisayardan açtığım hafif müzik çalarken filmlerle ilgilenerek geçirdiğim saatlerin ardından masamın üzerinde uyuyakalmıştım. O sırada alt kattan gelen seslerle uyandım. Başımı kaldırdığımda salyam yüzümün yan tarafına akmıştı. Ön kolumu yanağımda ve ağzımda gezdirirken aşağıdan bir ses daha geldi.

Yavaşça sandalyeden kalktım ve parmak uçlarımda pencereye doğru yürüdüm. Ollie'nin arabası her zamanki yerinde değildi. Kalbim hızla atmaya başladı ve telefonumu bulmak için etrafıma baktım ama aşağıda bırakmıştım.

Gelen Ollie de olabilirdi fakat genelde kapıdan girer girmez beni bulurdu. O olsa çoktan gelirdi ve beni o uyandırırdu.

Başkasıydı.

Bu düşünce tüm korkularımı silip süpürdü.

Yavaşça, titreyen avuçlarımı kapının koluna dolayana dek parke zeminde ilerledim. Ses çıkarmaktan korkarak nefesimi tuttum ve kapı küçük bir gıcırtyla açıldı.

Kafamı dışarı uzatıp merdivenlerden mutfığa doğru baktım. Bir kız, eline telefonumu alıp tezgâhın üzerine eğilmişti, parlak ekranı yüzünü aydınlatıyordu. Sırtı bana dönüktü ama onu göremesem de Leigh olduğunu biliyordum.

Evime gizlice girmişti.

Dolor'dan çıkalı uzun zaman olmuştu ancak belli ki Dolor

benim içimden hiç çıkmamıştı. Bakışlarımı sırtına sabitlenmişken olayların nasıl sonuçlanacağına dair her türlü senaryoyu gözden geçirdim. Burada sadece ikimiz vardık ama ev benimdi. Kapıyı aralık bırakarak duvarın arkasına çekildim ve bir sonraki hamlelerimi planlarken nefes aldım. Links ile bağlantısı, silah taşıdığı anlamına gelebilirdi fakat bende de vardı. Yatağın altındaydı.

Hâlâ arkası dönükken, oturma odasını geçip yatak odama ulaşmak için merdivenlerden aşağı hızlı ve sessiz adımlarla indim. Ona doğru yaklaştığım her adım riskliydi ama gözümü sırtından ayırmadan, evin her noktasına hâkim olmanın verdiği rahatlıkla ilerledim. Alt katın tüm ışıkları kapalıydı, yatak odamın kapısından içeri girer girmez dizlerimin üzerine çöktüm, yorganı yukarı kaldırdım ve elimi Ollie'nin yattığı tarafın altında gezdirdim.

Kalbim boğazımda atıyordu ve parmaklarım silahı bir türlü bulamadıkça gözlerim yanıyordu. Yatağı tamamen kaldırdım. Silah yoktu. Belli ki Ollie yanma almıştı.

Birdenbire boynuma dolanan bir ip giderek sıkılarak nefesimi kesti. Leigh yüzümü yatağa bastırdı ve dizini sırtıma dayayarak ipi daha da sıkı. Göğsüm yanıyor, uzuvlarım can çekişiyordu. İp etimi keserken dehşet tüm duyularımı ele geçirmişti. “Üzgünüm, Mia,” dedi. “Ama vedalaşmamız gerekiyor.”

Ethan da beni daha önce bu noktaya taşımıştı. Sadece Ollie ve benim yaşadığımız bir dünyaya sürüklenebildiğim bir yere.

Kendimi o noktaya doğru kayarken hissettim.

Kalbim küt küt attı.

Sıcacık ve sessiz bir his.

Küt, küt, küt.

Sadece huzur ve özgürlük.

Küt, küt, küt.

Ancak karşımda yemyeşil gözler belirdi. Vaatler, hayaller ve

asla bırakmamak için verilen bir mücadele. Islanmış çarşafının üzerinden tek bir damla gözyaşı süzülürken gözlerimi sıkıca kapattım ve kafamın içinde bir acı sarsıntısı belirene dek başımı geriye attım. İp gevşedi, ciğerlerim oksijene açtı. Nefes nefese kalmıştım, yüzüne bakmak için dönerken öksürdüm. Leigh bana doğru hamle yapınca bacağımı geriye doğru büküp ayağa kalkmadan önce bacaklarının arasına tekme indirdim.

O kendini toparlayamadan mutfığa indim. Cepte telefonum ortalarda görünmüyordu, duvardaki ev telefonunu kapıp 911'i aradıktan sonra bir bıçak bulmak için çekmeceleri açarken vücudum titriyordu. Mutfığı toplamış, her şeyi yerlerine yerleştirmiştim ama tek bir bıçağın yerini bulmak için aklımı toplayamıyordum. Hat kesilince panikle yeniden aramayı denedim. Parmaklarım bıçağın sapını kavradığında Leigh saçlarımdan tutmuştu ve beni geriye doğru çekiyordu. Bu esnada bıçak elimden kaydı.

İkimiz bir güç savaşına girdik. Birbirimizin saçlarını çekiyorduk, yumruklar havada uçuşurken nefes nefese derin bir soluk için yalvarıyorduk. Manevra yapıp bacaklarımı beline dolayarak onu yere sabitlemeyi başardığımda, sol şakağıma bir yumruk attı ve tüm bedenim fayans kaplı zemine serildi. Midemde keskin bir ağrı hissettim. Başımı kaldırdığımda bıçağın yere, tezgâha doğru kaydığını gördüm.

Yüzümden fayansa kan damlarken yerde yavaş yavaş süründüm. Adrenalin ve hayatta kalma dürtüsü acıyı geçici olarak uyuşturmuştu.

"Lanet olsun, seni hafife almışım," diye mırıldandı Leigh. "Zırdeli bir orospuymuşsun." Ben karnımın üzerinde yatarken başımda dikildi ve alaycı konuşmalarını sürdürürken sürünerek bıçakla aramdaki mesafeyi açmaya çalıştı.

Parmaklarımın ucu bıçağa temas eder etmez onu yakalayıp bacaklarım altına bir tekme indirdim. Leigh sırtüstü yere düş-

tüğünde üzerine doğru sürünerek soğuk metali boğazma bastırdım. “Sertifikalı bir psikopatın evine girdin,” diyerek ufak bir hatırlatmada bulundum. “Sen hiç deli görmemişsin.” Koyu renk gözleri kocaman oldu ve altımda donup kaldı. Keskin bıçağın kenarını tenine batırırken öfkeli gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti ve onu kesip açma düşüncesi zihnimi ele geçirdi. Bu çok kolay olacaktı. Onu tam istediğim noktaya getirmiştım. Nabızı bıçağın ucunda atıyordu ve gözümü boynundan ayıramıyordum.

Kendimi tutmaya çalışarak, tezgâhın üzerindeki telefona uzandım ve onu öldürmeme engel olması için Ollie’yi aradım.

Telefon ilk çalışta açıldı.

“Özür dilerim,” dedi hemen ve sesini duyunca gözümünden yaşlar süzüldü. “Leigh’i bırakalı saatler oldu ama başka bir şey için geri dönmem gerekti...” Duraksadı, sert nefes alış verişlerimi duydu. “Mia, sorun ne?”

Leigh, boğazına dayalı bir bıçak ve yaşlı gözleriyle bana bakarken dudağımı ısırdım. “Ollie...” diye mırıldandım. Hızlı bir nefes alıp ağzımdan yavaşça verdim. Bıçağı tutan elim titriyor, beni boğazına saplayıp kan kaybından ölmesini seyretme fikriyle cezbetmeye çalışıyordu. İçimdeki savaş bitmemişti, hiçbir zaman da bitmeyecekti. Her zaman oradaydı, pusuda bekliyordu. Zihnimdeki kötü düşünceler bulanıklaştı. Can veriş, gözlerinin kapanışı, boşluğun ikimizi de ele geçirişi gözümün önüne geldi. Çok huzurluydu. Son. Ve ben tükenmişim. “... onu öldüreceğim.”

“Kimi, Mia? Cevap ver? Neler oluyor?”

“Leigh. Eve gizlice girdi. Şu an üstünde oturuyorum. Boynuna bıçak dayadım. Bu evden canlı çıkamaz. Burası benim evim. Bizim evimiz.” Ollie telefonun sesini kısıp alçak sesle başka birine polisi aramasını söylerken saçmalamaya devam ettim. “Ollie?”

“Buradayım. Hemen geliyorum. Beni dinle, Mia. Yalvarırım yapma, telefonda kal, benimle konuş.” Sesi deliye dönmüş gibi çıkıyordu. Leigh yanaklarına akan gözyaşlarını ardından yutkundu. “Beni duyuyor musun?”

Biraz zaman geçince Leigh kurtulmak için altımda kıpırdandı. Bıçağın kenarını etine bastırdım ve keskin kenarı tenine battı. Boğazından akan kanlar fayansın üzerine damlıyordu. Leigh hareket etmeyi bıraktı. “Evet,” diye fısıldadım.

“Gözlerini kapat, bebeğim,” dedi sakince. “Kapattın mı?” Gözlerimi kapattım ve daha derin kesme dürtüsüyle savaşıırken burnumdan nefes almaya çalıştım. Göremese de başımı salladım, yine de konuşmaya devam etti. “İki yıldan fazla bir süre önce, benim odamda öpüşmenin seksten daha samimi olduğuna dair çılgınca bir inançla havalandırmadan içeri dalmıştın. Hatırlıyor musun?”

Burnumu çekerek başımı salladım. “Mia?”

“Hatırlıyorum.”

Ollie bir nefes verdi. “Sonra kucağımdan kaydın ve kalbim durdu. Düşünemez oldum. Zar zor nefes alabiliyordum, aşkım. Ama gözlerin gözlerime değince her şey değişti. Sende de. Bende de. Gözlerin parladı, ben de artık korkmuyordum. Sen bilimden, bu yasak öpücükten bahsetmeye devam ettin ve tek düşünebildiğim sonunda gideceğindi, sonra panik geri döndü. Bu teması asla kaybetmek istemedim. Asla sensiz olmak istemedim,” dedi. Nefessiz kalmıştı, duraksadı. “Seni kendime iyice yaklaştırdım, başımı sana yasladım ve mümkün olduğunca uzun bir süre o anın içinde kaldım. Çünkü sen bana hayatım boyunca aradığım bir şeyi vermeyi başardın, Mia. Farkında bile olmadan bana kendini, tüm benliğini verdin...” O esnada polis kapıdan içeri girip silahlarını kaldırdığında bir kargaşa patlak verdi ve telefonu kulağıma dayayıp gözlerimden akan yaşlarla tezgâha yaslanırken bıçak titreyen ellerimden yere düştü. “...

işin komik yanı başından beri yanılıyorsun, aşkım. Seks, öpücük... bundan çok daha azını gerektiriyordu. O zaman sadece bunları söyledim çünkü daha çok seni konuşturmak istiyordum. Bir süre daha benimle kal istiyordum.”

Takım elbiseli ve teçhizatlı adamlar Leigh'i sürükleyerek evden çıkarırken biri beni kolumdan tutup yerden kaldırdı. Telefon yere düştü ve fayansa çarparak kırıldı.

Dışarıda yanıp sönen mavi ışıklar hem sokağı hem pencereleri aydınlatıyordu. İki polis memuru omuzlarıma bir battaniye sarıp önüme dikilmiş, bana olanlara dair sorular sorarken kanepeme oturmuştum.

Birkaç dakika sonra Ollie koşarak kapıdan girdi. İki memuru itip yanıma çömeldi. Yüzümü, gözlerimi incelemeye başladı. Endişesi de korkusu yüzünden okunuyordu. “Mia?”

Başımı iki yana salladım. “Yapmadım.”

Ollie başımın arkasını tuttu ve göz göze gelmeden önce beni alnımdan öptü.

Bir süre öyle kaldık, memur boğazını temizleyip kartını sehpanın üzerine bırakana kadar vücudum kıl payı kurtulmuş olmanın verdiği gerginlikle titriyordu. “Bir şey sormak isterseniz numaram burada yazılı.”

“Ona ne olacak?” diye sordum. Ollie de ayağa kalkıp yanımdaki kanepenin kolçağına oturdu, elini elimden ayırmıyordu.

Polis spiralli not defterini kapatıp başındaki şapkayı düzeltti. “Bunu söylemek için çok erken ama sanırım bir şansı olabilir. Büyük ihtimalle Guildford'daki ıslahevine gidecek, Dolor adında bir yer.”

OTUZBİR

“İnsani yakıp kül eden aşk,
sığ sulara gizlenmez.
Derinlerdedir.
Dibini göremediğiniz yerde.”

OLIVER MASTERS

Offie

Bir hafta geçmişti ve acile gitmeyi reddeden Mia kendi kendine iyileşmişti. Benim küçük umut patlamam. O anda içinde yaşadığı mücadeleyi, kendi evinde hayatı tehdit altındayken ortaya çıkan öldürme dürtüsünü ne kavrayabilir ne de anlayabildim ama o bununla savaşacak kadar güçlüydü.

Noel’e kısa bir zaman kalmıştı fakat Dex henüz telefon etmemiş, planın üzerinden de geçmemişti. Polis Leigh’i tutuklamıştı, bu planını bozan bir şeydi ve haberi olsa arardı. Her iki durumda da artık onu kullanamayacaktık ama Leigh olsun ya da olmasın, sakladığım kurşunu kullanmaya hazırdım. Ghost’u öldürmeye öncekinden daha hazırdım. Tek yol buydu.

Mia bir Noel ağacının yanında duruyordu. “Peki ya bu?” diye sordu. Pembe yanakları, iri siyah gözlüklerinin ardına giz-

lenmiş gözleri ve tepesinde toplanmış saçlarıyla devasa ağacın yanında bu kadar küçücük durmasına hayran kalmıştım. Buzla dolu dalları çekiştirince buzlar yere döküldü. “Sence kapıdan sığar mı?”

“Hayır, kesinlikle sığmaz,” dedim kıkırdayarak. Mia kaşlarını çatı. Üzerinde siyah bir kot pantolon, düz siyah bir *sweat-shirt*, geniş, gri bir paltoyla postalları vardı. Güneş batmak üzereydi ve fazla vaktimiz yoktu. “Küçük düşün, aşkım. Oturma odasındaki pencerenin önüne koyarız, tamam mı?”

“Piyanonun yanına mı?”

Başımı iki yana salladım. “Ön kapının diğer tarafına. Bizim odaya daha yakın olan yere.”

“Ah, evet. Tamam.” Mia başka bir ağacın önüne atladı. “İşte bu!”

Ağacın boyu kısaydı ve cansız duruyordu ama kapıdan sığardı. Ona doğru yürüdüm. “Emin misin? İstedğin bu mu?”

Mia ayak parmaklarının üzerinde zıplarken gün ışığı giderek azalıyordu. “Evet, hadi artık gidelim.” Elleri sıcak hava üfleyip paltosuna sıkıca sarıldı. “Burası çok soğuk.”

Kıkırdadım. “Aksanını koru, aşkım. İçindeki tek İngiliz benim.”

Çiftlikteki adam, ağacı eski *station wagon* arabamızın üzerine bağlamamıza yardımcı olmuştu ve yol boyunca yerinden hiç kımıldamadı. Ağacı pencerenin yanındaki köşeye kurmuştum, Mia da geçen hafta boyunca kasabadan topladığı süsler etrafına saçılmış halde yerde oturuyordu. Kot pantolonunu çıkarıp pijamalarını giymiş, ayaklarına Noel çoraplarını geçirmişti.

Şöminede kıpırdanan alevler küçük evi ısıtırken pikapta eski Noel şarkıları çalıyordu, ben de bu esnada mutfakta Londra’daki bir dükkândan aldığım sütlü çikolataları kullanarak ev yapımı sıcak çikolata hazırlıyordum. İşim bittiğinde iki bardağın üzerine de baston şeker koydum ve oturma odasına döndüm. Mia süs kutusunun köşesini dişlerinin arasına almıştı.

“Sanırım ağaç seni zorluyor,” dedim kıkırdayarak ve ona doğru yürüdüm ancak yardım etmeyecektim. Mia çoğunlukla kararlıydı ve yardım istemezdi, her şeyi kendi başına yapmayı severdi.

Kutuya doğru homurdandı, ben de elimdeki fincandan bir yudum alırken diğerini ona uzattım.

Mia ve ambalaj arasındaki mücadelelerin sonunda ışıkları ağacın etrafına dizdim ve Dolor’dan getirdiğimiz eşyaların olduğu bir kutu çıkardım. İkimiz de ona verdiğim tüm origami gülleri saklamıştık ama ağacımıza ilk astığımız, onun parçalandığı ve benim tekrar bir araya getirdiğim güldü. Tam ağacın ortasına koyduk, ona baktığımda gözlerinin yaşardığını fark ettim.

“Özür dilerim,” dedi ve ellerini yüzünün önünde sallamaya başladı. “Şu anda neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum.”

Onu kollarıma çekip yüzünü göğsüme bastırdım. Ellerimi başının arkasında gezdirdim. “Mutluluk gözyaşları olduğu sürece sorun yok, aşkım.”

O sırada ceptelefonum çalınca Mia derin bir nefes alıp benden uzaklaştı. “İyiyim,” dedi gülerek. “Sen telefonu aç. Belki de Dex’tir.” Mia haklıydı, şömineye doğru yürüdüm ve ekrana bakmak için telefonuma uzandım. Kalbim delice atmaya başladı. *Dex*. Hemen telefonu açtım.

“Bu gece eve gelmeni istiyorum,” dedi. “Birkaç detayı gözden geçirmemiz gerekiyor.”

Mia’nın yaşlı gözleri bir tepki vermem için bana bakıyordu.

“Tamam, gelirim.”

Arama sonlandı, ben de telefonu cebime koyup Mia’nın yüzünü ellerimin arasına aldım. “Gitmek zorundayım.”

“Biliyorum.”

“Buranın acil durum numarası neydi, aşkım?”

Mia gözlerini devirdi. “9-9-9. 9-1-1 değil.”

Başımı sallayarak zoraki gülümsedim. Mia’yı yalnız bırakmak her zaman en büyük, en sık tekrarladığım hataydı. Aylardır bunu tekrar tekrar yapıyordum ama her seferinde ona mutlaka geri dönüyordum.

“Beni bekle.”

“Her zaman.”

Beklediğim telefon değildi ama bu gece onu görmek için şehrin öbür ucuna gitmeyi de hiç istemiyordum. Özellikle de Mia’nın Leigh’in tutuklanmasına sebep olduğunu bilme ihtimali varken. Dizim direksiyonun altında sıçradı, kaldırımın karşısındaki zincirli kapıya geldiğimde kalp atışlarım hızlandı. Evden müzik sesi gelmiyordu, bunun da tek bir anlamı vardı. Görev gecesi idi.

Ellerime sıcak hava üfleyip avuçlarımı birbirine sürterken patikadan kapıya doğru ilerledim. İçeri girdiğimde annem oturma bölümündeki yırtık kanepede oturuyordu. Dex, Smith, Adrian ve daha önce Dex’in yanında gördüğüm başka bir adamla mutfakta durmuş, bir çember oluşturmışlardı. Dex, bana el sallayarak, “Bebek, O,” diye seslendi. Annemin yanından geçtim, endişeli bakışları üzerimden bir an olsun ayrılmadı ve bu hali ellerimi terletti. Dex kenara çekilerek bana yer açtı. “Sana bir şey sormam gerek dostum. Leigh’in nerede olduğunu biliyor musun?”

Hiçbir zaman lafı uzatmazdı.

Gözlerim çemberin içinde gezinerek ne cevap vermem gerektiğine dair bir işaret aradı. Adrian dışında diğer üç adam gözünü dikmiş, ifadesizce bana bakıyordu. Adrian her şeyden bihaber, gruptan dışlanmış gibi görünüyordu. “Hayır, haberim yok,” dedim.

Dex önce enseme tokatladı, sonra da sıktı. “İlk yalan,” dedi ve yanındakilere işaret etti. “Bizi yalnız bırakın.”

Adamlar birbirlerine dönüp baktıktan sonra arka kapıdan çıkıp gittiler. Annem de koltuktan kalktı ama Dex avucunu ona doğru kaldırarak oturmasını işaret etti.

Sonra yüzünü bana döndü. “Bakiremiz ortadan kaybolmuş,” diyerek devam etti Dex. “Bir haftadır ne telefonlarımı açtı ne de buraya geldi. Hem bakire hem de istekli birini bulmak ne kadar zor, biliyor musun? Leigh bu iş için mükemmeldi. Onu kimin tutuklattığını öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı düşünsene.”

Dex her şeyi biliyordu, kalbime bir sızı saplandı. “Mia’nın bununla hiçbir ilgisi yok,” diye homurdandım.

“Mia senin en büyük sorunun haline geldi,” dedi sakince. “Karin, Ghost’un ofisinden canlı çıkman için elindeki tek şans yok etti.”

Dudağım seğirdi, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“BOG lideriyle bir toplantı yapıp anlaştık. Leigh’in beklediğimden daha değerli olduğu ortaya çıktı. Yani, BOG’un adamlarının baskınına karşılık el sürülmemiş, daracık bir hazinesi olan güzel bir bakire. Ama şimdi takas edecek bir şeyimiz kalmadı. Leigh senin çıkış biletindi, şimdi tek başınasın. Başka bir Leigh bulacak zaman yok.”

Eğer Leigh söylediği kadar değerli olsaydı, benim hayatımı kurtarmak için onu takas etmezdi. Dex sadece kendini düşünürdü. Uçsuz bucaksız bir okyanusta bir köpekbalığı kadar kana susamış küçük bir balıktan ibaretti.

Başından beri beni öldürmeyi planlayan bir köpekbalığıydı ama bunu, beni kendi emellerine alet ettikten sonra yapacaktı. Bunu kendi ağzıyla söylemişti. Ben kolay harcanır biriydim ama Mia’ya verilmiş bir sözüm vardı.

Beni asla kaybetmeyeceğine söz vermiştim.

“Siktir git,” diye fısıldadım, gözlerimi tezgâhta hızlıca gezdirirken bulmaca iyice netleşti. Yavaşça kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Önce James’in Adrian hakkında söyledikleri, şimdi de bu. Öfkem ağzımdan çıkan her kelimenin içine sızarken sesimi yükselttim. “Hiçbir zaman bitmeyecek, değil mi?” Yumruğumu tezgâhın üzerine indirdim. “Senin imparatorluğunu kurmak için hayatımdan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?”

Dex kıstığı gözleriyle alaycı bakışlar atıyordu. “Elime koz verdin, ben de kullandım. Ghost’u öldüreceksin, sağ çıkarsan özgürsün. Söz.”

Güldüm. “Öyle mi? Sözün ne işime yarayacak?”

Dex yakama yapıştı ve alınlarımız birbirine çarpana dek beni öne doğru çekti. “Ghost’u öldüreceksin,” diye bağırırken ağzından tükürükler saçıyordu.

“Cehennemin dibine kadar yolun var,” diye bağırdım ve onu üzerimden iterek geriye savurdum. “Bu saçmalıklarla işim bitti. Git kendine başka bir orospu bul.”

Çekip gitmek için arkamı döndüğümde Dex’in sesini ensemdede hissettim. “Annen, Oscar’ın ölümünün senin suçun olduğunu öğrenince ne dedi, biliyor musun?” Dex’in sesi sakin, sanki bu konuşmayı daha önce planlamıştı. Odanın yarısında durup ona döndüm. “Seni mahvetmenin tek yolu kalbini kırmak. Sonra kendi kendime düşündüm... Annen haklıydı. Oliver’ın boktan kalbi. Peki Oliver Masters’ın kalbini attıran şey ne? Boktan bir güvenlik görevlisini bulmak için kırk bin pounddan vazgeçmiş bir adamdan bahsediyoruz. Eski bir *station wagon*a biniyor, yani parayla işi yok. Peki seks?” Kıkırdadı. “Ona el değmemiş bir kız verdim, öylece bıraktı. Bir ara neredeyse sakso sevdiğini düşünecektim. Ama geriye bir şey daha kalıyordu, aile. Kardeşinden veya annenden bahsetmiyorum... çünkü hepimiz sevgili anneciğinin uzun zaman önce senden

kurtulmaya çalıştığını biliyoruz. Zehirlenme ve boğulma olaylarından sonra onu asla affetmediğini de öyle...”

Bakışlarımı anneme kilitleyince gözlerim yandı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve yüzünü yana eğerek aramızdaki bağlantıyı bir dondurma çubuğunu kırar gibi kopardı. Gözlerimi kapatıp Dex’le yüzleşmek için arkamı döndüm.

Dex gülümsedi. “Hikâyenin nereye gittiğini biliyorsun.”

“Siktiğimin sadedine gel.”

“Yani asıl mesele, kalbinin *ne* için değil, kim için attığıydı.” Dex elini pantolonunun cebine sokup telefonunu çıkardı. Parmağını kaydırırken gözleri parlak ekrana sabitlendi. “Jake, Travis ve küçük Turner, ne kadar büyümüş,” diyerek sırtıttığında kaslarım gerildi. “Ama bir de Mia var. Onu görür görmez kendimi kaybedecektim, oğlum. Gözümü ondan alamadım. Kız çok güzel. Şuna bak.” Dex telefonu kaldırdı, ekranda Dex ile Mia’nın Surrey sokaklarında konuşurken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Mia, ona yol tarif ediyormuş gibiydi.

Gözümü bir kez kırptım, korku beni ele geçirmişti. Dex telefonu cebine koydu. “Ghost’u öldüreceksin, Oliver. İş bittiği sürece, hiçbirine zarar gelmez. Muhtemelen o gece, orada öleceksin... ama en azından Mia’nın güvende olacağını bil. O güne dek beni öldürmeye kalkışırsan da dışarıdaki adamlar anlaşmayı biliyor. Mia ölür, sen de elini kana bular ve ömrünü hapiste geçirirsin.” Dex avuçlarını havaya kaldırdı, bir terazide artı eksi hesabı yapıyor gibi ellerini eğip büktü. “İşler senin için çok iç açıcı görünmüyor, dostum.”

Zifiri karanlığın ortasında, sayısız kez altında hayallere daldığım ayın altında Mia’ya doğru yola koyulmuşken arabanın içinde bir çığlık attım. Kraliçe II. Elizabeth köprüsünden son-

ra M25 otoyolunda 100 kilometrenin üzerinde hızla ilerlerken önüme çıkan her arabayı geçtim.

Açmak için elimi torpido gözüne attım ve endişemi yatıştıracak bir şeye ihtiyaç duyduğumdan uzun zamandır orada duran paketi almak için elimi uzattım. Bir sigara yaktım, önümde turuncu bir kıvılcım belirdiğinde mentolü içime çektim ama nikotin içimi delip geçen endişeleri dindirmedi. Mia güvende değildi ve kimsenin ona dokunmayacağından emin olmanın tek bir yolu vardı.

Sözümü bozmak zorundaydım.

Elini bırakmak zorundaydım.

Evimize geldiğimde basamakları tek tek çıkıp ön kapıdan girdim, gözümü Noel ağacına dikmiştim. Pencereye beyaz ışıklar yansıyor. Mia kanepenin köşesinden fırladı. “Ollie, ne oldu?” diye sordu. Üzerine SAVAŞMA SEVİŞ yazan tişörtümü giymişti, yeni duştan çıkmış olacak ki saçları hâlâ nemliydi.

Eli göğsüme uzandı ama yüreğim kaldırmadı. Onu bileğinden tutup, “Gitmelisin,” diyerek çektim. Yatak odamıza girip dolabın önüne dikildim. Mia da arkamdan geldi. “Summer’da ya da Jake’te kalamazsın.” Dolabın üstünden bir spor çantası indirip şifoniyerine doğru ilerlerken ellerim titriyordu. “Geri dönmek zorundasın.” Çekip açtığım her çekmeceyi yere düşürdüm ve ellerim otomatik olarak giysileri çantanın içine doldurmaya başladı. Birden gözlerimin arkasında bir ateş yandı, görüşüm bulanıklaştı. Sağlıklı düşünemiyordum. Zihnimi yiyip bitiren tek amaç Mia’yı bir uçağa bindirip Amerika’ya, buradan mümkün olduğunca uzağa götürmekti.

Elimden giysilerimi çekip beni şifoniyerden uzaklaştırarak, “Ollie, dur!” diye bağırdı Mia. “Seni asla bırakmam!”

Arkamı dönüp omuzlarını kavradım ve gözlerinin içine bakmak için eğildim.

“Yalan söyledim, Mia. Şuna bak, korkmayan birinin yüzü

böyle mi olur?” Bal rengi gözlerinde kendi yansımasını gördüm. Toy. Kırılgan. Ruhum çırılçıplak kalmıştı. “Çünkü dehşet içindeyim! Sana bir şey olmasına izin veremem. Tek yolu bu!”

Mia gözlerini kısıp kollarımı itti. “Sen tam bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun? Hani *ikimizdik*? Hani her şeyin üstesinden birlikte gelecektik?”

“İkimiz de ölürsek *sen ve ben* diye bir şey kalmaz,” diye bağırdım. Mia arkasını döndü, *ben de* parmağımla duvarı göstererek onun önüne dikildim. “O uçağa biniyorsun, Mia! Karşı çıkmayacaksın, hayatında bir kez olsun beni dinleyeceksin ve o lanet uçağa bineceksin.”

Gözlerimi onunkilere kilitledim, ikimiz de öfkelenmiştik. Mia’nın gözleri kan çanağına dönmüştü, yumuşacık dudaklarını titriyordu ve ağırlaşan yüreğim göğüs kafesimde çılgın gibi atıyordu. Ne ona ne de bendeki gücüne karşı koyabiliyordum. Nefesimi tuttum, gözlerime yaşlar dolarken yüz ifadesi netleşti.

Kararını vermişti.

Mia yatağın etrafından dolaşıp bir yastık aldı ve oturma odasına yöneldi. Gözyaşları arasında, “Öfke nöbetin bittiğinde etrafı topla!” diye fısıldadı zar zor. Çaresizce homurdandım ve çekmecelerden birini kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlatarak yatağın üzerindeki alçıpanda bir delik açtım.

Sonra da şifoniyerin önünde yere yığıldım.

Saatler geçti, evdeki tek ses televizyonda oynayan program ve Mia’nın oturma odasından gelen burun çekişleriydi. Uzun bir süre bu şekilde kaldım, dizlerim bükülmüş, bacaklarım uyuşmuştu. İçimdeki duygu yoğunluğu beni bitkin düşürmüştü, ayağa kalkıp yanına giderken uzuvlarım çok güçsüzdü.

Mia deri koltuğumuzda sırtı bana dönük halde uzanmıştı. Kahverengi saçları yastığın kenarından sarkıyordu. “Özür dile-

rim,” diye fısıldadım, sesimi duyunca dönüp bana baktı. Gözleri şişmiş, yanakları kıpkırmızı olmuş, çilleri kaybolmuştu ama yine de çok güzel görünüyordu. “Korkuyorum, Mia.”

“Biliyorum, ben de korkuyorum,” diye itiraf etti, sonra da yana kayıp bana yer açtı. *Sweatshirt*’ümü, tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıp kanepeye uzandım. Beni kollarına alıp ısıttı, başını iki yana sallarken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. “Seni bırakıp gitmiyorum, Ollie. Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap gitmeyeceğim. Seninle kalacağım. Ne olursa olsun, her adımında yanında olacağım.”

Yapılacak en doğru şey ona artık ölü bir adam olduğumu söylemek, onu kaçınılmaz sona hazırlamaktı ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Mia’nın bilmemesi daha iyiydi. Aksi takdirde telefonu açmamam için bana yalvarır ve her şeyden kaçmak gibi aptalca bir şeye kalkışırdı. Ne olursa olsun Travis, Summer, Jake ve diğerlerini bizimle gelmeleri için zorlayamazdık. Eğer kaçarsak, Dex hepsini öldürürdü. Kalbimi atıran her şeyi, en önemlisi de Mia’yı elimden alırdı. Eğer ölmek onu güvende tutacaksa binlerce kez ölürdüm.

Sığ nefesi dudaklarıma çarparken, “Bana bir söz ver, Mia,” dedim. Mia gözümün içine baktı ve başını salladı. “Eğer bir gece eve gelmezsem, beni beklemeden uyu. Gözlerini kapat ve uyu, böylece nerede olursam olayım seninle kalabilirim.” Gözlerimin içine bakınca yutkundum. “Beni hayal et, tamam mı? Bunu yapacağına söz ver.”

Mia’nın dudakları aralandı ve gözleri buğulandı. “Söz.”

Kanepeden kalkıp onu kucakladım ve yatağımıza kadar taşıdım. Duvardaki delikten, yatağımızın yanındaki kırık çekmeceyi ya da ahşap yatak başlığımızın üzerinden sarkan giysilerden söz etmedi. Onu yatağın üzerine yatırıp yavaşça soyarken Mia gözlerini benden ayırmadı.

Bu anı atlatabilmemin tek yolu, tüm bedenim ve duygula-

rım bunun son seferimiz olduğu düşüncesiyle beni parçalamak isterken tek parça halinde kalabilmekti. Buğday teni yatağımızın beyaz çarşaflarının üzerinde parlıyordu. Hiç acele etmeden parmaklarımın ucunu dudaklarında, boynunda ve göğüslerinde gezdirdim. Her santimi zihnime kazınmıştı ama bu gece ruhum da kazınacaktı, böylece ölümden çok sonra bile bizi hatırlayacaktım.

Parmaklarımla tişörtünü sıyırdım ve dokunuşlarımın altında teni hafifçe yükselip alçaldı. Bakışlarımı yukarı kaydırduğım da altdudağını ısırdı. Gözleri kapalıydı. “Gözlerini aç, aşkım,” diye fısıldadım, gür kirpiklerini kırparak gözlerini açtı.

Vücudundaki yolculuğuma devam ettim, bacaklarının arasına dokunduğum an tüm vücudu titredi ve sessiz komutumla bacaklarını ayırdı. Bakışlarımı gövdesinden aşağı kaydırırken Mia’nın gözleri dalgalanıyor, nefesi düğümleniyordu. Kalbim hızla atıyor, hassas kalbi şefkatime ihtiyaç duyuyordu.

Bacaklarının arasına geçerken burnum klitorisine çarptı ve gövdesine kadar ilerledi. Kulağının altını öpmek için boynuna yöneldim. “İlk kez seviştiğimizde,” diye fısıldadım boynuna. “Öncesinde senden bir şey istemiştım. Hatırlıyor musun?”

Mia’nın sırtı kamburlaştı ve meme uçları göğsüme değdi. “O anı ve bana hissettirdiklerini hep hatırlamamı istemiştın,” dedi.

“Evet.” Sırıttım ve dudaklarımı dudaklarına götürdüm. “Bunu da hatırla.”

O gece de her geceki gibi seviştik ve son şarkımızda kalbimin ritmini gizleyemesem de o aradaki farkı ne fark edecek ne de görecek. Söz konusu ikimizsek asla kendimi tutmamıştım ve Mia’nın üzerimde büyük bir gücü vardı.

Bu kız bir tasarımdı, bir sanat biçimiydi. Ne ressamılar ne müzisyenler ne de romancılar onun tenimin altındaki galaksileri aydınlatışını ya da kalbimi *River Flows in You* şarkısının

melodisiyle *attırışını* yakalayabilir ya da taklit edebilirdi. En yetenekli olanlar bile onun tenimi bir boya gibi renklendirip kanıma karışmasını kıskanırdı. İki yıldan uzun bir süre boyunca, onu şiirin her dizesine, kelimesine ve hecesine dökmüştüm ama asla yeterli gelmiyordu.

Tam bir mucizeydi.

Son birkaç yılını ona âşık olarak geçirmiştım ve Mia Rose'un artık kendi başına yeterince güçlü olduğunu bilerek gönül rahatlığıyla ölebilirdim. Kimseye ihtiyacı yoktu. Onu eski haline döndürmek için çok zorlanmıştım, bu kısmı doğrudu ama her zaman kendi kendini kurtaran biri olmuştu. Belki de Mia'yla geçirdiğim hayatımın tek amacı buydu. Ona yol boyunca verdiği mücadele ve savaşın, ben gittikten sonra hissedeceği özgürlük kadar güzel olabileceğini hatırlatmak... Ne de olsa bir zamanlar birlikteydik ve yaşadıklarımız çok güzeldi.

OTUZ İKİ

“Bir şair size bir kez âşık olursa, artık ölümsüzsünüz.”

OLIVER MASTERS

Offie

Noel günüydü ve Lynch, Travis’in ailesi, Jake ve Liam’la hediyeleşmek için evimizde toplanmıştık. Herkes benim meşhur sıcak çikolatamla Mia’nın piyanoda çaldığı Noel müziğinin tadını çıkarırken odamız gülümsemelerle ve kahkahalarla doluydu. Gecenin sonlarına doğru Jake’le Lynch sessiz sinemada bir ekip olmuş, birlikte bir *eggnog** bitirmişlerdi. Nasıl kazandıklarını anlayabilmiş değildim.

Herkes gittikten sonra hoparlörlerden bir *Mazzy Star* şarkısı yükseliyor, Noel atmosferini dağıtıyordu. Mia bir çığlık atarak geldi, kar tanesi desenli kırmızı kazağı ve deri pantolonuyla bana doğru koşarak beni ayağa kaldırdı. “Dans edelim,” dedi-

* Süt, krema, şeker ve yumurtayla yapılan, genellikle Noel zamanında içilen içki.
(ç.n.)

ğinde ikinci kez söylemesine gerek kalmadı. Sehpayı ittim ve oturma odamızda, şöminenin önünde, Noel ağacımızın renkli ışıkları gözlerimize yansırken dans ettik. “Sana hediyemi ne zaman verebilirim?”

Bunu daha önce konuşmuştuk. Mia’ya benim için bir sürü para harcamamasını söylemişim, o da ilk yılın kâğıt yılı olduğunu söylemişti. Ben de bunun Noel için değil, yıl dönümleri için geçerli olduğunu söylemişim ama Mia kuralları hiç sevmeydi. İlk yıldönümüzü kutlayamayacağımızı düşünmek kalbimi sıkıştırınca mecburen kabul etmişim. Tema bu olacaktı.

Kollarını omzuma dolamış, dudaklarında hevesli bir gülümsemeyle bana bakarken bir şey söylememe fırsat kalmadan telefonum çaldı.

Odadaki hava ağırlaştı. Midemde bir bulantı hissederken elimi pantolonumun cebine atıp telefonu çıkardım ve yana doğru uzattım.

Mesaj ekrandaydı. *Zaman geldi*. Bu iki kelime beni adeta felç etti.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum, kulaklarımın içinde bir şey patladı. Yumruğumu sıktım ve kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissetmeye başladım.

“Ollie, ne oldu?” diye sordu Mia ama sesi içimdeki çığlıklar kadar uzak, kaybolmuş gibiydi.

Oda etrafımda dönmeye başladı, hoparlörde hâlâ *Mazzy* çalıyordu ve sanki evimiz suyun dibine batmış gibi hissediyordum.

Mia yüzüme dokunarak, “Ollie?” dedi bir kez daha.

Minik eli çenemi kavrayıp bakışlarımı kendininkilere çevirdiğinde, acımı bir kez daha yutmadan önce kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Şey...” Boğazımı temizlemek için duraksadım. “Gitmem gerek.” Ama aslında bunu kendime soruyordum. *Gitmem gerek mi gerçekten?*

Elbette gitmek zorundaydım. Onu ancak bu şekilde güvende tutabilirdim.

“Şimdi mi?” Mia kaşlarını çatarak başım eğdi. “Bugün Noel.”

“İnan bana, bunu yapmayı hiç istemiyorum. Hatta bu yapmak istediğim son şey, aşkım. Ama başka seçeneğim yok.” Dudaklarıma zoraki bir gülümseme kondurdum ve bunun için çok çaba sarf ettim. Mia yüzümü inceleyince ne demek istediğimi anladı. Bakışlarımı kaçırdım, kolunu omzumdan çekip avucunu dudaklarıma götürerek bir öpücük kondurdum. “Üstümü değiştirmeliyim.”

Yatak odasına doğru ilerlerken onu oturma odasında öylece bıraktım. Aklımı yitirmememin tek sebebi güvende ve özgür olacağını bilmemdi. Hızlıca üzerime siyah bir kot pantolon, beyaz bir tişörtle siyah bir *sweatshirt* geçirdim. O an tek düşünebildiğim buydu. Tek ayağımın üzerinde zıplayarak botlarımı giydim ve kapıdan ona doğru baktım. Mia sehpayı yerine yerleştirmekle, yan masalardaki fincanları toplamakla meşguldü, nadiren temizlik yapardı. Bu defa, Mia'nın ihtiyacı olursa diye silahımı yatağın altına bırakmıştım ama kullanmak zorunda kalmamasını umuyordum. Onun için yazdığım mektubu, Travis'in bu hafta aldığı ikinci silahı ve bir kutu mermiyi almak için aceleyle dolabı açtım.

Gözlerim gardıropla kapı arasında gidip gelirken Mia'ya baktım, bir battaniyeyi katlayıp kanepenin üzerine seriyordu. Ellerim titrerken mermileri şarjöre doldurdum. Eve, yanına dönebilmek için ne gerekiyorsa yapacaktım ve bu sefer tamamen hazırlıklı gidecektim. Emniyetin açık olduğunu kontrol ettikten sonra silahı arkama sokup çekmeceleri kapattım.

Mia mutfaktaydı, sırtı bana dönüktü. Ona doğru yürürken aniden durdum, başımı çevirip derin bir nefes aldım. Midem düğümlenirken ciğerlerime giden oksijen azalıyor, dudakları-

mın arasından hızlı hızlı girip çıkıyordu. Avucumu yüzümde gezdirip gözyaşlarıma engel oldum ve arkamı dönmeden önce içimde kalan son gücü toplamak için başımı geriye attım.

Mia'nın kalçalarını kavrayıp onu kendime döndürdüm. Yüzünü ellerimin arasına aldım ama ıslıl ıslıl bakan bal rengi gözleriyle bana hiçbir şey söylemedi. Bedenim kendiliğinden ona doğru eğilerek onu tezgâhla benim arama sıkıştırdı. Burnumdan nefes almak için gözlerimi kapattım. Yağmur sonrası yaseminin belirgin kokusunu içime çektim ve bunu ruhuma kazıdım.

Onu öpmeden önce saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım, dudaklarımı dudaklarına götürdüm ve onu yumuşak hareketlerle öptüm. Dilimi yavaşça hareket ettirirken dudaklarını sertçe emdim. Gönülsüzce geri çekilmeden önce onu olması gerekenden daha uzun bir müddet öptüm. Burunlarımızı birbirine sürttükten sonra alınlarımızı birbirine yasladık. Başparmaklarımı yanaklarında ve dudaklarında gezdirirken, “Sana olan aşkım hiç bitmeyecek, Mia,” dedim. “Verdiğin sözü hatırlıyor musun?”

“Seni beklemeyeceğim,” diye fısıldadı ve ben de başımı sallayarak onayladım. Mia derin bir nefes verip kollarını bana doladı ama silahı fark etmedi. Gözlerini kırpıştırarak, “Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Beni kaybetmiyorsun,” diyerek yalan söyledim çünkü tek yolu buydu. Dudaklarımla alına bir öpücük kondurdum ve ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldim. Kalbimde uyarı ışıkları yanıp sönüyordu.

Elimi tokmağa koyduğumda, “Ollie,” diye seslendi arkamdan ve adımı onun ağzından duyunca donakaldım. Arkamı dönmedim, yapamazdım. Sesi aramızdaki boşlukta yankılandı. “Ben de seni seviyorum.”

Thurrock'a giderken Dex'i aramıştım ve adresi bana göndermeden önce detayların üstünden geçmişti. Buluşma iki saat içinde, çocukken tırmandığım iskelelerden on dakikalık bir mesafedeki bir depoda olacaktı. Zaman lehime işlediği için Adrian'a hızlıca bir mesaj gönderdim ve BOG'ların baskınından sonra uyuşturucuları yaktığımız yerde benimle buluşmasını söyledim.

Adrian'ın damalı *Civic*'i büyük binanın yanına park etmişti, torpidodan bir sigara almadan önce ben de yanına park ettim. Gözlerim Mia'nın Noel hediyesine takılınca vücudumdaki tüm kaslar gerildi, dizim zıpladı. Kalbim sızlarken paketi aldım, torpido gözünü kapattım ve Adrian'ın yanına gittim.

Hızlıca el sıkışıp birbirimizin sırtını sıvazladıktan sonra sigaraları yaktık.

Başta sessiz kaldık, ikimiz de hiçliğin kıyısındaiken duman ciğerlerime ulaşana kadar sigarayı içime çektim. Ay tepemizde parlıyordu, gece az sonra olacaklar için fazla huzurlu ve sakin. Düşüncelerim Mia'nın kutsal karmaşasına kaydı, bir şey söylemezsem muhtemelen kendimi kaybedecektim. "Baskından sonra buraya geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, dostum," Adrian başım arkaya atıp hafifçe kıkırdadı. "BOG'ların uyuşturucularını ve kirli paralarını yaktıktan sonra delirdiğinden emin olmuşum."

Sigaramın izmaritine bir fiske vurdum ve kül botuma döküldü. "Bu arada, yakmadım."

Adrian başını eğdi. "Ne? Kendi gözümle gördüm."

Başımı iki yana salladığımda ağızımdan sızan ince bir duman tabakası soğuk havaya karıştı. "Sen sadece benim görmeni istediğim şeyi gördün," dedim ve sigarayı yeniden ağızıma geri götürdüm. Arabanın arkasına doğru birkaç uzun adım attım.

Adrian da peşimden geldi ve anahtarı bagajın kilidine sokup açtım. Döşemeyi kaldırdığımda altındaki çatlaklarda rengârenk

bantlanmış para yığınları duruyordu. Adrian'ın toy yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Benimle kafa mı buluyorsun?" Yüzünü bana döndü, ben de elimi bagaj kapağından kaldırıp eğildim. "Burada en az on bin dolar vardır."

"Otuz bin," diyerek onu düzelttim.

Bu da içimdeki istifçi için cep harçlığı demekti. Mia'ya bir şey olmayacaktı. Bundan emindim. Geçen haftayı mali durumları gözden geçirerek geçirmiştım ve Mia'ya hayatı boyunca yetecek kadar param vardı. Ayrıca tek işle harikalar yaratan bir şair olmayı hiç ama hiç beklemiyordum ama mektubun yanına, komodinin üzerine ikinci taslağı da koymuştım. Mia bunu ya yayımlamak için Laurie'ye verecek ya da kendine saklayacaktı. Öleceğim için eser çok daha değerli bir hale gelebilirdi. İki durumda da her sayfada yer alan kelimeler bizi birbirimize kenetlemiş, onunla sonsuza dek şiirsel bir şekilde sevişmemizi sağlamıştı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, dostum," dedim. Sesimdeki samimiyet dikkatini çekti. "Bu benim için çok önemli."

Adrian başım eğip kollarını kavuşturdu. "Tabii, Oliver. Ne istersen. Sözümün eriyimdir, sen de benim dostumsun. Sana sadığım, hep öyleydim."

"Yanından ayrılır ayrılmaz sana bir adres göndereceğim, siyah poşetlerdeki parayı alıp o evin kapısına bırakmanı istiyorum. Parayı çoktan böldüm." Parayı Brad Burn'ün ailesine verecektim, keşke bu aile için daha fazlasını yapabilseydim.

"Peki ya geri kalanı?"

"Gerisi de senin." Kolumu bagajdan çekip sigaramı çatlamış betona doğru uzattım. "Seni Links'ten kurtarmak istiyordum. Bu para hayatının sonuna kadar rahat etmene yetmez ama bunu bir başlangıç olarak gör. Sen iyi bir adamsın, Adrian. Ve emin ol, hayatta çok daha fazla fırsat var. Bu dünya günlerini

uyuşturucu, ucuz içki ve anlamsız seksle geçiremeyeceğin kadar güzel. Bu fırsatı iyi değerlendir, A."

Adrian ensesini tutmadan önce avucunu kafasının üst kısmında gezdirdi. "Anlayamıyorum." Başını salladı, iri kahverengi gözleriyle beni inceleyerek ne düşündüğümü çözmeye çalışıyordu. "Sana ne olacak? Peki ya Ghost?"

"Her şey yoluna girecek," diyerek onu rahatlattım. "Öyleyse bunu benim için yapacağına güvenebilirim, değil mi?"

"Evet, elbette."

Sonraki beş dakika boyunca parayı arabasına yükledik, veda faslını kısa kestim ve birkaç dakika kala arabama bindim. Adrian yanımdan geçip gitti, ben de bir sigara daha yaktım ve Mia'nın hediyesine bakmak için torpidoyu açtım. Parmaklarım yırtık pırtık kâğıdın çizgilerini düzeltirken titriyordu.

Deponun önüne yanaşmak yerine arabayı arka tarafa sürdüm. Bu bir iş anlaşması bile olsa Ghost gibi adamlar kimsenin ön kapıdan girmesine izin vermezdi. Kimsenin üzerinde bir silah veya kablo olmadığından emin olmak için kontrol ederdi. Silahımı gizlice içeri sokmanın bir yolunu bulmalıydım ve çıkışların çoğu dışarıdan açılmaz haldeydi.

Umarsızca son kapıyı açmaya çalışırken sert bir rüzgâr gözlerimi yaktı. Bir kilometre kadar ileride tek bir sokak lambası yanıyordu ve ışık çok azdı. Bir adım geri çekilip binanın yan tarafına baktım. Üç kapı aynı hizadaydı, silahımı sadece birinin önünde bırakabilirdim ve eğer yanlış seçim yaparsam, tüm plan yanardı.

Silahı üç numaralı kapının tuğla duvarına dayadım, arabayı binanın arkasında bıraktım ve ellerimi ceplerime sokmuş, endişeden patlayacak bir halde ön tarafa yürüdüm. Daha önce Dex'e

Leigh olmadan bu işi nasıl yapacağımı anlatmıştım. Ghost, kilit altında tutulmuş bir bakireyi teslim etmek için bir kez daha buluşmadan önce paranın yarısını şimdi ödeyeceği izlenimine kapılmıştı. Ghost bunu da bir başka iş anlaşması zannediyordu.

Öyle değildi.

Bu gece ikimiz de ölecektik.

Girişte beni birkaç adam karşıladı, biri üstümü arayıp herhangi bir kablo olup olmadığını kontrol etti. “Temizim, dostum,” diyerek ona güvence verdim ve deponun içini taradım. Parlak mavi kapıları olan çok sayıda depolama birimi yerleşkenin koridorlarında sıralanmıştı, birkaçı açıktı ama buradan içeride ne olduğunu göremiyordum.

“Geç kaldın,” diye homurdandı. “Kız nerede?”

İrikıyım adamın boynu kapkalımdı, teninin altındaki damarları çok belirgindi. Yirmi kilo ağırlığında bir yüz, ondan daha da ağır ciğerler... Sarı, kızıl karışımı saçları ve buz mavisi gözlerinden anlaşılmazsa, aksanı kendini ele veriyordu. Evinden çok uzakta olan İrlandalı bir adamdı.

“Birinin açmasını istemiyorsan hediyeği partiye getirmezsin,” dedim sırtarak. Adam gözlerini kıstı, ben de başımı salladım. “İlk ödememi alana kadar takas gerçekleşmeyecek, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor gibi davranmayalım.”

İrlandalı adam yanındakine baktı. “Herif tam bir fırsatçı, ha? Hadi işimize bakalım.” Başını salladı, ben de onu depoların olduğu sıranın en arkasına kadar takip ettim, diğer adam da arkamdaydı.

Yanlarından geçerken gözlerim depolara kaydı. Bazılarının içi konteynerlerle doluydu ve adamlar onları oradan oraya taşıyıp düzenlemekle meşguldü. Bir diğerinde genç ve yaşlı kadınlar, boş bakışlarla ayaklı dolaplardan sarkan giysileri karıştırıyorlardı.

Koridorun iki zıt yöne ayrıldığı sıranın sonuna ulaşana dek

yürüdük. Önümde üç ofis vardı ama dehşete kapıldım çünkü İrlandalı adam, sağa dönmesini beklerken sola dönmüştü. Ben durunca o da durdu. “Bir sorun mu var?”

Zar zor bir adım attım. “Hayır, yok.”

Kapının önünde durduk ve İrlandalı adam hemen kapıyı açıp bir el hareketiyle beni içeri yönlendirdi. “Biraz beklemen gerek. Bu arada otur ve Ghost’un eğlenceli dünyasının tadını çıkar.”

Odaya adımımı attığım an kapı kapandı ve tanıdık bir yüz masanın üzerinden bana bakınca donup kaldım. Koyu renk gözler, içinde büyük bir kaos barındırıyordu. “Anne?” diye haykırdım.

“Oliver,” diyerek yerinden fırladı ve beni kapıdan uzaklaştırıp yanına çekti. Elimi tuttuğunda gözlerim bir cevap bulma umuduyla odanın içinde geziniyordu. “Zamanımız yok. Beni dinlemek zorundasın...”

“Şu an ne yaşıyoruz biz?” Kelimeler ağzımdan döküldü ama ne dediğimin farkında değildim, yüz ifadesi yumuşayınca kolumu çekip geriye doğru bir adım attım. Kalbim boğazımda atıyordu, olanları anlamlandırmaya çalışırken çenemi sıktım. “Seni Dex mi gönderdi? O kadar insan arasından, onu öldürdüğümden emin olmak için annemi mi gönderdi? Yoksa öldüğüme tanık olmak mı istedin? Son yirmi yıllık işkence seni yeterince tatmin etmedi mi?” diye fısıltıyla haykırdım. Dönüp gergin ellerimi saçlarımin arasında gezdirirken, “Git buradan,” dedim ve elimi tokmağa götürdüm.

“Oliver, dur!” diyerek önüme atladığında saç tutamları yanağına düştü. Eli kolumu sıkınca irkildim.

Eline ve gözlerindeki dehşete baktım. “Sakın bana dokunma,” diye bağırdım ve onu duvara doğru itip parmağımı göğsüne dayadım. “Bana dokunmaya, benimle konuşmaya, ölmemi seyretmeye hakkın yok. Tüm haklarını kaybettin.”

“Biliyorum, Oliver,” diye ağladı. “Ben berbat bir anneydim. Seni asla hak etmedim.”

“Bunları dinleyecek zamanım yok,” diyerek başımı salladım, sonra binanın karşı tarafında duran silahı alıp gelmek için kapıyı açık tutacak bir şey aramak üzere odaya bakındım. Ghost her an bu kapıdan içeri girebilirdi.

Peşimden gelerek, “Hayır, beni dinle,” diye bağırdı. “Temizim, bebeğim. Ve artık nihayet sağlıklı düşünabiliyorum! Bunu yapamazsın, Oliver! Eğer bir mucize eseri buradan canlı çıkmayı başarırsan, her şey bitmiş sayılmaz. Başmdan beri seni öldürmeyi planlıyordu,” diye saçmaladı.

Arkamı döndüm. Zaman geçiyor, öfkem artıyor ve başımın yan tarafına şiddetle vururken elim titriyordu. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır, her şeyi bilmiyorsun!” diye bağırdı.

Dişlerimi sıkıp yüzüne yakın bir mesafeden, “Şu an iki saniiyemiz var, bunu telafi etmek için yirmi senen vardı! Şimdiyi mi buldun?” diye çıkıştım ona.

Annemin omuzları çöktü ve elinin tersiyle gözyaşlarını sil-di. “Bunu senin için yapmama izin ver. Sana yaşattığım onca şeyden sonra, bir kez olsun anne olmama izin ver. Bunu yapmama izin ver.”

“Hayır,” diye başımı iki yana salladım, arka kapıyı sıkıştırmak için botumu çıkarırken görüşüm bulanıklaştı. “Seni öldürürler. Ben kaderimi çoktan kabul ettim,” derken arkamı döndüm ve kapıya uzandım.

“Bunu yapacağından emin olmak için Leigh’e Mia’yı öldürmesini emreden Dex’ti.”

Duraksadım ve arkamı döndüm. Bu doğru olamazdı. Leigh gibi kızları daha önce de görmüştüm. “Hayır. Leigh, Mia’yı kıskanıyordu.”

“Hayır, Oliver. Leigh, Dex için her şeyi yapardı. Bir şeyin,

bir ailenin parçası olduğunu hissetmek için her şeyi yapardı. Dex'in Mia'yı rahat bırakıp bırakmayacağını kim bilebilir? Yapamazsın, Oliver. Mia'nın sana ihtiyacı var. Bebeğin sana ihtiyacı var."

Donup kaldım.

Ciğerlerim dondu. Göğsüm dondu.

Düşünemez oldum.

"Ne?" diye fısıldadım. Başım yavaşça titriyor, gözlerim kısılıyordu. Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Onu doğru duymuş olamazdım ama kalbim doğru duymuş olmalıydı. Göğüs kafesimde sert ve ağır bir darbe hissettim, kalbim çok daha hızlı atıyordu.

Gürültülüydü ve durmaya niyeti yoktu.

"Mia hamile," diye devam etti ve gözyaşlarım adeta dondu. "Onu dört hafta önce gördüm. Farklı bir ışıltısı vardı, bunu ancak bir anne anlar. O bakışı asla unutmayacağım, Oliver. Bunu yaparsan sadece Mia'nın hayatını değil, bebeğini de riske atacaksın. Sen ölünce Dex'in ne yapacağını kim bilebilir?"

Bunu söyler söylemez kapı açıldı ve sonraki her şey ağır çekimde ama bir o kadar da hızlı gerçekleşmiş gibiydi.

Takım elbiseli, uzun boylu bir adam odaya adımını attığı an annem eteğinin altından bir silah çıkarıp adamın kafasına doğrulttu ve tetiği çekti. Adam yere yığılırken gök gürültüsünü andıran bir *patlama* sesi kulak zarımı delip geçti. Kulaklarımda bir çınlama koptu, işitme duyum geçici olarak köreldi ve annemin dudakları kıpırdayınca gözlerimi etrafta gezdirdim. "KAÇ!"

İki adam Ghost'un cesedinin üzerinden kalkıp öne atıldı, ben dönüp çıkışa doğru koşarken bir el daha ateş edildi ve kurşun beni sıyırdı.

Kapıdan çıkmayı başardığım an Adrian'ın *Civic*'i camı açık bir şekilde yanıma yanaşırken soğuk rüzgâr yüzüme çarparak

gözyaşlarımı dondurdu. “Atla,” diye bağırdı, hemen arabanın etrafından dolanıp içeri daldım. O esnada binanın içinde silah sesleri birbiri ardına patlıyordu ve içeride annemin olduğunu bilmek kalbimi paramparça ediyordu.

Onu orada bırakmıştım.

Annem ölmüştü ve ben onu orada öylece bırakmıştım.

Çıglık atarken avuçlarımı kulaklarıma bastırdım, Adrian patinaj çekerek araziden uzaklaştı. Lastikler kayıyor, asfalt toz atıyordu.

Ne halt ettim ben?

Gösterge panelini yumrukladım, öfkem içimi parçalıyordu.

“Mia’nın sana ihtiyacı var. Bebeğin sana ihtiyacı var.” Annemin felç edici sözleri zihnimde yankılanıyordu. Adrian ara sokakta hızla ilerlerken avuçlarımı kızgın yüzümde aşağı yukarı gezdirdim ama öfkem, yalnızca kafamın içinde titreşen kötü niyetli düşünceleri körüklüyordu.

Elimi cebime soktum ve Mia’nın Noel hediyesini çıkardım, öfke dolu bir şaşkınlıkla titreyen ellerimle kâğıdı tekrar tekrar buruşturmaya başladım.

Bu işten asla sıyrılamayacaktım.

Ailem asla güvende olmayacaktı.

Dex hayatta olduğu sürece imkânsızdı.

“Adrian,” dedim öfkeyle ve başımı ona doğru eğdim. “Beni Dex’e götür.”

OTUZ ÜÇ

“Hepimiz biliyoruz
hikâyenin nasıl bittiğini.
Bir kere olsun,
Biraz g i z e m,
Ve bolca d a s i h i r l e
Bunun dışına çıkalım.”

OLIVER MASTERS

Offie

Adrian arabayı Thurrock'ın ıssız sokaklarında hızla Dex'in evine doğru sürerken içimde giderek büyüyen öfkeye hâkim olamıyordum. Ellerim titriyordu, boğazına yapışıp beni son vermekle tehdit ettiği yaşamını sonlandırmak istiyordum. Yeterince hızlı gitmiyor diye Adrian'a çatmamak için kendimi zor tutarak çenemi sıktım. Göğüs kafesim ve ciğerlerim, aklımı başıma toplamaya çalışan Aziz'i geride tutmaya çalışmaktan yanıyordu. *Sürtük, şimdi senin sıran değil.*

Dizim olağanüstü bir hızla sıçradı. Annemin canını alan kurşunlar kulağımdan gitmiyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışmayı uzun süre önce bırakmıştım. Dex, Leigh'i kanımı, bebeğimi öldürmesi için göndermişti. Kışın ortasında deli gibi terliyordum, öfkeden gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyordu.

Soğuğu bile hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey delilikti. Sıkıttığım yumruğumu ortadaki konsola vurup, “Sikeyim, acele et!” diye bağırdım.

Adrian bir eliyle bana doğru uzanıp diğeriyle direksiyonu sıkıca kavradı. “İyi düşün. Bir saniye dur ve yapmak üzere olduğun şeyin farkına var.”

Başımı yana eğdim. “Sakın beni sorgulamaya kalkma.”

“Lanet olsun, ne halt yapacaksın?”

Dünyayı ortadan ikiye yaracağım ve hepsini yutacağım.

Hepsini geberteceğim.

Honda kaldırıma çıktı ve Adrian’ın tamamen durmasını beklemeden arabadan atladım.

Alevler... Kırmızı, sarı ve turuncu alevler puslu görüş alanımı kaplarken eve doğru koştum. Silahım yoktu, eve tek başıma daldım. İntikam arzusuyla yanıp tutuşurken içimdeki öfke beni paramparça ederek etkisine aldı. Cephane duygularımdı ve bu noktada kendimi parçalayıp parçalamadığımı, içimde kükreyen güç beni yenilmezliğime inandırdığı için kanımın akmaya devam edip etmeyeceğimi düşündüm.

Eğer bu gece burada ölürsem, belki de ölümsüz öfkem beni hayata geri döndürecekti.

Kapıyı kırıp içeri daldığımda oturma odasındaki üç adam koltuklarına uzanmıştı, hiçbiri beni beklemiyordu.

Dex aniden koltuktan fırladı ve şaşkın gözleri benimkilerle kilitlenince gülümsemesi çabucak soldu. Smith hemen yanına dikildi, bakışları Dex’le benim aramda gidip geliyordu. Üç ayaklı sehpanın üzerindeki küçük televizyonu odanın öbür ucuna, Smith’in kalın kafasının yanına fırlattım ve anında kanepeye yığıldı.

Dex silahına uzanırken gözleri fal taşı gibi açıldı, silahı

tavanda bir delik açarken sehpayı yüzüne çevirdim. Silah sesi umurumda değildi. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Üçü de gebe-recekti.

Bir anlığına Mia'yı düşünmek bile zihnimi, tepkilerimi ve adımlarımı hızlandırdı. Üçüncü adam buzdolabının üstünde duran silahını almak için mutfığa gitti, Dex sehpayı göğsüne iterek kaba tehditler savurmakla meşguldü. Sehpanın kenarını tutup onu duvara fırlattım, pencerelerden biri kırıldı.

Dex bana bir yumruk savurdu ama ıskaladı, çenesine bir yumruk indirdim. Sırtüstü kanepeye düştüğünde yere düşen silahı kaptığım gibi kaçan herifin sırtına hedef aldım.

Her şey çok hızlıydı.

Acıdan kıvranan yüreğimden kan donduran bir çığlık koptu ve tetiğe birbiri ardına basarak ateş ettim. Kanı beyaz buzdolabına sıçrarken kırmızı renk görüşümü bulandırdı. Adam yere düştü ve kafasını fayansa çarptı.

Dex'e döndüğümde yüzüme bir yumruk indirdi. Geri savrul-dum ama hemen toparlanıp silahımı ona doğrulttum fakat yandan başka bir silah sesi gelince geri çekildi.

Smith.

Bakışlarım ona kaydı, tabancasını bana doğrultmuş bir şekilde yanımda duruyordu.

“Bana bulaşmayı hiç istemezsin!” diye bağırdım. Hem gözüm-den yaşlar süzülüyor hem ellerim titriyordu. “Seni geber-teceğim!”

Tek bir el silah sesi vücudumun yan tarafını ele geçirdi. Gözyaşlarım durdu, silahın etkisiyle geri savrul-dum ve nefesim kesildi. Duvara yaslandım, silah elimde ağırlaşırken yerçekimi beni kendine çekiyordu.

Mia, bebeğim... Tüm gücümle kendimi duvara doğru ittim ve silahı Smith'e doğrulttum. Hepsi ölene kadar durmayacak-tım.

Umarsızca tetiği çektim, silahımdan fırlayan kurşun gürültüyle Smith'in alnının ortasından geçip arkasındaki duvarı kana boyadı.

İkinci esinti içimde bir adrenalin patlaması yarattı. Yan tarafımdaki keskin acıya ve akan kana rağmen yerimden fırlayıp Dex'e gittim.

Yavaşça başını iki yana salladı, panik tüm vücudunu ele geçirmişti. Tek bir kelime etmesine fırsat kalmadan silahın dipçliğini kafasının yan tarafına indirdim.

Dex kanepeye düştü, siyah saçlarından tutup başım geriye çektim ve namlunun ucunu çenesinin altına dayadım.

“Tamam, anladım,” dedi. Titreyen ellerini havaya kaldırmıştı. “Anladım, Oliver.”

Mia ve bana dair görüntüler kafamın içinde havai fişekler gibi patlıyordu. Yemekhanede gözlerimizin ilk buluştuğu an, banyoda ilk konuştuğumuzda yüzünde beliren küçük gülümseme, gece geç saatlerde buluşmalarımız, kütüphanede onu kovalamam, ona kitap okumam, sevişmelerimiz, birbirimiz için savaşmamız, gözyaşlarımız, bal rengi gözleri, kâğıttan güller, danslar, yıldızlar, güneşin doğuşu, evlenme teklifim, sarhoş gecelerimiz, düğünümüz... Sonsuz, çılgın bu aşka düşüşümüz...

“Hayır!” Yüzümü koluma silip başımı eğdim. “Hiçbir bok anlamadın.”

Tetiği çektim.

“Oliver!” diye bağırdı Adrian, gözlerim gittikçe ağırlaşıyordu. Siyah *sweatshirt*'ümü çıkarmış, yarama sarmıştım ama işe yaramıyordu. Beyaz tişörtüm kandan sıırılsıklam olmuştu. Her yer kan içindeydi. Öfkenin rengi. Aşkın rengi. *Bu nasıl mümkün olabilir?* “Dayan, dostum. Hastaneye gelmek üzereyiz.”

Başımı sallayarak, “Hayır,” diye mırıldandım. Silah hâlâ elimdeyken, acıdan gözlerimi sıktım. Bedenim bayılmanın eşiğindeydi ama Mia’yı tanıyordum, beni beklediğini biliyordum. “Beni eve götür.”

“Dayanamazsın,” dedi Adrian endişeyle ve arabayı sağa çevirdi, başım yolcu tarafının camına düştü.

Silahı kaldırıp bacağımın üzerinde dengeleyerek ona doğrulttum. Dişlerimi sıkarak, “Sikeyim, beni eve götür, ” diye homurdandım. On dakikalık bir mesafede olmalıydık, yanına gidebilirdim.

“Kahretsin, Oliver!” Adrian avucunu direksiyona vurduktan sonra ellerini sallayıp derin bir nefes verdi. “Tamam, seni eve götüreceğim ama seni tanıyorum, Oliver. Beni vurmazsın.” Sesi titriyordu, elini sıkıttığım yumruğumun üzerine koydu. “Bana güvenmek zorundasın, dostum. *Tamamen*. Bana tamamen güvenmelisin, Oliver. Beni duyuyor musun?”

Başımı salladım. Adrian direksiyonu diziyle sürerken ellerim giderek güçsüzleşti. Silahı gömleğiyle sildi. 100 kilometreden fazla bir hızda ilerlerken silahı kapının cebine bırakıp bardak tutucusunda duran telefonu aldı ve bir numara tuşladı. Sonra bana döndü. “Evet, ben Memur Adrian Taylor.” Korkulu gözlerini yeniden yola çevirdi. “SC O 10, gizli görevdeyim. Yanımda durumu kritik, yirmi üç yaşında bir erkek var. Karnından silahla vurulmuş. Hava ambulansına ihtiyacım var...”

Kaşlarımı çattım. Dayanılmaz acıya rağmen, “Ne?” diyebilirdim zar zor.

Adrian telefonda konuşmaya devam ederken başını bana eğdi. “Konum?” Bana bakarken nefesi ağırlaşmış, sesi titriyordu. Dönemece geldiğimizde gözlerimi sıkıca yumdum. “Surrey’deki Masters mülkü...”

Acıdan kıvranarak yan tarafıma doğru kayarken arabanın içindekiler sürüklendi, iki parmağımla Mia’nın Noel hediyesini

tutup avucumun içine aldım. Başımı pencereye yaslayarak bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve yolun geri kalanında gözümü aydan ayırmadım.

Adrian rekor bir sürede evimin önüne geldi. İçim yanıyordu. Acı dayanılmaz bir hal almıştı. Noel ağacımızın ışıkları pencerede parlarken ön kapıya doğru attığım yavaş, kısa adımlar bana bir kilometre gibi gelmişti. Adrian arabanın kapısını çarpıp çıkmadan önce arkamdan bağırdı ama ben hediyesini avucumun içinde tutarak ilerlemeye devam ettim. Muhtemelen mahvolmuştu ama bilmeliydi.

Ön merdivenlere ulaştığımda kanlı elimi cebime soktum ve anahtarlarımı çıkardım. Birkaç denemeden sonra kapı açıldı, ben de kapının pervazına yığıldım.

Oradaydı, yatak odamızdan çıkıp kırmızı pijamaları ve dağınık saçlarıyla karşımda belirdi.

Varlığı o kadar etkileyiciydi ki....

Kolumu aşağı bıraktım.

Mia.

Sadece onu gördüm, o da sadece beni gördü.

Dehşete kapıldı ama benim yüzümdeki gülümseme kaybolmamıştı.

Eve varabilmişim.

“Bir bebeğimiz mi olacak, aşkım?” diye fısıldadım. Mia’nın eli ağzına gitti, başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Kapı çerçevesinden aşağıya doğru kayarken rahat bir nefes aldım. Mia bana doğru koştu, güzel dudaklarından soğuk kış gecesini delip geçen bir çığlık döküldüğü sırada beni yakaladı. Birlikte yere düştük ve uyuşmuş bedenim ılık bir kan gölünün içinde uzanırken başımı göğsüne bastırdı. Titreyen elleri saçlarımda defalarca gezinirken çaresiz çığlıkları zifiri karanlıkta yankılanıyordu.

Mia haklıydı. Ölümün, özellikle de onun kollarındayken huzur verici bir yanı vardı. Sonsuza kadar burada kalıp kalbinin atışını dinleyebilirdim. O sesi ezberlemiştim. Bir başkasının-kindenden ayırabilirdim. Sesini bilmekle kalmıyor, sert atışların hepsini kendi göğsümün içinde hissediyordum.

Çünkü onun kalp atışları benimkilerin yansımasıydı.

Adrian onu sakinleştirmeye çalıştı ve elini omzuna koydu ama Mia sarsılarak başını sallamaya, çığlık atmaya başladı. Yumuşak saçlarının uçları, sevişirken kalçalarını üzerimde yuvarladığı zamanlardaki gibi boynuma değiyordu. Gözlerim ağırlaştığında yanaklarının sıırılsıklam olduğunu, gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve saçlarında dans eden kar tanelerini görmek için başımı kaldırdım.

“Ollie, lütfen,” diye bağırdı. Titreyen dudaklarından hıçkırıklar dökülüyordu. “Gözlerini aç. Gözlerini benden ayırma.”

Acı dağılıyordu. Artık korkmuyordum.

Kalan azıcık gücümle gözlerimi kırpıştırarak açtım ve çocukken konuştuğum ayın altında kar tanelerinin üzerime düştüğünü gördüm. Sıkıttığım yumruğumu açtım, Mia’nın hediyesi avucumun içindeydi. Son Noel’imizde ona verebileceğim tek hediye buydu. *Özgürlük*.

Kâğıt uçak parmaklarımın arasından düştü ve başımı kaldırıncaya Mia’nın çığlığını gördüm fakat bu defa sesi kulaklarıma ulaşmadı. Mia göğsüme vuruyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum. Parlak mavi ve kırmızı ışıklar etrafımda yanıp sönüyordu. Bal rengi gözlerini ruhuma kazımak için bir kez daha gözlerimi kırptım.

Sonunda özgürdük...

Oliver Masters'in notu

Ben bir hayalperestim ama korkmuyorum. En azından artık.

Hayatım boyunca bir hayali yaşadım. Kendi dünyamı yarattım ve onun içinde kayboldum çünkü etrafımı saran gerçekliğe inanamıyordum. Dışarıda biraz ışık ve bir parça iyilik olduğundan emindim. Daha nazik insanlar, daha sıcak yerler. Gerçek gülümsemeler, içten kahkahalar ve özverili bir sevgi. Bunların hiçbiri yalan olamazdı çünkü hepsi hikâyelerde anlatılıyordu. Her hikâyede gerçeklik payı vardı. Gerçek olan her şey bir zamanlar hayal edilmişti, kendimi bununla avutuyordum. Ya tüm kalbimle inandığım bu dünyayı bulacak ya da gerçekliğimle yüzleşecektim ama o zamana dek kendimi hayallerimdeki dünyaya taşıyıp duracaktım çünkü bu çok daha güvenilir ve kolaydı.

Mia'yı da kendi dünyama almış, onu karanlıktan uzaklaştırmıştım.

Birlikte danslar etmiş, öpüşmüş ve cennetimizde kapılar ardında sevişmiştik.

Çok güzeldi, hatta şiirseldi.

Ben bir erkeğim ama artık korkmayı bıraktım.

Ne ağlamaktan.

Ne hayal kurmaktan.

Ne de kalbimdeki tüm sevgiyi Mia'ya akıtmaktan.

Kalbimi avucuma alıyorum çünkü kırılmasından korkmuyorum. Hem hiçbir zaman benim değildi ki. Hep başkalarına aitti. Aptalca hatalar yapan annemden bir parçaydı, yine de o şartlar altında annem elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Belki her zaman doğruyu seçemese de beni kendi bildiği şekilde sevdi.

Kimi zaman da kardeşimden bir parçaydı çünkü hasta düşüncelerine rağmen onu suçlayamazdım. Neticede onu büyüten

bir fahişeydi, acı gerçeklerden sürekli kaçan bir erkek kardeşi ve hayatta nasıl başarılı olacağına dair ona bir sürü tavsiyede bulunan çok sayıda müşterisi vardı. Belki her zaman doğru olanı yapamadı ama beni kendi bildiği şekilde sevdi.

Bazen de Ethan'dan bir parçaydı çünkü ben sevemezken o Mia'ya yeterli sevgiyi verdi. Ben koruyamadığımda onu korudu. Kız kardeşini yüzüstü bırakmanın verdiği suçlulukla onun yerinde kim olsa yapacağı şeyler yaptı. Bunu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Onun gücüne, sadakatine ve bağlılığına hayranım. Belki her zaman doğru olanı yapmadı ama Mia'yı kendi bildiği şekilde sevdi ve umarım bir gün aşkı yeniden bulabilir...

Son olarak da babamdan bir parçaydı çünkü bu dünyaya gelmemde onun da payı vardı. Hayatımda olmamaya karar vermiş olabilirdi, belki de varlığımdan hiç haberi olmamıştı ama iki durumda da beni Mia'ya götürdü.

Hayır, kalbim asla bana ait değildi. Onaran da şekillendiren de paramparça eden de yaramı saran da hep başkasıydı. Hepsi beni bugün olduğum adam yaptı ve bunun için kendimi seviyorum. Çünkü kalbim şu an nasıl olursa olsun, Mia ona hâlâ aynı değeri veriyor.

Hâlâ bir hayalperestim ama artık korkmuyorum.

Çünkü onu buldum.

Tek yapmam gereken gözlerimi açmaktı.

SONSÖZ

“Bazen kalbimden,
istediği şeye karşı bitmek tükenmek bilmez açlığından
korkuyorum.

Durmasından,
sonra tekrar atmasından...

-Edgar Allan Poe

Mia

Ellerimden kayıp gittiği günü asla unutmayacaktım.

Her yerimiz kanla ve karla çevrilmişken başını göğsüme yasladığımda hıçkırıkları umarsız yakarışlarımı bastırmıştı. Gözlerimi gözlerime kilitlemişti, yeşil gözlerinde merak, sonsuzluk inancına tutunan hüznü bir özgürlük karışımı bir şeyler vardı. Gözlerinin rengini ilk defa bu kadar canlı görüyordum. Tüm varlığım kederden tutulmuştu. Sanki sonsuz, uçsuz bucaksız bir karanlığın, gittikçe hızlanan bir sarmalın içindeydim.

Sonra kapanmadan hemen önce gözlerini bir kez kırdı.

Canım, kanım, ciğerlerimdeki oksijen... hepsi paramparça olmuş, küçük parçalara bölünmüş ama yine de ufacık bir iplikle birbirine tutunuyordu. Kalbimle. Kalbim, vücudumun kalanıyla bağıni kesmiş gibi kendini otopilota almış ve pompalıyordu.

Gümbürtüsü kulağımdaydı, durmasını dilemiştim ama kalbim vazgeçmeye hazır değildi. Önümdeki manzaradan vazgeçmeyi reddederek sabit atışını sürdürdü. “Gözlerini aç,” demiştim. Daha doğrusu umarsızca yalvarmışım.

Sonra da beklemiştim.

İki saniye geçmişti; vücudum onun bağlantısının kesilmesiyle iyice güçten düşerken kalbim pompalıyordu. Bekledim.

Üç saniye.

Sonra sağlık görevlileri onu kollarımdan çekip aldı.

Bu üç yıl önceydi.

Yumuşak pembe bir parıltı koridora yayıldı ve ışığı takip ettim, elimde bir kahve kupasıyla kapıya gelmeden hemen önce durdum. Odasından gelen kıkırdama sesleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu, köşeyi dönüp yatak odasının pervazına yaslandım. Gök mavisi renkli tavanından origami güller ve kâğıttan uçaklar sarkıyordu. Jake biz seyahatleyken onun odasını hazırlamış, Noel için eve dönmeden hemen önce hazır hale getirmişti.

Yukarıda dans eden takımyıldızlarının ve origamilerin altında gözlerim gözlerini yakaladı.

Çok güzellerdi. Nadir güzellikteydi ama birinin kopyasıydı. Tanıdık bir renkti. Güneş en tepedeyken palmiye ağaçlarının kıyı şeridindeki yansımanın rengiydi. Tanrı’nın yarattığı üç şeyin çarpıştığı mükemmel zamanlamanın rengi. Güneş, ağaçlar ve deniz.

Ollie’nin rengi.

Gamzesi yanağında belirince masumca gülümsedi, sonra kollarının arasına kıvrıldı.

Ollie’nin bakışları kitaptan bana kaydı ve yeşil gözlerindeki

o düş kıvılcımı donup kaldı. Aynı gülümseme onun da yüzüne kondu. “Ah.” Ollie başını küçük kızımıza doğru çevirdi. “Başım belada.”

“Hem de çok büyük belada.” Bakışlarımı kahverengi saçları, yemyeşil gözleri olan yaramaz kızıma diktim. “Şimdiye dek uyumuş olmalıydın.” Ollie’ye döndüm. “Sen de şu an... şey... Bu cümleyi gerçekten bitirmek zorunda mıymı?” Başımı genç kulaklara doğru eğdim.

Ollie sırtarak kitabı kapattı. “Evet, kızmış. Babanın başı dertte.” Yatağında doğrulup paniklemiş gözlerle ve gülümseyerek kapıyı işaret etti. “Kaç, Ever. Benim için çok geç ama senin hâlâ vaktin var!”

Evermore telaşla arkasını döndü, küçük ayak parmakları tahta kalaslara değene kadar yatağın kenarından kaydı, sonra da kıkırdayarak bana doğru koştu. Onu tek kolumla kucakladım ve yatağa geri götürürken yüzümü boynuna gömdüm. Ollie kıkırdamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Ever doğduktan sonra yeniden hamile kalamadım ama hayatımda daha mutlu olamazdım. Tek ihtiyacımız olan şey Evermore’umuzdu. “Tamam, bir kitap daha oku. Sonra anne baba zamanı.”

Ollie kaşlarını oynattı. “Öyle mi?”

Yüzüm kızarak Ollie’nin yanına uzandım, Ever ikimizin arasına kuruldu. Ollie kitabını açtı, sayfaları ona söyleyeceğinin sözleri için arka arkaya çevirirken başımı omzuna yasladım. Büyüleyici ve zarif sesi kalbimi fethetti. Gözlerimi kırıştıtarak baktığımda kıkırdayan dudaklarını, kızımıza kitap okurken yavaşça kırptığı gözlerini yakaladım.

“Başını yastığa yasla, Evermore. Çünkü korkacak bir şey yok.

Sevgi canavarları öldürür; kadife gökyüzü sıcacık ve ber-rak.

*Uykuya dal Evermore, artık aya dokunmakta özgürsün.
Göğe süzül ve yıldızlarla dans et; annen ve baban seni iz-
liyor.
Maceranın içinde kaybol, Evermore ama asla çok uzağa
gitme.
Gittiğinde bile kollarımda kal, benimle kal.
Meleklerle uyu, Evermore. Yakında güneş doğacak.
Ama sadece sabahın ışıkları fısıldadığında...
Gözlerini aç.”*

***Birlikteydik
Ve her şey çok güzeldi.***

TEŞEKKÜRLER

Bugün 24 Ocak 2020 ve ben uzun bir süre beklettikten sonra nihayet son sözü yazıyorum. Evet, kitabın yayımlanmasına iki hafta kaldı! Eğer bu satırları okuyorsanız bu tarih çoktan gelmiş ya da geçmiş demektir. Bunu anlatıyorum çünkü bu hikâyeyi bitirmekten ne kadar korktuğumu itiraf etmek istiyorum. Ödüm koptu. Bu işi duygusal bir yüke dönüştürmeden düzeltmeleri ve beta okumaları zar zor yapabildim. Son sözü eklememeyi bile düşündüm, ki bu fikre çok yakındım çünkü hikâyeyi hak ettiği şekilde bitirebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama bitirdim.

Şu anda her neredeseyeniz sizden bir iyilik istiyorum.

Gözlerinizi kapatın ve kalbinizin ne için attığını bulun. Bulduğunuzda, belki de başından beri biliyordunuz, ona her şeyinizi verin. Kendinizi de kalbinizi de açın. Peşinden koşmak yetmez, ona dönüşün. Onu içinize çekin. Onu yaşayın. Onu sizden ne korkunun ne belirsizliğin ne güvensizliğin ne de herhangi birinin veya bir şeyin almasına göz yumun. O orada ve sizin. Belki de reddedileceksiniz ama bu pişman olmanızı gerektir-

meyecek. Reddedilmenin üstesinden gelmeyi öğrenebilirsiniz ancak pişmanlık hayatınızın geri kalanında yakanızı bırakmaz.

Altı ay. Altı ay içinde tüm hayatım değişti ve teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. En iyi ekibimin, bu karakterlere bayılan kitapseverlerin, ömür boyu sürececek arkadaşlıkların ve yeni fırsatların listesi uzayıp gidiyor...

OKURLARIMA teşekkürler. Her sabah, sizleri hak etmek için ne yaptığımı bilmeden uyanıyorum. Her gün bana gönderdiğiniz mesajları okuyorum ve duygularıma hâkim olabilene (evet, ben Ollie'nin ta kendisiyim) dek cevap vermem biraz zaman alsa da yazdıklarınız kalbime dokunuyor. Kulağa çok basit görünebilir ama çok teşekkür ederim. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Hikâyeyi ve karakterleri anladığınız için teşekkür ederim. Gözyaşlarınız için, gülümsemeleriniz için, hayal kırıklığımız için, sabrınız için, ilişki kurduğunuz için, ders çıkardığınız için, bu kitapların içinde kendinizden parçalar bulduğunuz ve bunları benimle paylaştığınız için teşekkürler.

SOKAK EKİBİME, tüm kadınlara teşekkürler. Hepinizi yürekten seviyorum ve bu ekibe sadece son iki ay içinde dahil olmanıza rağmen daha iyi bir kadınlar kulübü hayal edemedim! Bitmek bilmez coşkunuz, heyecanınız ve tutkunuz beni her gün kamçılıyor! Bana inandığınız, cümlelerimi duyurmak istediğiniz ve muazzam çabalarınız için size yürekten minnettarım. Hepinizi seviyorum!

ARC ARMY'ye teşekkürler. Bu topluluktaki yetenek, tutku ve istek akılalmaz seviyede. Açık ara farkla, günümün en sevdiğim kısmı sizden bir mesaj almak. Güzel grafikleriniz için, kitabımı paylaştığınız, komik görseller hazırladığınız ve bu hikâyede bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu hikâyenin hakkını verebildiğimi düşünürsünüz çünkü sonsözü yazarken aklımın bir köşesinde hep siz vardınız. Sonsuza dek sürececek bir mutluluğa içelim!

BİRİCİKlerime teşekkürler. En stresli günlerde yüzümdeki gülümsememi koruduysam sizin sayenizde. Son zamanlarda o kadar aktif olmadığımı biliyorum ama yine de siz hanımların birbirinizle etkileşiminizi görüyorum ve bu kalbimi ısıtıyor. Bu kadar pozitif kaldığınız, birbirinizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Kutlamalarımda hep yanımda olduğunuz ve bana sığınacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizler benim güvenli limanımsınız. Ah, unutmadan...Christy L. ... Sana seni Cebellitarık'a götüreceğimi söylemiştim ;)

KASSY'ne teşekkürler. Dostum, seni seviyorum. Gerçekten. Ve bunu tekrar tekrar söyleyeceğim. Ve *Benimle Kal, Ben Gittiğimde Bile* ve son olarak da *Şimdi Gözlerini Aç*'ın beta okumalarını yaptığın için teşekkür ederim. Ve son birkaç haftadır *SGA*'yı incelerken içten içe beni boğmak istediğini bildiğim halde anlayışlı ve sabırlı davrandığın için teşekkür ederim. Sadece dayanmakla kalmayıp beni bu süreçte sırtladığın, tüm dürüstlüğüne ortaya koyduğun ve asla geri adım atmadığın için teşekkür ederim. Bir yıl içinde bunu birlikte başardık. Başka türlü olmasını istemezdim. Her zaman ve sonsuza dek... (Not: 7 "ve" ekledim çünkü bunun en sevdiğin kelime ve uğurlu rakamın olduğunu biliyorum.)

ANNIE'ye teşekkürler. Keşke sende gördüklerimi tüm dünya görebilse. *SGA*'yı yazarken sorgusuz sualsiz hep yanımda olduğun ve büyükannemin vefatında bana duygusal destek sağladığın için teşekkür ederim. İkimiz için de zor birkaç ay olduğunun farkındayım ancak bunlara rağmen beni asla ikinci plana atmadın ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Mükemmel güzel gözlerin ve kitaplarımı düzelttiğin için teşekkür ederim. Sen benim Adrian Taylor'ım, en beklenmedik ters köşemsin. Paraşüt ipimsin. Bu yıl çok yoğun geçecek, ortak. Kemerini bağla! Seni seviyorum!

SHALEY'e teşekkürler. İnanılmaz birisin ve kelimelerim

bunu anlatmaya yetmez. Eğer beni teslim tarihlerine uymam için zorlamasaydın bu kitabı büyük olasılıkla birkaç ay daha göremeyecektik. Sürekli hatırlatmalarınla işlerin yolunda gitmesini sağladığın, sokak ekibine en iyi şekilde liderlik ettiğin için, rehberliğin, bilgin, her zaman yardım etmeye istekli olduğun için ama en önemlisi dostluğun için teşekkür ederim. Bu yolculuğu çok daha sorunsuz kıldın.

LUCIA'ya teşekkürler. Önsözdeki o alıntı senin için, kızım. Yollarımız kesişeli sadece birkaç ay oldu ama seni örnek almam ve karakterine hayranlık duymam uzun sürmedi. Olmak için mücadele verdiğim türden bir kadınsın! Her açıdan cesaret verici, güçlü, tutkulu ve kendini işine adanmış birisin. Beni bir program yapmaya zorladığın, beni bir sabah insanına dönüştürdüğün ve hiç farkına varmadan bana kendimi eleştirmemem gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim. Günün sonunda, bunlar bizim hikâyelerimiz ve buna sadık kalmalıyız...

MICHAEL, CHRISTIAN ve GRACIE'ye teşekkürler. Size olan sevgimi bu sayfalara akıttım, bu yüzden sevgim sonsuza dek, ben öldüğümde bile sürecek. Hepinizi öpüyorum.

ANNEME teşekkürler. *"Evet, anne. Biliyorum anne, tamam anne."* Sürekli konuştuğun, hatırlattığın, yardım etmeye istekli olduğun, büyük siparişlerde postaneye gittiğin ve tüm küçük zaferleri benimle kutladığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve sonunda o kahvaltı buluşmasına hazırım.

AMANDA, DANIELLE ve KAYLEE'ye (ve Steve'e) teşekkürler. Üçünüz her zaman benim en sevdiğim hikâyem olacaksınız.

Dünyanın dört bir yanındaki diğer arkadaşlarıma ve aileme teşekkürler!